

Защо твоите ученици ядат и пият

[Преписана:] Дънов, Петър Константинов. Защо твоите ученици ядат и пият. Сила и Живот. Пета серия.

Първо фототипно издание. София, Издателска къща Жануа-98, 2000. 487 с. ISBN 954-9589-51-X.

[Оригинал:] Дънов, Петър Константинов. Защо твоите ученици ядат и пият. Сила и Живот. Беседи, държани от Дънов (по стенографски бележки). Пета серия. София, Печатарска производителна кооперация Съгласие, 1922. 486 с.

1. Защо твоите ученици ядат и пият?

15 януари 1922 г.

2. Плевелите и пшеницата

22 януари 1922 г.

3. Пак ще ви видя

29 януари 1922 г.

4. Какво трябва да искаеме?

5 февруари 1922 г.

5. Ядоха и наситиха се

12 февруари 1922 г.

6. Искайте, търсете, хлопайте!

19 февруари 1922 г.

7. Царството Божие

26 февруари 1922 г.

8. В дома на Отца

5 март 1922 г.

9. Слушайте Него!

12 март 1922 г.

10. Твоето Слово

19 март 1922 г.

11. Които вас приемат

26 март 1922 г.

12. Прави правете Неговите пътеки!

2 април 1922 г.

13. Волята на Отца

9 април 1922 г.

14. Не бъди неверен, но верен!

16 април 1922 г.

15. Христа разпят

23 април 1922 г.

16. Ще се стопи!

30 април 1922 г.

17. Ученикът не е по-горен от учителя си

7 май 1922 г.

18. Дъще Сионова

14 май 1922 г.

19. Много плод

21 май 1922 г.

20. Неговата заповед

28 май 1922 г.

21. Не правете никому насилие, нито

оклеветявайте!

4 юни 1922 г.

22. Както е Он чист

11 юни 1922 г.

23. Ако пребъдете в Мене

18 юни 1922 г.

24. Гладуват и жадуват

25 юни 1922 г.

25. И Петър Го взе настрана

30 юли 1922 г.

Защо твоите ученици ядат и пият?

И те му рекоха: Защо учениците Йоанови често постят и молба правят, така и фарисейските, а твоите ядат и пият? (Лука 5:33)

Поясненията върху един стих могат да бъдат прямни и косвени. Прямите обяснения са обяснения за децата, а косвените – за възрастните.

Когато учителят в първо отделение разправя на децата за събирането, той взема мамули и казва: Един мамул и още един мамул колко стават? – Два мамула. Детето гледа и казва със страх: два.

Сега някои хора имат това свойство на ума си, т.е. да казват: Дайте ни да го пипнем, да видим. И те, като малките деца, казват: Един мамул и още един стават два. Мислите ли, че като кажем: Едно зърно мамул и още едно стават две, сме разрешили въпроса? Мислите ли, че ако даже съберем 100 мамула и още 100 мамула, сме разрешили въпроса на мамулите? Ако дори знаем да делим и умножаваме, въпросът за царевицата, мамулът, остава неразрешен. За да се разреши, трябва да имаме други познания, да знаем при какви условия тази царевица расте, кога се сее, при каква почва расте, как се развива, за какво се употребява и каква може да бъде нейната сила. Сега, по тази аналогия, вие можете да си правите и по-далечни сравнения. За пример, често в математиката има обяснения за функциите. Функции има и във физиологията, те са физиологически функции. Функции има и в сърцето, функции има и в ума, и в обществения живот, и в домашния – навсякъде все има функции. И сега, като се върнете у дома си, онези, които знайт повече за функциите, нека разправят какво е функция. Каква е функцията на жената? – Да готови. Каква е функцията на учителя? – Да учи. Каква е функцията на свещеника? – Да служи. Каква е функцията на крадец? – Да краде. Това са първа степен функции, т.е. прямни функции. Сега, учителят не е роден само да учи, свещеникът не е роден само да служи. Туй е прямото обяснение на стиха. Една царевица и една царевица правят две царевици.

Обаче в косвеното обяснение на един въпрос или на една идея се съдържа по-дълбоко знание за самия предмет. Ние можем да докажем комуто и да е, че човек има душа, тъй както можем да докажем, че една царевица и още една царевица правят две царевици. Можем да поставим когото и да е в магнитически сън, да извадим двойника му, в който живее душата, и да го сгъстим. И ето, отвън един човек и още един двама са, но тия двама живеят в един човек. Възможно ли е това? – Възможно е. Туряме ги един в друг, събират се и после пак изваждаме единият. Значи правим този процес. Ние не само трябва да знаем как да извадим този двойник, но трябва да знаем и онези велики закони, при които душата се развива, расте и придобива своите знания. Ние трябва да се поучим от царевицата, когато тя пушта своите коренчета в черната почва. Тя стои на много по-ниска степен на развитие отколкото ние, но когато се посади в почвата, тя умее да схване онези елементи, които са необходими за нас, и така да ги усвои, че от туй складиране на тези елементи в царевицата да зависи нашият живот. Ако царевичните зърнца, житните зърнца, ечемичните зърнца не събираха тези елементи за живот, какво би станало с нас, интелигентните хора, които мислим, че сме много културни? Ние не владеем още знанието на царевицата, на житото, на крушата, на сливата, а при това казваме: Ябълка е това, круша е това! Или: Той е прост като круша. Не, крушата по своята специалност седи 10 пъти по-високо от човека в културно отношение. Турците казват: Персенги олсун, т.е. на калем иде. Туй буквально не е вярно. Не е вярно, че една царевица и една царевица правят две и че крушата седи 10 пъти по-високо от човека. Това е по косвените обяснения, а не по прямите: по прямите е обратно.

Сега, тук може да се роди цял спор. Можем да спорим колкото искаме по въпроса.

Тези учени хора задават на Христа въпроса: Защо учениците Йоанови често постят и молба правят, така и фарисейските, а твоите ядат и пият, има гуляй, ядене и пиене? Ами че да пости човек, много наука ли се изисква? Голяма наука ли е това, човек да пости и молба да прави? Ни най-малко не е наука. Като ти се сковат устата, какво ще правиш? Постиш. Стомахът ти нищо не взима, казваш: Пост. Като те бият, ще се молиш и оттатък ще минеш: Моля ти се, мамо! Та някои хора мислят, че много нещо правят, че постили и много се молили. Като има камшик, ще се молиш, и ние знаем от коя култура си. Съвременните хора казват: Лекарят ми забрани да ям, на диета съм, ще се пости. Не, не, не. Досега ядох и пих, но отсега ще постя. Каква култура има в това? Нима Господ се нуждае от нашия пост и молитва? Нима Господ се нуждае от нашите сълзи, постоянно да плачам и да се оплакваме?

Двама студенти си приказват. Единият дава съвет на другия, който е беден, да отиде при един негов богат чичо, добър, духовен човек, да му иска пари. Иди при него, поискай му пари, но гледай да започнат сълзите ти да капят. Ако заплачаш, ще ти даде пари, ако не заплачаш, няма да ти даде.

Той е човек, който само на сълзите вярва. Отива и опитът излиза сполучлив. Нима днес опитът не излиза сполучлив, когато посетим някои бедни? Някой вестникар веднага ни описва състоянието. Така описват глада на руснаците. Нима сърцето ни не се отваря? Отваря се. Но ако тази храна не отива до болните, до гладните, а отива в джобовете на здравите? Та и Господ, когато изпраща толкова много храна, повече отколкото трябва, не се ли изгубва тя някъде из треновете? Господ изпраща комисия, да види какво става с тази храна. Хората гладуват в Русия, Англия, Германия, България, навсякъде се изгубили тези вагони, и храната я няма. И всички религиозни хора какво правят? Хайде да се помолим на Господа, пак да изпрати храна! Пак му се молят. Както виждате, тази година Господ пак изпраща, и пак се губи. Всяка година Господ изпраща 10 пъти повече и хората започват да се чудят къде отива тя?

А – казват – Йоановите ученици – т.е. тези на старата култура – постели и се молели, и фарисейските също, а онези на Христа само яли и пили. Сега нам ни казват: Какъв е пътят за спасението? Аз ще ви приведа един разказ и ще ви оставя после математически да си разрешите тази велика проблема, как да се оправи света. В далечното минало, в предисторическите времена, живял някой си прочут цар – Ормузд-Дей, който бил поклонник на Единния Бог, Бог на вечната хармония. Но в съседното царство, негов съседен събрат бил цар Соломон-Ра. Той бил многобожник, но не само многобожник, но и поддържал жертвоприношенията, принасял човешки жертви на боговете си. Цар Ормузд-Дей имал пет много красиви дъщери. Първата от тях, Адита, била най-красивата и най-умната в цялото царство. Обаче в сърцето на цар Соломон-Ра се заражда едно желание, да може да открадне дъщерите на Ормузд-Дей. Щом се зародила в него тази идея, той повиква най-вещите си мъдреци и им заръчва да направят един палат, който да се отваря и затваря по магически начин. В този палат да се изкопае един тунел, през който да се отива до царството на Ормузд-Дей. И по един тайнствен начин дъщерите на Ормузд-Дей започнали да изчезват. И тъй, всичките дъщери на Ормузд-Дей били задигнати и затворени в този палат, направен по магически начин, за да не може да бъдат освободени. Ще кажете: Каква ли му е била целта, да се ожени ли за тях? Не, ни най-малко. Понеже той принасял жертви, имал предвид да ги принесе жертва на своите богове, за да го направят най-виден цар в света. Когато тези пет сестри се намерили затворени в палата, там прекарали цяла година. Втората година започнали да разсъждават, да търсят начин за освобождението си. Най-голямата дъщеря, Адита, намерила една книга в своята стая, която била оставена от мъдреца, които правили този палат. Те били от бялата ложа. Адита разбирала тайнния език на тази книга, в която се пишело, че еди-къде си имало 4 ключа. Единият бил обрнат към изток, другият – към запад, третият – към север, четвъртият – към юг. За да си отвориш, ще завъртиши един път ключът към изток, два пъти – ключът към запад, три пъти – ключът към север и четири пъти – ключът към юг. После отново ще ги завъртиши: източният ключ ще завъртиши два пъти, западният – три пъти, северният – четири пъти и южният – пет пъти. Ще завъртиши пак наново ключовете: източният – три пъти, западният – 4 пъти, северният – 5 пъти, южният – 6 пъти. Като ги завъртваш тъй, числата ще вървят едно след друго. Като ги завъртиши по 9 пъти, ще се образува числото 12. Тъй ще намерите по колко пъти ще завъртите източния, по колко пъти западния, по колко пъти северния и южния ключове. Тогава математически ще си направите едно съотношение и ще работите. След като се развъртят тъй ключовете в този палат, ще се отвори тази врата, откъдето трябвало да излязат навънка. Тъй казва мъдреца в тази книга: щом влезеш, ще завъртиши вратите по обратен път – източната врата ще завъртиши 6 пъти, западната – 7 пъти, северната – 8 пъти, южната – 9 пъти. При всяко ново отваряне постепенно ще намаляваш. При второто отваряне: източната – 5 пъти, западната – 6 пъти, северната – 7 пъти, южната – 8 пъти. При третото отваряне: източната врата – 4 пъти, западната – 5 пъти, северната – 6 пъти и южната – 7 пъти. Щом излезеш вънка, други ключове има. Тогава ти и сестрите ти ще се върнете у дома си. И тъй:

При излизане

	при I отваряне	при II отваряне	при III отваряне
Източната врата:	1	2	3
Западната врата:	2	3	4
Северната врата:	3	4	5
Южната врата:	4	5	6

При влизане

	при I отваряне	при II отваряне	при III отваряне
Източната врата:	6	5	4
Западната врата:	7	6	5
Северната врата:	8	7	6
Южната врата:	9	8	7

Обща табличка при отваряне и затваряне

Източната врата	– 1, 2, 3, 4, 5, 6.
Западната врата	– 2, 3, 4, 5, 6, 7.
Северната врата	– 3, 4, 5, 6, 7, 8.
Южната врата	– 4, 5, 6, 7, 8, 9.

Сега вие ще ме запитате: Какво трябва да правим? – Завъртете източния ключ 1 път, западния – 2 пъти, северния – 3 пъти, южния – 4 пъти. Завъртете още един път – източния 2 пъти, западния – 3 пъти, северния 4 пъти и южния – 5 пъти. И като завъртите още един път източния ключ 3 пъти, западния – 4 пъти, северния – 5 пъти и южния – 6 пъти, тази врата ще се отвори. Коя врата? – Вратата на знанието, да разбирайте дълбоките пътища, които водят към Бога, към спасението, т.е. към вашия дом.

Сега: ядене и пиене. Ако не ядете и пияте – казва Христос – плътта и кръвта на Сина Человечески, нямайте живот в себе си. Туй ядене и пиене трябва да бъде знание. Нашата душа трябва да жадува за знание. Ние препоръчваме яденето в широк смисъл. Всички онези, които се учат и които работят, трябва да ядат и много трябва да ядат. Само духовните хора мислят, че с малко ядене може. Те трябва да ядат. Множко ядене трябва. Но многото ядене не подразбира, че трябва да напълниш стомаха си. То не е ядене. Многото не е в количеството, многото всяка подразбира качество и живот в себе си, който трябва да се произведе.

Христос им казва: Можете ли стори сватбарите да постят, докле е с тях младоженецът? Той дава туй сравнение, за да покаже, че не могат сватбарите да постят, докле е младоженикът с тях. Ще бъде смешно, докато на онези хамбарът е пълен с жито, те да плачат и постят. Защо? Когато някой е гладен, да плаче, разбирам. Когато някой се моли, когато го бият, разбирам, но когато Господ му дава всички блага, какво трябва да прави? – Да се радва, да учи, да помага на своите близни и на себе си.

Следователно нам искат да представят действителния живот в палата на цар Соломон-Ра. Ако сме там, ще ни принесат жертви на петте богове, но ако имаме книгата на онези мъдреци, ще намерим тези ключове, които ни водят към вратата – изход за своята бащиния. Сега някои казват: Покажете ни пътя! Два пътя има. Ако аз отида в някой богат дом, убия господаря на къщата, взема парите и стана господар на неговите богатства, какво съм спечелил? Ако аз принеса дъщеря му жертва, какво съм спечелил? – Нищо. Не е въпросът там, да убием този богат човек, но жив да го оставим, да отворим сърцето му, да принесе своите жертви доброволно, и да остави за себе си колкото му трябват, а останалото, туй, което Бог е пратил, да принесе за своите братя. Мислите ли, че ако днес Господ прати една комисия, няма да намери житото де е, царевицата де е? За всички българи ще има изобилно жито. Сега всички българи се потриват, толкова комисии има назначени, и не могат да намерят де е житото, де е царевицата. И не само в България, в целия свят има такива комисии. И очакват дано химиците изнамерят някакъв лек начин за прехранване, някакви хапчета. Но докато изнамерят те това, какво ще стане с нас? Въпросът е за туй, готовото. Не е въпросът за парите, нека стоят в касата. Това жито, тази царевица трябва да се дадат на всички хора, да има да ядат и пият. Всички ние не искаеме пари. Хляб наш насыщни, дай го нам днес! Никъде няма в Господнята молитва: И парите дай ги нам днес! Но казва се там за царевицата, за хляба. И Христос е казал, да излезе тази царевица на място.

И аз бих желал всички да почнат не да се молят, а да завъртват този ключ на знанието. Сега да ви кажа защо и вие не сте завъртели този ключ. Мнозина от вас, които ме слушате от толкова години, аз виждам – пак ще кажа виждам, – мислите още, дали това учение е тъй или може да има друго учение. Няма друго учение в света, освен учението на Любовта. Няма друго учение в света, освен учението за Божията Мъдрост. Аз не зная друго учение. И ако вие мислите, че има друго някое учение, заблуждавате се от Соломон-Ра. Помните, че Любовта е само за здравите хора. Любовта не е за болни хора. Болните не могат да любят. Туй трябва да го знаете! Болните, мъртвите не любят.

Само живите хора, които са изпълнени с Божествения Дух, те са, на които сърцата са изпълнени с Любов, в тях Любовта функционира. Няма да искам Любов от мъртвите хора. Любовта не е достъпна за болните и невежите, нито Мъдростта е достъпна за тях. Невежите хора нямат Любов, и онези, на които сърцата са стиснати, и те нямат Любов. **Любовта е една постоянна, разумна сила в света, в която Бог пребъдва и сам живее.** Следователно, когато някой каже: Аз любя, питам го: Ти болен ли си? – Болен съм. – Не те е озарила Любовта още. Нека дойдем до положителното. Мислете здраво и не се лъжете! Ако сърцето ви е болно, Любовта не е дошла там. Ако умът ви е болен, Мъдростта не е дошла там. Ако вашата воля се колебае, вие не знаете да въртите тези 4 ключа на Адита. Адита е тя, знаете ли я? И аз бих желал всички вие да бъдете Адита. Адита, това значи първоначалната субстанция на Мъдростта, от която произтичат всички неща.

Запитват Христа: Защо твоите ученици ядат и пият? – Защото са здрави. Само здравите хора ядат и пият. Но, разберете ме, аз днес говоря принципиално. Казвам само здравите, защото и болните ядат, но това не е ядене. Когато през някоя счупена стомна наливат с хиляди килограми вода, тя изтича. Питам: Яде ли тази стомна? – Не. Болните ядат като счупена стомна, а здравите – като здрава. Някой казва: Ям и не мога да се поправя по никой начин, като кука съм. Счупена стомна си, пукната стомна си. Но сега, други пък въразяват: Аз от много ядене надебелях. И надебеляването не е ядене. Водата, която е в стомната, има толкова много утайки, които са се наслодили около стомната отвътре, като кал, затуй става надебеляване. Това надебеляване е кал. Тъй щото яденето не седи в това, нито да си тънък, нито да си дебел, но среден. Яденето подразбира всяко какво? Онзи, който яде в правия смисъл, той всяко свети, като свещ трябва да бъде. Неговото сърце трябва да бъде изпълнено с радост и благодарност към Бога. Дотогава, докато вашето сърце е пълно с радост и благодарност, вие ядете правилно, но в момента, в който изгубите тази радост и благодарност, вие сте счупена стомна. Не казвам вие за вас. Вие, това е граматически. Вие не сте граматическо вие. Вие сте друга единица, вие сте извън граматиката.

Следователно в храненето две неща са необходими: ядене и пиене. Ядене значи твърдата храна да се превърне на каква? – На течна. За да я превърнеш на течна, трябва да пиеш непременно нещо отгоре. Значи две качества са необходими – да знаеш тази материя при яденето да я превърнеш. Сега след всяко ядене това, което изядеш, трябва да го превърнеш в чувство, и то в най-висшето чувство. То е богатство, то е растеж на сърцето. И не само там да се спрем, но тази енергия да я превърнем тъй в нашия ум, че да произведе най-висши, най-възвишени мисли. Тогава растежът на нашата душа върви правилно и тия функции постепенно съграждат този организъм, който ние имаме.

Сега ние постоянно се спираме на Йоановото учение и фарисейското учение.

Христос определя, че когато младоженикът е с тях, и едното, и другото учение си нямат място. Когато сълънцето стопля вашата стая, нямате нужда от печка, но щом това сълънце замине към северния полюс, в тези северни нощи, тогава ще имате нужда от вашата печка, тогава ще имате нужда от вашата малка свещица. Не казвам, че тези учения не са нужни, но Йоановото учение и фарисейското учение, това не е Христовото учение, понеже богатият, който яде и пие, постоянно е недоволен. Той казва: Да, жадува душата ми за нещо, иска душата ми нещо. Той е гладен. И всички хора сега са гладни, имат едно желание нездадено, всички са болни. Казвате: Болни хора сме ние. Да, всички са болни. Че всички хора са болни, ще познаеш, ако само бутнеш някого, и той веднага казва: Не знаеш ли, че съм болен човек, че съм нервен, че съм неразположен? Не знаеш ли, че снощи не можах да си отспя? Когото бутнеш, все кипва.

После пък четем, преобръщаме Библията, какво казал Христос. Какво казал Христос? – Че неговите ученици знаели как да ядат и пият. Туй ядене трябва да го научим. Думата ядене е символична, думата пиене също е символична. Ако прекараме яденето във всички области на нашия живот, ако прекараме пиенето във всички области на нашия живот, и то не само външно, във всички хора ще се яви желание да знаят да ядат и пият, не да пресяждат, да пиянят, но всички хора да бъдат радостни, бодри, весели и всички да имат за живота необходимото, което Бог ни е дал. Следователно, когато Бог ни е пратил на земята, Той е промислил за всичко. Знаете ли защо идат тези страдания? Господ по един екзекутивен начин иде да възстанови своя закон. Той пита: Де е царевицата, де е житото? Я викайте главния директор на пансиона да каже де е хлябът на децата; де е мармеладът, де са ябълките, крушите, които бях изпратил? – Е, продадохме ги. – Защо ги продадохте? – За да имат пари да си купят хубави шапки, дрехи, та да излязат навън като някой пуй,

с вирната опашка – тър-тър-тър! А че хората умират от глад! Хайде сега да отидем на църква! Всички облечени, и Господ ще ги намери облечени. За обличане, всички са облечени, но има и техни братя, които не са облечени. Господ ще пита: Защо вашите братя са гладни и жадни? И тогава всичките тези богати с хубавите дрехи ще се намерят в положението на богатия, който като умрял, се намерил в мястото на мъчението. Някои мислят: Ще дойде ли такъв ден? Аз ви казвам, че Господ всички тези богати, до един, ще ги прати на мястото на богатия, дето има скърдане със зъби. Тогава често разказват за смях този анекдот: Ех, Стояне, не съм служил добре на Господа, ще се скърца на онзи свят със зъби. – Е, дядо попе, ти поне нямаш зъби, твоите са опадали.

И ние трябва да се върнем към думите Христови. Яденето и пиенето трябва да бъде тъй, както Неговите ученици са яли и пили. За съвременния християнски свят – нали всички се наричат християни – трябва да се приложи Христовото учение и най-малкото благо е туй, което е турено в Господнята молитва: Хляб наш насыщни, дажд нам днес!

Ако питат какво иска Христос днес? – Най-малката програма е тази: Хлябът наш насыщни да го дадете на вашите братя. Сега вие ще говорите за спасение, за това-онова, за всичко, а за това, което Господ изисква тук, на земята, за него и дума не става. Ще се цитира какво казал еди-кой си автор в Германия, във Франция, какво казал някой си проповедник. Много хубаво, всички тия неща ги похваляваме; всички тия неща, които хората са казали, ще ги разберем само тогава, когато сме се наяли добре, когато сърцето ни е топло, когато умът ни е светъл, когато волята ни е крепка. – Тогава ще разберем този свят, който стои пред нас. Следователно и вие ще ме разберете.

И тъй, постенето аз съм го кръстил почивка. Има право да почива само онзи, който дълго време е работил. Това е почивка. И постът, в такъв случай, ще служи като начин за обновление на организма, а молбата ще служи като начин да усвоим знания и Мъдрост. Ученикът ще се моли на учителя си да го учи, ще се моли за знания.

Ако Йоановото и фарисейското учение се прилага по този начин, те са в права посока, а ние, съвременните хора, след като скрихме царевицата и житото в къщите си, после отиваме да се молим на Господа: Господи, ние сме големи грешници, скрихме житото и царевицата, какво да правим сега? – Е, запали една свещ! Не, Господ казва: Ти скри тази царевица и това жито. Щом съзнаваш греховете си, ще отидеш да върнеш царевицата и житото на гладните си братя.

Та и вие ще върнете царевицата на брата си, защото виждам, че във вашия стаи има много царевица скрита. В най-широк смисъл, у вас, правоверните, има скрита царевица, но съдбата ще започне от вас. В този свят има съдба за грешните. Ще го питат веднага: Как се осмелили ти да говориш истината, на какво основание отгоре ти се осмеляваш винаги да не лъжеш, кой ти даде право да бъдеш милосърден, кой ти даде право да бъдеш честен, защо не си крал, защо не си обирал другите и т.н.? И за всички тези престъпления, и за много други, по тази процедура съдиите ще издадат резолюция, че еди-кой си праведник на земята се осъждва. И се осъждва на какво? Тук на земята се осъждва да плати глоба, а онези, обвинените по член 4 – платят 4 милиарда лева, да се конфискува всичкото им имане. А праведните се осъждат да им се върне в двоен размер всичкото имане, което им е взето, и да им се даде възможност, условия, да живеят най-добър, най-щастлив живот. Тъй се осъждва на оння свят.

Запитали Христа: Защо твоите ученици само ядат и пият? – Как да не ядат и пият, щом са ме осъдили с такава резолюция? Щом са ме тъй осъдили, аз ще дам на всички ви едно отлично угощение, един банкет. Вчера ме осъдиха, дадоха ми една отлична присъда, ще ви дам едно угощение, да ядем и пием, да се радваме за присъдата. Следователно присъдата в духовния свят има точно обратен ефект от този на земята. И небесният живот е точно обратен на земния, в обратен смисъл. Хората там са само майстори да говорят истината, когато тук са майстори само да лъжат. В онзи свят хората са майстори да ти напълнят касата с пари, когато тук са майстори да ти изпразнят касата. В онзи свят хората са тъй майстори да те облекат с нови дрехи, когато тук са най-големи майстори да те съблекат в Борисовата градина и да се върнеш по долни дрехи. Тълкувайте в обратен смисъл земния живот и ще намерите какъв е небесният живот. Точно тъй е, няма никакво изключение. Ако някой ми оспорва, аз ще му докажа. Как ще му докажа? Един от турските султани дал три въпроса на един свой учен ходжа да ги разреши:

Колко е далеч слънцето?

Колко е далеч онзи свят и

Колко има от земята до месечината?

Върнал се ходжата и отговаря: Сънцето е далеч 12 часа, защото след 12 часа изгрява пак. За онзи свят е много дълъг път, защото баща ми отпреди 33 години е заминал, и още не е стигнал. А разстоянието от месечината до земята е толкова голямо, колкото е дълъг конецът на това кълбо. И ако не вярваш, дръж края му и върви.

Това са косвени доказателства, а не прями.

Сега, туй правило, което ви дадох за тези четири ключа: спрете се и направете един опит, само една манипулация направете. Как да преведем думата манипулация на български? – Да знаеш как да управляваш с ръката си. Намираш се в трудно положение, спри се, завърти източния ключ един път, завърти западния 2 пъти, северния – 3 пъти, южния – 4 пъти. Напиши си ги, после пак отново: завърти източния ключ 2 пъти, западния – 3 пъти, северния – 4 пъти, южния – 5 пъти. Завърти ги и трети път, и виж после какво ще стане с твоя ум. Представете си, че сте Адита и се намирате в този затвор, и когато излезете от вратата навън, не само вие да излезете, но да намерите и вашите сестри, и тях да изведете навън.

Запитаха го: Защо твоите ученици не правят както учениците Йоанови и фарисейски? – Всеки ученик си е на мястото. Йоановите ученици са за Йоана, фарисейските са за фарисеите, а Моите са за Мене – казва Христос. – Другите се приготвят за Моето учение, а понеже Моите са минали през пост и молба, затова ще ядат и пият. Аз взимам думите ядене и пиене в смисъл на процес, през който е минала душата, за да дойде до Любовта и Мъдростта. Когато тези две добродетели завладеят человека напълно, той започва да разрешава всички обществени проблеми и навсякъде може да помага на хората. На цял свят човек не може да помогне, но, най-първо, всеки от нас трябва да знае как да помогне на себе си. Скръбен си, да знаеш как да излекуваш скръбта си. В недоумение си, да знаеш как да излезеш от това недоумение. Безволев си, слаба ти е волята, да знаеш как да я калиш. Както царевицата знае да пуша своите коренчета, за да добие своите елементи, които и? са необходими, така и ние, по същия закон, трябва да знаем как да правим нашите опити. Не мислете, че в този свят ще минем без страдания. Не, и тази царевица има хиляди мъчинции, но тя се бори и ги побеждава. Когато влагата дойде, царевицата използва всеки момент и след всяка влага тя прораства и се развива.

И сега Христос на всинца ви препоръчва туй ядене и пиене. Яденето е синонимно с изучаване на Словото. И ако ние, съвременните хора, сме бедни, то е защото не ядем. Ние не сме нищи духом, но сме бедни. Ние не се съзнаваме нищи в света, а силни в Бога, но се съзнаваме силни в света, а нищи в Бога. Не, трябва да се съзнаваме нищи в света, а силни в Бога. Туй е учението Христово. **Всеки един трябва да храни много добре своята душа, много добре да храни своя ум, много добре да храни своето сърце – да яде и да пие.** И тогава вземете този пример на Адита и въртете ключа. Кой е първият ключ? – Източният. Аз ще ви кажа. Аз ще отида малко по-надалеч, да разреша задачата. Завъртете своя първи ключ, който е към изток – ключът на вашия дух; завъртете своя втори ключ, който е към запад – той е в душата ви; завъртете своя ключ на север, той е вашият ум; завъртете и четвъртия ваш ключ, който е към юг, той е вашето сърце. Въртете тези ключове, яжте и пийте, не бойте се!... И ако дойде някой да ви осъжда, елате при мене, аз разрешавам ядене и пиене в пълния смисъл, но не като пукната стомна, не като счупена, а като здрава, тъй щото и главата ви, и сърцето ви, всичко ще бъде светло, да бъдете здрави и бодри, и да трептите като сутринната зора, и да носите туй велико благословение.

Нашата воля, душа и дух да носят благословение по целия свят. Вие, като станете сутрин, потриете ръцете си и плачете. Тъй правят и малките деца. Дойде майка им и казва: Има, мама, мляко. – Има ли?, зарадва се. Най-първо, плаче за ядене. Така и вие, като станете сутрин, първо за ядене, – завъртете ключа на вашия дух. Какво ще ядете, какво ще пиете? – Завъртете ключа на своята душа! Но туй, което ще ядем и пием, как да го употребим? Завъртете ключа на своя ум! Какви ще бъдат резултатите? – Завъртете ключа на вашето сърце. Така ще имате правилно разрешение на всички мъчинции, но не тъй изведенъж, не бързайте, а полека. Гледам, всички религиозни хора искат изведенъж да разрешат всички въпроси. Дойдат някои и ме питат: Я ми кажи, отде е произлязъл Господ? Отива един верующ при един мисионер, хваща Библията, отваря я на края и казва: Кажи ми какво означава това? Мисионерът му отговаря по същия начин: отваря Библията в началото и го пита: Я ми кажи какво означава това? Изведенъж: Какво? Отивам в Сливен, някои ученици ме запитват: Какъв е смисълът на живота? Аз ги гледам, казвам им: Ще ви дам едно обяснение: В

слънчевата система има 100,000,000 слънца, през всеки живот ще минете тези слънца. Върнете се и после ще ви кажа какъв е смисълът на живота.

Чакай, чакай: най-първо, трябва да се научиш как да ядеш и пиеш. Първото нещо е да научиш да ядеш и пиеш в правия смисъл, та тогава ще разрешаваш тези велики въпроси за Божествената Мъдрост, тогава ще можем да говорим по тези въпроси – за произхода на нещата – не прямо и косвено.

Зашо учениците на Йоана постят и молба правят, така също и фарисейските, а твоите ученици ядат и пият?

Яжте и пийте и благодарете на Бога за всичко, което Той ви е дал! Малкото винаги се благославя.

Беседа, държана на 15 януари 1922 година.

Плевелите и пшеницата

А той рече: Не; да не би като плевите плевелите, да изтръгнете купно с тях и пшеницата.
(Ев. Матей 13:29)

Вярвам, понеже сега сте възрастни ученици, няма да се смутите от такава сложна математическа задача: нали учениците, които са вещи, не се смущават, когато учителят напише някоя сложна задача на дъската, всички ококорят очи и започват разрешението и гледат как ще я разреши.

От какво произтичат противоречията в живота: в личния живот – в живота на сърцето, на душата, на ума и на духа. Във всички тия категории се включва съвременният живот, който се проявява. Ние се натъкваме на ред препятствия, недоумения. Нашите учени философи имат за цел да ни утешават със своите обяснения за живота. Лекарите ни обясняват как са произлезли болестите и как се лекуват; психолозите ни обясняват произхода на душевните състояния; служителите на Бога живаго ни обясняват нашите правилни отношения към Бога; учителите ни запознават с живота природа; майките и бащите ни доставят храната, която е необходима за поддържане на този живот. Но въпреки това, има противоречия. Нашето щастие и радост на земята постоянно се рушат, и ако има някой човек, на когото щастието не е разрушено, той е, може би, изключение.

Няма да се спират да аргументират, защото животът сам аргументира.

Слугите казват, да идат да изхвърлят тия плевели. – Не, оставете ги да растат. В съвременното общество се заражда мисълта да се махнат тия плевели. Но представете си, този господар е бил много по-умен и слугите му са били високо интелигентни, 10 пъти по-интелигентни, отколкото сегашните културни хора, и този господар е бил 10 пъти по-умен, отколкото сегашните господари. Той казва: Не, оставете ги да растат до скончанието на века, тогава ще заповядам на жетварите да отделят пшеницата на една страна, а плевелите на друга. И въпросът ще се разреши. Защото в процеса на растенето има опасност, че след като изтръгнат плевелите, може да изхвърлят и пшеницата. И ако изтръгнеш един плевел, а унищожиш две пшеници, питам: Какво добро си внесъл в света? Ако затъчеш две нишки на стана си, а разтъчеш три, какъв смисъл има? Ако научиш человека на една добродетел, а го научиш на две злини, пак няма смисъл.

Казва: Оставете ги да растат! Сега туй, което спъва съвременните хора, е, че те искат да се освободят от злото, те искат да се освободят от всички тия неприятни чувства, от всички неприятни мисли, от всички неприятни действия, и всичко да им върви като по мед и масло. Всички искат да работят, тъй както в Халима на Хиляда и една нощ – като вдигнат пръчицата. Обаче съвременният космос е създаден на съвсем друга основа, на която ние трябва да се подчиним.

Оставете ги – казва умният господар, – нека растат. Сега аз няма да аргументирам защо трябва да растат. Няма да обяснявам, понеже имам един силен аргумент. Тази сутрин съм решил да говоря много кратко, понеже моята почитаема публика е изложена на студ. Аз имам и други аргументи, понеже се засягат и моите лични интереси: понеже и аз обещах, който се простуди да му платя, 10 души ако се простудят, ще платя по хилядо лева, и освен че даром трябва да проповядвам, но трябва и да платя глоба 10,000 лева.

Трябва да растат и едните, и другите, т.е. трябва да станем ние толерантни, въз основа на този велик закон, без който не е възможен никакъв културен живот, никакъв умствен живот. Всеки

философ, от каквато и да е категория, трябва да примири тия две противоречия: да остави и доброто, и злото, еднакво да имат условия да растат и да се развиват. Туй ни най-малко не означава, че трябва да поощряваме злото. Вие казвате: Той поощрява злото и доброто. Ние не можем да поощряваме. Аз бих оборил всички философи, че ние не можем да поощряваме. Нима като посега онзи бодил на нивата, аз го поощрявам да расте като бодил? Не, той расте, защото е бодил и вън от моето поощрение. Нима онази ябълка, която съм посял, аз я поощрявам? Тя сама е ябълка и се развива сама по себе си. Едно време, когато плодовете не са били обработвани от хората, са расли по-хубаво отколкото сега: тогава е имало много по-хубави плодове от сегашните. Не говоря за сегашната епоха, говоря за една далечна епоха. Когато ние казваме поощряване, разбирам, да оставим доброто да расте тъй, както неговите закони изискват, да оставим и злото да расте тъй, както изискват неговите закони. Защо? Защото тъй е казал господарят. Сега някои, които ме слушат, ще кажат: Ето едно противоречие. Ако е за противоречие, аз ще ви изкарам 10 противоречия. Нима вие когато идете при някоя канара и начупите камъните, най-първо у камъните се явява една голяма радост, че сте ги индивидуализирали, радват се; носите ги с кола в града, но образувате от тях цимент и ги турите дълбоко вътре в земята, градите къщата си. Едно време те са били изложени на слънцето, а сега започвате да градите вашата къща. Питам: Каква култура сте принесли на тези камъни? Построили сте къща. То е култура за вас, но не за тия камъни. А култура в природата се подразбира такава, която включва едновременно култура за всички. Когато аз стана културен, с тази култура ще засегна всичкото ви битие. И затуй казва този господар: Оставете ги да растат едните и другите, и в края на века, когато дойде денят за жетва, ще отделим едното от другото, и светът ще се оправи.

Ще си послужа с един пример. В старо време в Египет, туй е в християнската епоха, живял някой отшелник, много благочестив човек. Прекарвал той живота си само в молитви, четене и размишление за начините и методите как да се оправи света. 40 години той прекарал така и ни един човек не е дошъл при него. Той имал толкова знания, но през тия 40 години никой не отишъл при него. Станало му много мъчно и казал: Господи, поне един прати при мене, да му предам това знание, останял вече, негоден съм. И този стар отшелник мислел, че ще дойде някой ученик способен, и какво вижда? – При него иде една блудница. И защо дошла тя при него? Тя била най-голямата блудница в оная епоха в града Александрия, и като чела Евангелието, станала християнка и поискала да се кръсти, но нито една църква, нито един поп – не зная дали е имало попове тогава, – нито един служител не се наел да я кръсти, да вземе отговорността върху себе си. Не можем да те приемем в нашата църква, ти си една неизправима блудница, ти си един въплътен дявол, който искаше да ни изпитваш, но ние сме много учени, чели сме Писанието, и ти не можеш да влезнеш вътре, да прекрачиш прага на нашата църква. И тя като плакала, плакала, молила се, явява и? се Христос и и? казва: Иди в пустинята при този отшелник. А той, като я видял, казал: О, Господи, тази ли намери да ми пратиш, на края на живота ми, тази ли намери да ми пратиш? И въздъхнал дълбоко. Но чул един глас: Ти ще я кръстиши. – Да я кръстя ли? Навел глава и се колебаел, дали не е някой лош дух, който му говори. – Ще я кръстя, че каквото ще да става. Кръщава я и след няколко дена тя умира. В деня на погребението той дошъл в екстаз, в изстъпление, и видял, че от тялото на тази блудница, като я погребали, излиза един крилат, светъл ангел. Не била тя блудница, а един възвишен ангел. След няколко дена и той умира, но преди това той заръчал да го заровят при блудницата. Всички се замислили: В този гроб, при нея! И какво става? Като го заровили и него, всичката околност се стичала там и ставали големи чудеса и всички се изцелявали. Като се събрали грешницата и този светия, тогава се оправил светът и почнали хората да проучват учението на тия отшелник.

Сега вие ще пренесете туй във вашия живот, защото по някой път и вие ще се намерите в положението на този отшелник. Мислите, че сте много благочестив, благоугоден на Бога, а при това, някой път някой ваш брат, който е противоположен на вас, повидимому той е един плевел, може Господ да го прати при вас, как ще разрешите тази задача? Ще я разрешите само тогава, когато го кръстите и ви се отворят очите да видите какво излиза от тялото му, светъл ангел ли или някой демон, нагоре ли отива той или надолу? И когато Христос казва: От плодовете им ще ги познаете, някои мислят, от сегашните плодове. Не, то е от завършването на една епоха, той е последният плод. Аз направих едно добро дело, и казват: Той е отличен човек, добър. Или ако направя едно лошо дело, ще кажат: Той е лош човек. Не, от сегашните ми дела вие не можете да ме съдите, аз може да бъда съден само от целокупния ми живот, дето всичките ми дела ще бъдат като един плод в един или

друг смисъл. Сега няма никаква съдба! Следователно всеки един трябва да бъде оставен да изкара започнатото си дело. И ако във вашия ум се зароди мисълта да премахнете злото, знаете ли какво ще стане с вас? Аз слушам често да казват: Това зло аз искам да го премахна, да го изкореня от душата си. Аз бих се радвал да го изкорените, но то е друг въпрос.

Аз ще ви приведа друг пример. В един манастир живял един стар игумен. Манастирът бил богат, но той не е български манастир. Аз говоря сега не за българските манастири: този е един манастир, който е съществувал преди 1500 години, тъй щото да не би да мислят някои, че докосвам сегашното време. Живял в него един игумен, който събирал богатствата на този манастир. Умира той и сметките му останали неоправени: всяко въобще сметките на манастирите остават все неоправени. И тук – по простата причина, понеже много влизат да ядат и пият, сметките останали неоправени. Другият игумен, като дошъл, казал: Трябва да извикаме стария игумен, той трябва да дойде тук, да ни разправи сметките, защото инак ще се забатачим. И почнали те да се молят. Те мислили, че този игумен е горе на небето, а той бил долу в ада. И действително, той дошъл и им дал отчет. И знаете ли какво станало? Като стъпил кракът му в манастира, този манастир станал на пух и прах. Кракът му дето стъпил, образувал такава миризма, че всичките поклонници избягали извън манастира. И ако вие решите да унищожите злото, ще подигнете такава воня, ако е в София това, че от София нищо няма да остане и всички софиянци трябва да избягат.

Затуй е казал господарят: Оставете ги да растат и двете, не бутай, има голяма воня, нека да бъдат заровени, и корените на тия два живота да се хранят от своите сокове до скончанието на века, и тогава има един метод, с който злото може да се отдели от доброто.

И го попитали слугите: Да ги изкореним ли? Казва – Не, оставете ги да растат. Имате една лоша мисъл, не се старайте да изкорените тази лоша мисъл. Съвременните психолози казват: Махни я. Не, не, нека растат тия мисли в твоя мозък. Те като растат, растат и хубавите семена. Защото други, много хубави мисли има във вас. Във вас се зараждат може би хиляди благородни желания, а между тях оставете някои плевели. Имайте доблестта да кажете: Между многото нека растат и те. И всеки, който поиска като този игумен, пита: Туй защо е тъй, да дойде да даде сметка, но като стъпи кракът на оня игумен, който е заминал, целият манастир фалира вече. И българите казват: Прекален светец и Богу не е драг. Светецът, който няма никакъв гръх, и Богу не е драг. Защото прекаленият светец не е разбрал дълбокия смисъл на живота. Ако такива светци трябваха на Господа, Той можеше да прати Христа като един светещ ангел, че да изплаши света. Но Христос слезе като един обикновен човек, който работеше между грешните хора. И казва му: Ето един човек, който яде и пие, не е като Йоан, онзи поне постеше, в него имаше известно благочестие, не се обличаше, а този живее най-широко с митарите и грешните. Христос, Който дава този пример, разбираще философията на тази Божествена наука. И казва, като цитира думите на този господар от една велика книга, от която Той чете, какво е казал господарят: Оставете ги да растат. И на друго място Христос често заставаше и казваше: Кой от вас ме изобличава за гръх? Защото онзи, който трябва да изобличава другого за гръх, трябва сам да е безгрешен. Често чувам някой да казва: Ти, слушай, тази твоя погрешка трябва да я изправиш. Е, хубаво, ти правил ли си опит, да знаеш как се поправят грешки? И съвременните хора бърснат на чужди глави, на сухо, без сапун, бърснат, бърснат. Но ще извините, аз не вземам в лош смисъл бърснене, тя в български има малко лош смисъл и по някой път аз се намеря в чудо: каква дума да употребя, но Писанието употребява тази дума. Някои казват, защо аз не употребявам по-избрани думи? Ако аз употребявам най-избрани думи, от вас нищо няма да остане. И вие се благодарете, че в моите беседи има някой плевел от думите да израстне. Има и друго значение: понеже аз кажа някоя дума и зная колко други значения има тя, може дяволът да дойде и да каже: Може и други думи да употребиши. Да, може. Когато Христос е казал: Род лукав и прелюбодеен, не можеше ли да употреби друга дума? Хубава дума ли е тя: рожби ехидни?... Те са думите на един човек, на когото устата са били най-святи. Вие сте – казва – деца на дявола, и т.н. Моите думи са такива, които нямат личен характер. Това са думи, които означават принципи вътре, който разбира принципиално, защото на човек, на когото тия думи влияят, т.е. плевелите, ще родят плевели в душата му.

Аз не привеждам това, за да се оправдая, а да кажа, че много пъти нещата се проявяват така, както плевелите. Много пъти ще кажеш туй, което не искаш. За пример, някой път вие сте много благочестиви и в говора, и във всичко, пък някой път, като ви раздразни някой, викнете и после съжалявате за това. Появил се този плевел. По-хубаво е, че у вас има плевели, и ще кажете: Имам ги

тия плевели. Какво ще правиш с тях? – Ще чакам края на века и тогава плевелите ще идат на една страна, а житото ще иде на друга страна.

И тъй, този е методът, който трябва да употребим – аз ви навеждам на тази мисъл, – но не се смущавайте: във всеки един дом има противоречия, в децата ви, в дъщерите ви, в къщите ви, всички питат: Какво да правим? Аз бих ви казал: Оставете ги да растат! Който обича пари, ако носи 20 килограма, турете му още 40 килограма пари, злато му дайте. Който обича книги – дайте му; който обича да яде – дайте му хубаво да се наяде, и не му препоръчвайте пост, хубаво да се наяде, да му пращи стомахът и ще каже: Преядох, няма да ям вече толкова, той сам да си тури едно правило, а ние сега искаме да морализираме съвременните хора. Светът по този начин никога няма да се поправи. Само един начин има: **Когато приложим Божествената Любов – не тази обикновената любов, а Божествената Любов, – която има в себе си всички елементи за пробуждане на Божествения живот, и тази Любов гради чрез методите на Божествената Мъдрост; и когато в тия методи влиза светлината на Божествената Истина, и когато тази светлина се подкрепи с мярката на Божествената Правда и всичко това се обоснове на Божествената Добродетел**, тогава ще имаме добра насока на живота. Няма да казвате: Не се криви, Иване, моля ти се не се криви. – Говори на мъжа си постоянно за любовта, да му се проглушат ушите. Нали тъй се казва, като му говориш, говориш, та той да каже: Чух вече, разбрах. Като онзи, на когото хлопали и казал: Станете, дайте му един хляб, че не мога да спя. В Америка отива един музикант от негрите, имал една свирка, една фисхармоника, към 10 часа вечерта застава той пред къщата на един богат милионер и засвирва, не мълква, а богатият му казва: Махни се оттук, че не мога да спя! – Ти не можеш да спиш, ама и аз не мога да спя. – Казвам ти, че не мога да спя от тебе. – Ама че и аз не мога да спя, искам да имам другар. Милионерът изважда 100 долара и му ги хвърля. – А-а, благодаря, приятелю, по този начин мълквам, взел парите, свил си фисхармониката и си тръгнал. Този приятел ще свири, ти ще кажеш: Не мога да спя, но като извадиш 100 долара, те са български 500 златни лева – Хубаво, приятелю, сега мога да мълкна, спокойна вечер, и да имате един отличен сън.

Оставете ги, нека да растат! Казвам ви, че туй не е едно насърчение на греха. Когато ние се занимаваме да изкореним злото, изгубваме всички условия, при които нашата душа може да расте; а когато приемем тези факти тъй, както са, ние растем правилно. Оставете доброто в душата си само? да си расте. И апостол Павел казва: Дето се увеличава грехът, увеличава се и благодатта. Следователно вярвайте в Бога, там, дето се увеличават мъченията, там ще се увеличи и благодатта, която ще ви помага.

Оставете всички неща във вас да растат, и не седете всеки ден да казвате: Чакайте, аз ще си туря една програма, какво ще правя и какво ще говоря. Не, не, твоята програма остави, доброто в твоята душа само? по себе си да расте, не мисли за него. Не мисли, че си добър, нито че си лош. И ако някой ти направи упрек, кажи тъй: Аз съм оставил доброто и злото да растат в мене, и в края на века Господ да отсъди тази работа. Вие сега казвате: Отлично нещо е това, нали? Този въпрос мога да го обясня и по друг начин, но ще навляза в друга област, в която има толкова воня, че аз бих изнесъл тия факти да аргументирам моята философия, почитаемата публика би изфиряла. Злото е една необходимост при сегашните условия на живота, и доброто е друга необходимост за растенето на човека. Следователно ние се намираме при две необходимости – на едно зло и на едно добро, които служат за развой на сегашната еволюция, или за развиване на сегашната душа. Може в бъдеще този закон да се измени, в природата нищо не е вечно. **Вечна е само Любовта**, всегдаша е Любовта! И доброто, като плод на Любовта, е включено в нея. Тя е безконечна, а всички неща вън от нея са конечни. Вие ще кажете за Мъдростта – тя е метод на Божията Любов, следователно тя е включена в Любовта. Истината, тя е семе, но и тя е включена в Любовта. Е какво е Правдата? И тя е включена в Любовта. Следователно, щом проявите Любовта, всички велики добродетели ще се проявят, и тогава вие ще бъдете нагласени, както една китара или цигулка, ще дойде великият артист да свири на нея. По някой път може да се скъса една струна, ще опънете нова. Като се скъса някоя струна, има опасност да си повредите окото. Ако струната се скъса от подбрадника – не, но ако се скъса от ръчката, може окото да почервенее. Как може от свирене да почервенее окото? Е-е, аз свирех тъй въодушевен, че от любов струната ме удари в окото. Ще кажете вие: Като е тъй, не си струва човек да свири. Че аз колко пъти виждам вашите очи зачервенени и като ги видя, казвам, струната от ръчката се е скъсала. Лекарите обясняват, че станало някакво възпаление. Аз казвам

просто: Струната се е скъсала и го ударила по окото. И те са прави, и аз съм прав. После, опасно е човек да се захласне в добрините, опасно е. Почнем ли ние да мислим, че сме много добри, че много знаем, ние се намираме на един хлъзгав път. Туй психологически е вярно. Онези хора, които мислят, че много знаят, не четат вече, казват: Стига толкоз, ние свършихме.

Двама художници, иконописци, влизат в една църква, вземат под наем да рисуват няколко икони в църквата, най-хубавите. Единият, най-известният, подигнал една скеля и започнал да рисува света Богородица. Ама туй не е в сегашните църкви, то е преди 1500 години, тогава са работили тия двама художници. Качил се единият и като нарисувал света Богородица, казал: Колко е красива!, и искал да се любува на нея и казал: Чакай да видя отдалеч как изглежда. И направил няколко стъпки назад и още малко оставало да падне отгоре. Другият художник взима четката и право на иконата, зацепва цялата икона. Този се хваща за главата. – Ти благодари, защото иначе твоята икона щеше да се развали. И често ангелите от небето слизат със своите четки, и когато ние рисуваме някъде, те ни зацепват иконата, а ние се връщаме и казваме: Сърцето ми счупи, отиде ми картината. Но казвам: Благодари, че твоята икона е зацепана, защото иначе ти, живата икона, щеше да пострадаш. Трябва да мислим едно нещо: ние сме дошли на земята да се учим, може ли да бъдем добри ученици, да усвоим Божието знание, да направим своя живот поносим, тъй както сегашните условия изискват туй, което Бог иска от нас, Богът на тази Любов, да преодолеем болките, мъчнотии? Всеки ден има мъчнотии, с които трябва да се борим.

И казва господарят: Оставете ги да растат, и доброто, и злото. И не казвай, че ако оставим злото, да не се борим с него, то щяло да се увеличи – те може и двете да се развиват. Всяка една сила има крайния предел, в който Бог е турил рамки да се развива. Трябва да оставим всички недоразумения. Остави времето да разреши всички мъчнотии, а във времето работи Бог, във времето работи човешкият дух. Следователно, ако съвременните културни хора биха запитали: Какво трябва да правим?, ще им кажем: Оставете всичко да си върви, дайте условия на всичко, на доброто и на злото, и в края на века, когато дойде новата култура, всички тия неща ще се изменят. Какво трябва да правим в домовете? Ще ви кажа пак същото правило, защото всяка моя дума се вземат в двояк смисъл. Когато думите допадат на жената, тя казва: Знаете ли какво каза учителят? Прав е той. И другата страна, когато моите думите допадат на мъжа, и той казва: Прав е учителят. Слугата като чуе, казва: Знаеш ли какво казва учителят? Не, не, аз не говоря на жени и мъже. Въпросът е вън от жени и мъже, вън от господари и слуги, а как трябва да живеем. Ние сме ученици, а че добрият учител ме е накарал да направя една услуга, да очистя обущата на някого, това не значи, че аз съм му слуга, те са странични работи, но важно е доброто учение, което трябва да придобием. Сега често казват: Да бъдем търпеливи. В тази философия трябва да се разбира така: нетърпелив ли си, още понетърпелив стани! Много търпелив ли си – стани още по-търпелив! Гневиш се, някой казва: нека се гневи, не го спирай. Говори ли някой много, нека говори; ако говори половин час, дайте му един час да говори; ако мълчи половин час, нека мълчи цял час. Дайте на всеки едного това, което той обича.

И тъй, казва господарят: Оставете ги да растат! А в края на века Той ще изпрати своите слуги. Кои са тия слуги? Христос подразбира бъдещата култура, когато ще дойдат тия, умните, които ще слезнат на земята, те ще уредят живота по друг начин, който ние не знаем. Сега да ви разправям за новия живот, какъв ще бъде, то знаете ли на какво ще мяза? Ще ви разправя един анекдот. Явila се една жаба в едно блато, при един голям чифлик, дето млякото се чукало по новия начин, и разправя за културата. Две жаби, много любопитни, казали: Да видим в какво седи културата на този земеделец. Хоп-троп, хоп-троп, влизат в двора на земеделеца, виждат един котел, хоп-вътре, а то било мляко. Скачат, но навън не може да излязат. Какво трябва да правим? Почнали да обикалят. Сега отвън имали опорна точка. Обикаляли, обикаляли. Трудна е тази култура на хората, нашата вода е по-приятна, а това нито е вода, нито... особена култура е, казват си. Сестро, казала едната, те не били братчета, а и двете били сестричета. Сестро, какво трябва да правим, аз се уморих и мисля да слезем на дъното, да видим каква е културата долу. – Не, ние се изльгахме веднъж и няма да излезем вече. Слезнала едната и там останала, а другата като обикаляла млякото, очукала масло, изкачила се по него и казала: Разбрах каква е културата – биене на млякото. Явява се земеделецът, вижда неговото мляко очукано и казва: Какво природно явление! Той повикал всичките свои съседи: Представете си, млякото оставил небито, как ще си обяснете, че е бито млякото? Нещо невъзможно е станало. Жабите, които искали да опитат културата на хората, едната от тях очукала млякото. Та

ако аз река да ви обясня каква е новата култура, ще мязам на една от тия жаби и тогава вие ще обясните биенето на млякото по един начин, а аз по друг начин.

Какво е казал господарят: Не, оставете ги да растат до скончанието на века, и тогава ще заповядам. И тъй, за да ликвидирате с всички смущения, които сега имате – тях навсякъде ги има, не само между вас, – да оставите всичко да расте. А ние да се учим и да вършим волята Божия.

Няма по-хубаво нещо да опиташи, след едно страдание, смисъла на несполуките. Може да преживееш такива приятни моменти! Преживели ли сте вие? Да, преживели сте. Те са малко, но такъв един момент, едно преживяване на мир, една тишина, като че ли човек се разправя с ангелите, с всички възвишени същества и как се подига човек! И такъв един момент струва повече, отколкото всички богатства.

И тъй, няма защо да се смущаваме, че дяволът царува в този свят. И дяволът царува, и Господ царува. Сега те, двамата, се разправят. Когато господарите се разправят, слугите да седят и да гледат как се разправят господарите им. Когато слугите се бият, господарите не се бият. Те казват: Ти знаеш ли мойт господар какво е казал?, и другият същото ще каже, и започнат: На? ти господар, на? господар, набият се слугите хубаво, и казват: Господарю, аз днес те защитавах, онзи вагабонтин каза такива работи по твой адрес. – Хубаво си направил, казва господарят.

Този господар е казал: Оставете ги да растат. Не се разправяйте с тях, то е правото схващане.

И всеки, който от памтивека се е опитал да се бори със злото, да го изкорени, всяка година излизал оцапан, и хиляди години му трябвали, за да се очисти само от миризмата на това зло.

Беседа, държана на 22 януари 1922 г. в град София.

Пак ще ви видя

И разумя Исус, че щяха да Го питат. (Ев. Йоан 16:9)

Целият живот зависи от ред питания и въпроси: защо и за какво, защо и за какво и как? Върху защо, за какво и как почива философията и цялата съвременна наука. Съвременната наука пита: Как е станал света?, а философията пита: Защо е станал света?

Сега Христос схванал, че неговите ученици щeli да му зададат някои важни въпроси. Такива важни въпроси се подигат във всички умове. Но въпросът е: Може ли да се даде един правилен отговор?

При мене дойде една млада госпожица, високо образована, седна и ми казва: Когато говоря с тебе, ти ме заставляваш да мисля, а когато говоря с твоите ученици, те ме заблуждават и сковават мисълта, говорят ми за някакви пардесюта и че трябвало да ги снемем. Аз не разбирам защо трябва да снемем тия пардесюта. Нали вие казвате, за да влезе човек в Царството Божие, трябва да снеме 5–6 пардесюта? – Ако със снемането на пардесюта може да се влезе в Царството Божие, това е една аналогия неуместна и несъвместима със самата идея. Може да снема едно пардесю, и второ, и трето. Как може да го снема? Ако температурата се повишава, аз мога да снема пардесюта си. Според повишението на температурата ще снемам и пардесютата си. Следователно, когато дойде най-високата температура, ще остана с едно пардесю, а ако температурата надмине и тази норма, ще снема и последното пардесю, и човек ще се намери в едно естествено положение. И обратното, ако се смили температурата, по същия закон, по който си ги снел, ще ги облечеш пак. Каква философия има тук в снемането и обличането на пардесютата, това показва само повишение и понижение на температурата. После, за пример, у религиозните хора се заражда едно желание да почнат да постят, за да смилят тялото си. Но това трябва да бъде обосновано на един закон, на един вътрешен закон. Защо, за какво да постиш, как и защо? Всичко това трябва да се обоснове много добре. И казват ми: Казва ми някой, аз го слушам, един дух ми казва. Е, тия духове, кому духът не говори? На всички хора духове говорят, само че някои признават, че им говорят духове, а други не признават. Без духове не може да се говори. И онзи, който би казал, че без дух може да се говори, ние ще му кажем, че той е без душа. Следователно хора, на които духовете говорят, са хора с душа, а хора, на които духовете не говорят, са без душа. Преди години идва една сестра, на която духовете много говореха, пишеше стихове много хубаво. Казва ми: Искам да ги проверя чрез тебе. Като ги чета, виждам, че който и да е поет може да ги напише, а тя казва: Особен някой дух е. Не трябва да бъдем деца.

Великите Учители на света заговорват на своите ученици само когато те са готови да разберат тяхното учение. Онзи велик учител или музикант заговорва на своя ученик само когато последният е готов да разбере великата математика на музиката, да разбере вътрешния и? смисъл. И ония ученици, които сега едва започват с гамите, при тях се явяват само обикновените учители. И сега, някой път, тия ученици ще подигнат реномето на своите учители. Не, не, той е един обикновен учител по музика, нищо повече.

Сега Исус разбра, че ще му зададат един важен въпрос. И той определя, че една жена, когато ражда, на скръб е. Защо е на скръб? Защото ражда. Защо скърби? Понеже е поискала да има един човек. Може да вземете туй обяснение в прям и косвен смисъл. Но и човек, в когото мисълта се заражда, и той страда. Я онзи ученик, когато се замисли, в неговия ум се заражда нещо, как си държи главата, и той скърби и пъшка. Но щом се роди идеята, дойде светлина и веднага ученикът забравя скръбта, става весел и се радва. И Исус казва: Като роди жената, забравя своята скръб, понеже човек се е родил, който осмисля живота.

И разумя Исус, че ще Го питат, а то много значи. Сега, ако ви запитат: Защо вярвате в Бога?, как ще отговорите на тия хора? Ако мене ме попитат защо ядеш, ще отговоря: Защото съм гладен. Яденето е една необходимост. Гладът търси храната, жаждата търси водата. Това е разрешението на въпроса. Защо пиеш? Защото съм жаден, а водата е една необходимост, следователно трябва да пия. Не може ли без вода? При условия, при които сега живеем, без вода не може, без храна не може. Може да постиши ден, два, 3, 4 дена до 40 дена, но все таки най-после ще проядеш. И най-после, славата на Бога не седи в постене, а в ядене и пиене. Яжте и пийте и благодарете казва Писанието, а не казва: Постете. Тогава аз ще ви поставя следната аксиома: В яденето и пиенето е славата Божия и в знанието е славата Божия. Да не яде човек, то значи да няма знание, и да е жаден човек, то е пак същото. **Знание, знание трябва!** Но ще каже някой: А то, знанието, и без знание може. Е, какво трябва тогава, невежество ли? На Бога не трябват невежи хора! Бог иска всички Негови деца да бъдат тъй умни, както Той е умен; тъй любящи, както Той е любящ; тъй истинолюбиви, както Той е истинолюбив; тъй правдиви, както Той е правдив; и тъй благи и добри, както Той е благ и добър. Тъй, нищо повече! Всяка друга философия, всяка друга наука е фалш в живота, няма никакъв смисъл. Някой ще каже: Аз трябва да се спася. От какво да се спасиш? Аз разбирам едно спасение – от своите глупости. От своите глупости да се спаси човек, от своята беднотия, от своя глад, от своята жажда, от това трябва да се спасява човек. И ако аз бих имал време да обясня защо трябва да се спасяваме, аз вземам думата спасение в косвен смисъл, а не в прям. После, при отговарянето на такива и други философски въпроси, ние често се заблуждаваме, мислим, като че разбираме тайната на битието. Не, не, има неща, които разбираме, но има и неща, които не разбираме. Есенцията не разбираме, а това трябва да учим сега. И, следователно, първото нещо: Човек трябва да схване, че не знае, че е празен, или да се изпразни, за да се напълни наново. Трябва да се научим да се празним и да се пълним.

Един от древните крале, когото придворните много хвалели като такъв, комуто всичко се подчинявало, че дори и природата, казал да му занесат трона и скриптьра при брега на морето, когато щяло да има един голям прилив. И седнал той там със своя скриптьр, а приливът иде с големи вълни, и той казва: Аз ви заповядвам да се върнете назад. Околните му казали: Ваше величество... – Аз заповядвам на тия вълни. – И ти, и ние ще идем, трябва да бягаме. – А, значи има нещо по-силно от нас, на което трябва да се подчиняваме. Тогава вземете трона и бягайте. Има неща в природата, които са извън нашите сили, извън нашия ум и извън нашите схващания. И ние смирено трябва да схванем този велик факт, да знаем, че ние сме деца на тази велика природа, и трябва да се учим, да бъдем прилежни и трудолюбиви.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта: Ако ние вървим по един път и мислим, че имаме по-голяма светлина, а в живота ни няма разлика между окръжаващите и нас, питам тогава, в какво седи нашето учение? Нашата сила не трябва да се проявява както онези паднали духове, които седят в кафенето или кръчмата и казват: Ха, наздравица – тъй, после замислят се, не им върви въкъщи и казват: Дай половин кило. Пак мислят, дълбоко разрешават въпросите. Силата дойде, казват. Този въпрос мога да го разреша, като изпия още половин кило. Но това е временно решаване. С половин кило въпросите не се решават. И в един ден човек светия не става, и в една година човек светия не става. Светия значи, който научил великия закон да поддържа светлината в себе си и да дава от нея на окръжаващите го. Това значи светия: Със своя ум и със своята душа да показва пътя.

И разумя Исус, че ще го питат. Онези, които вървят по новия път, трябва да се пазят от следния недъг: Една графиня на запад се влюбва в един прочут художник, толкова се влюбила в него, че се зародил страх у нея и казвала: Ако той много се прочуе, аз ще загубя неговата любов, затова трябва да измисля едно изкуство, да го лиша от славата му. И почнала да му дава един прах, но с това повредила зрението му. Той не можел да различава краските и картините му мязали на карикатури. И като направил изложение, всички се смеели, хванали се за корема и се смеели. Тази графиня може да повреди ума на всекиго, да не може да разпознава цветовете. То е човешкото тщеславие. И у сегашните религиозни хора има повече тщеславие, отколкото религиозност. А тщеславието не е наука, то е култ. Тщеславният човек изключва каквото и да е страдание, и по това аз зная, че този човек е тщеславен. Ако питате защо трябва да страдаме, пак ще ви приведа примера, дето англичаните наложили закон да реформират Цариград. Един ден влиза един английски стражар в един турски дюкян и казал на търговеца: 10 лева глоба. – Защо? – 15 лева. – Ама защо? – 20 лева. – Защо? – 30 лева. И тогава търговецът отворил касата и казал: Тук има 1500 лири, вземи ги. И после узнал причината, коя била: Че пред неговия дюкян имало едно малко парченце хартия. Пред вашия дюкян може да има малко парче хартия и ако дойде английският стражар, ще каже: 10 лева глоба. И аз виждам не една книжка, и бих желал да дойде английското управление, за да влезе такъв стражар в дома ви и да каже: 10 лева глоба, 15, 20, 30. – Ама защо? Не само трябва ние да започнем религиозен живот, духовен живот, но трябва и да свършим разумно този живот. Този духовен живот върви по известен правилен начин.

Преди няколко време дойде при мене една сестра, която наново се обърнала, тръгнала в пътя на това учение. Като я видях, хареса ми се начинът на говоренето и?, тъй откровена и разумна беше, Божественият Дух бе заговорил в нея. Казвам си: Заговорил Господ на тази душа, такава красота на духа, виждам, че Божият Дух работи, обаче не се минава един месец, тази същата сестра се изменила, детинското го няма вече, та и? казвам: Как? Защо твоето лице се е изменило? – А, има причини. Смутила се вътрешно, и защо се смущила? Защото в един месец отгоре я изкарали на фронта и я турили в едно силно сражение. Казвам и?: Ония офицери, които те турили в сражението, са сгрешили. Ти трябва да стоиш в тила, а те те турили там, дето има картечен огън. Тя се уплашила и казала: Няма да я бъде тази работа. У вас има желание, щом някой се обърне към Бога, хайде на линията да се сражава. За първата линия на сражението се изискват духове крепки, възвищени духове. Там само ангелите може да се борят. Хубаво – казва, – но дяволът?

Сега ще ви приведа друг пример. Един наш приятел преди години сънувал един сън, действителен сън. Вижда той, че се задава една голяма бура, виелица, но минава тази хала и на изток се показва една дъга, а в дъгата Христос, под нея един мост, хиляди хора искат да минат и някой му казва: Ти там не може да тръгнеш, нагоре дръж. Той като минава моста, вижда някои юнаци, облечени с бели дрехи, водят един грамаден вълк, а той казва: Чакай на този вълк да ударя една тояга, колко овци е удавил. – Ти се пази, че като те пипне със задния крак... И той казал: Брей, може ли той да направи нещо? Няма какво да го биеш, той е в ръцете на вашите момци, а вие казвате: Хайде и аз да му ударя една цепеница. Не, не, това не е никаква философия, никакво разбиране на духовния живот. От всички вас се иска да развиете ума и сърцето си, всички благородни чувства и умствени способности, и в разсъжденията, в анализирането и в приложението на това учение да намерите метода. Другояче то няма смисъл.

И разумя Исус, че ще го питат. Какво? Сега ние проповядваме, че трябва да бъдем добри, а в живота казваме: То не може човек да бъде добър. Въпросът не седи там: когато отивам в училището, трябва да бъда добър, но вън от доброто, аз трябва и да се уча. Аз мога да имам поведение 6, но при това да бъда последен ученик. Казват: Много добро дете, но не се учи. Ние смесваме две неща: нашата добродетел с учението ни. Ти може да бъдеш един от примерните ученици по успеха си и да бъдеш най-способен ученик, а имаш поведение единица. Ама защо, Господи, на този, с поведение единица, си му дал такива способности? Защото той е умен – разбрал Божия закон преди ти да си го разбрали. Ти мислиш, че си добър, и той мисли, че е добър. Следователно по-рано трябва да бъдем умни, преди да съзнаем, че сме добри, а ние искаме да съзнаем, че сме добри, преди да съзнаем, че сме умни. И затова у религиозните хора има една мания, захващат, щом се обърнат към Бога, да показват смирене. Пардесюта ще се снемат! Ще се пости! Ако ти си болен, ще постиш, то е една необходимост за тебе. Постът е необходим само в болезнено състояние. И в духовния свят, когато наложим пост някому, подразбира се, че той е болен и неговият организъм трябва да си почине. Това

е един вътрешен закон. А щом човек е здрав и сърцето му може да възиграе, ще кажем: Ще ядеш и ще славиш Бога. Ясна ли е тази философия? Никаква критика! Друг начин няма! Само един начин има. Някои, които вярват в този път, искат да бъдат по-умни от мене. Не, ние не можем да бъдем по-умни от природата, нито пък по-умни от онзи, който е приложил тия закони. Вътре ние трябва да се подчиним разумно, не насила да се подчиним, а да съзнаем. И като дойдем до хората, да им дадем едно правилно обяснение, да обясняваме всички неща. Ако аз ям, то е един процес. Да ядеш, това не значи да се учиш. Ти може да ядеш много добре, а да се учиш много зле, и може да се учиш много добре, а да ядеш много зле. Едното и другото е възможно. Но онзи, който се храни добре и се учи добре и пие добре, той е умен човек.

Сега на всинца ви, които ме слушате тук, все ви липсва по нещо. Не е докачане – липсва ви. Един отшелник, светия, живял 40 години в пустиня. Молил се на Господа, молил се, молил се, той мислил, че е готов за небето, какво му липсва още? Дохожда един ангел, взима го и почнал да го развежда из града и му показва едно от най-хубавите здания. Той му казва: Красиво здание. – Но там липсва един камък. – Да, този е камъкът, който ти трябва да туриш отдавна, а не си го турил още. Вие още не сте си турили вашия камък и ако ви заведат горе, на небето, ще видите, че във вашето здание най-важният камък липсва. И затуй, като дойде ангелът, ще каже: Този камък трябва да го турийте отдавна. А този камък, това е Божията Мъдрост – Камъкът, който отхвърлиха зидарите.

И разумя Исус, че учениците му ще Го питат. Аз подразбирам, че всичките ученици все питат кога ще дойде Христос, как ще царува на земята, как ще се оправи този свят? Българите питат как ще се подобри това икономическо положение, какво трябва да се прави, ресурсите откъде да се намерят. Всички народи все се питат, все такива въпроси задават в училището, в църквите, в държавата, между търговците, навсякъде: как, какво ще се прави с тази скъпотия. Скъпотия има, казват: Яжте само необходимото. Ама пътуваш по пътя, срещне те един твой приятел, 3 дена си гладувал, а той даде ти един самун хляб, благодари му, пийни си малко водица, подъвчи хляба. Не казвай: Е-е, да имаше кокошница, да имаше ябълки, орехи, па масълце, па туй, онуй. Не подигай тия въпроси, не си дразни вкуса. Благодари за хляба, той е една необходимост. Скъпотия е, задоволи се в даден момент с малко, утре като има повече, яж колкото искаш. Ще възразят някои: Ама ако се храним само с хляб, ще отслабнем. Аз мога да ви докажа, че и ония, които се хранят с кокошки, и те отслабват. То не е философия: то е от начина на яденето: който яде кокошки и благодари на Бога, той е здрав, а който яде кокошки и не благодари на Бога – той не е здрав. Вижте месоядните животни и тревопасните, и едните, и другите все са здрави. Вие ще пренесете тия естествени неща и в духовния свят. Задоволете се с ония обяснения, които ще хвърлят светлина във вашия ум. Да кажем, имате дете, сърди се, недоволно е от това-онова и казвате: Какъв дявол е влезнал в това дете. Какъв дявол! Това не е обяснение, то не обяснява нищо. Казвате му: Излез навън! Не излиза. На какво ще мязате вие? В Пловдив направили един сеанс, духът на един турчин влиза в медиума и не иска да излезе. И казват му: Излез. – Няма да изляза. И започва спор, не иска да излезе. Ако имаш сила, ще го изпъдиш, а ако нямаш сила, няма да излезе. Ние мислим, като извадим някой дявол, въпросът е решен по-лесно. Аз знам къде седи този дявол: дойде мъжът от канцеларията, работил, нахукал го неговият началник, пък и гладът се притурил и жената малко го закачи и той избухне. Какъв дявол е влезнал? Колкото по-скоро сложиш и му намажеш стомаха, толкова по-скоро дяволът ще излезе. Тъй е това. Нищо повече. То са неща най-естествени. Като дойдем до духовния живот, всяко едно отрицателно проявление се дължи на една вътрешна нужда, всяко недоволство се дължи на една вътрешна нужда. Гладният е недоволен, защо? Защото е гладен. Жадният, и той е недоволен, защо? Липсва му нещо. Търговецът е недоволен от живота, защо? Липсват му пари. Учителят, недоволен, защо? Няма ученици. Музикантът е недоволен, защо? Няма кому да свири. Момата е недоволна, защо? Хванала я сипаницата. Липсва и? нещо... Всяко недоволство се дължи всякога на една вътрешна липса. Когато ни липсва знание, добродетел, в нас се заражда една нужда, ние трябва да си намерим един закон, който да ни удовлетвори тая нужда. Затуй казвам: Който е загубил красотата си, да я придобие. На учениците – да придобият знания. На жадния – да пие; болният – да оздравее. На всички хора трябва да се дават положителни отговори за техните нужди. Добър е Господ. Аз знам, че Господ е добър, този Господ заради мене е дал храна и всичко друго, и затуй аз искам да удовлетворя своите нужди. – Не му е времето. Според вас не му е времето, а според мене времето е дошло.

И разумя Исус, че ще Го питат. И ще Го питат сега: Защо, Господи, настанаха тия лоши времена? Защо богатите да имат да ядат и да пият, а ние, които по три пъти на ден правим молитва,

да гладуваме, и отвън ти пеем и треперим и ти кадим тамян, а на нас нищо не си дал? Господ казва: Аз не съм ви дал да кадите тамян, а да мислите. Не искам аз кадене. И наместо да бъдете добри, вие ще заколите някое теле и ще го изядете и ще кажете: Ние служим на Господа. Аз вземам тази дума в много широк смисъл. Сега, когато дойдем да разискваме, ще кажете: Ама че ни калайдисиха днес. Не, това не е калайдисване. Аз не обичам да калайдисвам, но приготвлявам една пещ – пещ, разбирайте ли? И в тази пещ, като ви туря вътре, отгоре един пласт въглища, един пласт руда, един пласт въглища, един пласт руда, че като туря огън, златото ще падне отдолу, а димът ще излезе отгоре, и вие ще излезете чисти навънка. Огън, и какъв огън! И като се намерите в тази пещ, ще има плач, рев, но аз ще кажа: Чакайте, отдолу като излезнете, ще бъдете чисти, тъй както не сте били.

Сега вие ще ми възразите: Дано да не бъде! Дано да бъде. – Дано да не бъде! С туй дано да не бъде светът е дошъл до това положение. И сега ние казваме: Да бъде! Да дойде този огън, да ни очисти, да тури всичко на мястото му, да заживеем тъй, както някога сме живели.

И казва Христос: Аз ще ви видя пак, и ще се зарадвате. Когато ще ви види? Когато почнете да мислите, да изпълнявате волята на моя Отец, аз ще дойда, и вие ще се зарадвате, и вашата радост никой няма да отнеме. Христос е най-силното проявление на Божията Любов, и на Божията Мъдрост, и на Божията Истина. Следователно вложете сега, пак ще кажа, Любовта! Любов чрез Мъдрост, да знаеш защо обичаш человека. Вие обичали ли сте по този начин? Онези от вас, които сте жени, обичате децата си и казвате: Моето ангелче. Но туй ангелче, като стане на 25–30 години, тогава казвате: Нашият ангел не е ангел. Да, не е ангел, вие още ангела не сте го познали. Любовта подразбира: Да знаеш защо обичаш человека. Аз ще ви кажа. Аз обичам человека, защото Бог живее в него. А защо трябва да се обичаме? Като обичаме, ние търсим Бога. И когато казвам, че трябва да се любим, с това разбирам, че трябва да търсим Бога. Защото Бог е Любов, а ние сме паднали, ние още не сме любили. Ти ще идеш при Любовта, за да станеш Любов. Любов значи: Като Бога да станеш. А някой мисли, че любил! Не, не, ти не си любил още. Твоята любов... хайде, да не казвам една дума. Тя е твоята любов, която живее ден до пладне.

Ние трябва да любим, за да можем да намерим Бога, защото Бог е Любов. Да го възприемем в себе си, да го опитаме. А щом го възприемем, тогава опитваме неговата Мъдрост. По този начин трябва да разсъждавате. Някои от вас казват: А-а, тази сестра много люби. Люби? Аз казвам: Люби само онзи най-добре, който люби като Господа. А ти като Господа любил ли си? Не. Следователно ти още се учиш на Любов. А-а, тя люби! Как люби? Не, не, да любим тъй, както Бог люби – Бог е Любов – то е най-великото изкуство, и когато ние намерим това изкуство, тогава Христос ще ни отговори разумно на въпроса.

И аз пак ще ви видя, и радостта ви тогава никой няма да отнеме.

И тъй, искам да бъдете умни! Не говорете само за снимане на пардесюта, не говорете само за пост. Когато си болен, ще постиши ден, и два, и три. То е начин за лекуване. Пост аз вземам в много широк смисъл. Пост има и умствен, и физически, и духовен.

Беседа, държана на 29 януари 1922 г. в София.

Какво трябва да искаме?

А Иисус отговори и рече: Не знаете що искате. Можете ли да пиете чашата, която аз има да пия, и да се кръстите с кръщението, с което аз се кръщавам? Отговарят му: Можем. (Ев. Матей 20:22)

Във всеки живот изпъкват желания, които са неестествени, небожествени желания, защото внасят дисхармония вътре в света. И целият съвременен свят е пълен с такива дисхармонични желания. За това няма що да аргументирам. Който и вестник да отворите, която и книга да вземете, в който и дом да влезете, все такива желания има. Те не са отсега, а отдавна са влезли. Следователно много желания се явяват, които не са за добро; ние искаме това, което не е за наше добро. Тук има един пример за учениците на Христа. Христос е проповядвал едно идеално учение. Явява се майката с двамата си синове и иска да бъдат те почетени от Христа, да ги тури един отляво, а друг отдясно на себе си, да им даде място, което не трябва да им се даде, едно от най-видните места. Другите 10 ученици, като видели това, възнегодували: Как тъй, да има привилегия? И Христос се обръща и казва: Не знаете какво искате. И тогава запитал: Можете ли да пиете чашата, която аз пия, и да се

кръстите с кръщението, с което аз се кръщавам? Отговарят му: Можем. Има чаши, които са приятни, но има и чаши, които не са приятни. Има кръщение, което е приятно, но има кръщение, което е неприятно. Христос употребява думата чаша. Нима онзи затворник, който е осъден, както Сократа, да изпие чашата с отрова, нима тази чаша е приятна? Той е длъжен да я изпие и тази чаша ще бъде пълна, и той ще свърши след като я изпие. Също има и кръщение, с което като се кръстите, ще свършите.

Можете ли да пиете чашата, която аз има да изпия? – Можем. – И да се кръстите с кръщението, с което аз се кръщавам? – Можем. – Да пиете от чашата и да се кръстите, можете, но да седнете отдясно и отляво на мене, не е мое да дам, но на онзи, комуто е определено, комуто е дадено от Отца ми.

Погрешката въобще на всички хора, каквото и да са, светски или религиозни, седи в това, че ние мислим да разполагаме с живота си тъй, както ние искали. Това е едно много голямо заблуждение. Ние, съвременните хора, сме много ограничени, и най-големият герой на бойното поле, след като го жегне някое парче от граната, веднага почне да плаче и да се моли. Онзи, най-големият герой, на който касата е била пълна с пари, след като му я изпразнят, като че ли всичката сила му изчезва. Онзи държавник, докато е на власт, е силен, но падне ли от власт, силата му изчезва. При умирация болен герой, всички наоколо – лекари, роднини, – всички плачат и всички усещат туй огорчение. Смисълът на живота е, че в света всички ние сме пратени да служим вярно на Бога. Сега, как ще извършим своята длъжност? **Първо, ние имаме отношение към Бога, второ, към нашата душа и трето, към нашите близни.** Ако ние разбираме отношенията си към Бога, ще разберем втория закон и третия ще изпълним. Но не изпълним ли първия закон, и другите два закона не можем да изпълним. Те са свързани. Ако бих имал време, бих ви обяснил, но ще се отклоня. Всички съвременни хора трябва да почнат с първия закон, той е, който ще уреди света. Ако ние не сме готови чистосърдечно да изпълним, в даден случай, волята Божия, то всички други усилия са безполезни. Трябва ли законът да бъде написан? Този закон не е написан, а се подразбира от самата същина на нещата. Кой ще разбере туй? Как да изпълним задълженията си към Бога? Този закон е написан вътре във всяка душа.

И Христос се обръща и казва: Вие можете ли да пиете тази чаша? Защото обичта се показва във време на нужда. Жената не трябва да обича мъжа си, защото той и? купува дрехи, рокли и шапки – то не е любов, – а когато този мъж остане най-беден, страдаш, тя само тогава може да покаже своята любов към него. Значи във време на страдания. Следователно вашите приятели ще ги познаете във време на страдание. Кога можете да имате приятели, само когато сте богати ли? Тогава всичко може да направите. И най-простият човек, като му напълнят касата, той ще има много приятели, но тия приятели не носят никакво благо. Но онези приятели, които постъпват по този Божествен закон, те носят целителен балсам. Туй учение не е само на Христа, туй е учение на самия живот, приложим ли го, ние сме спокойни, физически сме здрави, изгубим ли туй учение, веднага идат разни болести върху нас. И ако някой пита защо идат болестите, аз казвам: Понеже ние често губим **връзката между душата ни и Бога**. Тази връзка никога не трябва да прекъсваме. Тази връзка никога не трябва да се скъса. Където и да бъдете, в Австралия, Африка и другаде, тя трябва да бъде еднаква, **тя не се обуславя от никое общество**. Ако един човек е добър, защото той е в едно религиозно общество, това е понятно, според мен, но който е в едно лошо общество добър, той е истинският добър човек. Да си добър между добрите, то е естествено, но да си добър между лошите, това е нещо извънредно. И другия закон пак е верен: Да бъдеш лош между лошите, то е много естествено, но да си лош между добрите хора, то е нещо извънредно.

Следователно Христос се обръща към своите ученици, към тия двамата, и казва: Можете ли да пиете тази чashi, която аз пия? И те му отговарят: Можем. Но в практическия живот се оказва, че щом ни дадат тази чаша, мъчно се изпива. Виждал съм често малки деца да не могат да пият горчиви капки. Пий, мама, за твоето здраве, казва майка им. Не може, мамо, горчива е тази чаша. И аз бих желал да няма горчиви чаши в света. И ще дойде ден, когато в човешката еволюция тия чаши няма да ги има. Не че Бог иска да ги дава: страданията не се налагат от Бога. Бог съзволява, но не благоволява в тях. Той казва: Не благоволява душата ми в смъртта на грешника. Когато ние страдаме, изплащаме, но не изведнъж, в сегашното развитие на живота си. Как ще примирите: една овца, когато я колят, казва: Защо Господ ме създаде? Защо да ме колят? Каква философия има тук?

Кажете на тази овца: Една необходимост е при сегашното развитие на хората, трябва, Господ това не иска, но хората го искат. Тъй да разбираме хубаво. Когато този нож минава през врата на животното, ние не го мислим, ни най-малко не мислим за това. Но когато този нож дойде до нашия врат, ние казваме: Защо? Е, да, защо? – защото сме скъсали първата връзка – между Бога и нашата душа. Това е причината. Възстановете вие тази връзка в душата си, между Бога и вас, и всичките ви отношения постепенно ще се изгладят. Първо ще почнат да се възстановяват силите ви по един много естествен път. Ще кажете как? Ако на вашето тяло имате рана, превържете я и самото тяло ще почне да я лекува, защото то съдържа тая сила. Каквато рана и да имате, тази рана ще оздравее и няма да остане нито помен от нея. Значи тялото съдържа сили вътре за лекуване и когато тялото изгуби тази сила, никакъв лекар не може да ви помогне. И за душата ни същият закон е: Докато нашата душа е свързана с Бога, тя притежава природни сили и може да лекува раните си. Раните ще дойдат в света, при сегашния живот, на всяка стъпка може да ви дойдат рани. На всяка стъпка, на пътя, когато вървите, в някой трамвай, ако се возите, навсякъде може да претърпите някаква малка авария. И сегашните страдания съществуват поради тази необходимост, в каквото и положение да сте. И целият свят минава през една пертурбация. Целият учен свят, в Америка, в Англия и други казва: Какво трябва да правим? Всички се запитват, но никой не е дал едно лекарство. Има една панацея, за да се излекуват тези страдания. Нямаме нито един учен, който да е дал лек на тия рани, които разяждат обществото и не само домовете, ами и самите нас. Богат си, учен си, неспокойен си, изгубил си смисъла на живота. Сега Христос отговаря право: Не знаете че искат. Ние, сегашните хора, всичко искаме, но същественото не искаме. Всеки иска да бъде богат, всеки иска да бъде силен, все материални блага искаме. Идете в обществото и кажете някому да се свърже с Бога, колко хора биха пожелали това? Ще ви отговорят: Не, не, пари, пари! Но парите, това са един резултат. Преди милиарди години Господ ги е турил на земята, туй злато е складирано, преди милиони години тук е складирано жито, царевица, храни има преизобилно, всичко е промислено. Но туй изобилие, което съществува в света, не може да дойде точно навреме, защото ние се спъваме не само физически, но и духовно: ние спъваме енергиите на духовния си живот. Често енергията, която трябва да дойде за нашето сърце, не иде навреме. Някой път станете рано, но не сте разположен – нямаете оная енергия. Както гладният, как ще познае, че е намерил храна – когато се наяде. Ще кажете: Е, как ще позная кога съм намерил истината? Казвам: Как ще познае гладният – след като се наситил, и жадният знае, че се е напил, след като уталожи жаждата си.

Сега онези, които следват в туй Божествено учение, са тръгнали с някои свои навици и искат да го приложат, да направят един компромис между Божественото и човека. Човек трябва да бъде основа, а градивото, то е само Божественото. Хармонията може да произтича само от Божествената Любов, и ако в едно общество няма хармония, Божествената Любов я няма там, Божествената Мъдрост я няма, те не са заработили в него. Ако самото общество не се проникне от тях, ние имаме едно механическо натрупване, но не органическо градене.

Питам: Какъв е смисълът на земния живот? Смисълът на земния живот е да познаем Бога, понеже ние търсим Божествената Любов. А всички хора, мъже и жени, сме малки частици от тази Божествена Любов, проявена у всеки човек. Щом разбираме Бога, ние ще разберем, че тия малки хора са частици от Бога, и както любим Бога, тъй ще любим и всички хора. Ако не Го любим, всякога ще правим разлика между тоя и другия човек. Даже най-идеалното състояние, дето съществува в дома, дето казват, че майките обичат безпристрастно, и те имат обич повече към някое от своите деца, отколкото към другите. Бащата има обич повече към един син, отколкото към други. Много лесно е да кажем: Обичай! Но когато дойде да приложим закона, там е изкуството. Лесно се казва, но мъчно се изпълнява. Защо? Когато касата ми е пълна, може да дам много, щедър съм, но когато в касата няма нито пет пари, каква сума може да дам? А нашата каса може да бъде пълна само при едно условие: когато ние сме свързани с този велик извор на живота, и ще дойдем тогава да разрешим тия въпроси заради Бога, по най-разумния път.

Сега, в нашия живот се раждат известни недоволства. От какво произтичат те? – От пресищане. Ще ви приведа един малък разказ. Пресищането от живота ражда много по-страшни болести, отколкото обикновените.

Един американец, на когото баща му оставил 20,000,000 долара и почнал да яде и пие, ял и пил, докато най-сетне загубил смисъла на живота, станал ипохондрик, заражда се мисъл да се самоубие. Отива при един лекар, при втори, трети, четвърти, най-сетне отива при един виден лекар в

Ню Йорк и му казва: Ти си последният, ако и ти не ме излекуваш, ще се самоубия. – Добре, но ще направим един договор, че каквите методи употребя за твоето лекуване, ти няма да имаш нищо против. Той се подписва и плаща 250,000 лева за първото лекуване. Лекарят му туря хлороформ и заповядал на един от своите асистенти да му отреже десния крак под коляното. Той като става, гледа кракът му го няма и казва: Това ли е вашето лекуване? 250,000 лева да ви дам, а сега ме лишихте от едно благо. Ах, да е здрав моят крак, всинца ви бих изритал. След две седмици, казал му лекарят: Когато поутихнеш, аз ще дойда пак да те видя. След две седмици болният почнал да плаче и казал: Г-н докторе, или ми кажи един път за спасение, или като си започнал да ме убиваш... – Ще платиш още 250,000 лева. Направил му един изкуствен крак, сложил го и след туй болният не помислил да се самоубива – разбрал смисъла на живота.

Често и ние, съвременните хора, заставяме природата да ни прави такива операции, и ги прави, и виждаме навсякъде, някому окото го боли, ухoto, и има стотици и хиляди болести, които лекарите не знаят с какви имена да ги кръщават. И всички говорим за една култура, за някакви микроби. Туй не е причината. Болестите произлизат от единствения фактор, че ние сме скъсали първата връзка с Бога. Този е законът. Аз правя сравнение и то е следното: Там, дето прониква слънцето, дето има хубава вода, хората са най-здрави, а по северните склонове на планините, дето прониква много малко слънчева светлина, има най-много болести. И следователно там, дето южните и източни прозорци са затворени, а са отворени само северните прозорци, има най-много болести. А северните прозорци, това е човешкият egoизъм. Някой казва: Искам да се осигурая. Питам аз: Кажете ми един човек, който се е осигурил. Сега няма осигурен човек. Следователно **осигуряването е закон да влезем в хармония и да живеем с Бога**. Може да правим каквото искаме, но всяко учение трябва да има своето приложение. Някой казва: Ти проповядваш, ама тези, които те слушат, не живеят тъй. Вярвам, онези, които ме слушат, не живеят според моето учение. Но ако не живеят според моето учение, аз крив ли съм? Ако съм крив, аз съм готов да се изправя. Ние по един нов начин ще изправим живота и тия хора сами ще почувстват, че Бог живее в тях. То е велико изкуство и аз ви казвам: Ако аз свържа тия две жици, да прокарам този Божествен ток, животът им ще се изправи. Аз правя сега инсталация, но когато я завърша и пусна този ток, тогава елате и вижте. Сега още трупам камъни, дисхармония има, вик, крясък, работници, инсталацията още не е пригответа. Моето учение вие не сте го видели, но когато пуснем тази инсталация, тогава вашите лица ще просияят и вие ще кажете както в Евангелието: Едно време бях сляп, но сега виждам. И тогава в домовете ви няма да има спор, между мъжете и жените няма да има раздори, ще има едно надпреварване да проявят повече Любовта си към всекиго. Тази, старата инсталация, виждате какво е произвела, от хиляди години все същото е било. Нова инсталация трябва. Ако не турим новата инсталация, старата знаете ли какво ще произведе? Трябва съвършено ново осветление. Имайте търпение, туй учение всички ще засегне. И тогава първите ще бъдат последни. Ще го правим от Любов, а не от задължение. Ние, най-умните и най-силните, ще помогнем на по-слабите. И тогава дъщерята ще стане сутринта, ще приготви чай на баща си и всички деца ще го целунат. А сегашните дъщери казват: Не съм разположена да стана – то е старата инсталация. Кой е крив? Ако някой човек е болен, кой е виновен? Та не трябва да обвинявате учението и да казвате: Защо не се прилага туй учение? Трябва да бъдем толкова искрени и честни да го приложим. Туй учение не е мое, то е учение Божествено и трябва да засегне всинца ни като братя и сестри. Нищо повече.

И Христос казва: Не знаете какво искате. Сега, аз съм изпитвал много положения. Тия, горчивите чаши, ние трябва да ги премахнем вече. Сега, в съвременната медицина има хомеопатии и алопатии, които спорят по кой начин да се лекуват болестите. Алопатите поддържат горчивите церове, а хомеопатите – сладките, на един хомеопат цяла аптека може да изпиете и няма да ви се причини никакво разстройство. Там има деления, до 30 деления, знаете ли какво е то? То е такава микроскопическа част! Да кажем, правите разтвор, в 100 грама вода ще разтопите 10 грама захар, от това ще вземете една капка и ще я турите пак в 100 грама вода, туй е първото и второто деление: оттам пак ще вземете една капка – и така до 30 деления, и от него като вземете една капка, тя трябва да излекува болния. Една тридесета част само! Хомеопатите казват, че техните лекарства действат право, а алопатите поддържат обратното. Има трети метод между тия два, и едните са прави, и другите са прави в туй отношение. Питат ме някой път: Трябва ли лекарите да правят операция на тялото? Казвам, че не трябва да правят, ако тялото е здраво, а ако тялото е болно, има цирей, лекарят трябва да изтиска тази гной, да направи тази малка операция. Но ако няма нагнояване, лекарят няма

право да реже, нека оставим природата да работи, тя може да направи най-голямата операция. Глупаво е да се прави операция на здраво тяло. Сега ще кажете: Може ли или не може? Това са условия, при които ние може да работим. Сега в дома, при сегашните условия, жената може да употреби крайни мерки, и мъжът може да употреби крайни мерки всяка година, когато има някой голям цирей. И някой път даже самата природа ни налага такива крупни мерки.

Ще ви приведа един пример. Преди години, може би има 5 или 6 години, мъж и жена идат при мене. На жената ръката подута. Питат ме, да си направи ли операция на ръката или не? Казвам, идете при един хирург, нека ви направи операция. Тръгват си, но на пътя тя се препъва и пада в един трап и казва: Ето операцията. И наистина, отлична операция е станала. И лекарят и? казва: Аз не мога да направя такава операция. И той взел, само я изчистил и сам признава: Отлична операция е направена на ръката ви. И след няколко дена ръката оздравяла. Следователно, ако във вашия дом се препънете, боли ви ръката, не го считайте за голямо нещастие: вземете сами да изстискате цирея. Ако ние сега попитаме: Защо аз да падна? – Трябва да паднем, за да стане тази хубава операция. При лекарят ще легнеш и ножът ще дойде, и природата като прави тази операция, и тя ще те положи да легнеш. Не трябва да питаме, да правим ли ние операция или не. Туй, което се случи в даден момент, то е въпросът, ако мога, да благодаря на Бога, а ако не взема предпазителни мерки, да не се случи в дома ти никога.

Следователно, при тази положителна философия за Бога, аз не ви казвам, че Бог е скрит в небето, а ви проповядвам за един Господ, Който живее във вас. Вие можете да Го намерите. Той спи във вас, може да Го събудите. Да не кажете някои: Какъв Господ? Аз ви препоръчвам да намерите вашия Господ и туй ме радва. И ще кажа тогава: Аз те поздравлявам, че си намерил твоя Господ. Аз употребявам думата спи – но Той, Господ, не спи, а вие спите. Когато вие се пробудите, ще чуете Неговия глас. И като го чуете, той ще бъде толкова сладък, този глас ще произведе цял преврат в живота ви, и вашата работа, каквато и да е, ще се осмисли. Този Господ ще осветли всичките ви работи. Тогава най-малките работи ще ни бъдат най-приятни да ги правим. Та казвам, някои от вас почват да се пробуждат – заговорил ви е този Господ. Някой път вие казвате: Не е Той. Вие се съмнявате. Спасението седи само във вътрешното пробуждане. Който и да ви проповядва, ако вие сами не чуете този вътрешен глас, въпросът за вас ще остане неразрешен. Но в деня, в който вие чуете този глас, той ще се разреши. То няма да бъде едно обикновено слушане, а ще бъде като когато чуете онзи, който донася радостна вест: един ваш роднини ви прави наследник на 10,000,000 наследство и ви даде съобщението. Нали тази вест ще бъде най-приятната? И когато вие намерите Господа, ще бъдете човек на 10,000,000 и ще кажете: Сбогом, сиромашио! Ще бъдете щастливи, защото вашият дядо ви е оставил наследник на 10,000,000. И Господ, като чуете гласа му, ще направи такава промяна, че вие никога няма да се връщате назад.

Сега, Христос казва: Не знаете какво искате. А трябва искане, трябва да искаме. Днес аз съм сериозен. В нашия живот трябва да стане един вътрешен преврат, едно преобразуване, за да докажем фактически, че имаме тази Любов. Ако ние вървим по едно учение и нашият живот се отличава само по форма, тогава нищо не се ползваме. Трябва да бъдем искрени в себе си. Нашият живот трябва да бъде чист като кристал, трябва да има такива пречупвания, както в най-чистия диамант. Като ни погледне човек в лицето, то да свети и да кажат: Този човек няма никаква задна мисъл, и да бъдем готови на всеки човек да покажем нашето чистосърдечие и незлобие. Да бъдем като един голям извор, който изхвърля нечистотите навънка. Този свят е пълен с неразбории. Вестниците, които четем, книгите, разговорите, всеки ден оставят у нас утайки. Ние сме поставени на много голям изпит. Не е лесно да се живее сега един Божествен живот. Едно време светиите бягаха в горите, а сега и горите са пълни с харамии. Не може сега светиите да живеят и в горите, а сегашните светии трябва да живеят из градовете. А щом живееш в градовете, ще обичаш тези хора, и ако ги обичаш, и Господ ще каже: Ти си разбрал Моето учение и ще носиш Моята светлина. Бог изпраща светлината на всички еднакво, и на добри, и на зли. Даже Господ към лошите хора сега е по-снизходителен. И вие нали казвате: Той не живее добре, а върви му, а ти, който вървиш по Бога, постоянно камшик има за тебе. На онзи пък детето не заболява, жена му здрава, а ти по три пъти на ден се молиш, днес загубиши 20,000 лева, дъщеря ти умре и прочее, защо става така? Как ще примирите тази работа? Вие ще кажете: Ето, виждаш, Господи, те не те слушат, а ние по три пъти се молим на ден... Е-е, там е изкуството, а вие трябва да се радвате, че той много добре е направил. Вие трябва да кажете: Този човек има парици, пък ние нямаме, но си го заслужаваме. Защо тъй да не

кажете? И следователно тия хора са били толкова години на страдания, сега Господ ги е оставил на почивка, а вие сте дошли на тяхното място да поработите, брат ти да яде, а ти ще носиш неговото нещастие. Тия неща обаче са привидни, ние не знаем кой човек е добър и кой е лош. Вие ще кажете: Знаете ли, че Иван Драганов е един разбойник? Но Иван Драганов познавате ли го вие? Той е съдружие. Ако в една фирма слугите, в името на някакъв господар, са извършили някакво престъпление, той не е крив, повидимому той може да бъде отговорен косвено за своите слуги, но питам: Той ли е виновникът? Слугите ни и слугините ни грешат, а ние, господарите им, отговаряме. Но често има и между господарите, които грешат. Аз говоря за верующите, нито един от вас няма желание да направи зло, но някой път кажеш нещо и сгрешиш, и после казваш за себе си: Аз вече няма да говоря лошо, сладко ще говоря, обаче като те турнат на изпит, освен че сладко не говориш, ами после кажеш: Прекалих го. Да, вие всички го прекалявате, защото не знаете какво искате. Господ го е турил тук, а ти кажеш: С добро няма да бъде, ама чакай аз да му напълня главата. Какво ще му напълниш главата?

И тъй, Божествената Любов трябва да се приложи. Не подразбирам, че у вас няма Любов, но във всеки трябва да дойде Божественото, да се усили това стремление у вас, туй съзнание у всинца ви, да имате един положителен опит, и тогава ще стане едно коренно преобразуване. И ще дойде денят на освобождението, денят на свободата в този свят. Този ден за някои може днес да е дошъл, за някои утре, но днес той за всинца ви може да бъде. Всеки един от вас може да бъде добър. Донесат ви един чек от 10,000,000, и какво по-хубаво състояние от туй? Дето и да влезете, в църкви, в домове, навсякъде ще ви правят почести. Един град, в който всички хора са уредени, какъв ще бъде животът им? – Идеален. Може да имаме, значи, на земята един идеален живот. А сега всички казваме: Може да бъде, но не сега, а след хиляди години, когато човек се подигне. Но за някои е дошло това време. Как е дошло? Онази какавида, която се излюпи и излезе из пашкула си, не трябва да плаче за него, а веднага да отиде в природата, да не чака другите. Ние, религиозните хора, докато видим де сме, нас ни оставят гладни. Да, докато чакате, гладни ще умрете. Ще се питаме: Къде ще се срещнем? Ще се срещнем по цветята. И тогава ще си разправяте своята история. Не стойте на пашкулите си отгоре, не ти трябва този пашкул, навънка! А вие държите пашкулите си, за да не влязат други вътре. Не, сега ти си свободен, хвръкни с крилцата си, пий от този Божествен нектар. И тогава ще имаш сили да извършиш волята Божия.

Та, казвам, нам ни трябва едно нещо: Силата Божия трябва да влезе в нас, без нея и най-съществените работи, които трябва да разрешите, ще останат неразрешени.

Сега, Христос се обръща: Не знаете какво искате. **Трябва ни кръщение на Духа, трябва ни чашата на Любовта.** И на брата си дай не отрова, както на Сократа, а ще му дадеш една чаша с най-хубавия нектар в името на Любовта, и ще му кажеш: Ти много си пил, но като тази чаша не си пил. И ще каже той: Дайте ми тази чаша, не съм пил от нея. И ще го кръстиш, ама туй кръщение е особено. Българите казват: Да го кръстим с бой, да го направим българин. А като те кръстят с такова кръщение, ще кажеш: Туй кръщение, което вие ми давате, внася в съзнанието ми нов живот, осмисля моето сърце и ум.

Та, казвам, събудете вашия Господ, на туй аз настоявам. И да кажете сега: Нашият Господ, спасението е там. Признавате Го вие. И според Писанието, Господ казва: Призовете Мен в ден скърбен, вие, които скърбите, и Аз ще ви помогна, и вие ще Мен прославите. И Христос казва: Ако пребъдете в мене и думите ми пребъдат във вас – във вашите отношения към Него, – тогава – казва той – аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и аз ще ви се изявя. Как ще се изявя? – С Любов. Първото нещо, ние да пребъдваме в Бога, второ – Христос в нас и, трето положение, Отец и Синът трябва да дойдат в нас и да направят жилище в нас, и – Христос казва: Аз ще ви се изявя, т.е. Любовта ще се изяви. Тия три положения трябва да дойдат, да стане преобразуване в нашия ум, в душата ни, и тогава изявленietо ще стане. Но не дойдат ли тия положения, животът всяка ще бъде без основа.

И тъй, трябва да приложим тази Любов, нея аз препоръчвам. И най-напред жените трябва да я приложат. Аз ще кажа де е погрешката: Мъжът изгуби Любовта, огрубя и съгреши, там е грешката, че е изгубил Божията Любов. А съвременните жени изгубиха Божията Мъдрост, и те съгрешиха и огрубяха. И мъже, и жени изгубиха два съществени елемента: Мъжът е изгубил Любовта, а жената е изгубила Мъдростта. И в ония дом, в който мъжът няма Любов, а жената няма Мъдрост, тегли му една клечка да изгори. Ще кажете тогава: Може ли да има живот? Не може да има. И следователно мъжът

трябва да внесе Любовта, Божията Любов, в дома, а жената трябва да внесе Мъдростта, за да се създаде хармония. Туй е учението, което Христос е проповядвал. Семейството е нещо Божествено, а не както е сега, то е един Божествен институт, основан на Любов и Мъдрост, а децата ще внесат Истината. И тогава ще имаме законност, правда и истина – едно идеално общество. Внесат ли ги, тогава Бог е в този дом, ще имаме един дом според новото учение и ще дадем един пример на света, как трябва да се живее. Но не трябва да си правим иллюзии: няма ли Любов у мъжа, въпросът е свършен; няма ли Мъдрост у жената, въпросът е свършен; няма ли Истина у детето, въпросът е свършен. Бащата и майката се радват само на онези деца, които имат Истината в себе си. Обича ли детето да польга, те скърбят. Когато мъжът види, че у жената няма Мъдрост – той скърби; когато жената види, че у мъжа няма Любов, тя скърби. Говоря на всинца ви сега, разбирате ли?

Този, старият дявол, трябва да го изхвърлим навън, и в дома ни трябва да царува Господ на Любовта, Мъдростта и Истината. И като влезем, тогава ще имаме светлина в дома, и тогава едно верую ще има – верую на Любовта, верую на Мъдростта и на Истината, и всинца ще живеем по това верую. И ще бъдем братя и сестри в Господа. Е, какво, вие ми казвате: Сега ще те послушаме. Не да ме послушате – а прилагайте, прилагайте! Или аз съм дошъл сега, че ще се запретна да приложа. Щом дойде някой да се оплаква, ще турна халата си и ще оправя домът ви. Нали все някой трябва да оправи работите? Не казвайте, че мъжът или жената има право, аз не вземам страната на никого. Ще кажа на мъжа: Ти Любов имаш ли? – Имам. Ще кажа на жената: Ти Мъдрост имаш ли? – Имам. Ще кажа на детето: Ти Истина имаш ли? – Имам. Тогава може да работим, и само при тия условия Господ ще се събуди. И щом се събуди, невъзможните неща ще станат възможни. И в името на вашия Господ, аз ви моля, не се заблуждавайте да казвате: Този човек има едно погрешно учение. Туй учение не е мое, а ваше. Ако вие имате някое друго учение, аз съм готов да ви послушам, и ще го приложа, ако то е Божествено. Ще слушаме, защото ние сме готови да слушаме Божественото от когото и да е. И следователно то трябва да се приложи. То е вътре във вас, то не е отвънка.

И тъй, Христос, този живият Христос, вашият Христос, днес ви призовава към Любов, Мъдрост и Истина, да осветите Неговия велик закон, и да го приложите, да го прославите, че като видят хората делата ви, да прославят Отца вашего – не мене, а Отца, – Който е горе на небето.

И сега ние трябва да прославим нашия Отец, Който е горе на небето.

Беседа, държана на 5 февруари 1922 г. в София.

Ядоха и наситиха се

И ядоха и наситиха се; и вдигнаха остатките от укрухите седем кошници. (Ев. Марко 8:8)

Този стих е един от обикновените стихове, мяза на едно малко планинско камъче, но само един вещ учен човек, някой минеролог или геолог, който разбира строежа или устройството на тия камъни, тяхното произхождение, може да се произнесе върху стойността им.

Много обикновени думи: Ядоха и наситиха се и вдигнаха остатките 7 кошници. Какво трябва да яде човек на физическото поле? – Хляб, най-важното нещо. В духовния свят какво трябва да яде човек? А в Божествения? На двата въпроса отговорете вие. В духовния свят няма хляб като нашия. И там се яде, но какво? Сега за себе си отговорете – ако си отговорите правилно.

Яденето е една необходимост на земята. То е най-важното от всичките неща в света. Вие ще кажете, че имате някакви идеи, по други вървания, религии, науки, всичко туй признавам, но ако вие сте гладували 6–7 дена и са ви приготвили един отличен обяд, и после ви поканят да слушате някоя дисертация на някой професор, или да идете на някой концерт или представление, или ви дадат хубави дрехи да се облечете, кое ще вземете? – Яденето, разбира се. След като се наядете, всички други неща се нареждат съобразно. Тъй седи законът. Добре, сега някои казват: Яденето е нещо обикновено – не, то е нещо необикновено. Това са най-великите сили, сгъстени в такава видима форма. С хиляди години хората ядат, но не са разбрали смисъла на тази храна. Седнал някой химик и казва: Хлябът има водород, кислород, това били хранителни частици. Хлябът не се състои от никакъв водород и кислород; той нито е водород, нито кислород, нито е въглен. Когато някоя есенция е затворена в някоя форма, това не значи, че тази есенция произтича от формата. Следователно азотът, кислородът, водородът, това са форми, в които са затворени известни сили в природата, а в тия сили е затворен разнообразният живот, който се предава. Тъй че силите са

носители на живота и трябва да го предават на хората. И сега във вас има желание да се наядете, нали? Но знаете ли на какво мяза вашето положение? То мяза като онази млада мома или млад момък, който иска да се хареса някому: облече се хубаво. Но не трябва само за един ден да те харесат. Може да те харесат, и корона да ти турнат и венец, а след три месеца тази корона ще падне и венецът ще изчезне. Питам: Защо трябва да се харесваме един на друг? Откъде се пръкнало това желание на младия момък да се хареса на момата, и момата да се хареса на момъка? Отде се е появило? Защо и за какво? Задали ли сте си тоя въпрос? А-а – казвате, – те са обикновени работи. Да, за глупавите хора всички работи са обикновени, а за умните хора всички неща са необикновени.

Ще ви приведа един смешен анекдот с един знаменит художник Гарио – аз го кръщавам така, скривам му името. Заражда се в ума му една идея, да може да извае от воськ една хубава, прекрасна женска фигура, на която той сам да се любува и въодушевлява. За себе си той твори. Дълго време се е занимавал с окултните науки. Избира си стая, 10 години той работил над своята восьчна фигура, и вече е достигнал сам да се любува на нея, но всичко държал под ключ. Понеже бил женен насокоро, заинтригувала се неговата възлюблена и си казала: Какво прави този човек? – искала да се домогне до неговите тайни, какво върши той в тая стая. За нещастие, един ден тя взима ключа от неговото палто и като отворила вратата на стаята, казва: А-а, видиш ли какво си правил? Под ключ се държиш, а! Фигурата била толкова жива, че тя не си представила, че това е воськ, и започнала да я удря в носа, тя паднала на пода, мачкала я, натискала я и викала: Ти как смееш в моята къща да нарушиш моето щастие, и като я набила, излязла из стаята навън, и пак турила ключа в неговия джоб, но станала сериозна, обидена кръвно, обидена от него, и той като влязъл вътре, вижда и неговата мумия кръвно обидена.

Сега и ние в този свят имаме такива спорове, които мязат на този случай, и тъй ги разрешаваме. Учените хора разрешават въпросите като жената на Гарио, която казала на восьчната мумия: Ти си причина за моето нещастие. И често ние си въобразяваме такива неща, които не съществуват.

Сега, яденето не е един такъв процес. Не е въпросът само тъй да се отнесем към тази храна. Тази жена мисли, че ще даде един хубав урок на мъжа си: как смее той с чужди жени да ходи? И често ние даваме такива обяснения за света, каквито не съществуват. И знаете ли, че ако напреднали същества биха дошли на земята и биха изслушали нашите разрешения за онзи свят, щяха да се хванат за корема и да се кискат 100 години не само с нашите глупости, но и с най-видните наши окултисти, за техните теории и изяснения за света.

И когато човек пристъпя към великото в света, трябва да има онова велико смирение, трябва да знае, че той не е разгадал света. За да може да разгадае света, той трябва да бъде съвършен като Бога, а веднъж не е съвършен, изтича от Бога и се учи от Него, той никога няма да разгадае великата загадка. И философите твърдят, че ще я разгадаят – не, никога! Светът всяко ще остане една загадка неразгадана. От една страна, ще я разгадават, а от друга, ще се загатва пак; от една страна, ще разплитаме, а от друга, ще заплитаме. Това ще мяза на един параход, който отпред разцепва водата, а отзад тя пак се слива. И тъй ще ходим. Не е въпросът, следователно, да разгадаваме света. Ако анализираме вашето тяло и знам колко водород и колко азот, кислород, желязо и т.н. съдържа, мислите ли, че аз съм намерил есенцията на вашето битие? А може да не знам нищо за вашето тяло, от колко елементи се състои, а трябва да знам елементите на вашата душа. Възможно е и едното, и другото.

Следователно, казва: Яли и се насили. Човек трябва да яде. И Христос казва, че сте яли живия хляб, Аз съм живият хляб. Е как ще изясняте този жив хляб? Казва още: Аз съм живата вода, изворът, който ще извира от вас вечно, и няма да има нужда да идвate, да черпите от този кладенец. Следователно ние трябва да се стремим да имаме една пряма връзка с произхода на нашето битие. И често връзките ни се късат по външни съображения.

Ще ви представя още един пример. Доктор Фурио – аз наричам този доктор Фурио, – доктор-медик, но същевременно талантлив и имал извънредно голяма обич към музиката, до полуда, искал да пее, но нямал глас. Това му съставяло голямо мъчение, защото имал едно непреодолимо желание да пее. Да обясня желанието на доктор Фурио с онова на друг един доктор, англичанин, той пък бил доктор-адвокат – даровит механик, но станал правник. Той сам разправя за себе си. Ще седне да проучва някое дело на някой свой клиент и изведенъж вижда пред себе си колелета, машини, не може да работи, а след един час, като свърши с тази работа, тогава ще почне своята адвокатска професия.

И казва: Кога ще ме освободи Господ от този дявол? Не е дяволът, но по-силните способности и стремежи изпъкват по-напред. Доктор Фурио намерил една госпожица Берта, която имала отличен глас, и се заел, според своите методи, да развие този талант у нея. В негово присъствие Берта пеела отлично, като ангел, и двамата пътували из света, тя пеела, а той е бил зад сцената, и навсякъде произвеждали фурор, но тя пеела, докато той бил там, а като излизал той, нейният глас прекъсвал. Сила идвала от Фурио и тя я изразявала. Обаче в нея се влюбва един млад господин и казва: Знаменита певица, но от онзи дявол трябва да се освободя аз. В едно представление зад кулисите той му тегли един куршум, но и певицата прекъснала да пее и нито дума повече не произнесла. И ние, докато сме свързани с невидимото, докато сме във връзка с Бога, откъдето иде нашата сила, докато Той е наша задна стражка, докато Неговите сили са проектирани в нас, ние сме отлични певци на сцената, но когато някой грях се появи и връзката се скъса, тогава всичко се прекъсва, всички таланти се свършват и моментално всичко изчезва. Тази връзка се скъсва и у всички писатели и поети, у всички учени и прости, всички са опитали това. Тия хора не са яли и насилили, защото човек пее само когато е сит. И българите имат обичай, като викнат един кавалджия, нахранят го най-напред и той свири ли свири. Българите имат за това една поговорка: Гладна мечка хоро не играе, и гладен кавалджия не свири. Затуй и човек без убеждение нищо не може да направи. Това е същият закон.

Сега Христос казва, че той е живият хляб. Значи трябва да ядем тази храна, която е жива, и от яденето трябва да остане нещо, от това изобилие трябва да се спести. Аз вземам думата ядене в широк смисъл, човек трябва да яде и да мисли върху онова, което се съдържа в тия елементи. Този живот е скрит в ябълката, в житото, в царевицата, в ръжта и прочие, във всички тия плодове е скрит един невидим живот и когато вникнем в неговия дълбок смисъл, ще разберем, че съобразно с тоя живот се развива и нашият умствен кръгозор. Ще ви приведа още един пример, за да обясня своята мисъл, и с него ще заключа – много кратък ще бъда днес.

Синът на адитския цар Зензибо пожелал да има една вечно горяща свещ, която да осветлява и да отоплява стаята му. Един от най-видните мъдреци на царството му, негов поданик, намерил една овчарка, която била влюбена в царския син, и превърнал душата и? в такава една свещ. И отива да му я представи, но като погледнел на тази свещ, очите му се напълвали със сълзи, а той не знаел защо. Живите горящи свещи – това са вашите души: вие трябва да имате души любящи, души, които да светят. Ако вие имате такава жива свещ, такава млада овчарка, на която душата е превърната на свещ и вие я използвате, питам, какво дължите на тази свещ? Аз ви оставям този пример, вие да си разрешавате загадката, която се крие в него – тя е велика загадка, един ключ.

И следователно храната всяка е една запалена свещ, вечно гори тя. А туй, което ядем, то е масълцето, което постоянно приижда в света, то е едно преливане от един свят в друг. А греховността на нещата седи в туй, когато ние използваме тия енергии не за благородни дела в света, а живеем само за себе си. Когато велики мисли са вложени в умовете и велики желания в сърцата, ние само ходим постоянно от къща на къща и се разправяме за туй, за онуй, с дреболии. Влезте в това общество, разгледайте вестниците, идете между вестникарите, между религиозните хора и само послушайте ги какво говорят, за какво приказват. Тук като дойдете, потривате се, но с потриване нищо не става. Знаете ли, аз съм виждал някоя майка, на която детето се дави, а тя си чупи ръцете на брега и вика: Удави се детето ми... И религиозните хора викат сега: Удави се детето... Не, не, с чупене на ръцете работа не става, а извади детето от водата. И после, всички имате желание да вземете първото място. Като отидете на небето, искате: Първия стол да получа аз, Обичам Христа. Но за Христа колко косъма сте дали вие? Говоря за този Великия Христос, колко косъма от вашата глава сте дали за Него? Вземам думата косми в живия смисъл, т.е. каква част от вашия живот сте дали за Христа? Какво сте направили заради Него? Христос за вас е една горяща свещ. С хиляди години Той седи на вашата маса и постоянно гори, вие се топлите, разрешавате всички въпроси, казвате: А-а, хубава е тази свещ. На аз да ви обърна вашата душа да стане една такава свещ, да знаете тогава какво значи горяща свещ.

И ядоха и се насищаха. И всички хора все ядат и се насищат, все сме насищени, но главният въпрос в света още не е разрешен. Той е – мирът, великият мир, който трябва да съществува между всички хора, той още не е въдворен в техните сърца. И казвам, мир няма в нас. Любовта се появява, тъй както в яденето, но едновременно се появява и недоволство. И Мъдростта също така се появява, никога сме много мъдри, но пак изгубваме своето равновесие.

Ядоха и се наситиха, казва евангелистът. И сега във вашия ум ще остане мисълта: Пак има един упрек. Не, няма никакви упреци, но констатирам един факт: Трябва да изходите 1000 километра, и казвам: Колко сте изходили, докъде сте стигнали? – Изходили сте 200 километра, остават още 800 километра. Ама аз мисля, има повече. – Ти мислиш, че има повече, но в картата туй е турнато. – Ама не може да бъде. Туй е факт, докъде сме стигнали. Ако довечера дойде един ангел и ви каже: Хайде, върнете се, колко километра сте изходили вие? Сега мнозина има, които казват: Ние сме готови за онзи свят. Но знаете ли на какво мязате? Аз ще ви дам още един малък анекдот из американския живот. Една негърка, стара християнка, била на 80 години. Живяла при един американски университет и студентите като минавали покрай вратата и?, все слушали, че тя все се молела: Прибери ме, Господи, прибери ме. И те си казал: Хайде да направим една малка смешка. Преобличат се, отиват при вратата и? и хлопат. Кой е там? – Архангел Михаил, за да вземе душата ти. – Кажете на Господа, че тя я няма, тя е заминала. Ние все решаваме въпроси, задачи, но като дойде до нас, казваме: Моята задача още не е решена, но в бъдеще ние имаме велики проекти, когато ги решим...

Ние трябва да разрешим въпроса на Фурио, ние трябва да разрешим въпроса на Гарио, трябва да решим въпроса на Зензибо – те са важни въпроси – нашата връзка с Бога, онази восьчна мумия, туй наше тяло, което имаме, защо ни е дадено. Понякога ние налагаме, бием нашето тяло тъй, както онази жена е набила восьчната мумия. Правим грехове, грехове и после кажем: Хайде да набием нашето тяло – ти да не грешиш вече. Господарят греши, а конят си бие.

Минавам онзи ден тук, в София. Натоварил един колата си, има повече от 800 кила, конят поеме нагоре, върне се, бие го онзи с лопатата си, спрях се, казвам: Слушай, приятелю, снеми половината от товара, за да изкара конят, защото аз ще те впрегна и тогава ще взема лопатата. Той се спря, изгледа ме – аз мислено му казах това, – сне лопатата, послуша ме. Не товарете вашия кон с 800 килограма! Вашето тяло не е виновно за нищо! Яденето е едно благословение, което Бог е дал, и неговата задача е велика. И той иска да разрешим тази задача. Яжте и пийте – казва апостол Павел, – и благодарете. Ама как да благодариш? Вие отхранвате вашата дъщеря или вашия син. Вие служите цял един живот на вашия мъж. Жената служи цял един живот на своя мъж. Питам, след като си заминете за онзи свят, какво правите тогава? Мъжът ви казва: Хубаво стана, че си замина, Господ я прибра, и тя да е свободна, и аз да съм свободен. Когато мъжът умре, жената отвън плаче, но си казва и тя: Хубаво стана, че си замина. Питам тогава: Нима ние сега не сме свободни?

Сега, тази горящата свещ, която ни е дадена тук, на земята, защо е тя? Тази восьчна мумия, която я прави Гарио, за какво е? Доктор Фурио, който пее със своята певица Берта, защо пее? Да спечели пари. Не е въпросът за пари. Ние разрешаваме въпроса точно противоположно, като казваме: Ядем, за да се наситим. Да, но и да останат 7 кошници пълни. 7 кошници трябва да останат, след като се наядете! А знаете ли защо трябва да ядете? След като се наситите, да останат 7 кошници. Учите, защо? А – казвате, – то е необходимо, учението, за да се преживее в този свят. – Да преживееш в този свят ли? Не, защото ако това е философия, има много неучени животни, например прасенцата, които без да са учени, пак живеят. И ако аз сравня живота на един пияница – на един човек, който постоянно е пиянствал – с живота на едно прасенце, кой от тях стои по-високо и е извършил по-хубава работа? Наздраве, Иване!, казва пияницата. А прасето като намери нещо, изрови го и всеки ще каже, че туй прасенце изровило орталька. Не ме разбирайте криво: този Иван, за който говоря, е специален, той е първоначалният Иван. Знаете ли кой беше Иван кръстител? – Той бе на стария закон. И ако аз съм произнесъл 100 пъти, 1000 пъти името Божие, като казвам: Добър е Господ, с това принесъл ли съм полза на света или не? Ако аз вдигна чашата и кажа тъй: Хайде, хаирлия да е, добър е Господ, наздраве, утре пак същото: Добър е Господ, добър е Господ. Питам, този Господ добър ли ще бъде? – Не. Този Господ, когото призовавате по този начин, с пиене, ще се яви, но тогава ще ви побелеят космите. Те ще побелеят и ще почернеят 9 пъти. И ако искате да разберете това, проучете окултната наука и вижте кои са причините за побеляването и почерняването им, в преносен смисъл.

И тъй, ние сме призовани да разрешим един от най-важните въпроси – яденето и насищането. Насищането има смисъл само тогава, когато нашият живот се облагороди. **Облагородиши ли се, ти си наситен и животът ти има смисъл, а ако не се облагородиши, в душата ти ще има вечен глад** и ти ще изгубиш смисъла на живота си.

И тъй, яжте и се насищайте! Значи тази запалена свещ, която имате в себе си, почнете да я проучвате. Ако по някой път поплачете, дайте си отчет защо плачете. Ако някой път скърбите или сте радостен, за всяко ваше състояние дайте си един правилен отчет, за себе си. Туй е правото разбиране на великото учение, което иде сега, което слиза и прониква долу. От две посоки иде туй учение: отчасти иде отгоре, а другата част иде отдолу, от центъра на земята. Следователно тия двете вълни ще се срещнат.

Ако не ядем по този закон, раждат се всички престъпления, а ако ядем и се насищаме според него, раждат се всички благородни деяния. И казва се, че всички месоядни животни имат постоянен глад – тревопасните животни се насищат, а месоядните всякога ядат и всякога са гладни, не се насищат. И следователно, според мен, месоядството е престъпване на Божия закон. Всеки, който престъпи великия Божи закон на Любовта и Мъдростта, е месоядец, първокласен месоядец. – Тъй турям аз. А всеки, който изпълнява Божия закон на Любовта, Мъдростта и Истината, е плодоядец, не вегетарианец, а плодоядец. Следователно тъй като поставим вегетарианството, ще има смисъл. Някой казва: Той употребява растителна храна, а не се облагородил. Да, няма да се облагороди онзи, който яде растителна храна, ако не изпълнява този закон. Ако бутнеш онзи кон по задницата, ще хвръкнеш. Бутни котката, веднага от ноктите и? ще получиш дълбоки бразди. Конят е тревопасно животно, но докоснеш ли неговите интереси, мисли му. Следователно месоядството и вегетарианството не седят само в туй, да не ядем месо, както сега разбират: то е буквата на закона. Месоядец е всеки, който не изпълнява Божия закон. Приложете това и ще видите, че има смисъл. Как да стана вегетарианец? – Ще изпълняваш Божия закон и ще има резултати. И сега, учените доказват, че хората не се облагородяват от храната.

Само в едно същество, което не изпълнява Божия закон, има такава жестокост, да гледа страданието на другите същества.

И ядоха и се насищаха. Кои? Ония, които изпълниха великия закон на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина.

Беседа, държана на 12 февруари 1922 г. в София.

Искайте, търсете, хлопайте!

Аз ви казвам: искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори.
(Ев. Лука 11:9)

Човек има три велики нужди на своето естество: искане, търсене и хлопане. Така ги е предал Христос преди 2000 години на един класически език, а преведени тия думи на нашия език, ще имат друг смисъл. За да се породи такова желание на искане, трябва да има известна причина. Причините могат да бъдат разумни и неразумни. Т.е. причината, която заставя детето да поиска хляб от майка си, е разумна. Казва: Хляб, мамо. А причината, която кара винопиецът, пияница да иска вино, като казва: Винце – е неразумна. Ние основаваме нашата философия върху резултатите, които се произвеждат в даден момент. Защото има един велик закон в природата, който определя нещата моментално: истината се определя веднага. Не се искат векове, за да намерим истината. В той момент, моментално, тя влиза в ума и в сърцето на човека. Следователно, ще каже някой: то е в условията на еволюцията, за да познаем истината. Аз пък наричам това: забавления, представления, развлечения в театъра. Когато поканя някой гост, който е сит, и искам да го нагости, той ще каже: Почакай малко. Защо? Защото е сит. Нека изгладнее, тогава. Опитвам твоя обяд, има нещо, което измества това, което аз искам да дам. Следователно ние отлагаме, казваме: Не му е времето сега. Но знаете ли защо не му е времето? Ако вие имате една тежка раница на гърба си и аз искам да ви туря друга, ще кажете: Чакай малко, то не е по силите ми. Следователно отказът е разумен, но отлагането никога не е разумно. Когато човек търси една велика истина, той никога не трябва да отлага! Ще каже някой: Има време. Да, има време, но времето е разпределено. Ако вие влезете в едно съвременно училище: в университета, гимназията, прогимназията или отделенията, там времето е също разпределено и всеки ученик трябва да бъде точно навреме в своя клас. Сега, съвременните хора, които са изгубили тия понятия за реда в природата, искат да се образува един нов ред на нещата и казват: Не може ли да се даде друг ред? – Може. И тогава ще ви приведа един пример. Цигуларят Паганини давал един концерт на 4 струни. Отличен концерт! Питат Паганини: Можеш ли

да дадеш един концерт на 3 струни? – Мога. Явил се той, и концертът пак излязъл отличен. Можеш ли да ни дадеш един концерт на 2 струни? – Мога. Най-после те искали и на една струна, той пак казал – Мога, но не се явил вече. И природата, когато искаме концерт с 4 струни, дава го, с три, тя го дава, с две, пак го дава, но когато поискаме от нея концерт с една струна, тя мълква. А знаете ли какво значи мълчанието? – То е най-лошото нещо. Там някой на телефона като натисне слушалката, вика: Ало, ало! Другият мълчи, ни глас, ни послушание. Току гледаш, хвърлил слушалката, разхожда се. Как тъй? Пак на телефона: Дррр, и казва: Тия хора глухи ли са? Именно тия хора свирят на една струна. Нищо повече! А аз наричам хората с една струна безидейни. За да има процес в живота, трябват два елемента, това е необходимо: само с кислород не може да го създадете, защото ще има горене, но то не ще бъде трайно. И само с водород не можем да го създадем или само с азот, въглерод и т.н. Старите алхимици, както и съвременните химици, считат, че има 4 основни елемента, но има и други.

Сега, Христос казва: Искайте и ще ви се даде, но искайте разумно, съобразно с ония велики закони, на които почива животът. Тъй както детето, което познава майка си, иска хляб и тя ще му даде. Обаче ако това дете поиска отрова от майка си, тя ще откаже да му даде. Искайте разумни неща! Следователно искането определя степента на онази култура, до която е достигнал умът. Защо да иска? Човек трябва да е много умен, за да иска. Второто положение – Христос казва: Търсете и ще намерите. Аз отнасям търсенето към сърцето: то е един процес на сърцето. Само жадният човек в пустинята търси хубавите извори. Само онзи, който е ожаднял, търси в планинските места някъде да намери вода, неговите очи са насочени към някое изворче или малка рекичка, той търси. Значи у него има пробуждане на едно желание, на една нужда. Но и пияницата търси кръчмите, търси хубавото вино. Има обаче грамадна разлика между онези хубави планински извори и извора на онази бъчва. Ако пиянете от онези извори, вашият ум ще се освежи, ще се избистри, а в кръчмите ако пиянете от тези извори, вашият ум ще се замъгли. И тогава някои питат: По какво ще познаем истината? Истината мяза на ясен ден, без мъгла, когато цялата природа цъфти и расте, тогава и умът се прояснява. А там, дето няма истина, умовете на хората се помрачават. И от това гледище, всяка, когато вашият ум се помрачава, това е един признак, че вие не пиянете от онзи балкански извор, а от кръчмата, от бъчвата. Ще кажете, че условията са такива. И вашият извор може да определи условията на вашия живот. Аз приемам, че условията съществуват в света. Но има условия, които са създадени от природата, и такива, които ние сме създали. Когато природата е дала на рибата водата, тази риба вие не можете да я извадите от там, защото ако я извадите, тя ще умре. Културата на водата е определена. Какво друго може да се проповядва на рибите? Каква друга култура може да се насади? Най-първо, трябва да се измени тяхната среда. Сега пренасям: един човек, който има понятие на рибешкия живот – защото има хора, които живеят като рибите, – казва така: Господ създаде водата за жабите, а виното за хората; водата за жабите, защото те живеят във водата, а виното за хората, които решават великите въпроси на света, като му теглят една чаша, всичко върви наред. Но именно водата създаде Господ за хората. Защото ако глупавите жаби са съумели да живеят във водата, колко повече ние, умните, трябва да използваме тая вода: хората са започнали да използват тази вода за електрическо осветление, воденичарите върят своето колело и прочие, тъй щото водата не е създадена за жабите, а е създадена за много наши потреби. Аз взимам водата като емблема на живота. Но някой казва: Защо е животът? Животът е едно велико благо. Ако ти го разбиращ, от него ще изкараш и топлина, и светлина, а ако не го разбиращ, като жабата, ти само ще крякаш. Но по-добре е крякането, отколкото смъртта.

Третото положение, за което говори Христос, е: Хлопайте и ще ви се отвори. Отварянето е завършване. Аз свързвам хлопането с човешката воля. Може да хлопа само онзи, който има здрави мишци. Ще каже някой: Как да хлопаме? Много лесно, аз ще ви дам един пример: когато някой е закъснял вечерно време и времето е топло, той хлопа, но ако няма кой да му отвори, може да спи и отвън, а когато е студено и има виелица, той усилва хлопането. Тъй че хлопането може да е силно. Но има и друго хлопане на света. Хлопане е: като вземеш мотиката и почнеш да хлопаш отния край до другия, та охлопаш цялото лозе и после идещата година гроздето ще каже: Добре дошъл, защото много хлопа и грозде ще имаш. А сегашните хора са научили да хлопат по банките, по кафенетата и по биариите. Не, трябва хлопане в природата. Ние трябва да имаме една ясна представа за онези велики закони в природата, за живия закон, който може да проверим всеки ден, да го проверяваме и прилагаме в даден момент. Аз мисля, че пред себе си имам едно събрание

интелигентно, което може да използва това, което казвам. Не говоря на онези, които не разбират, а на онези, които разбират. Задава се въпросът: Как, дали туй ще бъде приятно, дали ще бъде работата сполучлива? Ние, съвременните хора, искаме всяко начало да бъде тъй, както когато посрещнат някого с венци и музика, или когато някого венчават. Но имайте предвид, че на земята, в съвременната култура, животът всякога започва с нещаствия. Вие, когато повикате вашите гости, щастието на вашите гости ще бъде нещаствие на няколко гъски, кокошки и пуйки или агънца. Тия агънца ще бъдат нещаствни. Следователно щастието в едно отношение е нещаствие в друго отношение. Едни на бойното поле спечелят боя, радват се, пият наздравици, а онези, които са го загубили? Онези, които са завладели някоя страна, радват се, че са победили. А победените? Питам тогава, как ще обяснете този факт? Хората, които са създадени по образ и подобие Божие – тъй казва Писанието, туй е преди 2000 години, – а след 2000 години народите, които минават за културни, считат идването на Христа за благо, считат го за Бог и може да има един милион църкви в света, с няколко милиона свещенослужители, които му служат и които все произнасят, че хората трябва да живеят в Любов. Как ще си обяснете този факт, дето тия Негови последователи поддържат, че един народ трябва да завладее друг народ, един човек трябва да притеснява друг? Защо? Те казват: Благото го изисквало. Но не само народите, а и църквата е поддържала това от векове и още го поддържа. Сега за мен е важно, как ще обяснете психологически кои са причините, които създават туй аномално състояние? Когато някого хване треска – има няколко вида трески, но аз ще взема тази тъй наречената трепетница, как я наричате вие, от която зъбите тракат и треперят ръцете и краката, – питам: този човек, който е културен, сдържан, никога не си отваря устата, благороден е, но като го хване треската, мърда се, устата му се движи, какво го е хванало? Казвам: Хванал го е треската. Сега, старите хора си представят, че треската, като някоя жена, суха, която иска да изсмуче кръвчицата, ще му извади греховете. Тъй са казвали в средните векове, а сега учените казват, че това са малки бацили, които се образуват в организма. Както и да е, но тези малки същества са накарали да хлопат устата на този благороден човек. Въпросът е ясен. Но какъв интерес имат тия малки същества да накарат моята уста да мърда? Съвременната наука на този въпрос отговаря: Микробите са причината. Но причината на микробите? Какъв интерес имат да ме заставят аз да си мърдам челюстите? Аз си го обяснявам малко по-другояче: тия микроби като влезнат, вземат нещо от човека. Пък този, като го хванат крадци, казва: Брей, какво правиш там? Таман го хване този, после онзи, и този човек постоянно се разправя с тия микроби, които грабят и крадат. Следователно той ги хваща като разбойници, и тогава с краката, с ръцете, с устата си мърда. Но въпросът не се свършва тук, той не може да надделее и тогава казва: Тази работа няма да я бъде, скоро да дойде лекарят. И той дойде със своята инжекция, със своята аптека и силна доза от хинин. Но след 4–5 дена инжекцията подейства и той казва: Слава Богу, освободих се от тия разбойници. Е, то е една фигура, лекарят иде с всичкото свое величие, да спомогне на един свой брат, който е атакуван от малки микроби. Но има и друга страна, че микробите нападат хора, които някога незаконно са забогатели. Микробите никога не нападат човек с чиста и здрава кръв, а там, дето намерят нечиста кръв и нечисти мазнини – нападат. И затуй, когато ние обуславяме защо трябва да се живее чист живот, казваме: За да не те атакуват микробите, защото ако намерят нечистота в тебе, ще тракат краката ти, ще дойдат много лекари и като мине, ще бъдеш малко жъlt, очите хлътнали.

Сега Христос казва: Искайте, търсете и хлопайте. Нека изясня сега моята мисъл с един малък пример. Аз вземам пак един окултен разказ, понеже тия разкази са малко по-безопасни. В далечното минало, царят на един древен народ, наречен Амрихори, имал две дъщери, едната Азибо, а другата Беноми. Азибо била отлична, на пълна възраст, много красива, една от най-видните царски дъщери в тия времена. Тя била толкова умна, че за всичките най-важни дела в държавата давали и? право тя да ги отсъди и да наложи наказанието. Царският син на Америте искал да посети царството на Амрихорите, за да се запознае с царския двор, с държавния строй, с културата им. Той бил посрещнат много добре, запознал се с Азибо, тя го приела много ласкателно и вежливо, тъй както една царска дъщеря може да посрещне. Но в това царство на Амрихорите почитали много славеите, считали ги като божества. Царският син на Америте не знаел тия обичаи на Амрихорите и един ден ударил едно славейче в главата и то паднало. Хващат го и го подвеждат под отговорност за престъпление, затварят го, осъдили го и Азибо трябвало да се произнесе, наложила му 15 години затвор. Питам сега: Смъртта на един славей струва ли 15-годишен затвор на един царски син? Е, каква е връзката? Следователно, аз казвам, истината, това е тази красива Азибо. И когато в нейната

държава не престъпиш закона, от нея по-хубава няма, а когато престъпиш закона вътре в природата, Азибо е безпощадна. Следователно съвременните хора казват: Комуто всичко върви тъй лошо, така става с него, нещастията дошли, бутнал си някъде някой славей. Аз вземам славея в този случай като емблема на човешкия ум. Всякога, когато ние застреляме този славей, т.е. разстроим своя ум, приемаме заслуженото наказание. Няма човек, който като е бутнал своя славей, да не е лежал 15 години в затвора. Да определим сега: Само онзи човек може да иска, да търси и да хлопа, у когото има един просветен ум и добри разбирания, той не е човек на случайностите, на щастието, защото ние на земята търсим само щастие. Казваш: Дано някой дядо да умре, че да ми се падне наследството му. Да, може да умре, но може и да не умре. Не мислете, че вашата молитва може да се случи, може малко по-другояче да ви се отговори на молитвата. Покойният Михалаки Георгиев разправяше един пример за един шоп, който живеел в Цариград. Живеел при един турски паша, и искал много да си дойде за малко при своите. Той му позволил, но му казал: Ако след 30 дена не се върнеш, ще те обеся. Той дошъл в софийско, но закъснял. Тръгнал и казал: Ще ме обеси този човек, но дано дойде един кон да се избавя. Този човек помолил се и гледа един турски бирник иде на кон и води едно малко конче, и си казал: Хубаво, той ще ми даде коня си и ще стигна навреме. Но като го настигнал, бирникът му казал: Я вземи кончето и го носи. И той го турил на гърба си и казал: Господи, аз ли криво се молих, или ти не ме разбра. Не, не, молитвата трябва да бъде нещо разбрано. Нещо разбрано трябва да бъде! Съвременният християнски свят не разбира какво нещо е молитвата. Има едно прозвище: Той е глупак, той само се моли. А те не знаят, че молитвата е най-великото нещо, за което трябва да се даде едно много хубаво обяснение. Разумно трябва да се обясни на сегашните учени хора според първоначалния език какво е молитвата, а не така, както сега го знаят. И казва Христос: Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори. Т.е. Христос казва: Развивайте онова благо, което Бог ви е дал. **Искането** ще провери дали вашият ум върви в правилния път на своето развитие, **търсенето** ще определи дали вашето сърце върви правилно в своя път, а **хлопането** – дали вашата воля се развива правилно. Защото всяка съвременна неразположения в света произтичат от едно вътрешно неразумно тълкуване, туй, което сегашните хора наричат разместване на интереси. Но когато ние се намираме в един Божествен свят, който е свят на хармония, дето правовите отношения са верни, няма от какво да се опасяваме. И тъй, ние трябва всеки ден да упражняваме ума си. Трябва да има упражнения. Умът трябва да се упражнява, тъй както българинът упражнява своето рало. То всяко е гладко, и не само гладко, но и светло, а когато остане без работа, то ръждясва. И българите казват: Много не трябва да се мисли, защото от много мислене човек може да изгуби ума си. От грижи и тревоги, да, но мисълта укрепява и освежава човека. Българите казват: Много мислене не му трябва. Ако българите разбирате: Много тревоги не трябват, така е, то е правото. Но трябва да се преведе: Много тревоги не трябват, а не: Много мисли не трябват. И прави са, от много тревоги човек си изгубва ума. И много от българските поговорки са криво преведени, например: Бог дава, но в кошара не вкарва. Лозето не иска молитва, а мотика. Ако аз се моля, ще имам сили, за да прекопая лозето, но ако аз не работя, а само се моля, не може да има резултат. Всякога молитвата подразбира закон на работа.

Искайте, и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори. Нашите искания трябва да бъдат разумни. Туй трябва да се тури като закон. И всеки един от нас трябва да проверява всеки ден, разумно ли е това, което искаме, в съгласие ли е със закона, в който живеем, не законът на хората, но законите, които са поставени в нашето битие, които ние наричаме Божествени. И всички трябва да се стремим да дойдем до туй съгласие. Сега българите имат друга една слабост: българинът, когато направи някоя погрешка, не отива към целта да изкаже причината, но търси странични фактори, да избие жегъла. Но ако ти избиеш един жегъл, ще дойде друг. Трябва да разрешим въпроса основно. Жегълът не може да се избие. Природата е турила толкова много жегли, че с векове да искаме да ги избием, не ще можем. Жегълът не може да се избие в никой случай. За пример, аз съм наблюдавал каква е психологията на българите. Че има кражби, пиянства, че се убиват, туй го считат в реда на нещата, но когато някой момък или мома направи една малка погрешка, извикват: Да се избият, те са причина на всички наши нещастия. Онзи, който огладнял и откраднал, човешко е, трябва да се наяде, ама да престъпи другото... Вземат малките факти и правят капитал от тях. Е, хубаво, ако се приложи този закон, да се приложи към всички. Ние се намираме в положението, както сегашните християни изясняват мойсеевия закон. Вие да се пазите с духове да

не се сношавате, казват те. Но Мойсей писал много, а християните вземат 25%, което да приляга на кесията им. Хубаво, с духове не се съобщават, но с кесията ми се съобщават и с парите ми се съобщават. С този закон Мойсей обяснявал лихварството. Това не е култура, това не е разсъждение, това не е разбиране, това не е човечество. Върху такива разбирания ние не можем да градим. На съвременния обществен строй не може да се гради. Защото на този обществен строй, на всички тия органи на властта може да разчитаме дотогава, докато те са морални и честни. Те имат един принцип, върху който почива техният живот. Ако ти туриш един орган и не е в състояние да изпълни закона, на какво ще разчитате? Ако той е пиян, може ли да разчитате на него? Ако тия греди изгният, какъв строй може да остане? Христос определя: Нашите искания трябва да бъдат разумни. Какво трябва да искаме? – Искане на един разумен живот. Първо, в света трябва да има ред. И следователно за какво трябва да хлопаме? Туй искане трябва да бъде за всички и търсенето трябва да бъде за всички. Постави ли се така, хармония ще има, щом в света има правда. Право казва един българин: Трябва днес правда и истина. Всички български партии трябва да имат написано какво трябва да искаме днес – **правда и истина**. И във всеки един дом да бъде тъй написано, или Христовите думи: искайте, търсете и хлопайте. Но за да искаме, търсим и хлопаме, трябва да има философия. А сега казвате: Какво ли искал да каже Христос: искайте, търсете и хлопайте? Ако Христос би изяснил своята мисъл, още на първия ден щяха да го разпнат на кръста. И даже след 2000 години хората не могат да търсят истината. А те не знаят, но ще се убедят, че всички нещастия в света идат от това, че не разбират Неговата мисъл. Тази истина трябва да бъде жива, да засяга всинца ни еднакво. Тя трябва да ни засяга както слънчевата светлина, само тогава тя ще внесе живот. Не засягане по друг начин, а както слънчевата светлина ни засяга. Тъй и искането, търсенето и хлопането или знанието, чувството и волята трябва да ни засегнат по един разумен начин. И следователно тази Азибо ще ви отсъди, вие сте сега в царството на Амрихорите. Тия Амрихори са един окултен народ. И ние сега минаваме през това царство, и мнозина от вас ще намерят дрангулника зарад славеите. През царството на Амрихорите минаваме, а съвременните хора ги наричат Амери. Българинът казва: Какво е едно славейче, да му откъсна главата? Но умът, това е един славей. За онзи, който се осмели да откъсне главата на един славей, 15 години затвор има в царството на Амрихорите. И дълго време ще мине, докато напуснем това царство. И тъй, аз ви моля да мислите здраво, да чувствате здраво, да въздържате вашите желания. И тогава хлопането: вашата воля да бъде силна, да имате онова постоянство на онази мравя, която е наблюдавал Мохамед. Воля се казва това. Когато се обезсърчил Мохамед за своето учение и мислил, че е невъзможно да го прокара, затворил се в една пещера. Умът му се насочил в една мравя, която носила един товар, 15 пъти по-голям, отколкото била тя. Тя е искала да го пренесе от едно място на друго, издигала го донейде, и товарът падал, и тя пак наново започвала да го дига, 99 пъти товарът все падал, но на стотния път тя го изнесла на другата страна. И той си казал: Брей, ако една мравя може 99 пъти да слизи и се качва – разбрах тайната. И аз казвам: Това е истината в живота. Господ ще те опита 99 пъти и на стотния път ще каже: Ти заслужаваш да ти помогна, да минеш на другата страна. Но две деветорки трябва да има, мъже и жени. Жената е една деветорка, а мъжът е друга деветорка. А всяка деветорка от какво е създадена? З по З колко прави? – 9. Значи в една деветорка Божественото влиза 3 пъти. Т.е. три пъти ще влязат: искането, търсенето и хлопането. Така ще се образува деветорката.

И тъй, Христос казва: Искайте разумно, търсете разумно и хлопайте разумно. Това е то великата философия на живота. Не търсете друго щастие.

Беседа, държана на 19 февруари 1922 г. в София.

Царството Божие

Но търсете първом Царството Божие и правдата Негова, и всичко това ще ви се приложи.
(Ев. Матей 6:33)

Разумният живот на земята започва с един обект: или, философски казано, с една външна цел; или, окултно казано, с една външна основа. Всичко, каквото ние говорим, обуславяме го с един велик вътрешен принцип на живота. За нас, в туй отношение, няма разлика между материален живот, духовен живот и Божествен живот. Това са три велики фази на целокупния живот. И онези, които не са запознати с тоя живот, казват: Само с вяра не се живее. Тогава думата вяра не е разбрана.

Ако вярата е основа на интелигентността, и ако интелигентността е основа на материалния живот, тогава можем да кажем: За да можеш да си устроиш работите на земята добре, трябва да бъдеш интелигентен. Но тази интелигентност пак може да се обуслови: можеш да имаш интелигентността на лисицата, интелигентността на овцата, на кравата, на вола, на орела, интелигентността на пауна, интелигентността на маймуната, докато стигнеш до интелигентността на човека във всичките нейни проявления.

Някога, в далечното минало, една крава се телила, и понеже вълците тогава били повъзпитани, два вълка застанали около нея, един отляво, друг отдясно, не нападнали кравата, но чакали с едно скрито намерение, тя да се отели и след това да вземат телето. И защо застанали? Понеже не могли да се споразумеят как да разделят кравата. Двамата били еднакво силни и казали си: За да не си хабим силите напразно, ти стой отляво, а аз отдясно, така по-лесно ще разрешим въпроса. Минавал един овчар и попитал вълците: Какво правите тук? – Бабуваме на тази крава, помагаме и? да роди.

Сега, в съвременните хора, като ги попитате за техния идеал, мязат на тия два вълка, те седят при кравата и като ги питат: Какво правите?, отговарят: Бабуваме, нашата цел е благородна. Но как, привидно или по същество?

Сега, Христос туря един обект – търсете – не казва: искайте Царството Божие, а търсете. Търсенето е обект на сърцето. Какъв е обектът на майката? – Детето. Какъв е обектът на учителя? – Ученикът. Какъв е обектът на лекаря? – Болният. По този начин аз мога да ви изредя, че всичките хора си имат по един обект, т.е. стремеж, какъвто и да е. Ние не правим разлика в стремежите, но всички стремежи имат различни последствия. Не е все едно да се стремиш в каквато и да е посока. Някои мислят, че светът е разумен, други мислят, че не е разумен. Но светът е тъй устроен, че всеки обект има своите резултати. Тия резултати може да бъдат близки, може да бъдат далечни, може да бъдат индивидуални, може да бъдат семейни, обществени, народни, може да принадлежат и на цялото човечество. Сега мнозина застават и казват: Как трябва да разбираме живота? Разбирам: живота тъй както той сега се проявява, а не както се е проявявал в миналото и не както ще се прояви в бъдещето. За туй проявление някой казва: Аз живея. Живееш, но в живота има два момента: някои хора живеят със стария живот. Вие ще възразите: Как е възможно човек да живее в настоящето своя стар живот? Ето как. Да допуснем, че на младини ти си ял и пил, живеел си разпуснат живот, а на старини постоянно те боли гръбнакът, това-онова. Живееш, ама как живееш – разпуснатия живот на своите младини. Следователно ти не си един старец, но живееш своя стар живот, разпуснатия живот. А може да си живял отличен, чист живот, и на старини ти си свеж, бодър. Ще кажете: Свеж? – Да, той преживява живота на своите младини. Друго изяснение да ви дам: ти си взел пари назаем, стотина полици имаш, ял си, пил си, и сега се наредят тия кредитори, хлопат на вратата ти. Побеля ми главата, казваш. Кой живот живееш? Те са приятели на миналото, които те посещават. Тук има едно любовно писмо, няма ли да устоиш на твоето обещание? Полиците, това са любовни писма, това е факт. И когато момъкът не иска да се ожени за момата, тя изважда писмата му. Това са все полици. В съда има закон, с който може да се застави дължника да изплати своя дълг. Сега, духовните хора като минават от физическия живот към духовния, казват, че нашият живот се различава от физическия. Е, по какво се различава? Ще кажете: Живот духовен. Тогава духовният живот трябва да се различава по стремежите на своите обекти, по стремежите на своите цели, по стремежите на принципите, които са вложени.

Христос казва: Но търсете първом Царството Божие и правдата Негова. Този стих е цитиран много пъти. Царството Божие за нас е един велик обект, и в туй Царство Божие е вложено разумното, разумният живот е вложен, в туй Царство Божие са вложени всички ония сили, с които можем да работим. То е кредит, то е основата, върху която ние можем да градим. Търсете – казва Христос – Царството Божие, и всичко ще ви се приложи, т.е. ще дойде само по себе си.

Сега, като дойдем до науката, и тя си има свой обект. Най-първо, животът избира една точка, която не може да се измени, колкото и малка да е, основа е тя, но тази точица е жива, дето всички сили се концентрират в един вътрешен възел, кръстопът, дето всички сили се сливат. И в този кръстопът на Божествени сили – висшето, съзнателното, човешкият дух или умът – почва да се съгражда нашето тяло. Аз искам тази сутрин да хвърля светлина в ума ви. И когато казвам, че този живот е една илюзия, т.е. не е съществено това-онова, казвам кое е същественото в света. Когато аз говоря за живота, подразбирам нашите понятия за него – не Божественият живот, той е реален – но

нашите схващания за живота: създадем си една голяма илюзия и тъй се отдалечим от Божествения живот, отдалечим се от законите на природата и тогава мязаме на ония цариградски кокони: в Цариград, преди 40–50 години един попитал тия цариградски кокони, по модерно, тия дами – които нямали понятие как се пече хлябът и казвали: Тия самуни какви дървета ги раждат? Какво ли дърво е родило тия самуни! Сега, съвременните учени хора имат такова понятие, че някои неща са родени, когато те не са родени. Т.е. самуните не се раждат по нивите, а се пекат в пещта.

Сега, друго. Казвам на хората: Трябва да се живее по Бога, а те казват: По Бога, но човек трябва да живее за себе си. Ето пак една идея неразбрана. Те разбират Бога като един съдружник отвън. Тази идея е лъжлива. Бог не е наш съдружник, и всеки, който мисли така, поддържа една лъжлива философия, върху която са основани някои религии, които считат Бога като наш съдружник и искат да го убедят със своите молитви, да го склонят, да го вземат на своя страна. Не, не, всичко в света е Негово, то е тъй хубаво направено! Бог е тъй хубаво направил света, и знае защо го е направил. Ние, които не разбираме далечната цел на туй същество, казваме: Защо Господ е направил тъй света? Той много добре го е направил, а ние не разбираме живота. Христос казва: За да разберете великия живот, търсете първом Царството Божие и правдата Негова.

Сега ще си послужа с едно изяснение – един пример, взет из българския живот: отде се раждат противоречията. Един млад българин в турско време, който свършил, приготвил се за учител, повикали го в едно богато село за учител. Той, като разгледал селото, видял, че селяните са богати – Може да се живее, казал си, решил да им стане даскал. Но като тръгнал, бил малко цигулар, майка му казала: Синко, вземи си и гъдулката. – Е-е, учител съм, защо ми е гъдулка. Майка му му я дала: Вземи я синко, да си посвириш. Той послушал майка си, взел гъдулката. Отишъл в това село и всички се заинтересували да видят какъв е той. Тогава преценявали учителите по това, как пеят в църквата. Това било на Великден. Влязъл той в църквата и като запял ония тропари: Ангел вопияше, всички останали много доволни, всички му стискат ръката: Даскале, ние сме много доволни от тебе. Един му стиска ръката, друг му стиска ръката, всички го стискали и поздравлявали, но никой не го поканил на обед, и той останал на Великден без да го покани някой. Отишъл си той вкъщи, но гладен не се седи, станал, взел си гъдулката и отишъл в кръчмата, там всички яли и пили, и започнал да свири. Отде е дошъл този цигулар? Хайде половин кило вино и на този гъдулар, дали му и хлебец, месце, наял се хубаво. Онези, правоверните, като се разчуло за това, казали: Ба, в църквата тъй да пее, пък тук в кръчмата... как да се освободим от този даскал, той ще ни опозори. Викат го и го питат: Защо правиш това? Той им казал: Аз ви пях в църквата, всички ми стискахте ръката, но никой не ме покани в дома си да ме нагости, а тия хора разбраха ми цигулката и ме нагостиха. Та светските хора разбират по-добре цигулката на гъдуларина, отколкото ние разбираме Словото Божие. Светските хора ще се съберат и ще свършат известна работа, а религиозните ще се питат: Дали е такава волята Божия? И докато ние се намъдруваме, други се наиграват. Следователно аз не правя разлика между духовни и светски хора. **Всеки човек, който живее разумно, съобразно с Божиите закони, аз го наричам умен човек.** Ще кажете: Какво лошо е направил този гъдулар? Този учител много хубаво е направил. Ние сега по някой път мислим дали да свирим с цигулката. Щом не са те поканили на Великден на обяд, иди в кръчмата, не бой се. Някой казва: От църквата излязнал и мисли как да се оправят работите му. Гладен си, нали? – Иди в кръчмата. Цигулка имаш, свири, всички тия приятели ще кажат: Дай една чашка на нашия брат, който е дошъл, и веднага работите ще се оправят. Всички тия братя ще те познаят и ще кажат: Идещата седмица пак ще те викаме на гости. Сега под думата свирене разбирам всяко разумното, проявено в каквото и да е направление, стига резултатите на проявеното да бъдат целесъобразни.

И тъй, Христос казва: Търсете първом Царството Божие и Неговата правда, и всичко ще ви се приложи. Туй Царство Божие трябва да го турем като основа на сегашния наш живот. Сега се проповядват две противоположни учения. Има сега майки и бащи, които проповядват на дъщерите и синовете си, че като млади, трябва да живеят по един начин, а като остареят, по друг начин. Не, не, младият и старият трябва да живеят по един и същ разумен начин, нищо повече! Някои казват: Той е млад, сега позволява му се да прави каквото иска, но като остарее, тогава ще стане благочестив. Аз препоръчвам **благочестие на младите**, а старите да ядат и пият. **Младите да се въздържат.** Старите да бягат, да им се развържат краката, а **младите никога да не отстъпват.** Но кои са стари хора? Онези, на които умовете са ръждясали със стари идеи и трябва да дойде някоя Божествена сила да

тонира умовете им, новите идеи да тонират живота им. Една госпожа в Сан Франциско, Америка, 17 години била парализирана. Мъжът и?, след като опитал всичките лекари, убедил се, че тя е неизлечима. Обаче във време на земетресението, което станало там, тази жена забравила, че е парализирана, скочила и избягала навън, и два часа я убеждавали да влезе външи. Как е станало излекуването и?? Туй земетресение е внесло един нов подтик. Хората казват: Защо трябва да дойдат нещастия? Някой път са необходими нещастията, за да тонират вашия ум в нова посока. И ако във вашия живот дойде едно земетресение, а вие сте били парализирани, и после се освободят краката ви, земетресението е подействало на ума ви. И тъй, в общия промисъл и в законите на природата всичко е предвидено. Всичките тия малки случки в живота, в едно или друго направление, всякоимат за цел да тонират умовете, да тонират сърцата ни. Що е човек вън от неговия ум и неговото сърце, я ми кажете? Човек има ум, има и сърце, след това иде неговата воля, и ако имаме един приятел, той трябва да има светъл ум и сърце възвишено и благородно, това е то. И българите имат една поговорка, те казват: По-добре един умен неприятел, отколкото един глупав приятел. Този, умният неприятел, ще ти даде един добър съвет, а глупавият приятел ще ти създаде нещастие. Следователно в живота всички ония, които помагат в нашето развитие в каквото и да е направление, те са приятели.

Христос казва: Търсете първом Царството Божие и правдата Негова. Ние почнем да правим разграничение: Ако търсим Царството Божие, дали туй Царство Божие ще бъде в съгласие с нашите възгледи? Върху туй Царство Божие почива целия порядък на нещата! Не само културата на миналото поколение, но върху него ще почиват всички култури на бъдещето време, когато ще съграждаме нашия живот. И тъй, Христос се обръща към нас, да разберем отношението на Царството Божие индивидуално към нас. Как ние трябва да го разберем? И тогава в мята ум се заражда следната мисъл: Ако аз казвам на болния: Търси първо слънцето, и всичко друго ще ти се приложи, има ли смисъл? – Има. Всякога търси слънцето и всичко ще ти се приложи. Тъй има смисъл, но ако аз ви кажа тъй: Търси първом винената чашка и тогава всичко ще ти се приложи, ще ви се приложи ли? Ще имате два различни опита, следователно търсене от търсене има разлика. Ако приложим първия закон за Царството Божие, ще имаме един резултат както от слънцето; ако ходиш само по своите желания, ще имаш резултата на чашката и ще ходиш бос и болен и всички ще бъдете болни до четири поколения. Понеже когато дойдем до Царството Божие, духовните хора подразбират, че щом човек стане духовен, не трябва да яде. То е криво схващане. Не, трябва да се яде, но какво? Като духовни хора, ние трябва да се научим каква храна е най-здравословна за тялото. Като духовни хора, трябва да знаем какви мисли са най-здрави за ума ни и какви желания – за сърцето ни. Не е въпростъ да не ядем, а каква храна трябва да избираме. И, следователно, според тази програма духовният човек трябва да яде най-здравословната храна и никога да не преяжда. А най-здравословната храна е най-евтината храна, особено в днешно време, и най-хубавата. И туй може на опит да се провери. Днес животът е пак евтин. Ако пазиш двете правила в яденето, ще имаш един отличен живот. Ще кажете: Толкова приста храна, не трябва ли малко месце, масънце? Това са излишества в живота. Същественото на една дреха, с която дамата се облича, е платът да бъде здрав и да приляга на тялото, а дали има една панделка червена, тук или там, те са неща второстепенни, може и тях да турите, колкото искате, после ще ги турите. Най-първо, трябва да започнем живота с туй, без което не може. Разрешим ли този въпрос, тогава ще дойдем да разрешим второстепенните и третостепенните неща. А ние всички започваме с последното и вие казвате: Ама ние сега да си уредим живота. А как уреждаме този живот? – Гробищата по света показват как уреждаме живота: Тук почива един млад, който загинал на бойното поле, Тук лежи една млада, покосена от инфлуенция. И ние възձъхваме: Ах, тия болести, дето ги е пратил Господ! Тия болести ние ги наредихме, те са все наши деца. И сега нашите деца ни измъчват. Ами кой уморява майка си? – Дъщерята. Кой уморява бащата? – Синът. Учителят, кой го уморява? – Ученниците. Свещеникът, кой го уморява? – Богомолците. Държавният мъж, кой го снема отгоре? – Поданиците. Началниците кой ги снема? – Техните подчинени. Защо страдат все тия хора? Защо става тъй? То е много естествено. Когато тежестта на един стълб стане толкова голяма, че е непоносима за основата, целият стълб се струства. Сега ние казваме: Жivotът не е съграден разумно, съобразно с Божиите закони, със законите, които сега действат, които и в бъдеще ще действат. И тия закони като ги приложим, ще имаме един отличен резултат. Сега може да се опита стиха. Казва Христос: Търсете първом Царството Божие и Неговата правда и всичко това ще ви се приложи.

Сега ще ви приведа друг пример: при един мъдър светия се явява да се изповядва един млад момък и му казва: Свети отче, аз живях много чист живот, тъй както може един млад човек да живее, но ако съм направил някой малък грех, дойдох при тебе, като много свят, да ми простиш този малък грех. Старият светия поискал да изпита младия момък по следния начин – това е една легенда, съчинена в средните векове, във времето на рицарите – и казва тъй: На един рицар дъщерята се влюбва в един красив момък, но тъй се влюбват двамата, че си дават дума никога да не си изменят. Но така се случило, че бащата настоял дъщеря му да се ожени за друг и я насила да се ожени за един, когото тя не обича, и тя трябва да измени на своето обещание. След туй казва, че дъщерята дала писмо на баща си, да го предаде на нейния възлюблен, и в което тя пише, че държи своето обещание, но понеже баща и? я насила, та да не би той да се самоубие – понеже той и? казал: Ако ти ми измениш, ще се самоубия... Венчава се тя, не изпълнила обещанието си, но и бащата не изпълнил обещанието си – не предал писмото. Венчава се тя за другия рицар. В нейното сърце се заражда голяма тъга, тя иска да се поправи и казва още вечерта на възлюбления си: Понеже баща ми ме ожени за тебе, аз искам да ми дадеш позволение да отида при първия си възлюблен, да му кажа, защото ще ми остане голяма тъга, ако той се самоубие. Още вечерта му казва тя това. Той поседял, поседял: Иди, казва, позволява и?. Всички гости чакат, тя отива пред тях и казва: Вие, гости, яжте и пийте, аз имам свой възлюблен, отивам при него да го спася, ще се забавя 3–4 часа, но вие повеселете се, аз ще се върна. Гостите казали: Ние ще чакаме, докато ти се върнеш. Среща я бащата и казва на дъщеря си: Аз не дадох писмото, ще ми простиш. Минава тя в кухнята, готовачът там се занимавал с огъня, развалило му се яденето, пажът го набил, като че той е виновен. Тя му казва: Не го бий. – Заради тебе ще му прости. И тръгва тя в гората, там я среща някой разбойник и казва: Тази млада булка, като я обера, ще живея, но като я вижда толкова хубава, дава и? път. Дохожда до реката, среща я някой отшелник, който постил 6 дена и в този ден щял да яде. Взел я той на гърба си и я пренесъл оттатък. Отива при своя възлюблен, хлопа, хлопа, най-после той и? отваря, и тя му разправя своята история. А той и? казва: Понеже твоят мъж беше доблестен и те пусна, аз не искам да останеш при мене, ще се върнеш назад. Той оседлава два коня и я връща при мъжа и?.

Сега ще кажат всички тия хора: бащата, младоженикът, гостите, готовачът, разбойникът, отшелникът и възлюбленият и т.н. Питам: Кой от тях извърши най-голямото самоотричане, най-голямата жертва? Младият момък казва: Няма съмение, ти ще се върнеш. Нейният мъж, който и? позволи да излезе, гостите, които се отказаха да ядат без нея, и готовачът. А то във всички тия отказвания се крие по един грех. За пример, бащата е символ на гордостта: бащата се гордеет с децата си. Иска да ожени дъщеря си за един рицар. Мъжът е символ на ревнивост, защото само у мъжа има ревнивост. Готовачът е емблема на гнева, нали той туря огъня, готови. Разбойникът е емблема на жаждата, да задигне всичко. А този отшелник е емблема на леност. В този разказ отшелникът, богомолецът означава леността: само религиозните хора са лениви. Те, като служат на Бога, забравят да работят и тогава те попадат от този грех на леност в манастирите и църквите, дето казват: Подай, Господи. Той е един от смъртните грехове. Хубаво е да се молим, но този грех трябва да се премахне. Добре, а онзи възлюблен там, ще кажете: Колко е благороден, че той не се самоубил. Той е емблема на сладострастие. Когато младите се обичат, какво е това, обичането? – То е сладострастието. Какво вълнува младите? – Любовта им. Любов, Сърцето ми трепери – то е сладострастие. На младата мома тупа сърцето и?, от какво? Един смъртен грех има вътре в душата ти и ти мислиш, че този грех е някое благородно нещо.

Да бъдеш баща, значи да развиваш гордостта, да си младоженик – да развиваш ревнивостта, готовач – да се гневиш, да бъдеш разбойник, то е жаждата. И най-после казваш: Аз ще стана богомолец. Този светия позна младия човек какъв е.

И следователно вие разглеждайте в себе си какво искате да бъдете, вие ще познаете къде ви е слабата страна на живота. Туй значи да гледаме обективно на нещата. Защото всяка една форма може да роди две неща едновременно. Ако този баща няма основа в душата си – Царството Божие, – ако той няма съзнание, че един велик живот му е даден, а мисли, че е някакъв баща – и се възгордеет, народи деца, тогава грехът в него се е родил. Защото баща в света е само Бог. Тъй седи великаната идея! Ти дал ли си на сина си нещо? Ще кажеш на сина си: Аз съм ти дал живот. Ако ти си толкова силен, то когато синът ти умира, защо не го задържиш? Казваш: Аз ти дадох, синко, живота. – Тогава аз ще умра, ако ти можеш да ме задържиш, ти си ми баща, но ако не можеш да ме задържиш, ще позная, че ти не ми си баща. И затова умират децата. Сега тия са странични работи. Затуй казвам:

Трябва да мислим здраво върху нашия живот. Трябва да го пресеем, за да остане Божественото, не да се освободим, а да се пазим да останат в нас чистите Божествени принципи. Сегашният живот трябва да бъде резултат на ония велики трептения! И тогава лицето ни, очите ни ще имат друг израз, а сега ние седим и мъдруваме: Някога ще се освободя от този грях. Сега можеш да се освободиш! Моментално можеш да се освободиш, моментално! И мнозина ме питат: Как? Ще ви дам един пример. Някой си богат човек го гонили в живота разбойници, да му вземат богатството – това е един разказ – и като насиbral всичкото си богатство от скъпоценни камъни, турил го в един сандък. И със сандъка се скрил в дъното на океана, та разбойниците не могли да го намерят. Там седял година, две, но нищо не става: Богатство имам, но то не расте, казал си той. Ох – казва, – да бях им дал нещо. Той не може да отвори богатството си да го види, богатството му на гърба седи. Тогава иде един от великите духове и му казва: Защо седиш тук? – Този сандък, какво да правя? – Аз мога да те освободя, но готов ли си да оставиш този сандък? Мнозина ме питат: Защо Христос казва да се освободим от богатството си? Ако ти си на дъното на океана, не заслужава ли си да оставиш този сандък и да излезеш горе, на слънцето? Ще имаш земица, да ореш. Някой казва: Не е ли по-добре този сандък да излезе горе? Не, не. И ние сега сме турили тия фалшиви идеи у децата: Трябва да имаме пари за черни дни. Ти вложи в ума на сина си идеята да бъде умен, смел, решителен, каквото и да се случи, и той е осигурен. Не му туряй в ума, че в банката си вложил 50–60,000 лева. Възможно е утре тази банка да фалира, и този син може да се самоубие. Ти накарай твоя син да уповава на себе си и да вярва в Бога, това е неговият капитал!

Вие ще кажете: Той, нашият учител, говори, но не е опитал. – Аз ли не съм опитал живота? Аз зная това, което вие не знаете. Ти деца отглеждал ли си? – Много деца съм отглеждал, и други отглеждам. Ти женен бил ли си! – Чудна работа! Ти с жена живял ли си? – Аз разбирам какво значат тия неща. Всички ние сме имали тия мъчнотии: можеш да преживееш мъчнотиите на другите. Тия мъчнотии аз ги преживявам по друг начин. Може да се свържеш с някой човек и да му вземеш всички негови мъчнотии. Може да ви дам един опит, че един може да вземе мъчнотиите на другого. Може да направите тоя опит. Някой човек е пропаднал, носи револвера си и казва: Не си струва да се живее. Аз имам 100,000 лева, питам го: Колко борч имаш? – 100,000 лева под лихва. Давам му парите, и отгоре му дам още 10,000 лева. Е-е, питам, не вземам ли неговите мъчнотии? Тъй че човек много лесно може да носи мъчнотиите на хората. Мъчнотиите може да минават от един гръб на друг. Те са общо достояние на всички, те не са специални.

И затуй казва Христос: За да разрешите всичките мъчнотии на живота, търсете първом Царството Божие и правдата Негова, и всичко това ще ви се приложи. Ама пък, не да бъдете горделиви, не да бъдете ревниви. Казвате: Той е ревнив в делото Божие. Често казват: Той е горделив между народа си. Но от какво страдат народите? Друго трябва. Наместо тази гордост, ако бихме внесли Любов; наместо тази ревнивост, ако бихме внесли Мъдростта; ако наместо гнева бихме внесли в живота си Истината, и вместо тази жаждата за грабежи бихме внесли Правдата, и вместо тази леност на онзи светия-отшелник бихме внесли Добродетелта, какъв, мислите, можеше да бъде вашия живот? Ако всички хора са чисти и сега всички отправим една колективна, обща молитва? Ама сега ще кажете: Светът, общият строй е такъв, условията са такива, следователно ние трябва да се подчиним, ще дойде време, в бъдеще, туй щяло да стане, еволюцията щяла да се измени. Коя еволюция? Вие тази еволюция виждали ли сте? Ама биологията. – Тази биология виждали ли сте? Еволюцията е в тебе, биологията е в тебе. Ти можеш радикално да разрешиш всички въпроси, и да ги разрешиш не по правилата на гордостта, не по правилата на гнева, леността, жаждата и сладострастието. Но ще каже някой: Мъчно е, после: Е-е, то човек свят живот не може да живее, но поне да не е голям грешник, умерено да е всичко, да лъже, то без лъжа не може, но който лъже, малко да лъже. Но който малко лъже, и много ще лъже. Никак не трябва да се лъже! Ама тогава каква ще бъде моята работа? Аз не говоря за твоята стара работа. Когато казвам: Никога да не лъжеш, казвам: Старата ти къща така е направена, че Господ ще я завлече, а новата къща като направиш, всичките камъни, които ще влязат в нея, трябва да бъдат здрави. За новото говорим, ние искаме да преобразим живота.

Сега Христос се обръща и казва: Търсете със сърцето си дълбоко. Ние се спирате и казваме: Големи грешници сме. То е друго заблуждение. Казвате: Голяма грешница съм. В какво си грешница? Ама аз съм голям грешник. Я ми кажи големите си грехове! Тогава мязаме, знаете ли на какво? Ще ви приведа един пример за един голям грех. В Русия отива една бедна жена при един

светия и му казва: Аз съм голяма грешница. Той си помислил и си рекъл: Кой знае какво е направила, дали е убила някого? – Не, по-голям грях е. – Да не си откраднала? – Не, не, по-голям е. – Е-е, какви какво си направила? – Като кърмех моето дете, че падна една капка от млякото ми на ръката ми и аз го облизах. Те имат такова суеверие. Та ние сега изблизали сме малко мляко. Това не е философия на живота. Големите ни грехове не седят в това, нашето нещастие седи не в големите грехове, а в малките ни грехове. – Първото отклонение оттам започва. Аз на младите няма да кажа: да си поживеят малко. Не. – Сега, като млади, ще живеят като хората. Ще кажете: Как, като хората? Ето кое съсиства човека. Бог е създал този свят, и светът има други забавления. Ние можем да си създадем хиляди забавления, още по-благородни. Светът е създаден, ние не сме използвали още природата и онова, което Бог е вложил в нея; толкова забавления има, а ние още не сме ги изпитали. И сега се проповядва, че земята е юдол плачевен. Тази земя е едно велико училище и трябва да изучаваме всички блага, които Бог е внесъл, и върху тази земя да потърсим Неговото Царство. И ако вие можете в даден момент да измените вашето състояние, в даден момент всички, които сте изгубили смисъла на живота – старите да изменят коренно състоянието си, – вие ще извършите коренен преврат във вашата душа. И ония, които са ви били неприятели, ще ви станат приятели. А сега имате нужда и казвате: Дай ми 10,000 лева. Той казва: Нямам. Но ако ти почнеш да живееш за Господа, той ще каже: Аз знам защо идваш, и ще ти помогне. Ще се отворят сърцата на хората. А сега вратите са заключени, защото ние живеем за себе си. И казвам: Днешният век е век на свещения egoизъм, никой не търси Божието Царство. И време е за всинца ни да минем от свещения egoизъм в Божието Царство, което внася хармония във всички ни. Аз не казвам лошо за туй, което е в света: то е много хубаво, може, с едно малко изключение, всички неща да се изправят, но трябва майстор. Когато някому се изкълчи крака, трябва ли ние да наместим този крак? Не, майсторът трябва да дойде да намести крака на мястото му. Следователно на сегашния свят трябва да дойде майстора да намести всичките му членове, умовете ни да се наместят, сърцата ни да се наместят. А ние започваме от външното.

И туй, когато ме питат някои, аз казвам: Ще ядете, къщи ще имате, ще се жените, деца ще имате, обществен живот ще имате. Но разумно ще се жените, мъже и жени по Любов ще живеят, приятели по Любов ще живеят, по Мъдрост, Истина. А сега, жената, като дойде мъжът, казва: Бива да се поизльже. Той я пита: Къде ходи? Някой път става туй – не искам да казвам имена, които ги има тук – Къде ходи, Венке? Онази Невенка: Е-е, тук до една своя приятелка. Пък тя не била там. Никъде ние не говорим истината. Като дойде някой да ти каже: В какво вярваш? Той ще започне със заобикалки: Е-е –. Право на истината, ще кажеш: Аз вярвам в живота Любов, която носи живот в света, аз вярвам в Мъдростта, която оправя хората, аз вярвам в живота Истина, която ни показва пътя, в живота Правда, която дава правото на всички, вярвам в живота Добротел, която е основа на всички домове. Има ли смисъл? – Има. Ще кажете: Аз вярвам в това, в онова. От 8,000 години вярваме, и нашето вярване свършва с неверие. И сега има същите спорове. По-голяма смелост се иска. Смели да бъдем, да служим на Бога, да се засрамите, не от мене, всички трябва да се засрамим, че ние сме лъгали нашия Баща. Ще кажем: Татко, ние ще служим на тази земя. Ти си я направил и от днес ние за Тебе ще живеем. Туй е то новото учение! Може ли да го кажете, ще дойде избавление. И тогава няма да се скриете в гората. Пролет ще има, ще ядат и пият хората, но ще ядат и пият по Любов. И тогава всинца може да се разбираме, на този език разбрано може да си говорим.

И туй, търсете първом Царството Божие и правдата Негова, и всичко това ще ви се приложи. Щом турим тази основа, тогава ще имаме условия да проучаваме дълбочината на битието, дълбочината на небесата, на звездите, на далечните светове, на другите същества, които са минали нагоре по тази йерархия. Но ние, в тази забавачница, трябва да минем курса си, и добре да го минем. И сега искам да не оставя в душите ви, в умовете ви, че туй учение не е обосновано. Всичко, което ви говоря, аз съм го проверил, и дето не е вярно, постоянно го коригирам. И съм намерил, че туй, което е вложено в живота природа, е неизменяемо, и ако един ден хората повярват, само да повярват в тази жива природа, ще се измени техният живот.

Българите трябва да идат в Англия, да изучат вътрешния, интимния живот на англичаните, а не как се управлява: от там може да научим нещо добро. Какъв е интимният живот на американеца, интимният живот на германеца, гърка: във всеки един народ има добри черти. И ако ние искаме да се ползваме, трябва да влезем не във външния, а вътре, вътре в интимния живот, и вие сами запознайте се интимно, и аз искам, и като влезеш в интимния живот на един човек, ще влезеш с изути обуша, и

ще чакаш твоя брат да те покани с всичкото си почитание. Той е твой брат, неговата душа е подобна на твоята. И той плаче, страда, и той има същите слабости. Всичца ги имаме. Ама той бил големец, цар – всички имаме едни и същи нужди, а другите неща не са съществени. Туй трябва да съзнаем. Ние имаме нужда в този свят, и в туй свещено здание на нашето битие ние трябва да се уважаваме, да знаем и прилагаме правилата на Божествената Мъдрост.

И сега всичца, казвам, да любим. Как? Ах, ако те обича някой, то е, защото парици имаш, но като бръкне да ги извади, общата престава. Обичта е външна, но туй Божественото, вътре в нас, ще ни даде всичките блага и богатства. Има затруднения, които ни очакват отсега нататък. И сегашният човек, тъй както аз го гледам, неговото тяло както е направено, то е и хубаво, и лошо направено. И когато ние се приближаваме при хората, при съвременните хора, ако вашето обоняние е развито, какъв смрад има тялото им! Това нещо не е Божествено, ние не сме изчистили телата си. Аз сега се радвам, че има бани, но бани да има и вътрешни, за умовете ни, за сърцата ни. Аз харесвам, когато под ноктите няма черничко, отлично е това, но вътрешните нокти! Гледам, космите са много загладени отвън, да, харесвам този, външния човек, в когото е Господ. Но и когато започнем вътре, така трябва да правим. И право е казал апостолът: Да обновим вътрешния човек. А този човек само чрез Любов, Мъдрост, Истина и Добродетел може да го създадем.

И тъй, основната мисъл: Търсете Царството Божие! Направете един коренен преврат в себе си, да бъдете готови на смърт и живот, за Бога. Да кажете: Отсега нататък каквото и да ме сполети, аз ще живея за Бога. Но не да знае целият свят! Вие в душата си да знаете. Вътре в душата ви да стане един преврат. Някой казва: Раздай имането си, да, но разумно ще раздаваш. Апостол Павел казва: Ако раздам всичкото си имане, а Любов нямам, нищо не съм. Разумно ще даваме, разумно ще мислим, разумно ще чувстваме. Разумност трябва навсякъде и във всичко, което е вложено вътре в това Божествено Царство, което трябва да търсите в сърцето си. Сега не говоря само за младите. Младите са отражение на старите и каквото са сега старите, такива ще бъдат младите. Старите са огледала за вас, ако се огледате, изтрявайте се и считайте старите хора за свещени. Понеже счупи ли се огледалото, и вашата работа е свършена.

Търсете първом Царството Божие и правдата Негова, и всичко това ще ви се приложи. Това е то разумното!

Беседа, държана на 26 февруари 1922 г.

В дома на Отца

В дома на Отца вашего много жилища има. (Ев. Йоан 14:2)

Има един стих някъде из Евангелието, ще го намерите, аз само цитирам, а вие ще си го намерите: В дома на Отца вашего много жилища има.

Мисля, това е една интимна беседа, която Христос е имал със своите ученици. Думата дом има няколко смисъла: някой път има физически смисъл, а някой път духовен. Под думата дом всяко разбираме нещо идейно. На земята най-възвишеното, най-идейното, това е домът. Следователно домът, туй възвишеното, трябва да бъде съграден разумно на земята. Основата на дома са майката и бащата, стените на този дом са децата, а покривът, керемидите и другите неща са всички ваши приятели, които ви съчувстват. За да се съгради домът, човек трябва най-първо да вярва в разумното в света. Без вяра, интелигентност не може да има. Аз вземам вярата не в смисъл на вярвания: вярата, това е основа на интелигентността, а интелигентността е основа на живота, а животът е основа на всички радости, които ние изпитваме. Следователно, ако ние не свържем по този закон нещата, ако не съградим домът така, всяка може да изпитваме един горчив живот и домът постоянно ще се руши. Не е въпрос само да градим и събаряме, но онова, което съградим, трябва да бъде здраво. Някой казва: Трябва да вярваш. В какво? Вяра може да има само в едно нещо: може да вярваш само в Любовта. Нищо повече! Тъй е. Вярваш ли в Любовта? Само в Любовта може да се вярва, а всяко друго вярване е лъжа. Аз определям така. Но казват: В какво трябва да вярваме? – В Любовта! И именно там е слабата страна на съвременния свят, на съвременното общество, на съвременните религии – слабостта им е, че те не вярват в Любовта. Те във всичко друго вярват, но не и в Любовта. Любовта не е обект за тях, те само проповядват за нея.

Христос казва на своите ученици: В дома на Отца вашего много жилища има. Христос туря един специален смисъл в думите: В дома на Отца вашего много жилища има. Ако някоя душа дойде на земята и не се облече с такова тяло, подобно на вашето, питам ви: Може ли тя да се прояви? Следователно тя ще си създаде един дом, съответстващ на нуждите на физическия свят. Сега онези, които не разбират дълбокия смисъл, често се оплакват от своите тела, как може те да са домове и жилища на техните души. За пример: Ние се оплакваме често, че не можем да ядем, т.е. не че не можем да ядем, а че искаме много да ядем, а то е грешката. През целия си живот от 100–120 години, три пъти като ядеш на ден, полекичка, по малко ще ядеш и ще опитваш, колко ще ядеш, все ще се наядеш един ден. Не се беспокой, ако един ден не си ял сладко, все-таки един ден ще се наядеш сладко. А сега всичкият спор в света е за яденето, и яденето разваля всичкото щастие. Не че нямаме, ние имаме, но в нас всяко съществува едно недоволство, че нашата къща не е такава, каквато трябва, нашето ядене не е такова, каквото искаме. Ние мислим, че на другите хора яденето е по-хубаво. Влезем в една къща, тя е много хубаво мебелирана – със столове, пружини, плюшове, и като погледнем, казваме: Живее се в тая къща. Но, според мене, тя не е здравословна: аз като вляза в една къща, гледам дали има южни прозорци и прозорците големи ли са, ако има такива и влиза изобилно светлина, казвам: Тази стая е хубава, а ако няма големи прозорци и завесите са спуснати, казвам: Тази къща не е хигиенична. Само за пример, ние, съвременните хора, така сме мебелирали нашите къщи, че много неща трябва да се изхвърлят навън. Прозорците трябва да бъдат големи, трябва да влиза през тях изобилно светлина, тя е необходима за дома. И Христос казва: В дома на Отца вашего много жилища има, хигиенично направени, първокласни, но, казва, след като живеете в тия, сегашните къщи, ще влезете в онези жилища и там ще разберете хубостта на живота. Сега ние като кажем, че има небесни жилища, казвате: Ще се мре. Не, то е едно криво схващане. Няма никакво умиране! Чудни са хората! Нима, за да минеш от една стая в друга, трябва да умреш? Щом се говори за небесна къща, казвате: Ще се мре. То е просто излизане от едно нехигиенично жилище в друго хигиенично, напуштане на един организъм. Когато една душа, която е живяла във волска къща – аз пак ида до едно изкушение да направя едно сравнение, да кажа този пример: когато една душа, която е живяла в една волска къща – защото всяка една къща си има своя емблема – и е достигнала до едно развитие, нима е нещастие да напусне волската къща и да мине в човешка? Някой ще пита, възможно ли е? Възможно е. Някой ще каже: Докажи го. Мога да го докажа, но сега нямам време. В един час не се доказват тия работи. И сегашните хора имат съмнено понятие за това, като мислят, че в някои отношения човек седи по-горе от воля. Но има много волове, които са по-умни от хората. Писанието казва: Волът познава господаря си, а Израил не познава Бога си. Питам, онзи вол, който познава господаря си, и онзи човек, който не познава Бога си, кой от двамата е по-умен? – Волът е по-умен. И следователно нашата интелигентност седи само в това, да познаваме Любовта като основа на живота, която съзижда вярата, а вярата дава основа на интелигентността, а интелигентността туря основа на сегашния живот, а чрез този живот познаваме Бога по един обективен начин. Някои казват: Покажи ми Бога. Не, не, Бог не е нещо материално, не е външно. Той е нещо вътрешно. Тогава ние можем да го познаем и да го опитаме само чрез закона на Любовта. Как детето познава майка си? – Чрез Любовта. Как майката познава детето си? – Пак чрез Любовта. И кои деца са най-интелигентните в дома? Най-интелигентни са ония деца, които майката обича най-много. Някой път ще каже майката, че обича някои глупави деца. Не, туй не е вярно. Никога не можете да обичате един глупав човек, и когато майката люби своето дете, непременно туй дете е интелигентно. Сега вие, майките, ще кажете: Докажи това! И на вас мога да го докажа, но нямам време. Някои казват: Светът не ме обича. Стани интелигентен, умен, и ще те обичат. Сега в какво седи Любовта? Някои казват: Мене ме обичат. Но ако вие на земята имате само един човек да ви обича, то е достатъчно. Да ви обича един човек, това значи съзнателно да ви опитва. И аз ще ви покажа признанията на тази Любов. В присъствието на този, който ви обича по Божествен начин, каквато скръб и разочарование да имате, веднага ще ви олекне, и ще замязате на една птичка в пролетта, веднага ще изчезне всяка тъмнина от вас. И затуй благото ни в Бога е голямо, защото Той ни обича. Може греховете ни да са тежки, колкото земята. Но щом като идем при Бога, всичките ни грехове ще се стопят в неговата Любов и ние ще кажем: Слава Богу, освободих се от греховете си, олекна ми. Достатъчно е един път да видиш Бога, ама да Го видиш! Някой казва: Мъчно може да се види. Веднъж като Го видиш, всички грехове ще се заличат, но да Го видите. А за да Го видиш,

трябва да Го любиш. И за да те види някой, трябва да го любиш. Някой казва: Аз много те обичам, а като направя някоя погрешка, той не ме обича.

Любовта не вижда никакви погрешки, колкото и да ги направиш. Ще кажете: Хора сме на земята. Не е въпросът за погрешките, но в благородния човек, в любещия човек има съзнание, той казва: Моята постъпка е такава. Той не чака комисия, не иска адвокати, а веднага казва: Моята постъпка не е права, свършена работа. Туря я на Божествените везни. Сега и в много църкви – има евангелски църкви, православни и други, – като влезеш, всички имат един метод. Грешникът иде и ще му докажат, че е грешник. По някой път той отрича, докато най-после признае и каже: Съгреших. Туй съгрешаване е – в участъка, там ще те питат: Открадна ли? – Не. – Открадна ли? – Не. Ще кажат: Турете го на земята: 1, 2–20. – Чакайте, ще кажа, след 25 казва: Откраднах парите, казва грешката си. Сега ние всяко очакваме дърво. И затуй казваме, че дървото излезе от рая, но туй дърво излезе от рая не да бие хората, а за да расте. То е Божествената пръчица. Като направиш една погрешка, трябва да кажеш: Туй е погрешка, не трябва да я правя.

Сега Христос казва: В дома на Небесния баща много жилища има, които приготвлява за вас, и вие като имате тази пръчица, туй съзнание, Той ще ви изведи от сегашната ви форма и ще ви тури в тия бъдещи жилища. Някой пита: Далеч ли са много те? Не са много далече. Аз пак ще си послужа с аналогия. Колко е далеч човешката форма от мравешката форма, от формата на един микроб? Но даже в една мравка няма съзнание, че човек съществува, даже мравките не мислят, че хората съществуват, значи хората представлят за тях един отвлечен свят. Мравите нямат способност да видят тоя свят. И следователно мравята трябва да придобие туй съзнание на човека, да влезе в неговата форма и като се върне при мравите, да им докаже с формулатите им, че съществува човекът. Сега ние от това високо положение – от формите на Божествения свят – трябва да се смалим, да се смалим, за да докажем на хората, че има небесни жилища, т.е. красими форми, дето болести не съществуват и дисхармония няма: той е един свят на пълно блаженство. Е-е – вие ще кажете, – как тъй, ние мислим, че човек, за да се зарадва, трябва да страда. Тъй е. Но в небето е точно обратното. Там, ако страдаш, не може да се радваш никога. И скръбта, това е един резултат на изопачения човешки ум. И аз мога да ви докажа това по следния начин: майката вземе едно кило ябълки, изважда две и дава на двете си деца по една. Едното получило по-голяма ябълка, а другото, като погледне, почне да плаче, недоволно е. Защо е недоволно? Умът на това дете е изопачен. Майката каже: Моето ангелче, но туй ангелче не мисли добре: туй е едно ангелче без крила. То казва: Ще ми дадеш толкова, колкото и на другото, две ябълки ще ми дадеш. Питам: Защо е недоволно? То не е опитало вътрешното съдържание на ябълките. Майките ще кажат: Дете е, не разбира. Ами ние, големите деца, разбираме ли? Някой си има малка къщица, с 3–4 деца, живее добре, слава Богу, няма дългове. Но мине и види някоя по-голяма къща, и в неговия ум се заражда мисълта да вземе пари назаем и иска да си направи къща като оная на батя си. Зaborчлява, дойдат страдания и след туй този брат продаде къщата и той остане без къща. Е-е, питам, кое съставя щастието на човека? Двуетажната къща или къщата с един етаж, в която може да се живее, да има достатъчно светлина, да бъде суха, да няма влага? Сега, в небето, в небесните жилища, атмосферата, в която живеят, е Любовта, защото тя съставлява въздуха на Божествения свят. Вие като влезете в този Божествен свят, ще дишате само Любов, отвсякъде ще я възприемате и следователно тя ще бъде необходимост за живота ви. Тя е атмосферата там. Следователно всички хора еднакво можем да се ползваме от въздуха, и богатият има право, и бедният, там няма разлика. Някой казва: Той е богат, Господ към него е по-добър, благословил го е. И тебе е благословил Господ. Ако ти са здрави краката, можеш да идеш на Витоша, да дишаш въздух, а брат ти ще седи в кафене Пана. Кой е по-умен? Значи благото е дадено на всички хора еднакво. И ако вземем пристрасти храна, и тя е изобилна за всички, и водата е дадена за всички. И тъй, ние седим и казваме: Какви ще бъдат икономическите условия на света? Но икономическите условия зависят от Любовта, която хората имат. Колкото Любовта се намалява в света, толкова и икономическите условия стават по-тежки, хората стават egoисти и тогава всички почват да трупат къщи и богатства. И най-после, като види Господ, че тия доброволци не мислят да се изправят, казва: Съборете им къщите, тия деца да не си играят, на работа всички! Аз ви пратих на училище да се учате на велики добродетели, да живеете разумно. А че можете да правите къщи, можете, но поне едно време хората, като имаха къщи, можеха да поканят някой човек, а сега можете да имате къща на 2–3 етажа, но като дойде някой гост, ще кажете: Господине, хотел има, с тази къща ние се

прехранваме. И сега нашите къщи са не да живеем в тях, а да се прехранваме от тях. Вместо да живееш разумно, ти ще се оплетеши във всички грехове.

В дома на Отца вашего много жилища има. Не е както сега, с жилищна комисия, която стеснява гражданите и те се оплакват, че комисията ги стеснила. Чудна работа, стеснила ги е комисията! Щом като нямаш дърва вкъщи, студът ще те стесни отвънка, но щом имаш дърва, ще запалиш собата и ще се разпуснеш. В света сега се иска Любов, Любов, и всеки един от вас може да бъде проводник на Божествената Любов. Може да бъде, и сегашните християни не вярват, че те могат да бъдат проводници на тая Любов. Ако седим с тоя ум, и след 100 години няма да дойде Любовта. Трябва Бог да живее вътре в нас, а не да живее в телата ни. Той трябва да живее в нашите души, в разумния ни живот. И сега ние вярваме повече на хората, отколкото на Бога. Ако някой вестник пише – както преди време писаха, – че някой марсианец е слязъл в Русия с един апарат, и до мене дойдоха някои вярващи да ме питат: Възможно ли е жителите на Марс да посетят земята? Толкоз културни ли са станали, че са могли да слязат тук? Казвам, марсианците ако рекат да слязат тъй, както нашите вестници описват, това не е възможно. Не по този начин те слизат на земята. Ние трябва да вярваме, в какво? Да вярваме в това, което е вложено вътре в нас. Сега всички искат да ни убедят, че ние не можем да мислим и да разбираме. Туй мислене няма да дойде изведенъж. В нас става един друг процес. Ние искаме всички неща изведенъж да станат, но то е крив метод. В природата няма такава бързина, там има други процеси: всички Божествени неща започват микроскопически. Аз ще обясня защо е така: когато един предмет се яви отдалече, той се вижда много малък, после, като се движи към нас, той се увеличава и става все по-голям, и обратно, ако вие се приближавате, предметът става по-голям, а ако вие се отдалечавате, предметът става по-малък, намалява се. Следователно увеличение и намаление подразбира, че ние се движим в две противоположни посоки, и тогава ние имаме илюзия, че някои неща растат, а други се смаляват. Ако аз ви кажа, че няма нито растене, нито смаляване, какво ще кажете вие? – И таз хубава. Нашите учени хора го доказват. Аз ще ви кажа, че много неща има доказани от науката, които не са верни, и има хиляди неща, които не са доказани, а са истински. Като казвам: Не растат и не се смаляват, в моя ум има друга идея. Ние схващаме, че има промени в света, промени на съзнанието. Чрез физически промени в съзнанието ти схващаш, че един предмет е станал по-голям или по-малък, съобразно с твоето съзнание. И някой казва: Аз го опитах с ръката си. Ти вярва ли на ръката си? Не всички хора схващат големината на един предмет еднакво. Попитай един селянин де се намира еди-кое си място, той ще ти каже: Като прехвърлиш оттук половин час, ще стигнеш. А ти вървиш 3 часа и казваш: Много дълъг е този български половин час. Друг пък ти каже: Много е далеч, 30 километра има. А ти тръгнеш и след един час стигнеш и казваш: Много скоро дойдох. Това е схващане на нещата. Хората нямат определено схващане. Инженерите имат определени мерки, но когато проверим, дали е вярно или не, всяко има едно малко заблуждение.

Сега тия небесни домове, които са устроени много хигиенично, имат отлични градини – големи паркове има всеки един дом. И в тия, новите жилища, ще имате всичките органи, всичките приспособления, с които да разбирате великата жива природа, в която сега живеете, да разбирате онези процеси, в които Бог се проявява. Защото всичко, което живее в света, е едно проявление на Бога. В своите мисли и действия ние можем да дойдем до много практически схващания. Ще кажете: Ако всичко е Бог, тогава ние къде сме? Де е схващането: Бог се проявява във всичко. Той не е вътре в проявеното. Когато аз направя една картина, те мислят, че Господ като направи нещо, Той е вътре. Аз в картината ли съм? Ако боднете картината, мен ще ме заболи ли? Аз мога да имам едно морално страдание, но аз съм вън от картината. Направя някоя къща, може да съм вън от къщата и може да съм вътре в къщата. И когато кажем: Бог е направил света, подразбираме, че Господ е във всяко едно камъче. И ако туй камъче се разруши и Бог се разрушава, то е лъжливо схващане. Бог по този начин не присъства в нещата, Той е извън материалния свят, и ние не можем да го засегнем. Но когато разрушим нещо хубаво, което Той е направил, в Него се хвърля една сянка, и Той дойде и те отхвърли с пръста си, и ти втори път няма да помислиш да разрушиш едно Божествено дело. Сега много учени хора има, ще напише някой от тях някоя книга, да докаже, че няма Господ, и тогава Господ какво прави? – Почне да го изслушава, докато остане само кости и мозък, и тогава го питат: Има ли Господ или няма? Този огън е Любовта. Той скача и казва: Няма Господ. Хубаво, усилива се този огън, докато се разтопи тази форма в него и тогава казва: Има Господ. Разбира Любовта и казва: В какво заблуждение съм бил! И сега за Толстой казват, че оглупял, едно време бил много велик

автор, писал много книги, но като се обърнал към Бога, оглупял. Питам: В какво седи гениалността на неговите книги, преди да се обърне? Нека вземем Война и мир. Какво е великото в тоя роман? Той е описан същността на нещата, но после, като проникнал по-дълбоко, почнал да говори за Любовта. И когато ние почнем да говорим на хората за небето, всяко го правят глупави. И сега достатъчно е един учен човек да покаже Любов и да го считат най-големия глупец. И когато младите покажат любовта си, майката казва: Моят син оглупял. Сега дъщеря ти, която не люби, е дъщеря, а утре, като люби, тя не е твоя дъщеря. Ама той един ден ще поумнее. – Ти любиш ли я? – Любя я. Ще кажете: Ама тя за тебе ли е? Коя е за тебе? – Там онази, богатата. Кой е богат? – Онзи, който има Любов. Който няма Любов, той е толкова сиромах, като един глисти. Да, като един глисти е сиромах. И тия хора, които са като глисти, пробиват тунели. Казват: Учени хора са те. Учени хора на дупките! Ние искахме от учените хора днес да турят един строг закон, такова възпитание на младежите, да да ходим без детективи. Във време на войната, вървя по улицата и един ми пипа брадата, казвам: Защо ми пипаш брадата? – Искам да видя дали е естествена. Казвам: Естествена е. Е-е, питам, ние минаваме за едно общество, отлично е нашето общество, но трябва ли да пипаме брадата, за да познаем естествена ли е или не? Не, не, по този начин, извинете, господине, казвам, обръщам се към него – Ти за Любовта нещо учили ли си? – А-а, да, на младини. – Ами сега? – Сега съм един детектив, изкарвам прехраната си. Казвам: Крив път си хванал, братко, и много зле ще свършиш. Върни се, както си бил на младини. Турете Любовта навсякъде, и въпросът ще се разреши.

И Христос казва: В дома на Отца вашего много жилища има – в този дом, в който атмосферата е Любов. Следователно да внесем в нашите домове тази атмосфера, да дишаме Любов. И понякога, като я опиташи, мислиш, че Бог се е изменил. Не, Той не може да се опетни никога, не може да стане измънена в Него. Евангелистите казват: Повярвай в Иисуса Христа и ще се спасиш. Аз казвам тъй: Влезте в този Божествен дом и като дишаш тази Любов, ще бъдеш спасен и ти, и домът ти, та няма нужда от второ спасение. Защото по някой път, у англичаните го има това, тези, които са спасени и се подхълъзват, те втори път трябва да се обръщат. Че аз мога на някой човек да обърна кесията и да взема парите, това обръщане не е обръщане. Трябва да се проповядва учението: Да живеем в Любовта, всяко друго учение при сегашните условия е неестествено. Повярвай в Иисуса Христа, това се разбира в този смисъл: Повярвай ти, бъди умен, интелигентен, изучавай законите на живата природа, живей съобразно с тия закони, с онова, което Бог е положил, повярвай и ще бъдеш спасен, ти и домът ти – това е всичко. А те мислят, че като повярват в Иисуса Христа, че Той е дошъл и пострадал на земята, с това се свършва всичко. Той казва: Думите, които ви аз говоря, са дух и живот, туй слово като приложите в живота си, то ще ви спаси.

Аз ще ви приведа сега един малък разказ за някоя си светица. Тя е из католишката църква. Екатерина Сиенска, млада мома, която се решила да се не жени и да живее свят живот, понеже и? се явил Христос, и тя се е залюбила в него, и казала: За никого не искам да се женя, аз отсега нататък сгодих се за Христа. И започнала да живее един чист и свят живот не само в килията си, но и на сиромасите говорела за своя годеник и им разправяла за своята опитност. Сега някой си млад момък от дворянско произхождение – случката е станала в Италия – посетил града Сиена. У него се зародила идеята да повдигне селяните. Но гражданите поискали да се освободят от него, хванали го и решили да му наложат смъртно наказание. Той бил млад, на 25 години. Отивали католишките свещеници, говорели му за обръщане, но той казал: В никакъв Господ не вярвам: ако имаше Господ, нямаше тъй да ме накаже. Най-после решили да изпратят тази светица при него. Тя като отишла там, казала му: Много съжалявам, братко, че ти са дали само слама за постелка, това не е човешко, и се обърнала да го гали. Вие сега ще кажете: Много човешки постыпила. Но той почувства, че в нея имало Любов, т.е. Любовта и? към Христа се предала на него и му казала: Колко съжалявам, че ти дали само слама. А той казал: Ако аз бях видял по-рано тази млада жена, не бих влязъл в този дрангулник, т.е. би предпочел да се ожени за нея. Защото след 2–3 дена решили да му отсекат главата. А тя му казала: Седни, братко, тури главата си на коляното ми, и почнала да го глади и да му говори. Вие ще кажете: А-а, това е грешно, не се допирай, ти си един голям грешник, затуй си влязъл в този затвор. А тя му казала: Такива са хората, но ако ние обичаме Бога, може да имаме Любовта Му, и понеже ти отиваш на небето, аз бих желала, ако мога да те заместя, да замина по-рано от тебе. И той казал: Сега познах Бога. Искам от тебе едно добро да ми направиш: утре, като ми отрежат главата, да ми я вземеш и само да ми я похванеш. И тя се обещала да му вземе главата. И като отишла, преди да му я отрежат, тя му пошузнала: Братко, ти си по-смел от мен, а аз съм страхлива;

ти седиш по-високо от мен и като отидеш на небето, помоли се зарад мен, да се усили моята вяра. Тя изпълнила обещанието, взела главата му и казала: Сбогом, братко! А сега колко глави падат и ние ги ритаме навсякъде.

В дома на Отца вашего много жилища има. И тия жилища са жилища на Любов. И сега нашите умове и сърца може ли да станат жилища на тази Любов? Казват: Каква е тайната на тия жилища? Тайната е: Тази велика Любов – да можеш да приемеш главата на този момък и да кажеш: Братко, тази глава пак ще се намести. И за туй има стих в Писанието, който казва: Тия кости и глави могат да останат на мястото, да оживеят.

В дома на Отца вашего много жилища има. И атмосферата на тия жилища, това е Божествената Любов. Сега, ние ще кажем: Когато идем в онзи свят. Онзи свят е вътре в нас. Ако след 2,000 години не можем да разберем този стих, ако след 2,000 години Христос не може да ни говори върху Божествената Любов в нашите сърца, ако след 2,000 години не можем да жертваме всичко за Бога, ние сме закъснели, много сме закъснели. Не казвам само за вас, всички са закъснели, целият свят е закъснял. И тогава Христос, Който иде – когато казвам аз, че Христос иде, те мислят, че иде отвънка, – всичките тия затвори, всичките тия форми лъжливи, всичко туй ще се стопи, тъй както се стопяват ледът и снегът, и ще започне новото разбиране, онова, което ще бъде проникнато от тази разумна Божествена Любов.

И казвам сега: Жената може ли да вземе главата на мъжа си? Защото всеки ден можете да вземете главата му. Нима когато вашият мъж се е развратил, не му ли е отрязана главата? Отрязана е. Именно тогава ще му вземеш главата, тогава, тогава, когато твоят живот е вътре в затвора, тогава има условие, тогава ти ще туриш главата му на коленете си, а когато той е богат и има всички блага, няма нужда от тебе. Аз искам тия неща да ги разбирате не буквально. Мъчно може да се служи в света без Любов, невъзможно е. Но влезе ли тази Любов, всичко е възможно, и само тогава ще имаме една велика култура, дълбоки познания за природата, и ще се внесат нови методи за възпитание. Всички ще бъдат радостни и весели. И децата ни, и дъщерите, и приятели, и братя – навсякъде ще има радост и веселie.

В дома на Отца вашего много жилища има, казва Христос. И сега тия жилища са пригответни за вас. Готови ли сте сега вие, когато тук жилищната комисия ви е стеснила, че няма място да живеете, готови ли сте? Там имате жилища. Ще кажете: Да ме пази Господ. Можете да опитате този велик закон. Ако вие вложите Любовта в сърцата си и в сърцата на всички, които са стеснени, ще се намери място в София да живеете. Туй е великото учение в света!

Аз искам всички вие да бъдете герои и да кажете: Ние познаваме Любовта, и в името на Любовта, на този живия Господ, ще придобиете друга форма, този живот ще се разшири и тогава всички блаженства, които Господ е определил от памтивека, ще влязат в нас и ще бъдем радостни и весели, понеже знаем, че това е така, а не другояче. И ще кажем като слепия: Едно време бях сляп, не виждах, а сега виждам. А виждането става чрез човешкия ум.

В дома на Отца вашего много жилища има. И тия жилища ви чакат. И там атмосферата на тия жилища е пълна само с Любов. Няя ще дишате. Не само Любовта е като атмосфера, но има и живи извори, които постоянно иззвират. В тях животът ще бъде вечен. Влезете ли там, Любовта е като жива вода, която ще разхлажда вашата жажда, и както казва Христос, Там ще имате и жив хляб.

В дома на Отца вашего много жилища има. И сега Христос ви поканва след 2,000 години, готови ли сте вие? Той казва: Отивам да ви пригответя място, и когато ви пригответя, ще дойда да ви взема. Ние чакаме тук да ни вземе Господ, да ни занесе на небето. Не! Ти ще поканиш брата си, той пък ще покани друг, така всички, целият свят, всинца ще тръгнем нагоре. Всеки ще иде да покани брата си, вторият ще покани третият и т.н., а двадесетият и той ще иде да покани някой. Изведнъж всички ще тръгнем. Някой казва: Аз да ида, че с него каквото ще да става. Но тебе като повикат, ти ще идеш да поканиш друг и тази покана на целия свят ще се даде, на разумния свят. И тогава с песни ще влезем в новия живот, за всинца ни е той, там няма богати и сиромаси, там всички ще бъдат братя и сестри на Христа, а Христос ще бъде нашият голям брат.

Беседа, държана на 5 март 1922 г. в София.

Слушайте Него!

И когато Той още говореше, ето облак светъл ги засени, и ето глас из облака, който казваше:
Този е Син Мой възлюблен, в Когото благоволих: слушайте Него! (Ев. Матей 17:5)

Слушането – това е едно от качествата на реалния свят. Да слушаме реалното, разумното. Във физическия свят ние забелязваме три състояния, през които човек минава: едното състояние, чисто механическо, е състояние само на движение; второто е състояние на чувстване, а третото е състояние на мисъл. Човек може да си помръдне крака без усещане, а може да чувства без мисъл. Най-хубавото състояние е, когато всяко движение е придружено с чувстване и мисъл. В тия три състояния се заражда разумното и великото в живота, аз го наричам Божественото, туй, което осмисля живота. Когато съвременните хора говорят за реалното, вярват в едно, а отричат друго. Ние отричаме реалността всякога на ония неща, които не съдържат в себе си Божественото. Семките сами себе си отричат. Туй, което се проявява и изгубва, е преходно, следователно дали ние го поддържаме или не, то само по себе си се явява и изчезва. Вие не можете да разчитате на една ваша мисъл, която се появява и изчезва; вие не можете да уповавате на едно ваше деяние, което е преходно. Защото то ще замяза на следното: често американските милиардери си правят за удоволствие палати от лед, там на север в Америка, със стотици хиляди долари дават за палат от лед, украсяват ги, но щом дойде лятото, целият този палат се стопи, изчезне. Често и ние на земята съграждаме такива ледени палати. Сега има богати хора, учени хора, но зданието им е съградено от лед. Красиво е туй здание, но само зимно време. Дойде ли пролетта, всичко това се стопява. И когато някои питат: Това не е ли реално? аз отговарям: Това е реално само зимно време, а лятно време не, защото изчезва. И когато ние казваме на богатите хора, че вашето богатство е един американски палат от лед, ще кажете: Как тъй, реално е. Зимно време може да разчитате на вашето богатство, но лятно време не можеш да разчиташ.

Слушайте него! Кого? – Божественото вътре във вас. То е, което създава характера. Човек, в какъвто и да е смисъл, който се лишава от своето Божествено, изгубва смисъла на живота, не може да има никаква философия, не може да разбира смисъла на живота, в каквото и да е направление. И съвременният наш живот се обуславя от много малки неща, или от много малки причини може да се разруши цялото ни щастие. Цялото наше щастие, цялата наша сигурност на земята е окачена на една паяжина, на конеца на една паяжина – толкова е сигурно нашето щастие. И при това учените, съвременните философи, даже религиозните хора и духовните хора искат да ни уверят, че животът на земята е нещо реално. Аз нямам нищо против, реален е, но зимно време; докато детето живее, майката е щастлива, но в деня, в който замине едничкото и? дете, тя става нещастна. Докато касата на богатия е пълна, той е щастлив, но в деня, в който богатството му излезе от касата навън, той е нещастен; ученият, докато знанието му е в главата, е щастлив, но един ден, когато знанията му си заминат, той е нещастен; великият оратор, докато неговият глас работи и той маха ръка, но щом неговият глас престане да работи, той е нещастен. За пример, красива мома, докато лицето и? е красиво, тя е щастлива, но щом лицето и? погрознее, тя е нещастна. И на всички хора щастието почива само на една паяжина. И искат да ни убедят, че туй е реалното в света: да бъдеш богат, красив, учен. Питам: Кой учен досега е запазил своето знание? Коя майка и докога е запазила своите деца? Кой богат човек е запазил своето богатство? Кой цар е запазил своята власт? Коя красива мома е запазила своята хубост? Казвате: С такива работи не ни занимавайте. Да, може да не ви занимавам, но ние искаме да кажем: Слушайте Него. Кое? – Божественото. И когато аз цитирам тия стих, някой ще каже: Той има предвид себе си. Не мен! Това, Божественото, е вътре във вас, то не е отвън; и ако вие мислите, че Божественото е отвън, вие не разбирате философията на живота. Невидимият свят е широк свят, а този свят, който вие виждате, е един микроскопичен свят. Седели ли сте вие да наблюдавате, под микроскоп да видите какъв живот има в една капчица вода, при едно увеличение от 2–3,000 пъти, да видите какви малки същества има в нея, как се движат, какво развитие има? И там има движение, и тия същества имат съзнание. Ако вие ги попитате, ще ви кажат, че това е работа на техния свят. А в нашите очи техният свят е смешен. И когато един ангел подложи един човек под микроскоп, защото ангелът, за да види един човек, той трябва да тури микроскоп – ние сме толкова големи, че ангелът трябва да ни тури под своя микроскоп – и той трябва да увеличава не 3,000 пъти,

а няколко милиона пъти, за да бъдем видими от него. И тогава хората записват, изследват, пишат съчинения, дисертации за някой философ в някоя академия, за някой проповедник на амвона, за някой тълкувател на Словото Божие, пишат книги, после определят тия качества. И ние, съвременните хора, имаме голямо мнение за себе си, ние мислим, че сме близо до ангелите. Даже като се проповядва, всекиму се иска да стане ангел. Възможно е в бъдеще, аз не отричам това, но докато вие станете ангел, колко изпити трябва да държите!

Тогава слушайте Него! Този, Който се е домогнал да стане ангел, Божественото е вътре в Него и няма раздвоеване: дали да постъпи така или не. В ума си той има една мисъл, едно желание, **една воля, която да извърши великото**, воля, с която може да свърши всичко. Сега ние, съвременните културни хора, мязаме на ония малки деца, които седят на брега на морето и пишат. Аз често съм минавал по варненския бряг и там младежи с бастуни си пишат, и всеки пише според степента на своето развитие. Гледам някъде написано: А-а, сладка е любовта!, но после мине някоя вълна и писаното изчезне. Друг е писал: Парици трябват в този свят. Казвам: Този е по-умен, но дойде вълната и то изчезне. Трети писал: Законност трябва в този свят! Мине вълната, и това изчезне. И всички все пишат край морето, но и от млади, и от стари, кой каквото е писал, нищо не е останало досега. И аз наричам съвременния живот едно бурно море, при което ние пишем своето щастие, все любовни писма, обещания, туй ще направим, онуй ще направим, но досега никой не е направил това, което е трябало да направи. Като казвам никой, подразбирам оня, който живее при брега на морето, а не далеч от него. Те пишат целия ден и казвам: Не се задържа туй писмо. Когато загубите вашето божество, не е ли минала тази вълна, че е заличила вашето любовно писмо? Когато е заминала вашата дъщеря, когато ученият е изгубил своя ум, не е ли тази вълна? Навсякъде тази вълна заличава. Защо? Защото ние не слушаме, кого? – Него. Кое? – Това, Божественото. Сега на всеки един човек трябва да му доказвам, дали има туй Божественото, или не. Именно туй, Божественото, то е стабилното, онази Любов, която има между двама хора, това е Божественото у тях. Докато туй Божествено е у тях, има Любов, има връзка. Но в деня, когато дойдат близо до морето и тази вълна мине и го заличи, те не се познават. И как бихте обяснили, да кажем: един господин дойде и ти иска пари назаем, казва: След 4–5 месеца ще ти ги върна, аз съм честен човек, баща ми е честен, майка ми... Но след 6 месеца го няма никъде, търсиш го, търсиш го, няма го. Питам: Защо този човек не устоя на думата си? Казвам: Тази вълна е минала и заличила неговите задължения. Казва: Няма да ти ги дам, свършена работа, ако искаш, дай ме в съд. И сега всички хора се съдят в света, натурили са съдии, от хиляди години се съдят и светът още не е оправен: всички ние седим при морския бряг. Сега аз ви проповядвам, нали, и вие искате да възприемете Божественото, и тъй както ви гледам, красиви са лицата ви, аз ви считам като наследници, които очакват някой богат роднина, като умре, да се отвори завещанието. И всеки от вас е много сериозен: Колко ли ми се пада от това наследство? И седи сериозен, и човек мисли: Каква ли философия има в него? – Мисли колко ще вземе. Нищо повече! Казват: Велики мисли има той. Някоя мома седи много сериозна, казват: Колко е благородна! И тя мисли същото: Колко струва нейният възлюблен. Моралът е там: колко струва! Сега, не се обиждайте. Ако ви подложат на изпит вас, младите, как ще постъпите? Ето тези, старите, питайте тях – да не ме осъждате, че някой път аз съм пристрастен, но ние трябва да погледнем сериозно на живота, да разрешим правилно въпроса, според този велик вътрешен закон. Затова сме дошли на земята.

Него слушайте! Когато туй, Божественото, дойде у човека, то ще разреши въпроса. На гладния не се иска голяма философия да му доказвам, има ли глад или няма. Някой ме пита: Има ли онзи свят или не? Тази философия е отрицателна. Има ли Господ или не? По някой път смешно е за мене да доказвам на гладния, че той е гладен. Че това той сам го знае! Единственото нещо е: Аз съм гладен, можеш ли да ме нахраниш? Онзи бедният, дойде, няма пари, важният въпрос е: Можеш ли да ми дадеш пари? Дойде онзи, невежият, няма какво да му доказвам, че е невежа: Господине, знание можеш ли да ми дадеш, това е важното в живота. Има нещо, което ни липсва. Всеки го знае това, и когато му липсва това, същественото, той е недоволен, гневи се, сърди се, не може да спи, обръща се на лявата страна, на дясната, недоволен е, че не може да спи. Какво има? Липсва му същественото. Гладният, който не може да спи, какво му липсва? Хляб му трябва. Дайте му една печена кокошка, ще спи като агънце. После, аз препоръчвам печена кокошка, но и 6-годишно вино. И ние по някой път употребяваме 6-годишно вино. А знаете ли кое е нашето 6-годишно вино? То е врялата вода. И ние имаме печени кокошки...

Него слушайте! Сега, за да поясня моята мисъл, ще ви приведа един малък анекдот за един светия. Някой си отшелник, на име Хато, живял е отдавна, когато светът се е намирал в едно по-тежко положение, отколкото днешното. Той считал, че целият свят отива към погибел и не можел да си обясни как е възможно Господ да търпи този грешен свят, защо изведнъж не го заличи, да направи нещо по-хубаво. Всеки ден се молил да дойде Господ да премахне всички тези грешници и да тури ред и порядък, да не страдат хората. Но колкото повече се молел, толкова светът ставал по-лош. Един ден той решил да излезе из града, да вдигне ръцете си към небето и да не ги снеме дотогава, докато Господ не изпълни неговото моление. Вдигнал си той ръцете, това било в началото на пролетта. Някои птици, като го видели тъй, искали да си направят гнездо. Почнали да се увиват около неговите ръце, за да видят дали могат да си направят гнездо. Обикаляли, обикаляли и почнали да турят сламчица по сламчица, и си направили едно гнездо. Целият ден правели гнездото си. Той, като светия, забелязал и казал: Какво ли иска Господ да ми каже с тия птички? Направили те своето гнездо на ръцете му отгоре, и почнал той да ги наблюдава. Те турили перушина, приготвили се за работа. Съседните селяни, като ги видели в туй положение, почнали да му правят по-голямо уважение, задето бил толкова свят, че птичките гнездо си свили на ръцете му. А той всяко проклинал хората. Те идвали, турили мляко в устата му, а той после ги нагрубявал: Махнете се, грешници, вие само ядете и пиете, светът от вас страда. Птичките си снесли яйцата и почнали да ги мътят. А той започнал да мисли: Не мяза ли земята на туй гнездо в ръцете на Бога. Тъй разсъждавал той. Почнало да му идва на ум по някой път, да снеме ръцете си и да захвърли гнездото, но после казвал: Не, аз ще устоя на обещанието, ще стоя, докато малките се отхранят и им изникнат крилца и си хвъркнат. И действително, от тях той много нещо научил и разбрал защо Господ не поправя света. И един ден тия пиленца изхвъркнали от гнездото навън и нему му станало жалко за тях.

Сега, някой се притеснява за оправянето на света, а аз казвам: Ти държал ли си пиленца в своите ръце, за да видиш защо Господ търпи? Ние някой път казваме, че светът мяза на лудница. Това са наши психически схващания. Този свят не е лудница, нито е един от лошите светове: и то не е право. Този свят е едно Божествено гнездо, дето се измътват тия малки пиленца. А знаете ли какво правят тия малки пиленца? Виждали ли сте вие лястовички: майката често ще тури своята човка и ще вземе извержението на малките и ще го изхвърли навънка. Какво себеотрицание! А ние, съвременните хора, сме само като онези гаржета. Лястовицата седи на едно по-високо развитие, по чистота тя стои по-горе от нас. Чистотата е необходима за нашата мисъл, и желанията ни трябва да бъдат чисти, за да не стане нечисто сърцето. Тогава идват всички волеви усилия.

Него слушайте! Трябва да разбирате защо е създаден светът. Той е създаден заради нас. Ние в туй положение, в което сега се намираме, не можем да бъдем щастливи: нашето щастие ще дойде в бъдеще, то ще дойде, ако ние вземем друга форма. И формите, които съществуват в света, са форми, през които Божественият Дух минава. И за всички Божият промисъл се грижи. Ако тяхната къща, техните тела се променят, това не подразбира промяна на техния дух, а то е видоизменение на техните тела. Когато една морска звезда е дошла да прави тялото си, тя употребява всичките възможности, които са скрити в тая форма. Но ако рече да мине в една по-висока форма, тя ще почне отново да живее. Следователно, ако най-ученият от нас влезе в ангелския свят, той ще почне живота на едно бебе и ще бъде толкова невежа там, колкото са невежи гаржетата. Следователно ние трябва да имаме търпение да се учим и да знаем в какво седи истинската наука. Истинската наука се състои само в това основно начало – да се научим да любим. Кого? – Онгова, Който живее в нас. Можеш ли да бъдеш всяко готов, заради Онзи, Който живее в тебе, да не кажеш обидна дума никому. Можеш ли заради Този, Който живее в тебе, да не убиеш никого? Можеш ли заради Този, Който живее в тебе, да не откраднеш нищо? Можеш ли заради Този, Който живее вътре в тебе, да не обезчестиш никого? Туй е отрицателната страна. А сега: Можеш ли заради Този, Който живее в тебе, да пожертваш всичко? Но всичко като казвам, разбирам: Да дадеш всичко излишно. И когато у нас се родят тия желания, тогава ние ще познаем Онзи, Който живее в нас.

Сега, мнозина посещават всичките църкви: и евангелската, и православната, католишката, мохамеданска църква. Но съвременната религия се намира още в предверието на храма. Ние гледаме само външната страна. Казвате: Той е евангелист. В какво седи туй? Вярва ли в Евангелието? – Вярва, евангелист е. Но вярването в Евангелието не прави человека евангелист. Ама той е православен, вярва в православието. Но вярването в православието не прави человека православен. Той е мохамеданин, но вярването в Мохамед не прави человека мохамеданин. Когато туй,

Божественото, в нас почне да се проявява не само по форма, но и по съдържание, и по смисъл, тогава ние почваме да разбираме какво нещо е Божествената Любов. Когато ние почувствува ми туй състояние, всеки страх ще изчезне у нас в този свят и ще затрептят ония вибрации, които досега вие не сте чувствали, и във вас ще се създаде най-прозорливият, най-ясният ум. Сегашните религиозни хора мислят, че за да стане човек духовен, трябва да оглупее. Кои хора оглупяват? Хората на еднообразието. И когато искат да хипнотизират един човек, по този начин го хипнотизирват: вземат един светъл кръг и го въртят дълго време, и той ще се хипнотизира. И аз казвам: Съвременните хора са хипнотизирани от парите. Парите се въртят около тях. Минава някой банкер, ходи, но цял тефтер има около главата му, той си мисли кой има да му дава. Ходи, върви и все тефтерът му е в главата. Срещнеш някой богослов, писал някое съчинение, и той го носи в главата си. Някой философ съчинил някоя нова теория, проповядва, че тя е най-правата, и той си маха главата; друг направил някое ново изобретение и прочие. И всички мислят, че туй, което те имат, като влезе в света, ще се оправи. Но то, като влезе, ще развали света. Благодарете, че Господ не е допуснал да влезе вашето изобретение в света. Вие имате аероплани, цепелини и казвате: Е-е, култура е това. Но като дойдат тия неприятели отгоре, всички се криете в земята, казвате: Отде дойде това зло! Освен че те не оправиха света, но го развалиха. Друго нещо трябва да предшества.

Слушайте Него, разумното, то трябва да влезе във вас и тогава ще ви се дадат велики блага. Благата изпраща Господ заради нас. И Павел казва: Това, което не сте сънували и не сте чувствали, това, великото, ви чака... Кога? Когато тази Любов влезе във вас – не да влезе, а когато се събуди. И някои ме питат: Какво нещо е Любовта? Е-е, как да ви обясня? Едно време една овца се влюбила в един вълк. Вълкът бил отличен кавалер, така, с мустачки: вълците имат и мустачки. Майката-овца казала на дъщеря си: Доколкото ние знаем, тия момци от тоя род зле свършват със своите избранници. – Но аз много го обичам. А като се оженила, всеки ден вълкът откъсвал по малко месце от нея, докато тя съвсем се обезобразила и питала: Защо моят възлюблен е толкова жесток? Защото е вълк, а щом е вълк, това е крайният egoизъм, в който ние живеем сега. Нашият век е век на вълците. Сега може да ти дадат угощението, но цял един капан ще ти турят и всяка с живота си ще платиш.

Сега аз говоря за вас, за вашите домове, ако искате да се реформирате, не трябва да си правите илюзии, че ще постигнете това, ако продължавате да живеете както сега. Но ще кажете: Ние правим усилие. Не, не, не сте направили още усилие. Ще направите едно велико усилие над себе си, ще турите вашата воля в действие в най-трудния момент. Какъв е този момент? Един американец се хванал на бас да пропътува около света, но бил гол и без пари. Хваща се на бас и го извършва. Приятелите му го събличат гол и той сполучил да намери дрехи и пари, и тъй, сполучва да пропътува целия свят. Казвам: ето един човек, който при най-лошите условия е можал да превърне всичко в една сполука. И следователно ние, съвременните хора, не сме герои, ние сме хора без воля. Господ казва: Би ли пропътувал света? Има в човека една воля, която може да победи всичко, аз я наричам Божественото. И аз казвам: Вложим ли ние Божественото в нас, всичко можем, но в момента, когато изгубим туй, Божественото в нас, всичко се изгубва. И ако вие искате една положителна философия, опитайте Божественото в себе си и вижте може ли Божественото да преобрази света – да превърне вълка на овца? Може. Туй, Божественото, превърща вълка на овца. И Писанието казва: Агнето и вълкът заедно ще пасат трева. И когато онзи Арабишапка, русин, го извикивали руските князе, дали му този стих. Повикали го на угощението и го попитали: Как ще обясниш този стих, може ли вълкът и агнето да живеят заедно? – Може, може, вие сте вълците, аз съм агнето, и братски можем да живеем. И право им е казал. Когато влезе Божественото, с вас, които сте тъй алчни, можем да си подадем ръка, но когато Божественото в нас изчезне, ние нямаме никаква основа и тогава ще се зароди онуй разединение. И тогава бъдещата култура на шестата раса, ние я обуславяме само от този закон. Като те срещна, ще те погледна и попитам: Имаш ли в себе си туй, Божественото? Него ние наричаме **слънцето на живота**. Докато туй, Божественото, говори в нас, умът ни и сърцето ни се намират в едно прекрасно състояние. И следователно онези чувства – във вас се зараждат някой път прекрасни чувства – не ги унищожавайте. Да кажем, имате вие един беден човек, той има отлично мнение за вас, обича ви, не скъсвайте тази нишка с него, срещнете го, той е любвеобилен. Но после казвате: Той е беден, той е по-малко културен. И онази малка вадичка, която минава през някоя градина, дава живот на растенията. Следователно Любовта в каквато и да е форма – аз не говоря за любовта на сенките, да не ме разберете криво, защото има любов на сенките, – истинската Любов мяза на една

вадичка, която ще внесе нещо ново в живота ти и умът ти ще стане светъл, душата ти свежа, а волята ти ще стане мощна.

Кой ви обича? Само онзи човек, който като се приближи, в негово присъствие вашите морални чувства се усилват и вие станете и двама радостни, само той ви обича. А ако усещате едно неприятно чувство, той ви е подействал в отрицателен смисъл. Следователно той върви вляво, а другият – вдясно.

И сега казва Писанието: Него слушайте! От 2,000 години, откак е слязъл Христос на земята, мен ме учудва не защо светът не вярва в Христа, но защо служителите на Христа не проповядват Неговото учение. И днес, ако вие влезете в една евангелска църква, ще чуете много повече да се говори за разни автори, отколкото за Христа. Христос е на трети план. А за него те казват: Христос е глава на църквата. Нека имаме една глава, а сега евангелската църква има една глава, православната църква – друга глава, католишката – трета глава. Е-е, колко глави трябва да има? Една църква с три глави може ли да успява? Не може. И сега казват: Църквата трябва да има глава. Но тя има глава, Господ я е създал с глава, не трябва да и? туряме нова глава. Новите глави, които ние туряме, развалият църквите. И аз настоявам, че в света има само една глава, тя е Божественото. Никаква друга глава няма. Всички други глави, отрежете ги отдолу. Някои, които ме слушат, казват: Какво ще кажеш за мене? Аз казвам какво ще каже Господ след 60 години за тебе: Колко глави имаше на земята? И питам: Вие колко глави имате? Моето учение е учение на една глава: да направи хората свободни във всяко отношение, да разтвори касите на хората, да отвори затворите. Всички хора да живеят като братя. Това не е мое учение, то е, което нашият небесен Баща изисква.

И сега, като дойдат войни, казват: Може ли без войни? Поне ние, които вярваме, можем без войни. Светът нека се бие колкото иска. Двама души се карят и се бият, единият дал 10,000 лева, другият не му ги връща, бият се, викат и мен. Казвам: Колко ти дължи? – 10,000 лева. Изваждам 10,000 лева. Казвам: Заповядай, не бий този брат, нямал човекът. А сега какво ще стане? Най-малко аз ще се приближа, ще го хвана този нехранимайко, да видя защо не плаща. Това не е философия на живота. Аз ще се поставя на неговото място, ще кажа: Братко, заради него аз плащам, не бий този брат. А на другия брат ще кажа: Като се намериш пак в затруднение, ела при мен. Питам: Ако всички тъй поставим въпроса, ще кажете: Като станат всички здрави, как ще се прехранват докторите, кой ще плаща заради тях, в църви кой ще ходи? – Ама хората сега не ходят в църква. Ще ме извините, аз съм толкова откровен, нека ме извинят всички – представление е това, което хората разправят пред Господа, а не Любов. Аз разбирам, човек да бъде искрен, да бъде искрен в душата си, да няма задна мисъл, това разбирам Любов. Когато се приближа при него, какъвто и да е, мъж или жена, да бъда толкова чист, да имам всичкото благопожелание, да постъпя с този брат тъй, както бих постъпил със себе си. И тъй е великият закон, който гласи: Както искате хората да постъпват с вас, тъй постъпвайте и вие с тях.

И някои казват: Хубаво е това учение. Хубаво е, но можем ли да го приложим? И сега навсякъде в света чакат да дойде Христос. В Америка, Германия, чакат да дойде Христос, за да оправи света. И тук, в България, почнаха да чакат да дойде Христос.

Христос е дошъл, Той хлопа на всички сърца: Любов! Това е Христос – туй съзнание вътре. Христос е дошъл, хлопа на вратата и ангелът казва: Ти няма ли да станеш? – Ще поспя още малко. – Можеш да поспиш, но закъснял си. Закъснели са хората. И тогава ме питат какво нещо е Любовта. Любовта е един огън на 35,000,000 градуса. И когато този огън влезе, той внася живот, а не разрушение на живота, и твоята душа ще трепне тъй, както душата на един ангел трепти, и всички ще бъдат мощни с този огън. Този огън всичко събаря, и църкви, и каси. Този огън иде в света! И ако вие не излезете, знаете ли какво Господ ще направи с вас? Аз гледам някой път някой ладугер в дупката си погледне, скрие се от децата, погледне, скрие се. Но някой път тия деца се охитряват, донасят 2–3 кофи вода и я изливат в дупката, и този ладугер – през водата навън. И сега Господ е решил да налива вода в дупките на децата си. Из дупките ще излезете навън! Ако дойде пожар, и тогава ще напуснеш къщата си. Щом дойде пожар, и мъже, и жени, и деца, всички бягат. И тогава ще се намерите в положението на онзи богат американец: когато е горял Чикаго, целият град се запалил, всички бягат, един богаташ взел касата си и казал на един работник: 25,000 долара ти давам да ми изнесеш касата. – Не ти искам парите. Най-после богаташът оставил касата си и заминал. Ще оставиши касата си и оттатък ще минеш, огън иде отподире!

Него слушайте! Туй, Божественото Слово, иде и то ще разтопи и сърцата, и умовете на хората, и ще внесе новото. И казва Писанието: Ще им дам ново сърце. Защо ние да не възприемем новото учение? Не само да кажем ново учение – мълчешката, а и да пристъпим към прилагането на това учение. Онези земеделци, когато искат да обработват някоя култура, започват с малък опит. И аз казвам на всички християни, които са израстнали в тази страна: те могат да си подадат ръка и да влезнат в туй Божествено учение. И дошли Мойсей и Илия, защо дошли? Те са дошли да се учат от Христа. И Христос, казва там Писанието, е говорил за страданията, но той предаде на Мойсей и Илия два урока, защо тяхното учение в света не може да принесе ония резултати, които те очакваха. Защото зарад Илия на 400 души пророци им отрязаха главите, а Мойсей тури законодателство и сега то царува в света. И Христос каза на Мойсей и Илия: Докато не влезе онова велико учение на Великата Божия Любов, светът няма да се преобрази, и, следователно, той каза: Аз трябва да пострадам, значи: **Тази Любов, която е в Мене, аз трябва да я дам на света, да влезе в човешките души и да започнат хората да живеят с Божествената Любов.** Като казал Христос това на старозаветните пророци, Неговото лице станало светло като слънцето.

Казвам, вие сте Мойсей и Илия, а вие казвате: Да се отстъпи малко за църквата, трябват пари, осигурявате се – значи при вас са Илия и Мойсей. Нали вие сте учен човек, вие сте законник, какъвто и да сте, поддържате стария завет на нещата, хубаво, Мойсей и Илия сте. Дойде Христос и ви казва: По този начин вашият живот никога няма да се оправи. И ако вие разберете, ще кажете: Както Господ пожертва живота си заради хората, тъй и аз заради Господ може да се жертвам, и тогава вашите лица ще светнат като слънцето и дрехите ви ще станат бели като сняг.

Сега ще дойдат да тълкуват думите ми. Човек ще живее тъй, както е, че като умрем, тогава ще се оправи света. Не когато умреш, а докато си жив трябва да направиш това. Тази е смешна философия, като казвате: Когато умрем. Но като изгубя богатството, какво ще помогам на бедния? Докато съм богат, мога да помогам – здравият може да помога, – а като стана хилав, как ще помогна? Но душата ми трябва да бъде пълна с Любов и тази Любов трябва да я жертвам. Туй е учението, което от хиляди години се проповядва. Това не е учение на насилие, това е учение на абсолютна свобода. И колко е велико Неговото търпение! Той постоянно казва: Тия Мои деца в гнездото ще поумнеят. Обръща ги, погалва ги, по някой път му иде на ума да ги захвърли, но казва: Ще поумнеят. И аз вярвам, братя, вие ще поумнеете, ще станете добри. Аз вярвам, че ще израстнат вашите крилца и ще хвъркнете из туй гнездо, всички ще отпътувате за Царството Божие, а не за ада. Всинца ви един ден Господ ще ви изведе из ада – земята е ад – в Неговото Царство, дето Неговата Любов цари. Вярвайте в тази Любов и Царството Божие ще дойде! Всички ние трябва да бъдем спасени и ще бъдем спасени. Сега може да цитирате някои стихове. Но в Откровението Йоан казва тъй: **И чух цялото създание да хвали Бога.** Ако той е чул цялото създание да хвали Бога, значи всички ще бъдат спасени. Но през всичкото време ще има страдания и един ден всички ние ще излезем из този огън и ще влезем в Божията Любов. Някои сте на прага да излезете. Излезте!

Слушайте Него! Този, Който е сега във вас,слушайте Него. И като срещнеш някой проповедник, свещеник, кажи му: Братко, ти слушаш ли Него? Ще му кажеш: Ние сме горе на планината, при нас е Мойсей и Илия. А сега казват: Той е отълчен от църквата, той е проклет. А Христос казва: Не, Любов за всички. Всички вие сте братя, тъй казва Христос: Всички вие сте братя, никакви еретици няма. Илия и Мойсей са пълни само с Любов, а за Христа има само братя и сестри, макар че вие се казвате другояче. Един ден вашето еретичество ще изчезне и ще остане само Божественото във вас. И защо ние да не заживеем този живот, този разумен живот, и да изучаваме великата философия на живота – ние ще станем тогава хиляди пъти по-умни, отколкото сме сега. И в тази земя, ако рекат всички българи да слушат **Него**, мед и масло ще потече. Ако всички се спрат върху този стих и рекат да слушат **Него**, мед и масло ще потече, и всичките им дългове и нещастия ще изчезнат. Ето една реална философия. Всеки народ, който от хиляди години е слушал Господа, е бил благословен. Той е Великият Господ на Любовта, както са Го проповядвали досега, Който спасява, Който се жертва, Който всеки ден ни дава храна и утеша във всички положения. Той казва: Не бой се, ще се оправи твойта работа. Изгубил си сина си, дъщеря си. Той казва: Не бой се, ще се оправи тази работа!

Него слушайте! И аз желая сега вие да се въодушевите от тази мисъл: Него да слушате в себе си. Влезе ли Той, въпросът е разрешен. Илия и Мойсей ще ви кажат: Нашето учение досега беше, но

и те ще добавят: Него слушайте. И гласът отгоре казва – кой глас? – Божественият: Него слушайте. – Туй, което Аз съм вложил вътре във вас, Него слушайте, този Дух, Него слушайте! Някой казва: Много просто е туй учение. Приложете го навсякъде, ние няма да идем да отваряме манастири и църкви. Ние ще образуваме една църква в сърцето си, един олтар ще има, ние ще вложим тази църква в нашия ум, и ще ги държим чисти, тъй че телата ни ще бъдат храмове на Бога живаго. Другите външни храмове лесно се съзиждат. Сега Бог къде ще Го намерим? Ако вие не сте честни и спрямо оня, който ви обича, изневерите на неговата Любов, как ще се прояви Бог у вас? Нали Бог е, Който ви люби? И кого може да обичате? Нали Бога? Следователно Любовта, която се проявява по един или друг начин. И ще ни питат дали това е Любов или не. Любовта зло никому никога не мисли. Първото нещо, Любовта е абсолютно добро. Аз я наричам абсолютно добро в света. Бог се наслаждава като вижда, че всички същества могат да живеят. Аз минавам покрай някоя мравица, правя и? път. Може да я стъпча, не, аз се радвам, и тя има свой живот. Качва се, слиза. Казвам: Туй е мое братче, и ако мравята зачитам, онзи брат, големият, повече ще го зачитам. Вие казвате: Това са мрави. Майката каже: Моето детенце къса главите на мухите. А после? – И неговата глава отива. Какво да правим, нападат кухнята? Очистете кухните, и мухите няма да ви нападат. Турете една–две чинии за тия малки братчета. А сега ще турят захар, а отгоре капан, и после очистихте мухите. Това не е култура! Оттам започват всичките престъпления. И тогава ние се чудим защо Господ е направил така света. Не, и мухите си имат своето предназначение. Мухите, мравите, всички същества извършват отлична длъжност в света. Тия мрави, които си правят дупки, вършат велика работа. За нас всяко нещо си има своето предназначение, дали е добро или зло от наше гледище, то си има своето предназначение за нас, умните хора на земята.

И туй, Него слушайте! И тогава пред Неговото лице ще затрепти сърцето ни, и като срещнем вълка, ще гледаме на него като на овца, и той ще измени характера си. И когато вълкът ни срещне и види, че в нас има Него слушайте, той ще каже: Понеже ти сега слушаш Него, и аз ще Го слушам, и двама можем да живеем. А вълк, както сега се разбира, е отсъствие на Божественото у нас. Нищо повече! То е една отрицателна идея.

И казва Матей, който хронира тази идея: Горе, на планината. Ние сме пак горе, на планината. Някой казва: Дали съм аз там? Днес си горе, на планината. Казва: Тук да направим три шатри. Кои са тия три шатри? Това са трите църкви: едната – евангелската, другата – православната и третата – католишката. Туй казват някои. И всеки, казват, който не е в една от тия шатри, не е християнин. И всички казват, католиците например: В нашата шатра е спасението! Не, никаква шатра! Петър казва туй, а Христос казва: Петре, аз трябва да сляза долу в света, да се пожертвам и да дам живота си за откуп на света. Никакви шатри. И следователно, ако живеете в шатри, вие сте в учението на Мойсей и Илия, а ако живеете без шатра, вие сте в учението на Христа, дето целият свят е ваш дом, и следователно учението Христово не е шатра, а е учение на абсолютна свобода. И анархистът, който живее в небето, е в правия път. А когато човек придобие абсолютна свобода на своята мисъл, не е анархист. Трябва да се признае тази свобода на всички хора, и тогава всеки е в правия път. И ние затова сме дошли, да се научим какви са нашите права, как да слушаме и кого да слушаме и само тогава ще се върнем на небето и ще бъдем достойни негови граждани. А докато не приемем това, дълго време ще живеем в пансиона и ще приемаме любовни писма! И ще ви се каже: Синко, ти още не си свършил, а като свършиш, върни се, синко, с дипломата си. На всички вас, които са свършили пансиона, аз ви пожелавам Добър път, да се върнете при Баща си и Майка си и да имате едно отлично угощение.

Слушайте Него!

Беседа, държана на 12 март 1922 г. в София.

Твоето Слово

Освети ги чрез Твоята Истина, Твоето Слово е Истина. (Ев. Йоан 17:17)

Този стих е един от дълбоките, един от великите стихове на Евангелието: той съдържа такава грандиозна истина, която мъчно може да се опише. Само природата е майстор, тя има тая възможност – големите работи да ги прави малки и малките големи. Следователно, за да може човек да разбере този стих, неговата душа, или неговият ум, или неговият дух трябва да бъде в състояние

да разбере какво е искал да каже Христос: Освети ги чрез Твоята Истина, Твоето Слово е Истина. Не че думата истина е вам непонятна, но де я употребявате? Казвате: Ти говориш ли истината? Туй нещо, което казваш, истина ли е? Но когато дойдем в Божествената школа, ние не боравим така отвлечено с нещата, но трябва да ги разбираме конкретно, да разбираме тяхното отношение. За пример, ако вземем думата вода, ще кажете: Кой не знае какво е вода? Но ако вие попитате рибите, които живеят във водата, какво нещо е тя, те ще ви кажат: Водата е една течност, в която ние живеем, и нищо повече! За какво може да служи тази вода, те не знаят. Рибите не знаят нищо за парата – че водата може да се превърне в пара. Рибите не знаят, че тази вода може да разхладява хората и растенията в тяхната жажда, това е още непонятно за тях. Когато някой каже истина, ако си риба, разбираш истината като риба, и ще кажеш: Ние живеем в истината. Павел казва: Ние живеем и се движим в Бога. Как? Като рибите ли? Едно време хората са живели като растения и като риби в Бога, а сега сме по-умни, живеем и се движим в Бога. А има други, които живеят привидно, като рибите във водата. Които не разбират тази философия, ще кажат: Това е отклонение, това е еретичество. Те мислят, че нещата в света може да се изтълкуват само по един начин. Там е заблуждението. Жivotът има критерий или мярка за разбиране. Всички същества, наредени в тази лестница в низходяща степен, от човека надолу, всички животни, млекопитаещи, риби, мекотели, дори до растенията, кристалите и т.н. имат критерий. И сега мислите, че разбирате живота! Кристалите, казвате, са мъртви. Знаете ли на какво мяза вашето положение? Кристалите са толкова далеч от нас! От чисто астрономическо гледище, някои звезди са толкова далече, че не можем да забележим, че те се движат по небето, а онези астрономи, които се занимават с това, казват: Те пътуват с грамадна бързина, а при това ние не можем да забележим това движение. И следователно, от наше гледище, казваме: Те са неподвижни. Предмети, които се движат и са близо, движението им се забелязва, а предмет, който се движи, но е по-далече, неговото движение се забелязва по-мъчно и се показва по-мудно.

Сега, когато ние питаме: Какво нещо е Истината? Е, истина е това: млякото ти чисто ли е? Е хубаво, ако млякото ми е чисто, това истина ли е? Казва някой: Кажи ми тази дума истина ли е? Тази дума представлява ли истината? Аз тълкувам, когато някой ми каже: Ти говориш ли ми истината? Аз подразбирам следното: ето какво е скрито – когато някой човек ме пита, този плод на слънцето ли е узрял? Ако плодът е узрял на слънцето, под силата на слънцето, какво ще стане? Създаването на този плод не може да се обясни само със светлината, със силата на слънцето. Е, какво е Истина? Узрял ли е плодът в Истината – туй се разбира. Но какво нещо е Истината? **Истината, това е насока, в която ние се движим, пътят, по който ние се движим – това е Истината.** Че туй е така, Писанието казва: Глава на твоето Слово е Истината, а ние знаем, че всички движения вървят все към главата, и нагоре, и надолу, ние всяко изхождаме от главата. Главата ни показва насоката, и когато ние кажем, че някой човек има глава, разбираме, че той има насока, цел, към която се стреми. Някой казва: Ти вярваш ли в Истината? Изисква се нещо повече, отколкото да имаш цел, но аз казвам: Ти движиш ли се към Истината? – Движа се. Но как, в кръг ли или в права линия? Конят, и той се движи, изважда вода и полива градината. Какво е свършил? На другия ден пак се движи, извършва една сериозна работа. Ако го питаме какво върти, ще отговори: Едно колело. – Е, туй колело какво отношение има към тебе? – Аз не зная, моят господар знае. И тогава ние, съвременните учени, културни хора, знаете ли на какво мязаме? – На един кон, който е служил 30 години в такава една градина, бахча я наричат, да полива зеле и пиперки, и след 30 години господарят му бил тъй благороден, че казал: От мене да замине, хайде на стари години, там на ливадата да пасе и тъй да си умре. Обаче конят не бил доволен, след като се напасвал и дохаждало време, той отивал пак на туй място и се въртял, и след туй пак се връщал на ливадата да пасе. Туй доброволно вече вършил конят. Та и ние, когато ни освободят от нашите разбирания, пак се въртим наоколо и мислим, че вършим нещо. Туй въртене още не е философия. Всичките неща се движат в кръг, във вселената всички неща се движат само по една вечна линия. Ако земята се движи по един кръг около слънцето, а слънцето се движи около друг кръг, пък той около трети и т.н., значи движение в движение имаме, то е насока на една права линия, а правата линия е насока към Истината. Значи всички хора се движим към Бога. И тогава питат хората: Що е Бог! За Бога ние имаме две понятия: когато излизаме от Бога, ние го разбираме като ограничен в себе си, т.е. безграничното, което се ограничава в себе си, – тогава разбираме Бога като ограничен. А като започнем живота си, отиваме към Истината, т.е. отиваме към безграничното, вечното, следователно към онуй, което е без граници, без начало и без край.

Следователно **Истината е посока към безграничното и безначалното, което има връзка с ограниченото.** Е, какво разбрахте вие от това? Гранично, безгранично, безначално, що ни ползва това? Какво е това? И тогава ние се намираме в положението на онзи козел, който се хвърлил в един трап, подмамен от една лисица. Лисицата влязла в един курник, пък като издавила 10–15 кокошки и взела да ги носи, не виждала напреде си, та паднала в една голяма яма. И като паднала, гледала навън и казала: Тази работа е лоша за мен. Седяла 2–3 дена, най-после минава един козел. Какво търсиш тук?, пита я той. – А-а, какво, горе ми беше много топло, пък слезнах тук да се поразхладя, тук е отлично място за живееене. – Може ли да слезна и аз? – Как не може, може! Хоп, скочил козелът вътре. Той имал големи рога. Лисицата се покачила на гърба му, после на рогата му и изскочила от трапа. Тя се освободила, а козелът останал дежурен на нейното място. Та сегашните хора, като ни разправят за истината, ние влезем в трапа като козела, а те се качват на нашата глава и излизат навън. Всеки говори за истината, докато се освободи. За пример, онзи, който заема пари, казва: Вярвай ми, аз съм честен човек, ще ти ги платя навреме, ти вярвай в думите ми. И той му повярва и даде парите, но после онзи го няма.

Сега, когато дойдем до другите обществени положения, всички ние обещаваме: майките обещават, мъжете, жените, учителите, все обещават. Казвам: Обещават, но никой не изпълнява, а някои забравят. А от това забравяне в света произтичат нашите страдания. Защо? Понеже всички ние влизаме в един велик Божествен организъм. Всяка една душа, всеки един индивид в света играе важна роля в този Божествен организъм и само човекът, който има Истината вътре в себе си, знае насоката на своя живот. А тази насока каква е? Тази насока в религията наричат Бог. И тогава спорят за Него. В Писанието се казва: Богът никой никога не е видял. Само единородният син, който е излязъл от пазата на Отца, той ни го е открил. А този единородният син, кой е? Това е Любовта, която е излязла от Бога, тя ни го е изявила, и тази Истина, която е излязла от безграничното, тя е направила нещата ограничени. И граничното, тя го е изявила. Следователно трябва да разбираме защо главата и сърцето имат известни съотношения. Ако питате: Защо сърцето постоянно се свива?, то е, защото то работи за главата, към което праща кръвта. Защо не главата, а сърцето е мястото на Любовта? Любовта работи за главата, а тя е глава на Истината: Глава на Твоето Слово е Истината. Следователно всички наши мисли и действия са насочени към това – да познаем Истината. И тогава Писанието казва: Когато познаем Истината, ние ще бъдем свободни. А в какво седи свободата? **Свободата седи в това – да живеем в безграничното!** Ако ходиш по земята, ти можеш да се спънеш и да паднеш, но ако хвъркнеш като една птичка, дали можеш да се спънеш? Представи си, че може да пътуваш с крилата на един ангел в пространството, или с мисълта на един ангел, в тази велика вселена, какви ще бъдат вашите понятия за нея? Ние толкова сме издребняли, че мислим само за какво? Сутрин истината за нас седи в това: какво ще ядем, и туй, което ще ядем, дали ще ни даде сили да свършим работата, и работата дали ще ни даде някакъв приход, парички ще спечелим ли, ще може ли да живеем щастливо? Всички хора все планове кроят, щастливо да живеят. Ако ние говорехме за Истината, те ще кажат: Не ни говорете сега за тия отвлечени неща, а като станем богати. Но те не знаят, че цялото има богатство, тия техни пари, се обуславят от Истината, понеже всяка една частица от нашия организъм, колкото и да е малка, има своето движение и своята насока. Сега ще ви дам едно малко определение: защо не трябва да се яде свинско месо или някои меса не трябва да се ядат,.govеждо месо или свинско. Аз ще се спра на свинското, защо не трябва да се яде. Психологически ето как седи въпросът: понеже клетките на свинята са крайно индивидуализирани, когато тия клетки влязат в нашия организъм, ние трябва да харчим два пъти повече енергия, за да ги запазим. И който яде свинско месо, лесно заболява, понеже тия свински клетки по някой път не работят, и тогава стомахът спира. Затуй ние наемаме работници отвън. Не е ли умно? Ама ако наемеш стотина работници и нищо не работят, струва ли си да ги наемеш? Защо да ги наемаш? Ще платиш, без да ти свършат работа. Ще кажете: Какво да правим тогава? Не наемай работници от свиня да ти работят. От картошките, от житцето, от морковите, от зелето, от пипера, от магданоза, от гулията, от крушите, от черешките, от това-онова, ще наемеш тия прекрасни работници, които, без да платиш, работят отлично и без стражари. Тъй седи великата Истина! И затуй Писанието казва: Ние трябва да живеем много чист и свят живот. Сега работниците, които наемаме, 10–20 души работят някои, гледам, на шосето, ама войници с байонети седят, и те работят, но не работят от Любов, пушка има. И гледам някой път стражарят като се захласне някъде, работникът избяга. И

казват тогава: Еди-кой си затворник избягал. Така е и със свинските клетки, всеки ден все напушкат и бягат и затуй казвам: В нашия организъм да няма затвори! В себе си най-първо вие унищожете затворите, в своя ум, стомах, и всички клетки, които работят, понеже са разумни, ще работят по закона на Истината, защото всички се движат към Бога.

Освети ги чрез Твоята Истина, значи, хвърли светлина в техните умове, да мислят, за да може да познаят Истината, и понеже Истината е глава на Твоето слово – Твоето Слово е Истина, – само тогава те ще разберат Истината. И на друго място се казва: Ослепил си ги, за да не се обърнат към Тебе и се избавят. Кои хора Господ е ослепил? Онези, които не разбират Божия закон. И в Писанието има един стих: И не въведи нас в изкушение, но там е криво преведено, то е: **Давай ни знания и мъдрост, да не би със своите глупости ние да попаднем в изкушение и да страдаме.** Тъй е мисълта: Давай ни знания и мъдрост, да не би със своите глупости да попаднем в изкушение и да страдаме. И, следователно, ние като грешим, ще се ослепим. Сами ще се ослепим, и тогава, когато Бог ни говори Истината, няма да Го разберем. Един човек, за да разбере Истината, най-първо неговият ум трябва да бъде освободен от всички заблуждения. Тия заблуждения са наши. Когато човек направи някой грех и не иска да го поправи, той понякога се заблуждава, не вижда своята погрешка. Е хубаво, днес направиш едно, заблуждаваш се, утре направиш второ, трето, четвърто, но тия заблуждения ще повредят самия твой живот. Е, да допуснем, аз взема една чашка ромец или една чашка ракийка, за да може туй да подейства на моето храносмилане – тъй съветват лекарите. Е хубаво, аз ще видя дали туй мнение на лекарите съвпада с мнението на природата. Какво ще каже тя? Като пия винце, стане ми тежко и казвам на лекаря. – След време ще стане една промяна вътре. Каква промяна става? Днес една чашка, утре друга и т.н. Мене ми разправяше един, че жена му боледувала от неврастения. Лекари я лекували с пиене, излекували я от неврастенията, но тя станала пияница. Туй лекуване ли е? Питам: Какво е спечелила тя? Знаете ли на какво мяза това? Аз ще ви приведа един анекдот. Един турчин в Цариград бил лаком за пари, искал много пари да спечели. Отива друг един при него и му казва: Що си туряш парите в касата, дай ми 200 лири, аз ще ти дам 100% лихва. Турчинът му дал парите и той почнал да му дава 100%. 6 месеца му давал и после му казал: Ти благодарен ли си? – Доволен съм, хиляди пъти съм доволен, ами майката на парите кога ще ми дадеш? – Майката остави я да си върви. Та мнозина сега казват: Слушай, ние ще ти дадем 100%. Да, 100 ще изядеш ти, а 100 на мене ще дадеш. В това няма никаква философия. И така не се разсъждава. И в съвременния строй ние постоянно изоставяме майката на страна, неискаме да знаем, че вървим по крива посока, та търсим, че този е виноват или онзи. Не, не! Във всяко отношение ние трябва да знаем пътя на своето движение. И това движение не трябва да го спираме по никой начин. В Истината не се допуска нито за миг абсолютно никакво колебание. Всяко поколебаване е грех, защото твоето движение е свързано с друго движение, може да попаднеш в някоя катастрофа: пресичане има на тия пътища във вселената. И това е великата философия. Божествената наука ще ни научи да живеем, ще ни покаже кое е глава на Истината. На този въпрос само Истината може да даде един задоволителен отговор, да ни направи разумни, да знаем защо живеем и как трябва да живеем.

В Америка имало един знаменит проповедник, много учен, доктор Гордон. Там има църкви демократически. Към демократическите църкви спадат методическата църква, а този доктор Гордон е спадал към аристократическата църква, епископалната. Проповядва, събират се, слушат го, но живот няма в тази църква. В неговата църква ставали много инциденти с този доктор Гордон. Един ден влиза един бедняк, сполучил да влезне в църквата му вътре – те ги наричат: свободните хора в религията. Те са такива, че пет пари не дават за хората, когато си изказват мнението. Те мислят свободно, на никакви правила не се подчиняват, и на всяка църква те са тръни, и американците ги наричат крянкс – т.е. колелото им се върти навсякъде, те влизат в църквата, без да плащат. Там се плаща за всяко място по 1,500–2,000 долара, столовете са плюшени, и там се служи на Бога много хубаво! Влиза един беден и сяда на един стол. Стопанинът на стола го гледа, иска да го изкара, но не може. Пита го: Ти знаеш ли на кого е това място? – Не зная. Казва му: Това място е мое. – Радвам се. – Знаеш ли колко съм платил? – 2000 долара. – Струва си парите. Сега, спира се там. Иде проповедникът доктор Гордон и започва да говори, каже някой пасаж, този се провикне: Амин, тъй да бъде. Всички се смущават, този казва: Господи, помогни му да не се спъва, хубаво говори. Сега този Гордон разправя своята опитност в една книга. Обаче всички тия инциденти не са могли да му дадат опитност да започне един нов живот. Една вечер той сънувал един жив сън, че проповядва

църквата пред грамадно събрание, всички места пълни. Иде един човек, няма място за него. Той му направил силно впечатление. Като свършил проповедта, си казал: Искам да знам кой е този човек и питам: Кой е този човек? Един от неговите хора казва: Той беше Христос. И се събужда. И казва: Христос дойде в моята църква и за Него място нямаше! Питам ви: Във всички църкви има ли място за Христа? Той прав седи!

Глава на Твоето Слово е Истината. И сега нас ще ни убеждават за какво ли не, за всичко друго ще ни убеждават, обаче Истината, която ще насочи нашия живот, която ще внесе една нова посока, никой не говори за нея. Всички въпроси, които вълнуват обществото, могат да се разрешават от Истината. И казва Писанието: Когато ние познаем Истината, ще бъдем свободни. Много естествено е: Когато тръгнеш с един човек на път, ти ще делиш с него всичко, каквото имаш. Дето седнеш, ще отвориш торбата си. Българинът е много учтив: вървиш с него, той те храни. Следователно всички хора, които вървят в Истината, в една и съща посока, могат да си помагат и ще имат разположение да ядат и пият. Защо не се разбират хората сега? Защото не вярват в Бога. Един наляво, на изток, друг на запад, и търсят все идеали. Какви идеали? Никакви идеали няма. Ти да бъдеш българин! Казвам: Българинът остава ли вечно да живееш? Не. Ама да станеш професор. Хубаво. Ти като професор ще останеш ли да живееш? Министър да бъдеш. Ще останеш ли? – Не. Е, тогава? Съдбата на всинца ни е да отидем в Орландовци, да влезем в джоба на попа. Това не е разрешение. **Никога не влизам в попски джоб!** Веднъж излязъл из джоба на попа, втори път **не влизам вътре!** Чудна работа! Какво спасение може да има в един попски джоб? Но това не са разсъждения, това показва колко леко ние разсъждаваме. Това са поговорки. Българите казват тъй: Ще влезеш в попския джоб. Защо ще влязат хората в този джоб? Всеки един човек, който не следва Божествената Истина, ще влезе в попския джоб. И този джоб е много дълбок, той е най-дълбокият, най-опасният джоб. Няма по-опасен джоб от попския джоб! Този джоб е гробът, тъй го разбирам аз – като те заровят, може да плачат за тебе, но никой не мисли за тебе. Иване, защо ме остави? Иван казва: Защо не ме разровиш? С години идваш, плачат, но жената казва: В попския джоб си, не те откопавам. Някои казват: Като умрем, ще се свърши всичко. Е, питам аз хората: Ти умирали ли си, да знаеш какво нещо е смъртта? Съвременните хора казват: Нито един не е проверил що е смърт! Аз оспорвам смъртта! Не говорете за неща, които не знаете! Умирали ли си, за да знаеш? И сега всички казват: Ще умрем. Смъртта подразбира ограничение на живота. Смъртта – това е най-тежкото ограничение, което животът може да представи, един абсолютен покой, да нямаш съзнание, да не проявяваш никаква инициатива. Така определям аз смъртта. Като влезеш в попския джоб, ти ще влезеш в най-тежкото робство. И тогава ние казваме: За да се избавим от смъртта, трябва да се стремим към Истината, а за да се стремим към Истината, нашето сърце трябва да бъде пълно с Любов и да познаем Бога като Любов. И тогава Христос казва: **Никой не може да дойде при Мен, ако Отец Ми не го привлече.** Значи Бог, като Истина, ще ни привлече към себе си, а Христос ще ни покаже истинския път на туй вътрешно движение. И каква е емблемата на Истината? В Истината всеки един човек какво ще почувства? Вие когато възприемете Истината, няма да ви говоря много. Ще ви говоря положително върху Истината, толкова, колкото можете да ме разберете. Отчаян си, мислиш да се самоубиваш. Аз преди няколко време привеждах един пример: един млад момък, способен, талантлив музикант, се влюбва в една графиня. Туй го изваждам из един ненаписан роман. Обаче тя му казва тъй: Условията, при които живея, са тъй сложни, баща ми, майка ми по никой начин не ми позволяват да се оженя, аз не мога да те взема. Той се отчайва. И един ден той тръгва, светът му потъмнял, загубил всякааква цел в своя живот и искал да се самоубие. По това време тя, за да го избави, туря си маска на лицето, стига го на пътя и му прилепва нещо – авторът не дава тия думи: никой не ги е чул. Изведенъж той става бодър. Какво му е казала тази маска? Тя е казала една магическа дума, от която веднага лицето му светва, той се връща и казва: Отсега нататък аз ще живея. Какво му е казала? – **Аз те обичам** и с тебе ще споделя всичките мъчнотии в твоя живот. Следователно тази графиня – той е **Христос**, – когато в този живот си се отчаял и кажеш: Аз свърших, Христос, маскиран, ще ти прилепне: Аз те обичам, с тебе ще споделя всичките мъчнотии в живота. Напред! Тогава ти казваш: Има смисъл! Защо? Когато е Любовта вътре в нас, тази вечната, безгранична Любов, ти си познал Истината. Следователно, след като познаем Истината, ражда се в нас една вътрешна светлина, става ни леко на душата, ние сме като една свободна птица с крила и тръгваме в права посока. Първото нещо, което трябва да намерим, е Истината. Питам сега: Вашата графиня на пътя проговорила ли ви е тази Истина, тази

тайна дума? Туй е едно вътрешно преживяване, което всички трябва да имате. И туй, върху което Господ настоява, е: Абсолютно никаква лъжа на ония, които славят Истината, не се позволява, абсолютно никаква лъжа! Вънка, в света, можете да лъжете, колкото искате. Да лъжете и да ви лъжат, но влезете ли в този път, да служите на Бога, абсолютно трябва да турите в ума си Истината. А сега какво казват българите: Без лъжица и без лъжа не може. Лъжица, значи може да се сърба. Лъжа и лъжица някой път, както в английски: lawer и liar, са близо. Опасността е, с тази лъжица, ако се засмееш, яденето ще отиде в кривото гърло и с тебе ще се свърши. Никаква лъжица! И аз не зная, който е измислил тия лъжици, е бил много умен! И по някой път казваме, че най-силната храна е супата, която хората правят, те все супа ядат и с нея започват. А природата в своето меню никъде не е предви^дяла супа. Супа няма там, щом идеш на нейната трапеза, супа няма. А ние, първото нещо, ще изнесат супа от кокошка, от пуйка, пъдпъдъчета, с малко лимон, воденичката изрязана вътре, и гълтаме ли гълтаме. Гълташ, ама болести се раждат. И сега всичките духовни, религиозни хора искат да се хранят със супа. А Павел казва – с мляко. И вие, съвременните хора, искате да се храните с чорба. Казвам: В моето меню супа няма. Ябълки има, твърда храна има, а супа? Може да ви кажа де има най-хубава супа.

Глава на твоето Слово е Истината. Следователно тази чорбеста храна, то е като някой роман. Четем романа, какво става? Някоя героиня се ожени за поет, родят се деца, скарват се, развеждат се и казват: Отлична супа е този роман! Да, това е една първокачествена супа. Няма ли някой да напише един роман по друг начин, без супа? Аз още не съм срещал никой роман без супа. За пример, да напише, да прекара героите си в другия свят, без да умрат. А сега ще кажат: Еди-кой си е живял 70–80 години, че почено го погребали, турили дървета, цветя и написали: Тук почиват два велики героя на света. Кои са тия герои на света? – Които обичаха да ядат супа с лъжица. И защо не се оправя света? Докато ядете супа, няма да се оправи света. Здрава, твърда храна трябва, която да подложим на нашите зъби, да я дъвчим. Ние все чакаме по благодат да дойдат дарбите. Господ иска от всички същества, от най-малките до най-големите, работа и работа. И ако ние страдаме, то е защото не сме работили в миналото. И Господ те наказва заради твоята леност. А на този, който е работил, Бог въздава повече, понеже в миналото е бил трудолюбив. Трябва да работим в каквото и да сме положение. Турен си слуга, извърши своята длъжност. Един ден твоето слугуване ще ти даде по-големи знания. Бог е предви^дял за тебе нещо по-велико, отколкото ти мислиш. И ако аз бих написал какво ви очаква в бъдещия живот, знаете ли какво би станало с вас? Вие бихте напуснали всичките ваши колиби, бихте напуснали всичките си работи. Но понеже туй време иде, ще напуснете земята. Пък като се освободите от всички тия връзки, ще тръгнете към тази посока, към Истината, и тогава ще разберете какво е казал Павел: Око не е видяло и ухо не е чуло, и на човек на сърцето не е дохождало това, което е приготвил Бог за тези, които го любят. Ще кажат някои: Какво е това нещо? Какво ли? Трябва да го видиш, чуеш и опитащ, то не може да се опише! Някои религиозни хора казват: Всичко в света върви към една цел. Но ти пишеш само за да нахраниш жена си и децата си. И Толстой разсъждава тъй: Ти ще ги нахраниш, но един ден те ще умрат, значи да даваш повече материал на смъртта. Не. Всеки един баща или майка, брат, сестра, приятели, всички трябва да говорят само Истината. Тя е нашето спасение. Да излезем из рамките на временното, на смъртта, и да влезем във вечната свобода. Някой казва: Като умрем. – Не, не. – Ние да умрем, а те да останат да ядат и пият. Бащата казва: Аз да работя, че като умра, синът да яде и пие. Не! Бащата трябва да научи своя син да следва Истината и да му каже: Синко, аз няма да умра, аз само отивам в своето старо отечество, но като се върна в света и не те намеря в пътя на Истината, да му мислиш. Туй показва, че нагоре трябва да се движим.

Глава на твоето Слово е Истината. И тъй, всички, които ме слушате, турете Истината за основа на живота си – Истината, както вие я разбираете. Аз говоря според вашите разбирания. Ако вие разберете себе си, ще разберете и мене. Аз казвам: Този стих е много велик, аз не искам да го засегна в неговата вътрешна страна, а засягам само неговия предговор. Ако аз бих имал време да ви опиша световете, тия йерархии, как ще минете от една система в друга, после как ще преминете в духовните светове, какви сили ще придобиете...

Сега, вие се борите за 1000 метра място, карате се и се сърдите, а аз казвам: Не си трови живота, един ден Господ ще ти даде цяла планета като тази да ти бъде собственост. Цяла земя като тази те очаква в пространството. Защо си дошъл тук? Учи се, учи се, велико наследство имаш горе, с цяла една планета ще разполагаш и ще и? станеш господар. Вие ще кажете: Хм, но кога? – Сега, сега,

в този живот. Ще кажете: Да е сега да го опитаме! Туй знаете ли на какво мяза? На воля като му разправяш за университет, за човешка култура, той ще каже: Сламица, сламица, трябва да се наяд. Т.е. ние можем да минем от едно състояние на нашето съзнание в друго. Нашето съзнание не се ограничава от нашето тяло. Нашето съзнание може да мине в един момент, да вземе друга посока, и следователно да минем в съзнанието на ангелите, то е над нас. Като влезем в туй съзнание, ще се разшири умът ни и ще влезем в четвъртото измерение, което учените сега оспорват. Значи има места, дето духовете живеят – учените почват да признават, че и духовете имат място да живеят.

И тъй, Истината има отношения към нашата глава. И като влезе в нашето съзнание, ще направи ума ни светъл, на сърцето ще даде вътрешен мир, а на мускулите сила. И герой в света може да стане само онзи, който има Истината. Той може да има друг ум – не друг ум, погрешно е това, – но той може да се жертва и като се жертва, ще влезе да живее в душата на своя народ. И онези, праведните, които заминават, като се жертвват, влизат в душата на своя народ, и един ден ние ще обсебим света и ще кажем: Стига вече тези заблуждения! И ще се стремим все към великата Истина, на която подтик е Любовта. И всички ваши желания са милиони светове, които се образуват и се движат, и милиарди системи, които се движат към една велика цел, а тя е Истината. Освети ги чрез Твоята Истина, Твоето Слово е Истина.

И сега, пазете се от супата, яжте твърда храна. Трябва правилно разбиране за Бога, че той е Истина и Любов. Всички други неща в света са второстепенни. Започнете да мислите за Истината. От вас искам: Спирайте се всеки ден по 5 минути, отправяйте ума си към Истината, 5 минути всеки ден, и тогава в една година отгоре вашият ум ще придобие други трептения. Ние сега потърсим Истината, усъмним се, потърсим я, усъмним се: Няма друг живот! Духовните хора казват: В този живот не може, ама в следния живот. Други казват: На земята не може да се живее чист и свят живот. Ако на земята не можеш да живееш чист и свят живот, и на небето няма да живееш такъв живот. Такъв е законът! Той тук не знае да свири, че на небето ли ще свири? Това мяза на следното: във Варна една баба сънуvalа, че отива на другия свят, била е 60-годишна, гледа там, че има зелени маси, хора с бели дрехи седят и пишат, решават нещо. Питат бабата: Защо си дошла тук! – Е, синко, дойдох от онзи свят тук да си поживея. – Знаеш ли да четеш? – Не зная. – Тогава тук само вода ще носиш. Ако вие не знаете да четете и да мислите – вода ще носите. А знаете ли какво нещо е вода да носите?

И сега казвате: Господ е благ. Благ е към трудолюбивите, които мислят, чувстват и изпълняват волята Му. Но Бог е много строг към ония мързеливци, които казват: Той е наш Баща, ще бъркаме в джоба Му. Никакъв джоб няма Той!

И тъй, аз ви говоря като на мои братя и сестри. В мене няма никаква критическа мисъл.

Истината и Любовта – вложете ги в живота си и положението ви, каквото и да е, ще се измени само чрез тази Истина и чрез тази Любов!

Беседа, държана на 19 март 1922 г. в София.

Които вас приемат

Който вас приема, мене приема, и който приема мене, приема Тогоз, Който ме е проводил.
(Ев. Матей 10:40)

Във всяко учение има основни елементи, основни закони, основни принципи и понятия. Това са положения, които не могат да се менят. Известно е на колко възлизат основните елементи в химията, мисля, че са повече от 70. Някои искат да ги сведат до по-малко. И едното положение е вярно, и другото. Значи хората на света, учените хора, искат всичко да сведат: да сведат фактите към известни закони, а законите към известни принципи, за да могат да обяснят проявленията в природата. Религиозните хора, които считат, че положенията на светските хора са криви, правят едно общо заключение, като мислят, че всичко, което светът учи, е криво. Не е така. В света има много криви учения, но има и много прави. И у религиозните хора има много криви учения. В туй отношение ние не си правим никакви илюзии, т.е. не искаме да се самозаблуждаваме. И знаете ли от какво произтича заблуждението у хората? Заблудата, това е една негативна страна на човешкия ум, на низия ум на човека, на неговия животински ум. Погледнете кое и да е животно, на което опашката седи надолу. Направете опит: като погледнете котката или вола, те си подигнат опашката.

И ние вземаме това за форма и казваме: Повдигнал си е опашката. Но защо се подига тази опашка? – Погледнали го. А защо го погледнали? – Похвалили го. А защо го похвалили, за никакво достойнство ли? Казали му: Ти си отличен поет, като твоите стихове не сме чели досега. – А-а, така ли? И той си подигне опашката, на другия ден върви другояче. Но ти си същият. Онзи, който те е похвалил, не е внесъл нещо съществено в твоите стихове. Не трябва да се самозаблуждаваш. Сега, аз не отричам похвалата, и тя е на място, но не всякога: по някой път похвалата заблуждава човека. А негативната страна на похвалата е да укорим човека, за да му отворим очите. Някой казва: Защо ме кориш, защо ме обиждаш кръвно? Ако твоите очи са затворени или имат перде, аз ще направя една операция с моя нож, за да падне пердeto от очите ти и да виждаш по-ясно. Казваш: Ама аз виждам. Да, виждаш, но мрачково, а като махна пердeto, ти ще виждаш по-ясно. Туй учение, което ние проповядваме, е основано на един вътрешен закон. Ако аз направя тази операция и ти казвам: Ти виждаш ли по-добре? – Да. – Разбиращ ли добре? – Да. Тогава моята обида е на място. Ако обаче те обидя и ти кажа: Виждаш ли по-добре? – Не. – Разбиращ ли по-добре? – Не., тогава обидата ми не е на място. И тогава ще употребя втория метод – ще те похваля. Казвам тогава: Виждаш ли? – Много добре виждам. – Разбиращ ли? – Разбирам. Значи похвалата ми е на място. Тези са общи положения. А когато някой човек ни похвали или обиди, ние трябва да разрешаваме в себе си: Ако този човек, който ме обижда, внася в мен една нова идея и изправи една моя погрешка, тази обида е на място: ако този човек развали моя мир и с години не мога да се примиря, тя не е на място.

Сега, Христос казва: Който вас приема, т.е. той започва отдолу-нагоре. На казва: Който приема Бога, после мен да приеме и най-сетне вас, а казва: Който вас приема, мен приема, а който мен приема, приема Тогоз, Който ме е проводил.

А вие често казвате: Аз не искам да зная за другите хора, аз искам да зная какво Господ е говорил. Е хубаво, ако Господ е говорил по-напред на един твой брат, на твоите близки, Той два пъти не говори. То е, ако учителят е говорил веднъж, а ти си бил вън, той няма да дойде да говори два пъти на ученика, който е отсъствал. Ще идеш при ученика, който е слушал беседата на учителя или лекцията на учителя, и той ще ти я разправи. Ама ще кажеш: Как, аз да слушам един ученик, това не мога да го нося. Щом не можеш да го ношиш, ти невежа ще останеш. Смирение трябва. Всеки трябва да бъде на своето място в класа, да чуе какво ще му каже Господ. Мнозина хора казват, че те са слушали Господа. Кой Господ? – Рече Господ на Господа моего. Значи има и един малък Господ вътре в нас, и един голям Господ, Който говори на моя малък Господ. Големият Господ ще проговори на този малкия Господ, пък той на тебе ще го каже и ти ще узнаеш Истината. А туй окултната наука го нарича: висшето аз у человека, пробуждането на аза, а християните го наричат: ангел-хранител. Окултистите наричат богове тия, които ни ръководят. Има едно Божествено начало, с което ние сме свързани. Туй начало ние го наричаме Христос, Който е вътре в нас. Той е малкият Господ в нас. И някои искат да представят, че Христос е над всичко, все и во все. Не е така. Ако вие искате да узнаете философски, не е така. Христос е началото, в което Бог се изразява най-добре. Той много добре казва: Никой не може да дойде при мен, ако Отец, Великото Начало, не го привлече. С какво? – С Любов. Ако във вашето сърце не затрепери тази Любов, Той няма да ви привлече. Аз искам малко да се спрете върху положителната страна на Любовта. Докато вие се съмнявате, докато вие се тревожите, докато вашето сърце е алчно, докато търсите вън славата, всичко в света е отрицателно. Вашата любов е негативна, отрицателна, слаба е енергията ви. Това не е Божествена Любов! И цялата наша култура се създава на тази отрицателна любов.

Ще ви приведа един окултен разказ, за да знаете каква е тази любов, негативната. Тя е отлична любов, но само за четири дена.

Минава един млад вълк, който за пръв път дошъл на земята. Понеже, като се родил между вълците, бил неблагороден, той пожелал да реформира своя род и казал: Аз съм изпратен от невидимия свят, за да се поправите, защото вашите престъпления са толкова големи, вие толкова много грабите овцете, че е решено да се поправите, трябва да се ограничите и аз ще ви дам един пример какво да правите. Един ден той среща една млада овца, една мома – тъй: овците не са толкоз възрастни – и казва: Аз много те обичам, влюбил съм се в тебе, искам с тебе да прекарам целия си живот. – Целия живот с мен да бъдеш? Но аз зная какво зло, какви пакости сте нанесли на нашия род. – Не, не, аз ида от невидимия свят да реформирам всичките вълци и ти ще видиш това, на опит ще го покажа. – Е тогава, готова съм. Залюбват се, хващат новото учение, тръгват по пътя да докажат, по новото учение, че между вълците и овцете става братство и равенство. Но понеже овцете

живеели много далеч, трябвало да пътуват много време. Овцата пасла трева, а вълкът постил. За любов – казва – издържах пост първия ден. Втория ден седят, тя го подканя. – Не съм разположен, ти си паси, пък аз ще походя. И втория ден казва: Издържах. На третия ден тя пак си пасе и го кани. На четвъртия ден той казва: Действително, аз много те обичам, четири дни съм страдал за тебе, но ти обичаш ли ме? – Обичам те. – Готова ли си да се пожертваш заради мене? – Готова съм. – Гладен съм, може ли да те изям? Това е то съвременната наша любов. Така е с всички хора, на всички казват това и всички там се спъвате. Четири дена може, върви, но после – Нали ме обичаш? – Обичам те. – Може ли да те изям? До четири дена всичко добре върви. Божествената Любов обаче е обратна на човешката. И какво ще остане от тази овца? – Само костите, всичкото и? месце ще изчезне. Тогава ние ще кажем: Този вълк колко е бил жесток. Е хубаво, когато вие вземате една жена, която е била чиста и благородна, майка и?, и баща и?, и целият и? род са вложили най-хубавото в нея, обещаваш и? златни планини, обаче като живее тя четири години с тебе, в нейната глава нищо не остава от онова, което е било вложено в нея. Питам: Кой е овцата и кой е вълкът? Този закон се прилага между всички: и за мъже, и за жени; и за проповедници, и за слушатели. Ако аз само ви проповядвам четири години и от вас нищо не остане, то значи, че учителят е вълкът, а учениците – овците. Безпощаден е този принцип. Аз го прилагам и вие го прилагайте навсякъде. Първото нещо: Любовта изисква свобода, свобода, навсякъде пълна свобода. И не само материална свобода. Има друго робство, по-тежко от материалното. Един човек може да работи в една фабрика, но той е свободен да мисли и чувства каквото иска. А има и умствено робство. Еди-кой си автор е казал тъй: Ти искаш да се изкажеш, но не можеш да изкажеш мисълта си. Т.е. ако в материално отношение слугата не може нищо да каже, а само господарят, така и е в умствено отношение. Хората си имат правила. И поетите си имат правила, как да римуват. И всеки поет говори в рими, но поезията не се съди по римата: то е едно от условията в поезията. Поетите трябва да разбират що е поезия: тя е като музиката, хармония трябва да има, и думите така трябва да са наредени, че като прочетеш едно стихотворение на някой поет, да почувствуваш едно трептене в сърцето и едно разширение, да станеш радостен и весел. Тъй разбирам аз кой е истинският поет: като прочета стиховете му, ако съм бил наскърен, да ми снемат тъгата, да се утеша. А онзи поет, който казва: Каква съдба настана, да сме роби и двама, такава поезия в окултната наука ние неискаме. Бог е Любов, а в света ние създаваме тази съдба. Това робство, това заблуждение са чада на нашите изопачени умове, на нашата философия, на нашите управници в миналото, а не на сегашните. От хиляди години те създадоха това. Свещениците, не сегашните, а на миналото, са внесли всичките заблуждения, които сега съществуват. Сегашните не са виновни, те носят греховете на миналите.

И Христос казва: Който вас приеме. Ако ти от Любов не можеш да приемеш брата си, не можеш да приемеш и Христа. Законът е много верен. Ако ти не можеш да дадеш на един просяк един лев, как ще дадеш на Христа нещо повече? Защото Христос като дойде, той ще иска повече. Ако ти не можеш да нахраниш една муха, ако ти е свидно, как ще нахраниш една овца, която ще изяде 1000 обеда на мухите? Ако ти не приемеш брата си, как ще приемеш вечното – Бога, Който ще иска повече? И тъй, Христос казва: Най-първо ще приемеш брата си, понеже ние сега вървим по закона на еволюцията, ние ще приемем брата си, след него ще дойде Христос и след Христа – Бог, т.е. пълнотата на Любовта ще се прояви.

Сега ще ви приведа един малък разказ, за две сестри. Едната е била учителка, а другата, по-малката, е служела в къщи. Тази мома, сестра и?, събирава пари, за да си накупи книги, да помага на бедните. Обаче сестра и? се влюбва в един момък, а този момък не бил хубаво облечен. И какво да направи тя, за да го хареса сестра и? – намислила да вземе скрито пари от сестра си, да се облече той хубаво. Дава му парите, направя си той един костюм хубав, взима си бастун, цилиндър, напарфюмира се, влиза вкъщи и тя казва на сестра си: Е, как, харесваш ли го? – Много добре, харесвам го, но потърсила парите си, няма ги. Пита сестра си: Къде са парите? – Не зная, трябва да ги е откраднал някой. Туй става сега със съвременните хора. Ние вземаме техните богатства и обличаме ония, недостойните. На този момък не му трябва цилиндър, нито бастун, нито парфюм. На този момък му трябва ум, сърце и воля. Ти като се ожениш, цилиндърът ще се махне. Цилиндър и бастун къща не въртят, и парфюмът – ни най-малко. А при това всички казвате: Вижте как е облечен. Прави сте, но трябва да вземете туй обличане вътрешно: вътре той облечен ли е с едно благородно сърце, с една силна воля, на която ти всяко можеш да разчиташ? Туй е то същинското обличане. А ние сега приемаме културата на този свят, но не и великото, не вървим по Христовия закон. А в

какво седи съвременната култура? Тя почива абсолютно на човешкия egoизъм, който след четири дни ще ви озоби и оголи, и вие ще станете само голи кости. Ако туй не е вярно, нека излезе някой да каже, че не е тъй. Тогава проверете го. И аз имам един цар за света – един закон, който моят Господ, на Когото аз служа, ми е дал да го дам на света, т.е. не на света, а на вас. Аз искам, като ида в света, да постъпя според Христа. Искам, най-първо, вас да приема, своите малки братя, на вас ще го дам. Но вие ще кажете: Ние ли сме най-благородните? Аз не започвам с най-благородните, а с най-калпавите, с хромите, клосните, прокажените, с всички, които са изхвърлени. Ако аз не съм в състояние тях да приема, да им дам Любовта си, с мен въпросът е свършен. Щом приема вас в сърцето си и ви дам този закон, тогава ще дойдат по-благородните: като свърша с вас работата, тогава ме чакат другите, по-благородните. Там е Христос. И с благородните зная как да се отнеса. Хвалят се учените хора, че и те имали наука, но ние можем да се разговаряме и с учените хора, с професорите и философите – ние и с тях имаме начини как да постъпваме: с доказателства и прочие. После ще дойдат управляващите, които имат силата. И ние имаме сила, и с тях ще бъдем на друга нога, с друг език ще говорим. Но ако аз мина и оставя вас и ида право при тях, и вашата работа е свършена. И ако те ми кажат: Ти защо правиш това?, моят Господ ми е казал, най-първо, на най-малките братя да дам делът, че после на другите. Ще кажат: Ама не знаете ли, че ние сме благородни? Зная, зная, но ако вие сте благородни, ще се радвате на моята постъпка и вие ще направите същото, напуснете местата си и елате да помагате. И сега седят някои в църквата и казват: Отишъл да говори на простачите, при нас да дойде. – Да, но вие ще ме разберете криво: колкото разбрахте Христа преди 2,000 години, толкова и мене ще разберете. Аз не се лъжа, и ще им кажа: Когато аз излязох от небето, Христос ми каза: Погледни моите ръце, онези благородниците още не са изменили характера си, те са все същите. – Защо? – Защото не са приложили още моя закон на Любовта. И ако те биха приложили закона на Любовта, между всички църкви на християнския свят трябаше да царува мир и съгласие. Има ли го туй съгласие между всичките? Няма го. Даже между правоверните, дето проповядват едно и също Евангелие, каквото са евангелистите в Америка, не си ходят в църквите. Един проповедник не може да отиде в друга църква, защото докато възгледите им се различават в някои маловажни точки. Тия хора комарът прецеждат, а камилата погълщат. И следователно на земята ще започнем с малкото и ще свършим с великото. И Библията казва: Най-първо, Бог направил человека по Свой образ и подобие. Аз няма да се спирам да ви обяснявам стиха. Той съдържа една велика окултна истина, която не може да се разкрие напълно. И второ, казва, Бог направи человека от земя и пръст и вдъхна му живо дихание. Туй показва неговото произхождение, не на неговия дух, а произхождението на неговите страсти и желания и на неговия низш ум, на животинското в него. Значи хората ще имат друга еволюция, ще тръгват по реда на минералите и растенията. И следователно Божественото и животинското са свързани едно с друго, и едни почват със стария човек, а други с новия човек. И Павел казва: Кой ще ме избави от този закон на плътта? Кой закон? – Животинският закон. И после казва: Благодаря, че добих туй знание. Как? – Чрез закона на Любовта. Защото само Любовта може да ви освободи. И само Любовта, като влезе като една сила във вас, вие няма да напускате дома си, но ще бъдете толкова силни, че всичко под тези трепети ще се разтопи: всички тия въжета, железни вериги, с които сте обвързани, под огъня на тази Любов ще се стопи и вие ще бъдете свободни. И ако аз проповядвам за Любовта, то е, за да може тази Любов да разтопи вашите вериги. А аз виждам много вериги около вас. И съм правил не един опит, а два, три, четири, пет, шест и прочие и всички са верни. Някой казва: Защо с един се отнасяш любезнно, а с други не? Аз ще ви кажа защо: с болните хора се отнасям много любезнно, ще погладя такъв човек по лицето, после мекичко ще му поговоря, като на приятел, и ще му кажа: Ти ще оздравееш. Представете си, че аз съм един лекар с видно обществено положение. Влизам в едно семейство, дъщерята красива, със завършено образование. Какво бихте помислили за мен, ако аз започна да я гладя, милвам и целувам, нали ще ме считате за умопобъркан човек? Но понеже не бих желал да ме наричат човек без характер, ще седна 2–3 метра далеч и ще кажа: Моите почитания, а вие ще кажете: Колко официално се държи, виждате ли го този лицемер. Казвам, ако вашата дъщеря дойде един ден на мястото на болната, аз ще постъпя по същия начин, но понеже сега е здрава, аз не мога да приложа друг начин. Най-първо трябва да направя операция. Кога ще дойде операцията? Болният трябва да стане. И Писанието казва: Умните хора трябва да оглуpeeят съвършено, за да намерят Бога. Единственият път е и вие да оглуpeeете, т.е. да повярвате в Любовта. Да не вярвате в сегашната култура, че тя ще може да ви спаси. Някой техник ще изработи някоя картечница, която

може да изхвърля 25,000 куршумчета в минутата, и тогава казват: Туй е за благото на народа. Някой химик измислил някоя отрова, от която да умират много хора, и казва: Ще ги накарам да треперят от нашето изобретение. И всичко туй ние похваляеме! Сега има отрицателна философия колкото искате. Някой адвокат, който знае законите, може да направи кривия прав. Други искат да убедят младото поколение да влезе в църквата. В коя църква? В църквата на лъжите? Но това не е църква! Аз ви говоря искрено: Христовата църква е църква на Любов, на мир, на Мъдрост, на Истина, дето хората са братя и сестри. Това е Христовата църква. Има ли го туй, аз съм първият, който ще вляза в тази църква и ще коленича, ще се помоля и над всекиго ще положа ръцете си. Но само когато вляза в тая църква. Сега искат някои да ме съдят. За какво ще ме съдят? В България свещениците могат ли да ме съдят? За да ме съдят, трябва да бъдат по-чисти от мен и по-умни от мен – не по вашему, казвам на тях, а по Бога, да донесете по-голяма светлина и във вашата светлина да видя, че моята светлина не е голяма. Аз съм готов да я приема. Аз съм готов да приема всяко знание, от всичко се интересувам, аз не съм толкова тесногръд.

Който вас приеме. Опитайте туй учение, приложете го. То може да се приложи във вашите домове. Вие имате деца. Учението е за вашите деца, за учениците, за слугите. Приложете го, ако няма резултат, оставете го на страна. Като приемат братята си, мене приемат. Какво означава този малък брат? Бръзката е следната: когато аз решава да приема моя брат, то значи, всичко материално, което имам в този свят, трябва да го дам на вас, моите братя. Аз като дойда при вас, няма да дойда с голи ръце, моята торба ще бъде пълна, аз ще ви дам материали. След това иде вторият процес: когато съм готов туй, материалното, да го пожертвам за Бога, тогава ще дойде Христос, духовното в мен, законът на Любовта. А когато приема закона на Любовта, тогава ще се прояви Духът – Великият Господ. Това значи, че трябва аз да направя първата жертва в света. А пък ако държа къщата за себе си и всичко държа за себе си, нищо не съм готов да дам и при това проповядвам за Любов, тогава нищо не може да се постигне. И казвам: Ако ние не сме готови. Тук Христос е скрил своята мисъл. Ще ви кажа един анекdot из българския живот. Минава един богаташ и гледа на пазара един беден, който си казва: Нямам нито 5 пари, да имам пари да купя тоя дроб и черва, жена ми ще ги скотви. Минава един богаташ и го питат: Какво гледаш? – Гледам този джигер и тия черва. Богатият изважда кесията си, развързва я, изважда една турска монета и казва: Дайте му този джигер, дайте му и червата. По пътя питат го: Къде ходи, дядо Стоян? – Ходих по пазара, видях този беден човек, направих един хаир; хайде, рекох, да му купя този дроб и червата. И сега нашите добрини навсякъде мязат на добрините на дядо Стояна. Като направят добро, тръгнат с циганина и червата и казват: Ние направихме добро. Не, не, с циганина тази работа няма да се свърши. Не е това добро, не е това приемане на твоя брат, а се изисква, най-първото нещо, ние трябва да създадем условия, да си създадем добри тела. Тия наши братя трябва да премахнат всичките си физически недъзи, да поправят тия тела, които страдат по един разумен начин. И след това душите да влязат да живеят в тела хигиенични. А сега ние казваме: Тъй му било решено, такава му била кармата, тъй му било писано, тъй е рекъл Господ, съдба. Не, съдбата му не е била такава, Господ не е решил така, а ние сами пишем така. Ние пишем и четем. Ние сме написали нашите четива и казваме, че Господ така е писал.

Та трябва да вложим тази Любов вътре. Аз като говоря, разберете ме: днес нямам предвид никого от вас, понеже съм решил да приема всички ви. Да не мислите, че аз ви критикувам. Ни най-малко. Аз само ви обяснявам известни факти, закони и принципи. Те имат общо с вас, но вие не сте отговорни за тях. Ако аз намеря една въшка на главата ти, ще се погнуся ли от теб? Ти не си виновен, не мисля, че си я създал, а пролазила в главата ти, но като не си бил толкова чувствителен, оставил си я. Има цар: ще вземеш гъст гребен, а ако нямаш пари за такъв гребен, вземи ръдък, но го стегни с конци, и тъй ще се очистиш. По-добре да изметеш въшките от главата си, отколкото да ги оставиш да мътят там. И сега има такива философи, които искат всичките злини да останат в нас. Не, не, всичките злини да излязат навън, всичките ти лоши мисли – навън; това са гниди, въшки. Аз не укорявам тия въшки, те казват: И ние трябва да живеем. Това е тяхна култура. Ти си един голям човек, а с жилото въшката казва: Нали имаш любов, аз искам да взема малко от твоята кръвчица, колко ти коства. Но като влязат 2,000 въшки в главата ти, тогава? Аз нямам нищо против да дам малко от кръвчицата, но вие с вашите хоботи ще ми донесете много отрова. Не че не мога да ви търпя, но аз имам градина, ще ви науча хубаво да работите, ще ви дам мотичка и ще ви пригответя една хубава супница от млечице и може да ядете колкото искате, но само на главата ми няма да се

качвате, понеже тази глава е създадена за друго – да мисли и да живее в Мъдростта, а не да играете по нея.

А който вас приеме, мене приема, казва Христос. Ако ние приемем този принцип, какво ще стане? Има известни велики, неизменни закони в природата, които действат вътре в битието. Ние не можем да примирим тия закони. Всяка една мисъл, всяко едно желание е свързано с известни течения вътре в природата. Известни мисли привличат атомите на желязото. И ако вие живеете дълго с тия мисли, вие ще станете нетърпим, по-груб. Процесът става вътре. Известни мисли, като действат дълго време във вас, ще почнат да привличат атомите на среброто. И когато туй сребро вземе надмощие у вас, ще се яви желание да вземете всичкото богатство, и мислите, че като натрупate всичкото богатство, ще направите кой знае какво. Не можете нищо да направите. Ако светът можеше да се поправи с пари, милиарди има. Най-богатият човек не е по-добър. Американците създадоха закон против туй натрупване на богатствата. Тия богатства са само големи лавини от сняг, които слизат от високите планински места, и горко на ония села, върху които ще слизат, разрушават ги. Ние искаме богатство не материално, а със сърце, с Любов, че като влезе в дома ти, да донесе благословение. Със сила външния свят няма какво да го подобrim. Днес трябва да се учим как да орем земята, че да даде повече жито. Ние имаме повече жито, отколкото ни трябва, но туй жито е в Америка и в Германия, навсякъде е натрупано в хамбарите, и всички богаташи чакат да се подигне с един франк цената му, че тогава да го продадат и да спечелят, а ако не се подигне, тия малките братя нека страдат. Но туй жито е пратено за хората на земята! И ако ние всички бяхме умни, то трябаше да се раздели по равно на всички и да ядем и пием и да благодарим на Бога. А ако някой беден човек си позволи да открадне един хляб, веднага ще намери участъка. Аз не казвам, че той трябва да краде: този човек от неволя е станал слабохарактерен, той се е принудил да краде, и ние не влизаме в положението му. Но казвам: Като прилагате този закон, прилагайте го еднакво – бедният в затвора, и богатите в затвора. Ако е закон, нека бъде закон и за малките, и за големите. Но този закон да бъде безпощаден, да няма лицеприятие. А сега постоянно заобикалят законите. Един богаташ тук, в България, направил едно голямо престъпление и като го съдели, най-после го оправдали, и той казва: Аз се радвам, че ме освободиха, скъпо ми излезе туй освобождение, много ме обраха – един милион трябаше да платя. А който няма милиони, ще седи в дрангулника. Питам: Закон има ли тогава? Туй е външната страна. Ние, които искаме да приемем Истината в нас, и ако ние имаме такива закони, ако аз поставя някой свой брат в това положение, тогава? Трябва да бъдем справедливи. В моите постъпки аз съм бил понякога различен: спрямо някои хора съм бил полюбезен, и ще ви кажа причините защо. Тези, които са компрометирани пред мене, извършили някое престъпление или са се провинили в нещо, аз се приближавам към тях. В мене има такъв стремеж, да се приближавам повече към слабите, безразлично дали е беден или богат, принципът е същият. Аз всяко имам съчувствие към слабите хора, искам да им помогна. А някои хора нямат нужда от мен. Казва се за някого: Той е чист, той е свят. Но други забелязват: Защо с нас не постъпваш тъй? – Нямате нужда от мен. Тъй е постъпвал и Христос. Той не е дошъл за праведните, но за страждущите – за болните, слабите и бедните. Един ден и с вас ще се съберем. Аз другояче зная: при болните ще ида с аптеката си, а между вас ще нося само цигулката на гърба си и като вляза в дома ви, ще свиря, и всичките ви деца и вие ще ме слушате и ще кажете: Много хубави неща свириш, от Бетховен, от Моцарт, от Бах, я изсвири още едно парче – тръгнал да оправя света с цигулка. Ако с цигулка не мога да оправя света, ще взема перото и ще стана поет. Дотам съм дошъл: още веднъж ако дойда в света, или музикант, или поет ще стана. Те са двете неща, които ще оправят света, те са останали вече: музиката и поезията. И аз искам вашият прозаичен живот да изчезне. Две неща остават чисти в света, те са: музиката и поезията, те са неопетнени още, всичко друго е оцапано. И следователно всички трябва да бъдем музиканти и поети. Започнеш една работа, направи един опит: преди да идеш да ореш на нивата, изпей една песен. Отиваш на нивата, напиши поне един куплет, и тогава вземи оралото. Съдия си някъде, искаш да съдиш някого, изпей една песен и тогава съди, а ако си поет, кажи: Чакайте, присъда няма да дам, напиши един куплет за съденето, и тогава пригответи присъдата. Ако си стражар, седни, тъй, и съчинявай стихове. И ако всичките свещеници, съдии, министри, учители, всички ние държим тия две правила – да пеем и да съчиняваме поезия, знаете ли тогава каква хармония ще се създаде? Дойда в къщата ви и искам да се карам, но си попея, и след това ще кажа: Братко, аз дойдох да се карам с тебе, но като си попях, моята песен каза, че може и без караница, ще ме извиниш, че имах едно лошо желание. Или дойда като поет, искам да те обидя, но

като напиша една поезия, ще кажа: Братко, мислех нещо да те огорча, но сега туй ще ти дам като подарък, и втори път няма тъй да мисля. Аз сам прилагам това практическо правило: като напиша поезията, горчивото се изоставя. Изведнъж то не може да се приложи, но постепенно: веднага светии не можем да станем. Всеки ден като прилагаме тази Божия Любов, ние ще можем да подобрим живота си. Този Христос, малкият Господ, Който живее в нас, във всинца ви говори същото. Когато отивате някъде да направите зло, той казва: Недей, потърпи малко. А животинското в тебе казва: Не, не може да се търпи, сега направи злото. Потърпи малко и ако послушаш, ще се оправи животът. А ако искаш да направиш добро, животинското каже: Не, какво ще стане с тебе, ако все постъпваш добре. Следователно това са тия два принципа: злото е животинското, а доброто е Божественото в нас, които постоянно действат и ние трябва да ги различаваме строго. Единият принцип е на тъмнината, а другият на светлината. Ако ние ги различаваме във всеки един момент, каква поезия, какви Божествени стихове можем да пишем! А знаеш ли хубаво да пишеш, ще можеш и да пееш, а щом можем добре да свирим, да пеем и да пишем, знаете ли какви хубави мисли, желания и действия могат да дойдат у нас и да се извършат от нас? И следователно ние трябва да приложим туй учение, да дадем на света един образец. Всички стремежи на политическите партии са добри, но на тях им липсва едно – Любов, най-важното. Във всички религии, които сега съществуват в света, има отлични неща, ценни богатства има, но им липсва Любов. Във всички съдилища не липсва дисциплина, ред и порядък, но им липсва Любов. Навсякъде липсва Любов! Едно нещо: Вложете тази Божествена Любов, която носи музика и поезия! Появявайте вие на този Господ, Който ви говори. А – казвате, – не му е дошло времето. Закъснели сте, закъснели сте, отдавна е изгряло слънцето, още много ще закъснете! Тия музиканти са като пойните птички, които като мине месец юли, престават да пеят. И ако още закъснете, тия Божествени певци ще престанат да пеят и ще кажат: Ние ще идем на друго място, и ще ни оставят.

Днес аз искам да ви приема, искам да ви попея и да ви съчиня една поезия. Каква трябва да бъде тази новата песен? Тази новата песен за мен ще бъде: **Господи, благодаря Ти, че аз можах днес да приема тия мои малки братя, а Ти, Господи, запей сега на моята душа Твоята песен на Любовта.**

След туй и вие, и аз ще запеем на големия Господ – на Духа. А като приемем Христа, всички ще запеем, което значи да славословим Великия Господ.

И казва Христос: Който приеме мен, приема Този, Който ме е пратил. Ще дойде в нас Духът, и щом дойде в нас Божественият Дух, ще бъдем безсмъртни, ще бъдем свободни от великото робство на света – смъртта. И първото нещо: Гледайте да освободите вашите умове от робство, да освободите вашите сърца от робство, да освободите вашата воля от робство. И онзи брат, който ви обича, не трябва да ограничава вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Той трябва да има вяра във вас. Аз по някой път казвам на майките: Имай вяра, детето ти няма да падне, защото чрез вярата ти му предаваш силата си. Те не могат да разберат какво може вярата да принася. Ако аз чрез моята вяра мога да ви спася, без да ви говоря? Аз, чрез вярата, мога да повдигна вибрациите на вашето съзнание и ако вие политните да паднете, ще запазя равновесието ви, вие веднага ще се изправите, без да паднете. Ако аз кажа: Този брат, ако така върви по пътя, ще падне, но той само е покривнал из пътя и ще стане отличен брат. Сега някои братчета има, които едва са израстнали, други са цъфнали и завързали, а има и такива, които са узрели, а някои са дали и добър плод. Всички до един ще станат такива. Нито един от вас няма да бъде изгубен, нито един от вас няма да остане глупав или жесток, всички вие ще бъдете братя и сестри на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата, Добродетелта и милосърдието, и всички ние ще славим Господа. Тъй ще бъде. И аз вярвам във вас, че вие каквито погрешки имате, сами ще ги изправите и от мен по-добри ще станете. Като казвам от мен по-добри ще станете, Христос казва на едно място, има един стих: Ще правите по-големи чудеса, отколкото аз правя. Вие ще имате в бъдеще условия да правите по-големи чудеса, не че по-добри ще станете, но ще имате условия, вашите добродетели да се явят повече в света. Аз сега не съм толкова добър: ако някой човек се облече хубаво, а пък този хвърли отгоре му кал, онзи хвърли кал, тогава? И аз трябва да се преоблека. И като мина из вашата улица, децата ме нацепат и казвате: Този човек култура няма. Не зная, аз ли нямам култура или вие? А вие когато дойдете да живеете пак в света, цапане няма да има, вие ще бъдете отлични.

И тъй, когато вие приемете Любовта, ще може да ви говоря един език разбран и много научен, да ви науча тия факти, закони и принципи как съществуват и действат в света. И нашите

нужди може да се задоволят с много малко. И къщите ни малки трябва да бъдат, ще ги правим по един много естествен начин. Но за да придобием всичкото туй знание, трябва да дойде Божествената Любов. Не любовта на оня вълк, но като влезеш в един дом, да нямаш нито една задна, користолюбива мисъл, чист и свят да бъдеш в себе си, и да вземеш последното място, да не изпъкваш напред. Изпъквай само тогава, когато твоите братя имат нужда, за да се подигнат, и нека тяхната радост бъде твоя, нека тяхната любов да бъде твоя любов. Тъй трябва да живеете. Сега аз повиших гласа си като някой моралист. Аз не обичам това, и предпочитам да говоря естествено, не искам да забивам моите мисли. Аз се пазя да не говоря силно, за да не кажете, че налагам мислите си. Не искам да налагам своето. Аз искам да ви представя какво е Любовта. Ако приемете тази Любов, тя ще ви принесе мир и радост в дома, децата ви ще бъдат здрави, работите ви ще се оправят, в живота ще ви върви добре, ще се спасите, ще намерите Царството Божие. Всичко едно подир друго ще дойде. А сега хората седят и казват: Откъде ще дойде Христос? Свещениците казват: Той ще дойде чрез нас, защото ние сме ръкоположени. Да ме извинят, но аз ще им кажа кой е ръкоположен. Ръкоположен е само онзи, на когото Бог е положил ръцете Си, Духа Си. Ръкоположение с човешки ръце не става. Първото ръкоположение Бог е направил на едно място – когато е направил человека по образ и подобие Свое, тогава е турил ръцете Си върху него. А ако те е направил от кал, ще ти кажа: Братко, ти си още в животинското царство. Има братя, които са още в положението на животни и чакат Господ да дойде, за да се събудят. Следователно ръкополагането е от Бога. Туй трябва да знаете: така гласи новото учение. Свобода хората не могат да ви дадат: свободата иде само от Духа, чрез Бога. Ако ние чакаме този или онзи да ни освободи, това е заблуждение. Свободата всяка година иде чрез Бога. И второто нещо – знанието – идва не от хората, защото те са само негови носители, а от Бога. Всички тия велики добродетели идат от Бога. А сега искат да ни заблудят, че трябва да чакаме. Аз не казвам, че Любовта иде от мен, аз ви нося тази Любов, аз отварям душата си да дойде тази Любов. От един велик източник, безграниччен, на вечността иде всичко, от ония велики светове на цялата вселена, на тия слънца и светове, от туй Божествено Съзнание, което ни обгръща. Този Великият Господ работи, за да създаде тая хармония в света. И сегашните наши страдания, и всичко, от което сме недоволни, ще изчезне един ден, когато Господ положи ръката Си върху вас, и вашите лица ще бъдат красиви като ангелските. Вие още не знаете какво е красота! Красиви трябва да бъдем! Красиви като ангелите трябва да бъдете! И сърцата ни да бъдат красиви, и умовете ни, а не черни. Някои от вас ще кажат: Красиви са тия работи, но условията? Условията ли? Знаете ли каква е вашата работа? Майката на едно дете му дала една връв много дълга, 40–50 метра, то вързalo връвта за едно дърво и около гащите си и почнало да обикаля, че най-после забравило на коя страна да се развива, седи и плаче, оплело се. Какво да прави? Кой те върза?, питала го тя. То лъже: Е-е, другарчета. Не, то се завило само, но не му дошло на ума да се развърже. И майката му казва: По който начин си се увил, сега ще се и развиеш. Сега и вие сте такива братчета, увили сте се и плачете: Условията такива. Не са условията такива, я се развий назад, като въртелешка! Сам ще се развържеш от туй въже, както си бил майстор да се вържеш. И аз вярвам, че вие ще се развържете.

Една забележка: Магдалина – това е пробуждане на човешкото съзнание: когато човек е живял в греха и се събужда, решава да живее по Бога. И всеки може да бъде Магдалина. В момента, когато ние съзнаем, че сме живели в греха и се обърнем да живеем по Бога – това е Магдалина. Във всинца ви има една Магдалина, която се пробужда: тя търси, има съзнание за Божественото.

Който вас приема, мен приема, а който мен приема, приема Този, Който ме е проводил. И ние носим туй учение за всички, без разлика. Сега аз искам и вие да възприемете вашите малки братя, и като излезете, да кажете: Заради Теб, Господи, аз ще приема всичките тия мои братчета. И бъдете верни. Тогава Христос ще ви отговори: Понеже тях сте приели, мене сте приели, а понеже мене приехте, приемате и Този, Който ме е пратил. Следователно Христос съединява всички в тази непреривна Любов, в която трябва да живеем като братя и сестри. Ония, които са родени от Бога, на които Бог е положил своите ръце, добили са образ и подобие Негови. Ще бъдем свободни от сегашното робство. И материално ще бъдем свободни, и духовно, и умствено. Свобода навсякъде, свобода на Духа!

Желая всички да се въодушевите от тази Любов, и като идете в домовете си, всички да се разцелувате, да вземете цигулките си, да свирите, да пеете и да кажете: Отсега нататък ще пеем и с поезия ще живеем.

Беседа, държана на 26 март 1922 г. в София.

Прави правете Неговите пътеки!

Прави правете Неговите пътеки. (Ев. Матей 3:3)

Близо преди 2,000 години е изказано туй изречение. Казано е малко по-отдавна, а е преповторено преди 2,000 години. Да се преповтори нещо, значи да се каже от някой велик артист, художник. Какво е искал да каже пророкът, когато е изказал тия думи: Глас на единого, който вика в пустинята: пригответе пътя Господен, прави правете Неговите пътеки. Съвременният християнски свят може да има повече от 500,000 пророци, като оставим на страна мюхамеданските пророци, будическите и тях подобни. 500,000 души, които постоянно викат: Прави правете Божиите пътища! А при това тия пътища прави не стават. Не казвам, че между тия пророци няма искрени хора, има, но когато човек изкаже туй изречение: Прави правете Господните пътища, той трябва да разбира вътрешния смисъл на думите, трябва да има знание, знание, знание, знание, знание. Сегашните хора казват: вяра, вяра и вяра, и вярата е, която управлява. Но като влезеш в някоя кръчма, казват тий: Днес с пари, а утре на вяра. Тий щото днес взимане и даване в звонкови монети, а утрешния ден на вяра. Но вярата е като един обект непостижим. Сега нас не ни интересува какво казват тия 500,000 души пророци, нас не ни интересува даже какво говорят мюхамеданските или будиските пророци, нас не ни интересуват и философите на земята. Ще кажете: Защо? Ако аз съм болен, ако моите очи, моите уши не могат да приемат благата на този свят, а всички други ги приемат, каква полза има от това за мен? Ама нека те бъдат щастливи. Това не е философия. В Божествената наука такава философия няма. В Божественото или всички трябва да бъдем щастливи, или всички трябва да бъдат нещастни. Едно от двете. Половината щастливи, половината нещастни, такова нещо няма. А туй, дето едни са щастливи, а други нещастни, то е наша философия, то е човешко. И следователно всички искат сега да ни кажат, че едни трябва да бъдат щастливи, спасени, а другите трябва да погинат: едните да бъдат в рая, а другите в пъкъла; едните трябва да бъдат невежи, а другите учени. Не е така. Тия лъжливи положения са създадени от нас. Днес всички казват: Вярва ли ти в религията? Няма какво да вярвам, ние с бъдещи опити не ходим, а ходим с настоящи. Тий както всяка сутрин аз трябва да излизам да опитвам слънцето, да излагам гърба си, то да ме грее, да опитвам неговата сила, по същия начин всяко същество, колкото и да е малко, дали е във формата на един човек или муха, комар и бълха, в каквато и да е форма – аз вземам тия форми в първичния им смисъл, – имат право да опитат тия слънчеви лъчи, за да възприемат колкото и да е малко живот от тях, да изпитат сладчината на това слънце. И когато някой човек намери някоя въшка на главата си, чукне я между двата нокътя, като се е покачила, тя не знае, че туй е едно културно същество, тя е един голям простак. И като е изследвала света, влезнала е в една философска глава и почнала да я чопли и да разглежда какво е това. И философът казва: На криво място правиш своите изследвания, и аз съм изследовател, затуй той я чуква, не че въшката трябва да умре, но понеже се е качила на тази философска глава, тя се осъждва на смъртно наказание, както всеки престъпник, щом престъпи държавния закон, или го обесват, или го застреляват. И тогава хората ще кажат: Тий било писано в Божествения закон, понеже го престъпи. В Божествения кодекс абсолютно няма сянка от смъртно наказание! И смъртното наказание, това е една измама, фалшификация само на човешкия ум. Казват: Нямаме ли ние право зарад народа си да убием някого! За народа си можеш да униши някого, но за Бога нямаме право да убивате. Следователно за вашия народ ще го осъдите, а заради Бога ще го оправдате. И в бъдеще ще кажете: Ние те осъждаме за престъплението, което ти направи спрямо нашия народ, но понеже ние имаме и друг закон за нашия Бог, ще те оправдаем и ще те пуснем – ти си свободен.

Този пророк, като е казал: Прави правете Божиите пътища, това трябва да се разбира, че тези пътища трябва да ги направим прави в себе си: прави пътища в нашите умове, в нашите мисли. Сега ние искаме да оправим вън света. Слава Богу, ако идете в Англия или Франция, там има такива хубави пътища, че мязат на една отлична градина, и хубави автомобили вървят по тях. А българските пътища не са толкова хубави. Наказанията на Франция и България, въпреки че пътищата на първата са гладки, а на българите не са гладки, са еднакви. Те еднакво обират и еднакво крадат, само че единият ще открадне тий, че няма да се забележи веднага. По това се отличава западната култура. На запад, като открадне някой нещо, след 20 години ще го хванат, а българите ще

го хванат след една година. Следователно българинът е профан, не е толкова културен да прикрие своето престъпление, и затова гърците казват, че е дебелоглав. А тази култура аз я наричам византийска култура, това не е Божествена култура, т.e. трябва да си признаем истината. Правото е право във всички народи. Една благородна черта е такава във всички народи, във всички общества и индивиди. Всички благородни черти имат Божествен произход, а всички лоши черти имат обратен произход. В света има две велики учения: едното слиза отгоре, и другото възлиза отдолу. Едното течение е чисто Божествено, а другото течение е човешко, то е течение на мисълта. И следователно тия две течения влизат в нас и всяко произвеждат две противоречиви влияния. Когато едното течение влезе в нас, ние станем буйни, гневим се, мразим се, и цяла анархия става в нас. Туй течение иде от центъра на земята. Другото течение, като дойде, внася мир, съгласие, чисти мисли, благородни, възвишени желания. Всички велики учители на миналия живот, които са разбрали закона на природата, всяко са прокарвали тази велика истина: Прави правете пътищата Господни. Тъй вземете, Божественото течение, то е в съгласие с природата, като влезе, душата има материали, с които може да работи. Вие ще кажете: Защо именно трябва да правим добро? Защото само в това добро нашата душа може да намери онези материали, с които тя може да съгражда своите тела; и когато туй земно течение почне да взема надмощие в нас, произвежда два противоположни резултата в човешкия организъм. Ако действа на физическото тяло, човек почва да съхне, съхне, и стане сух като чироз и най-после си замине. А другият резултат е обратен – човек почне да тълстее, тълстее и после пак краят е един и същ – пак смърт. Туй течение е просто едно натрупване отвън, натрупване на материя, докато човек се сломи. А другото течение, което иде отгоре, организира нещата. Тази материя е пластична и оставя у човека толкова, колкото му трябва за развитието му. Сега, за да могат да останат тия две течения, учителите на миналото са препоръчвали някои методи, а съвременните християни, мохамедани, будисти и други са забравили как да регулират тия течения. Постът е за регулиране на тия две течения. А сега са турили поста, за да се спаси човек. Няма какво да се спасява, постът никога не спасява! Казват: Да изсъхне човек. Като изсъхнеш, ще оглуpeeш. Чудна работа, човек трябвало да изсъхне, за да мяза на светия. Е хубаво, ако вашият кон изсъхне и го впрегнете в колата, каква работа може да свърши, ако вашата ябълка изсъхне и т.н., тук няма никаква философия. Следователно нямаете право вие да измъчвате тялото си, нямаете право да измъчвате ума си, нямаете право да измъчвате сърцето си. Имате право да хармонизирате ума си, имате право да хармонизирате сърцето си, имате право да хармонизирате тялото си. И ако този пост вие си го налагате като една диета само за хармонизиране на душевните си сили, вие сте в права посока, т.e. да регулирате теченията във вас и да ги използвате. Крайният пост, крайното въздържание е родило обратният процес – лакомството. Крайното лакомство и неяденето са два противоположни полюса. Казвате: Човек се родил да яде и пие. И вие сте на кривата посока: човек не се е родил на земята да яде и пие. Той трябва да яде с Любов, и тогава ще знае защо яде. Ние трябва да знаем защо ядем. Аз и друг път съм запитвал днешните хора, защо трябва да ядем и защо 3 пъти на ден трябва да ядем: сутрин, на обед и вечер. Трябва да си обясним защо. Отговарят: Е, тъй е останало от деди и прадеди. И всичките наши вярвания са все от деди и прадеди. Книги е имало, така било писано, това, онова. За съвременните културни хора тия твърдения не важат. Ако ние вярваме, ние трябва да обосновем нашата вяра. Защо вярваме? Да сме готови да дадем един разумен отговор, на какво се базира вярата ни, трябва да имаме здрава основа, за да сме готови да дадем един разумен отговор. Казват: Трябва да имаме едно верую. Защо? Новата наука, новото Божествено учение поставя всичките неща на един велик вътрешен опит. Туй, което не можете да опитате, не го приемайте. Туй, което не можете да опитате, не вярвайте в него. Можеш да вярваш в Истината, туй, което е опитано, в него може да се вярва. А сега в нас са натрупани толкова суеверия, в какво ли не вярваме? Сега някоя баба вярва в магията, а всички учени се смеят. Но колко учени има, които вярват в повече глупости, отколкото бабата! Учените вярват, че човек ще остане и умре, понеже туй е закон в природата. Туй е вярване на бабата. Казват: Закон има в природата, човек расте, развива се и най-после трябва да умре. Подлежи ли туй умиране на опит? Кой от тия учени хора е опитал какво нещо е смъртта? Опитват те, че пулсът спира. Но аз мога да направя да спре човешкото сърце и след 24 часа пак да живее човекът. Те казват, че като спре сърцето, човек умира. Не е така. Може да престане една деятелност, а да остане вътре една по-тънка деятелност, която действа. Нека вземем един прост пример: вземете една машина, каквато и да е тя, която функционира по желязната линия. Най-първо машината е студена, седи като една грамада. След туй една малка топлина се появява в нея, след туй почва едно

бухтене, колелата се въртят и гледате през целия ден тази машина оживява. Какво показва това? Това е само смяна на енергията, нищо повече! И когато някой говори за смъртта, ние ще му кажем, че смъртта не е нищо друго, освен сменяване на енергията в природата от едно състояние в друго. Когато човек престане да функционира на физическото поле с грубата материя и влезе да функционира в другия свят, дето материята е по-ефирна, по-деликатна в своите трептения, онези, които не разбират закона, казват: Заминал си, хайде да му занесем тялото. И по този начин хиляди и хиляди хора има, които са заровени живи.

Прави правете Божиите пътища – тия пътища, които от памтивека, от когато Бог е създал настоящия свят и е вложил тия закони, които ние трябва да изучаваме. Сега аз трябва да аргументирам, да докажа, има ли Господ или не. Аз ще ви докажа с два най-силни аргумента, против които човек не може да устои. Те са като бомби. Кога човек трябва да яде? – Когато е гладен. Ами кога не трябва да яде? – Когато е сит. Кога трябва да пие? – Когато е жаден. А кога не трябва да пие? – Когато се е напил. Който не вярва в Бога, е сит. Който вярва в Бога, е гладен. Следователно безверниците, това са хора наситени. Те казват: Ние сме сити, този Господ, Когото са ни проповядвали досега, малко умовете ни да Го смелят. Тия безверници, аз ги наричам – това са сити хора. Едно време и ние бяхме като вас. Срещат се един гладен човек и един сит и спорят, за какво? Задавайте въпроса както трябва: Приятелю, сит ли си? – Сит съм. – На работа! Гладен си, иди на ядене. Превеждам: Ти си сит, нямаш нужда от вяра, аз съм гладен, имам нужда от вяра. Следователно всички, които трябва да вярват, са гладни хора, а които не вярват, са сити хора. Но закон е в природата, че става смяна: гладните ще станат сити, а ситите ще станат гладни. Следователно след време, като се завърти това колело, безверниците ще станат вярващи, а вярващите – безверници. Е, каква нужда има сега тия хора да ги убеждавам, има ли Господ или няма. Няма какво да ги убеждавам. И всичките свещеници сега се сърдят. Има два вида безверници в света. Аз говоря в прям смисъл. Ще ви обясня защо не правите пътищата Божии. Има благородни безверници, или човек ял и е доволен от яденето си и казва: Отличен обяд! А друг, след като се наяде, недоволен е, критикува жена си, нещо му е лошо на стомаха, ял, ама не му е паднало на сърцето. Два вида безверници има: едните са вън от църквата, а другите са вътре в църквата. Външните са благородни, а другите безверници, това са само проповедници, ама не казват, че са безверници, те лицемерстват. Цяла редица от данни има, че те не вярват. Аз им казвам: И вие сте сити, само че не сте яли добре. Един православен поп веднъж ми каза: От този тамян дотук ми е дошло! За 100 години не искам да му помириша миризмата: на умряло ида, тамян кадя, дете се роди, пак тамян, водосвет нейде има – тамян, и главата ми се напълни: деца се родили, умрели, водосвети, маслосвети, искам да се освободя от този тамян. Ще кажете: А-а, без тамян не може. Друго, друго означава този тамян: Без една благородна мисъл не може, без тамян може. А онзи вътрешен тамян, който означава човешката мисъл, без нея не може. Следователно тази кандилница означава ума, тя означава човешкото сърце, в което гори Божественият огън. Тамянът възлиза нагоре към Бога, за да отвори цялата вселена, целия космос. Това значи да кадим, да знаеш защо светът е направен, защо вярваш, и да слушаш Бога, то е правото вярване. А сега ще кажат: Ела и виж как хубаво знае нашият свещеник да кади, той има особен начин за кадене. Да, казвам, той знае как да мърда кандилницата, а не знае как да мърда ума си. Това не е упрек, аз говоря за една велика истина. Ума си трябва да знаем да мърдаме. И всинца вас, моите приятели, аз искам да освободя от едно заблуждение. В този живот за мене няма компромис. Или вярващ, или невярващ; или сит, или гладен; средна линия няма. И тогава, ако сте безверник, ще ви хвана за ръката и ще ви питам: Доволен ли си от яденето? – Доволен съм. – Хубаво, добър безверник си. А другият ще каже: Наядох се, ама не съм доволен. – Лош безверник си. Тогава и гладните хора, и те са на две категории: който дойде гладен и пак е крътък, смирен, очаква да яде, казвам: Ти си един от добрите гладни. А другият стои намръщен, казвам: Лош гладен човек си. Тъй щото лошите гладни стават лоши сити, тъй, лошите вярващи стават лоши безверници, добрите вярващи стават добри безверници. Следователно от вярващите са излезли безверниците, и безверникът е плод на вярващия. Ето една философия, нали? И като видя един безверник, казвам, дали е излязъл от добрите вярващи или от лошите вярващи.

Сега да се поспра и да направя една малка диверсия на моята мисъл: зная, българинът, изобщо, ако му кажеш една мисъл, дълбока, философска, той или ще се отвлече, или ще заспи. Умът му не може да издържи една силна мисъл. Та затова ще направя една диверсия с един разказ из римските времена, пак във времето на Нерона. Някой си благороден патриций, който се наричал

Иверций, благороден и високо образован, запознава се с една вдовица, римлянка, която имала едно малко момиче, но по естество той имал голямо отвращение от жените – обичал жените, но не обичал жени да го пипат, и при всяко докосване от жена, като че с огън са го попарвали. Този Иверций се запознава с учението на тогавашните християни и решава да посвети живота си на новото учение, и според тогавашния обичай решил да иде в пустинята да прекара в съзерцание, в съредоточение на своя ум, да намери Божествените истини, т.е. да опита има ли такъв жив Господ или не, и може ли този Господ на опит да го види.

Когато ние кажем, може ли да видим Господа, евангелистите казват: Бога никой никога не Го е виждал. Не, не! Слепите хора не са Го видели, а всички хора, на които очите са отворени, са Го видели поне един път в годината. А който е писал Евангелието, взел е само този стих: Бога никой никога не Го е виждал, а е извадил тия думи: Бога никой никога не е виждал в своето невежество, понеже Бог не е на невежите, на слепите, а Бога всеки Го е видял, който има знание, Божествено знание. Ако е православен, ще каже: Господ е толкова свят и чист, че ние, грешните хора, сме недостойни да Го видим, но чрез някой правоверен, светия, свещеник, той да се помоли за нас, че дано Господ да се смили. И затуй сме дошли до този хал, защото пращаме при Господа все такива нескопосници. Ще ви приведа един пример. Един учител се влюбва в една мома, учителка, но за да узнае дали тя ще се ожени за него, праща един свой ученик да види, да говори с нея. Отишъл ученикът, хвалил там своя учител, хвалил го, но тя се влюбила в ученика и му казала: Защо не ми говориш за себе си, ами за своя учител? И ние пращаме все нашите ученици при Господа, да ни уредят работата. И най-после ученикът се оженил за момата, а учителят останал на понеделник. Това е един факт. И ние като пращаме сватове, те са уредили работите си, а ние оставаме с въпроса дали има Господ или не. Сам ще идеш, ако искаш да се жениш. Иди, срещни се с момата, не ти трябва никакъв сват. Сватовете, това са най-лошите хора на света. Е, дошли да сватосват, ще кажат това, ще говорят, което не е, ще въздигнат момъка до небето и ще въздигнат момата до небето. И после като не се разбират, ще кажат: Е, туй трябва да направим, и те да се научат на нашето учение. И всичките религиозни учения все тия лъжи ги турят на избор. Основно задайте вие на един религиозен човек въпроса: Ти вярваш ли в Бога? Той няма да ти отговори направо, а ще каже: Чакай да видя какво е писал еди-кой си. – Зная, туй съм го учили, ама ти кажи. – Е, трябва да видя окултизма какво казва, как говори еди-кой си. Науката знае тия работи, но ти, твоят личен опит какъв е? Имаш ли личен опит? Той, за да не се издаде, ще си помисли малко какво да отговори. Аз зная, че той няма никаква опитност, ако го запитам да каже чистосърдечно. Един господин дойде при мен в моята стая и ми задава един такъв въпрос: Слушай, ти като на твоите слушатели да не ми говориш, да не мислиш, че съм такъв глупак, да ме убеждаваш, не искам да ме убеждаваш, но ти опитност имаш ли, туй, което проповядваш, тъй ли е или само залъгваш хората? Казвам, аз ще ти кажа сега: направих му един опит в какво аз вярвам, и като направих опита, казвам му: Вярваш ли в Господа? – Вярвам. Туй, което проповядвам, е една велика истина и ти можеш да я опиташи, тъй както аз съм я опитал. И като опиташи тази велика истина, в ума ти ще стане един велик преврат, че ти може да слугуваш на всички хора със съзнание, и душата ти и сърцето ти ще бъдат радостни. Казвам и на вас: Вие можете да направите този опит. Някои са го направили, но още се спират, мислят: Ние сме грешници и Господ няма да ни приеме. Този Господ, когото аз проповядвам, много обича грешниците, като ги погледне, Той се усмихне и им изпрати своите лъчи. Този Господ, когото аз ви проповядвам, особена слабост има към грешните хора, обича ги, разбирайте ли? Аз го наричам Господ не на праведните, а Господ на грешните хора, Господ на безверниците.

Прави правете пътищата Господни. Ние оставихме Иверций, той си отиде. Решава се сега да иде той в пустинята, да изучава туй учение. 20 години живеел там. Но това малкото момиченце, като израстнало, имало особена слабост към Иверций и се решава да отиде да го намери. Но тази млада мома знаела, че той имал голямо отвращение към жените, и решава да вземе мъжка форма. Облича се тя като един млад момък, който бяга от света и иска да се посвети на християнството. Макар че 20 години служил Иверций на Бога, провидението го заслепило, той не можал да я познае, че е жена, и я считал от същия пол, както него. Той и? казвал: Ти трябва да се пазиш от жените, понеже тия жени може да ти създадат, на тебе, млад момък, най-големите главоболия. – Да, да – казвала тя, – аз зная и ще туря учението ти на сърцето си и ще изпълня твоето учение. Но, учудвал се той, когато дохождала някоя жена или мома, той бил особено весел, т.е. тя ще се приближи, ще хване момата за ръка, ще я целуне, ще я прегърне. Вечерта Иверций пак ще я повика: Ти ме тургаш в голямо

изкушение, такива работи не трябва да правиш, тия хора, които идат при мен, ще видят, че си млад момък, не трябва да целуваш момите: или трябва да изправиш поведението си, или аз трябва да бягам, – Моля ти се, учителю благи, аз имам една слабост към жените, като ги целувам, може да изкореня тази слабост. – Дано Господ ти помогне да изкорениш тази слабост. Питам: Този Иверций имал ли е много право разбиране за човешкото естество? Ако този фиктивен момък целувал тия моми, каква пакост прави? Я ми кажете? Никаква пакост не прави.

Сега вторият пример, който ще ви приведа, той е от класическите времена. Азман-Тура се наричал този велик учител на бялата ложа. Азман-Тура имал двама ученици. Но тук и двамата ученици вече са момци, т.е. не ученици привидни само, жена облечена в мъжки дрехи. Вторият се наричал Вимерсице. Той се влюбил в една мома, без да знае учителят му, а това в тия времена било забранено, на всички ученици, които следват тази школа, влюблване в този смисъл, както сега ние разбираме, било забранено. На тия двама ученика той е разчитал много и искал да предаде своите знания и да ги направи наследници в бъдеще. Това било в онази епоха, когато той е искал да направи един опит за подмладяване, възстановяване на своята енергия. Повикал двамата си ученика, имало известна стаица, там да направят опита, ще влязат и на двамата дава им една течност, те трябвало да я разредят и да я турят в стаята отвън. Няма да ви разправям как стават тия неща. Но той искал да ги изпита, той подозирал каква е работата. Възлюблената на единия от тях била болна, и в ума си той вложил да употреби това за благото на своята възлюблена.

Питам сега: Имате два морала: едно задължение към своя учител, а другото – влечеение към своята възлюблена. Как бихте решили въпроса? Има ли право той да изльже своя учител за благото на своята възлюблена? И опитът на Азман-Тура излезнал несполучлив. И съвременните християни мязат на този Вимерсице. Те са взели Божието благословение и сега на земята го употребяват, ядат и пият. Да, ядат и пият, но смъртта, възмездието на кармическия закон, постоянно иде. Азман-Тура постоянно прилага закона, че всеки един човек ще пожъне плода на своето вярване, плода на своите действия и казвам, че нашите пътища, най-първо, трябва да бъдат прави. Ако този ученик беше верен към своя учител, добре щеше да стори: този учител разбра сърцето му. Той не искаше учителят да помогне на неговата възлюблена, той искаше да лицемерства, сам да и? помогне и да покаже, че той е един велик авторитет.

Сега казват: Прост поп не искам да стана, поне владика. И майката казва: Расти, синко, владика да станеш с патерица. И ако не поп, поне архимандрит да стане. Това е най-долният морал, който съществува в света. Ако човек влиза в църквата, да стане владика, да стане архимандрит или друг, той няма нищо общо с Божествената Истина. Преди всичко, той трябва да влезе в църквата, за да намери Божествената Истина, да служи на Бога, да стане като едно дете, и казва Христос: Царството Божие е за децата, ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие. И днес всички питат: Защо младите бягат от църквата? Защо да не бягат от църквата? И повече бягане ще има от църквата. Сега някои, които ме слушат, казват: Туй не е за доброто на българския народ. Питам: Вашите възгледи, които имахте досега, бяха ли за доброто на вашия народ? Преди хиляди години – аз преди хиляди години не бях тук, – сравнете преди 1000 години, 800 или 500, ако България е била по-добра, отколкото сега, аз съм готов да оттегля думите си. Учение, което почива на патриотизма, ще се разруши, то не почива на здрава основа. Общественият патриотизъм трябва да почива на абсолютните истини. Патриотизъмът трябва да почива на Божествената Велика Любов, трябва да почива на Божествената Велика Мъдрост, да бъде обоснован на един вътрешен закон. И нам ще кажат: Ние сме българи. Не! Преди всичко ние сме хора, човеци, които мислят, след това сме българи. А сега искате да ни убедите, че вие сте българи. Е, тогава, ако вие сте българи, България трябва да бъде най-великият народ в света. Не е така. Аз нямам нищо против никой народ, животът им не намирам, че е лош, но едно нещо липсва на хората: липсва им Любов. Пак ще ми кажете: Е, тази Любов. Да, да, аз ще ви проглуша с Любовта! **Виж, като дойде до закона на Любовта, аз ще направя насилие!** Аз съм наминал да ви разрушам и къщите. Защото ако не се разрушат вашите къщи, вие ще измрете в тях, а като ги разрушите, ще влезе слънцето и ще бъдете свободни. Гробът не е ли една къща? И ще се разпукат гробищата, и мъртвите ще излязат навън. Сегашните къщи и църкви трябва да се разпукат, съвършено да се разпукат, аз разбирам вътре, във вашите убеждения, които са напластени от хиляди години, вашите теории трябва да се разпукат и да влезе Божествената светлина и топлина, да разтопи този лед, който ви е сковал. Вие все сте недоволни, и учени, и богат. Защо?

И тогава ще кажете: В света има един Господ, Който е милостив, всемъдър, Господ на Любовта, Който обича грешните, велик учител на невежите. Когато някой е невежа, той е готов да го учи. И всеки един, който се нуждае от Неговата светлина, Господ му е много приятно, когато ние излезем, каквото сме, да ни огреем. Казва някой: Не те ли осъкъряваме? – Не, мен ми е много приятно, когато се грееш на моята светлина, и мен ми е приятно, когато те пека. Тъй чета аз в Божествената книга. И най-напредналите, като дойдат след мен, и когато вие влезете в Божествения път, ще разберете, че туй е Господ. А сегашният Господ знаеш ли на какво мяза? Аз ще ви приведа онзи анекdot, дето са направили студентите в една колегия в Америка. Искали да опитат един професор колко е учен, той бил отличен зоолог. Всички студенти направят един бръмбар, взимат 10–20 части от разни бублечици и направят една особена бублечица. Избират комисия, отиват при него и му казват: Господин професоре, намерихме един особен спекимент, молим ви, понеже сме невежи, да ни кажете, да ни осветлите върху него. Той го разглеждал и казал: Хъмбъг! Момчета, това е ваша измислища, такова нещо Господ не е направил. Та и ние сега хъмбъг правим. И който не знае, казва: Особена пеперуда е тя. Да, за невежия е особена, а за учения професор е хъмбъг. Кажете: Това не е същността. Когато във вашето сърце влезе Любовта, Божията Любов, тогава по особен начин ще разбирате Истината. Сега, за да обясня, ще ви дам как можете да намерите тази Истина. Де се раждат противоречията? Да кажем, аз имам един отличен палат и ви приемам, но стаята ми е толкова малка и има само един малък прозорец, който гледа към изток. Може да туря един да види слънцето, двама, а другите не може да го видят, а вън чакат 200 души и ще се роди едно съревнование. Защо този да е при прозореца, а не друг, и ще почне едно мушкане: ти ли си прав или не. Аз им казвам: Имам една нова философия, дето няма мушкане. Този прозорец ще го махна. Ама без прозорец не може, ние ще гледаме слънцето от прозореца. Това не е наука! Това е наука на мушкане. Но ако аз ви наредя вън в двора на палата и ви наредя на разстояние 10 метра един от друг, всички 200 души може да се наредят да го гледат, и пак ще има достатъчно празно пространство за още толкова. А сега нас ще ни турят в църквата и ще ни кажат: Само оттук може да гледате слънцето. Да, хъмбъг, тия лъжливи теории трябва да ги изхвърлите и да знаете, че ние сме чада на живия Господ. И тъй е писано в кодекса: На умните, на онези, които Ме познават, които Мне любят, Аз ще им се изявя, и ще им дам всичкото благословение. В сегашното човечество най-силните души, най- мощните души са въплътени в бедните хора. В богатите хора са хилавите души. Между бедните има герои, те побеждават, а богатите, които имат всички условия за живота, слизат надолу, защото са слаби души. И нашето учение не е на богатите, не е и на учените, защото между учените не се намират най- силните души. Някой учен запитайте го, има ли Господ или няма? Той няма доблестта да каже, знае ли или не, а ще каже: Е, науката това още не го е доказала. Не науката, а ти си професор, учиш другите хора, този е съществен въпрос. Най-първо човек трябва да познава Бога! Нищо повече! Всяко едно същество, най-първо, трябва да е запознато със слънцето, за да има свежа мисъл. А ние можем ли да имаме една свежа мисъл, без да познаваме Бога? Не е така, това е една квадратна лъжа, квадратна лъжа! Всеки един от нас може да види Бога, да се разговори с Него, да живее с Него, да работи, и всички благословения ще дойдат, и да тръгнете към този велик свят. Кога? Цялата вечност е на разположение. Най-първо, ще се освободите от мисълта, че има смърт. Туй може да бъде днес, утре, след една година, след 10, 20 години, хора, които мерят времето, са хора смъртни, а ние не мерим времето. Добър е Господ и за нас, защото ако не в този живот, в другия, петия, шестия, но нека всяко нещо дойде на своето време.

Прави правете Божиите пътища, тия пътища, които Бог е направил за нас. Той ще дойде да освободи нашите души. И аз искам вашите души да бъдат свободни от лъжливата идея за смъртта, свободни от лъжливите понятия, че си смъртен. Много свободни трябва да бъдете. Мислете право. Всеки да каже: Аз видях Господа. И аз ще питам: Господ кога Го видя, когато изгряваши или когато залязваше? Сега ще кажете: Тези са поклонници на слънцето. Не, не, туй слънце го гледат хората и пак не се оправят. Но който е видял онова слънце веднъж, той **никога** няма да го забрави! В неговото сърце ще трепти такава светлина и топлина, която ще го преобрази. **И той като се върне от този изгрев, вие ще го познаете.** И сега времето наближи, изгревът иде. Велик изгрев иде! Аз искам вие всички да бъдете готови и на мястото си. Кога иде слънцето? Сега пак някои от вас ще кажат: Ето една мистификация. В нас мистификация няма, тайни няма. Тайните са за глупавите хора. Ние искаме да направим всички неща разбираеми за хората. И следователно нещата, Истината е

всякога една и всеки може да я узнае. А лъжата всяко е тайна и никой не може да я узнае. И тогава казват: Да изучаваме тайните на природата. Да изучаваме не тайните на природата, не тайните на живота, на света, а живите истини в природата. Аз твърдя: Да изучаваме великия живот на живата природа, да дойдем в контакт с нея, да работим с този Господ, който сега работи. И сега някои ще кажат: Дошло ли е времето? За умните времето е дошло, а за глупавия още няма да дойде. За гладния времето е дошло, а за сития още няма да дойде, за жадния времето е дошло, а за онези, които не са жадни, след хиляди години ще дойде. Който от вас е гладен, времето за него е дошло, времето е сега, след половин час ще имате или закуска, или обед. На ситите Господ дава лопата и мотика, там далеч на лозето, по къщите, всички на работа!

Прави правете Божиите пътища. Аз не правя упрек, но казвам, време е за всички. Всичца попове без разлика, евангелисти, да знаят, че в света има един Господ, Който призовава всички хора да живеят в братство. Този е правият път – в братство, в сестринство. Тъй казва Божественият глас, който идва отгоре. И той говори във вашите сърца тази истина. Аз не ви говоря никаква мистификация. И аз виждам колко сте доволни. Има ли по-хубаво нещо от това, да срещнеш брата си или сестра си, да те прегърне, да ти даде тази братска или сестринска целувка. То е най-великото, най-благородното в света. И ако аз преведа тия форми на братство и сестринство във втора и трета степен, ще кажете: Ето друга мистификация. Хайде, ще ги оставя тия степени, ще оставя в първа степен тия братства.

Прави правете Божиите пътища. И кажете: Аз видях ли Господа? – Не съм. Не казвайте: Е, няма да го видя, не! Кажете тъй: Аз ще направя всичко, всичко ще употребя, но ще видя Господа, ще го видя този Господ, искам да ми проговори, една дума да ми каже.

Ще го видите и ще ви каже тази дума и във вас ще стане един преврат. И вие ще минете от едно състояние в друго. И ще придобиете ум на един ангел. И ще кажете като слепия: Сляп бях едно време, но сега виждам. Невежа бях едно време, но сега зная, зная, защото ме озари светлината на онзи Бог, и сега Го познавам.

Тогава, Той е моят възлюблен, в Когото живея, движа се, съществувам и върша всичко.

Прави правете Божиите пътища, защото Господ иде!

Беседа, държана на 2 април 1922 г. в София.

Волята на Отца

Защото слязох от небето, не моята воля да сторя, но волята на Тогози, Който ме е проводил.

(Ев. Йоан 6:38)

Ще прочета част от шеста глава от Евангелието на Йоана. Тук се спират мнозина и казват: Да повярваме в Иисуса и ще се свърши работата. Не това. Да повярват хората в Любовта, да я възприемат и усвоят. Не приемат ли туй учение, всяко друго учение е нищо. Иисус Христос, това е символ на Любовта. Нямате ли Любовта, никого нямаете в света.

Воля в най-простия смисъл означава акт, проявен на разумния живот. А в разумния живот има 3 основни елемента, три основни проявления, от които ние заключаваме: разумният живот е смислен живот, живот на разумни желания и разумни действия. Значи влиза мисъл, чувстване и действие. Но това е само външната страна на живота, защото тия три елемента са преходни, не са съществени, макар че ние се спирате и казвате, че мисълта е всичко; обаче нашите мисли постоянно се менят: имаме мисли добри, имаме мисли лоши. Следователно туй, което се мени и променя в себе си, не е реално. Като казвате не е реално, не че не съществува, съществува, но е дисхармонично, а разумният живот подразбира вечна хармония в себе си.

Сега Христос казва: Слезнах от небето не своята воля да изпълня, но волята на Онзи, Който ме е пратил. И най-голямото заблуждение, което днес съществува в света, е, че всички ние мислим, че на земята никой не ни е пратил. И учени, и прости, всички са под един знаменател. Идете в гората, попитайте кое и да е птиче: Кой те е пратил? То само ще подскочи от едно място на друго и ще каже: Аз. Попитайте един червей: Кой те е пратил? Той само ще се помръдне от едно място на друго и ще каже: Аз. Попитайте всеки друг: Кой те е пратил? – Тър-тър казва: Аз, аз. Елате при хората, попитайте простите хора и те ще ви кажат същото, попитайте учените, всички казват: Аз, аз. И знаете ли откъде иде заблуждението?

Едно време един голям дявол и един бог, двамата се сдружили. Дяволът бил много невежа, а богът – говоря за старите божове – бил по-учен. Като разсъждавали и изучавали природата, натъкнали се на себе си: Как се явихме ние в света, какъв е нашият произход? Тръгват те, отиват в гората при един велик мъдрец и му казват: Учителю, я ни кажи кои сме ние? И той им казва: Вие сте това, което сте, намерете себе си, азът, то сте вие. И двамата казали: Разбрахме живота: ние сме това, което виждаме. Дяволът, като разбрал това, дошъл на земята, направил къщи, гостилиници, кръчми, пече кокошки, гъски и казва: Азът, сиреч това, което съм, трябва да го храним, аз съм всичко в света. И направил всички гостилиници, които сега съществуват, тигани, тенджери, паници, лъжици, всичкото това изкуство той го образувал за ядене и пие. Той е първият учител по готварството. И той останал такъв, какъвто бил – невежа, той се задоволил с това и казва: Аз разреших философията на живота: яж и пий, другото е празна работа, никакво знание не трябва на света. Като попитате някой материалист: Какво нещо е животът?, той ще опече една кокошка и ще каже: Това е животът. И прав е донякъде, но ако туй положение и туй твърдение беше вярно в своята основа, то онези, които ядат кокошки, трябаше да живеят добре, да не боледуват, да не умират, а виждаме тия господа, които поддържат тази философия, след 50–60 години опяват ги и ги оплакват. Какво тогава? Липса на тази философия нещо, този живот не съдържа всичко. Значи кокошките дават една липса на елементите. Дяволът не се решил да разрешава по-нататък въпроса, но този бог, като ял и пил, не го задоволило това, пак се върнал при мъдреца и му казал: Какво съм аз? Мъдрецът отговорил: Намери какво си ти! Отишъл той в света и разбрал, че в человека има сили, които действат при желанията, но видял, че и в тия желания пак има нещо променчиво: някой път човек е щастлив, после е нещастен, някой път е доволен, друг път е недоволен, и разбрал, че и тук има нещо. Пак отишъл при мъдреца: Учителю, кажи какво съм аз! Какво е животът? – Намери го – казал мъдрецът, – иди и го търси. Отишъл той и почнал да мисли, че в живота има и мисъл. Но разбрал, че и в мисълта има нещо променчиво. Отишъл наново при този учител и го попитал пак за същото. Иди – казал мъдрият – и търси живота не в променчивостта на нещата, но във всички онези неща, които не се променят. И този бог намерил и разбрал, че истинският живот нито се ражда, нито умира. Сега някой ще каже: Как може туй, да не се ражда? Нали трябва човек да се роди и да умира? Ние разбираме раждане и умиране, това са само една фаза, ограничение на живота. Защо и за какво, няма да се спират да разправям, а ще ви кажа само това: животът, това е кръг, един конечен кръг, направен от конечни прави линии, а безконечният живот, това е една безконечна окръжност, а безконечната окръжност, това е една спирала. Следователно тази спирала, гледана отгоре надолу, се показва като окръжност. Но човек трябва да излезе извън тази философия, да разгледа и да види, че животът не се състои само от един кръг, а от много кръгове, които вървят нагоре и се издигат все по-високо и по-високо. Сега всички, които ме слушате, намирате се в един кръг и казвате: Ние сме хора: мислим. Но знаете ли преди 100 години, 1000 години какви сте били? А преди 100,000,000 години? А-а – ще кажете, – преди 100,000,000 години ние не съществувахме. Аз ще ви задам друг въпрос: След като заспите и вашето съзнание се изгуби и пробуди и нищо не помните, питам, къде бяхте снощи? Защото ако бяхте в тялото си, трябва да помните. – Не зная къде бях. Е-е, може ли туй съзнание тъй да изчезне и да се връща? Къде е било туй съзнание? Материалистите ще кажат, че нашето съзнание се произвежда от мозъчните клетки. Е добре, ако мозъкът е един фактор на съзнанието, той трябва да седи по-горе от съзнанието, а всъщност ние виждаме, че не е така. Когато заболее мозъкът, съзнанието го лекува, а когато те заболи ръката, кой я лекува? Съзнанието е, което лекува. И доколкото съзнанието е ясно, дотолкова човек е здрав! Колкото съзнанието повече се замъглява, толкова и повече налитат болестите. Значи всичко зависи от светлината на съзнанието, от тази вътрешна светлина. Следователно носителите на туй Божествено учение трябва да пробудят в себе си съзнанието си. Може да направите един малък опит. Не ви питам от коя вяра сте, от кое вероизповедание – евангелист или православен, или будист или мюсюлман, за нас тия неща не важат, вие може да приемете каквото искате верую, ние сме хора на живия опит и на малките опити – ние не правим големи опити. И всяко нещо при нас е строго математически определено, всичко подлагаме на опит. И всякога може да направим един малък опит, да ви докажем, че туй, което ние твърдим, е една истина, такава истина, както един машинист би казал за своята машина: тази машина е направена от това и това. Този човек има едно положително знание. Сега, в математиката има такива задачи, че някой път елементите са неопределени, но все-таки в математиката трябва да има един или два елемента, върху които да се гради другото. Може ли да се гради то, ако има все

неизвестни? Сега, съвременните хора искат да разрешат какъв е смисълът на живота. Бога не познават, светлината не познават, а искат ангели да станат. Да, светлина липсва у хората. И след това седят и питат: Какво нещо е Господ? Започват с това: Я ми кажи, какво нещо е Господ? И мислят, че този е един от най-важните въпроси. Аз казвам: Това е най-глупавият въпрос, по-глупав въпрос от тоя няма – да питаш какво нещо е Господ. И онзи, който задава този въпрос, е по-беден от фасул. За да запиташи какво нещо е Бог, ти трябва да учиш, да учиш, да учиш, и след като свършиш всичките науки на земята и на небето, само тогава ще зададеш въпроса какво нещо е Бог. И знаете ли как ще ви отговорят? **Бог е Любов, която трябва да опиташи вътре в себе си.** Това е прямият отговор! И тогава, казва: Е какво сега, като намериш Господа? Ако си мъртв, като Го намериш, ще оживееш, ако си беден, ще станеш богат, ако си глупав, ще поумнееш – тези са резултатите. И тогава обратните резултати са: Като намериш Господа, ще излезеш от православната църква, ще излезеш от евангелската църква, ще излезеш от мохамеданската църква, ще излезеш от будистката църква, ще излезеш от българския народ, английския, френския и други. И какво ще остане тогава? Ще остане само човекът, тъй както го е направил Господ първоначално, тъй както майка ти те е родила. Това са все пелени, в които майка ти те е повила. Аз не казвам, че тия пелени са лоши неща, прекрасни са, имате ги, докато сте деца на 6 месеца, прекрасни са, този повой е необходим, така ще те повият с него. Но като станеш на 20 години момък или мома и да те повие майка ти с тия пелени, то е смешно. В сегашните векове да се говори за пелени е смешно. Не се нуждаем от пелени, а от хубави гащи, направени от най-хубав плат, и от дълги палта, пак направени от вълнен плат, или ленен или конопен здрав плат, и този плат да бъде тъй широк, че да можем свободно да се движим, а не майките да казват: Чакай, мама, ти не знаеш, може да ти се превият крачката. Когато някой проповядва: Търси? Господа в православната църква, там има верую, или като дойдеш при евангелистите – да не мислят тия мои братя и приятели, че ги подигравам, ще ме извинят, – казвам, колко са смешни. Там казва някой: Вярваш ли в Господа Иисуса Христа? Казвам: Ти този Господ виждал ли си Го? – Тъй е писано в Евангелието, а то е православно, тъй са писали Светите Отци. Питам жабата, защо крячи в блатото? – Е-е, едно време тъй крячеха и дядо ми, и баба ми, туй е един обичай у нас. Туй няма никакъв смисъл, ако аз намеря онзи впрегнат вол в ралото, да го попитам, как си турил врата си в тоя хомот, и той казва: Не зная. Трябва да го е впрегнал някой, и той казва: Впрегнат съм, ще работя, има една естествена сила, впримчила ме е за врата, нещо усещам и трябва да ора, необходимо е, неволя е това. Да, неволя е човешкият оsten. А ние такива хомоти и остени неискаме. Господ не ги е създал. Първоначално Господ е създал един живот на Любов и хармония, а ние, когато развалихме тази Любов и хармония, направихме всички хомоти и остени и казахме: Този хомот е необходим, този оsten е необходим. Необходим е за воловете, но ако и теб турнат в този хомот като човек, тогава ще кажеш: Може и без хомот.

Христос казва: Аз дойдох да сторя не своята воля, но волята на Оногова, Който ме е пратил. Значи, пратил го е да каже, да изяви Неговата воля. И казва Писанието: Бог **привлякъл ви с нишките на Любовта си. И единствената главна цел, за която Бог е създал света, е тази: Той иска да ви покаже, че е Любов!** И ако вие ме питате как трябва да живеете, ще ви отговоря: Целият ви живот трябва да бъде едно изявление на тази безконечна и безгранична Любов, която действа в целия космос, и всички ваши мисли, чувствания и действия трябва да бъдат проявление на тази Велика Божия Любов. Това е смисълът! Вън от тази Любов, животът няма никакъв смисъл. И може с вас, които ме слушате, да направя един опит. Един опит мога да направя, и той е следующият: да ви докажа Любовта. Когато аз говоря, не се шегувам, и което съм говорил, аз го подлагам на опит. На ония, които вярват, им казвам: Опитайте, ние правим опит. Да вземем един 80-годишен старец и една мома на 21 години, най-жизнерадостна, и да направим опит, да вложим туй **учение**, което казвам, в ума на стария, и старото учение в ума на младата мома; след 5 години аз ви казвам, че старият човек, с туй учение, ще се подмлади, а младата мома ще остане. Е, питам, едно учение, което ви оставява и обезмисля живота ви, има ли смисъл да го носите на гърба си? Не! Следователно ние проповядваме едно учение, което вие можете да опитате. При нас заблуждение няма. При нас като дойдете, всички заблуждения ще изчезнат. Ние не казваме: Тъй е искал Господ. Като дойде гладният при мен, аз не казвам, че Господ му е рекъл да бъде гладен, а ще му кажа: Братко, ела, аз днес имам случай да ти покажа моята Любов. Най-първо ще попеем малко с тебе, вземи моята арфа на 32 струни, и двамата ще пеем: той пее, аз пея, той пее, аз пея. След половин час казвам: Отлично

парче е това! Може туй парче да е направено от зеле, от праз, пшеничен хляб, и той казва: Благодаря ти. А сега ние, съвременните философи, като дойде някой гладен човек, ще започнем философски и ще кажем: Ти знаеш ли, че си един голям грешник, затуй си изпаднал до туй дередже, ако беше прокопсан, майка ти такава, баща ти, това, онова – ще му четете молитви и той ще търси друго място, и после ще му разправят закона за кармата. Законът за кармата се проповядва само на сити хора, а на гладни хора няма да проповядват той закон. На бедния не му разправяй защо е беден. На глупавите хора не разправяй как е създаден светът, то е само за учените, а на глупавия друго ще кажеш. На гладния, имате едно добро условие да му покажете Любовта си. На жадния, имате един случай да му покажете, че го обичате. Не питайте защо е жаден. И сега мнозина казват: Да се превъзпитаме тъй, че като дойде Духът в нас и като излезе навън, ще направим нещо. И колко са смешни! Те мислят, че Духът изведнъж ще дойде. Българите като повикат един гайдар, той като извади гайдата си и я надуе, започва да свири. И казват тъй: Да ме надуе Духът, ще свиря. Това е физическо разбиране, това не е разумно свирене. Ти си една гайда, която сама може да се надуе. И как ще се надуеш? Трябва да вложиш Любов в себе си и тогава ще свириш хубаво. Не вложиши ли Любов, чакай Духа. Ами че проявленето на Духа, това е Любовта. Ако ти не приемеш Любовта, никога Духът не може да дойде. Ние не вървим по един правилен път. Не приемем ли Духът, и Бог няма да дойде. Така вървят тия неща. Туй велико, вътрешно просветление на ума става последователно. Първото и необходимо нещо в живота е: Всички искате да живеете един щастлив живот на земята. Но не по земному. Можем да живеем тъй. Сега, някой път, аз съм казвал, че на земята няма щастие. При какви условия? При това разбиране, при тази философия, при това знание, при тези религиозни вярвания, при тия традиции вярно е това – щастие не може да има. Двама души или два народа се скарват, почнат дан-дун. Хубаво, направят една каша, и след туй с музика се връщат и казват: Победихме! Тревога е, сега един победи, друг победи и цялата земя е покрита с кости и отгоре написано: Еди-кой си победиха. Кога побеждавате вие? Да победи може човек само тогава, когато знае да владее своя ум, своето сърце и своята воля. Това е велика победа в живота! Не мислете, че в света няма и други сили, които може да употребим за своето въздигане. Има. Ние, съвременните културни хора, ако ни попитат може ли светът да се оправи, ще кажем: Не може да се оправи. Ако идете по-надолу и попитате по-низшите животни, може ли да ви отговорят? Ще си подигнат раменете. Защо? Туй е невъзможно за животните. И следователно много културни животни не могат да направят един железен път или една къща, но един поет, професор, един съвременен медик могат да построят такава къща. Животните и да искат, не могат, казват: Туй нещо е невъзможно за нас. Но невъзможното за животните е възможно за хората. Следователно има неща, които са невъзможни за нас, а са възможни за други същества, които седят една степен по-високо от нас. Пак са човешки същества. Има и други хора, които вие не виждате. Материални хора са. И понякога път българите казват: От тия големите хора се урочасва. Ама че на някого от тях може да се е схванал гръбнакът, което показва, че при известни условия този големият човек го е натиснал малко. Уроките са именно тия натискания от по-горните хора от нас. Като имаш такъв човек, ти трябва да го държиш да не си отива. Ами ако някоя муха кацне горе на главата ми, и аз и? кажа: Не ме беспокой, един път, два пъти, три пъти и после я натисна с крака, та като се върне при мухите, ще каже: Някакъв елемент ме притисна. Не, не, притисна я един разумен човек, който е хиляди пъти по-горе от нея, нищо друго. Не е добре да безпокоим главата на някой умен човек.

Христос казва: Аз дойдох на света, не моята воля да сторя, но волята на Тогози, Който ме е проводил. Е, как тълкуваме ние работите в света? Аз ще ви дам един малък анекдот. Доктор Мерил, един знаменит доктор, млад и красив, високо интелигентен и благороден момък, оженва се за една хубава мома, графиня, от високо произхождение. Но тя била толкова ревнива, понеже той бил много хубав, и като лекар, приемал болни. Хубави дами с пръстени, с капели са идвали, а тя казвала: Хм, тия болни, тя е тъй здрава, но за доктора идат, зная какви болни сте вие. Първата, която иде, ще я приеме той в стаята си, в кабинета си ще я приеме. Седи първата дама, казва: Господин докторе, имам разстройство на сърцето... А жена му: Зная, зная, и моето сърце едно време трепереше. – Нещо ме стяга в гърдите... – Да, зная, зная, стяга те в гърдите..., тя тълкува, че и нея стягало едно време така. После казва: И главата ме боли. – И мен едно време ме болеше. Едната разправя за болестта си, а другата седи в стаята и философства, тя не вярва: Знаем тази болест, все искаш да те попипа докторът, нямаш никаква болест. И след 10 години клиентелата на доктор Мерил съвсем намаляла. Кабинетът му съвсем запустял. И ние, в съвременния ни живот, така постъпваме каквато и

благородна черта да прояви някой, той казва: Знаем ги ние тия, виждали сме ги. И в целия Балкански полуостров няма по-нещастен народ от българския. Той мяза на жената на доктор Мерил, красив е, отличен е, но неговата ревнивост и тщеславие са големи. У българина има любопитство, крайно любопитство. Българинът си туря ухoto навсякъде да подслушва какво се говори. Но дойде ли някъде да философства, да знае, то не му трябва, а поприказвайте му за магия, за неща, за работи невъзможни, той ще даде ухо. И българските учени хора и музикантите все са такива. Един музикант ми се оплакваше: Ние сме толкова много в София, но не можем да се срещнем. Всички музиканти се критикуват. И българите сега се намират при най-добрите условия на своето развитие. Двама музиканти не могат да се срещнат и да свирят. Този не свири хубаво, онзи хубаво – това е една лоша черта, това е неразбиране на живота. Лошевината знаете ли къде седи? – В погрешните разбирания. Ако този български музикант беше повярвал, че той е един грешник, един велик, голям грешник, който иска да учи и като учи музика, го очаква един велик живот, той другояче щеше да живее, и навсякъде можеше да прояви своята дарба. Но той, щом свърши музикалното училище, иска да свири за пари, свещеник да стане за пари, навсякъде само за пари. Не казвам, че само българите са прости. Всички народи в съвременния културен свят са хора само за пари. Има само един народ, с който ние си мязаме, те са американците. Те казват тъй: Всесилният доллар. И Славейков е казал тъй: Парице, парице, всесилна царице, с тебе в рая, без тебе на края. Простият за мотика, направили са го владика. Българите си мязат с американците. Те казват, че с парата всичко може. Аз казвам: Не, не, владика с пари може да станеш, но с пари брат не можеш да станеш! И дето казва той: И простият с тебе в рая отива, да, в земния рай може, но в небесния рай – никога!

Христос казва: Аз дойдох не своята воля да сторя, но да изявя разумната воля. В днешния век всички казват: Християнин мoga да бъда, ще изпълня волята на Онзи, Който ме е пратил. А тази воля е воля любовна!

Сега, по някой път, аз искам да бъда много ясен, откровен, чистосърден, прям. Някой път никак не мисля за последствията. Всички трябва да се научим на този велик закон на Любовта. И понеже вие оставявате, аз ви казвам: Правият път, по който можете да направите живота си щастлив, е този. Недоволен си, това е липса на някакъв елемент в тебе. Гладът на какво е липса? Гладът е липса на храна. Гладът подразбира храната. Жаждата подразбира водата. Недоволството подразбира липсата на някакви чувства. Лошата мисъл – липса пак на благородна мисъл. Ние казваме: Откъде са тия лоши мисли? Тия лоши мисли не питай откъде са, а в даден момент, може ли тази празнина да я изпълниш, тъй както гладът с храната, жаждата с водата, твоето недоволство с доволство? Може ли да го задържиш? Може. Ако ти си недоволен, намери някое бедно същество да го обичаш. И сега аз ще ви представя, че в света има два вида любов. И в двата си вида тя е благородна. Ето как ще я представя в две фигури.

Представете си двама благородни момци, възпитани от родителите си, които трябва да проявят чувството на любов. Единият момък намира една 80-годишна баба, изоставена, взема я при себе си, завежда я вкъщи, измива и? краката, лицето, нахранва я, услужва и?, оправя и? леглото, гледа я, докато умре. Другият момък намери едно бедно момиче, хубаво, красиво, той го завежда вкъщи, и той го храни, облича. Питам, коя от тия два вида любов е по-благородна? Първата е по-благородна, понеже е безкористна. А вторият момък ще има изкушение. Но ето какво се случва: Тази бедната мома се влюбва в другого, и той остава недоволен. Както бабата на първия умира, така и младата мома на втория се оженва за другого, само че първият момък станал доволен морално, вторият казва: Не си струва човек да отхранва млади моми: те са неблагодарни същества. Поне тази мисъл ще му мине.

И тъй, великият закон е: Да се яви в нас онази безкористна Любов. И двата вида любов са хубави. И сега всички ние трябва да се стремим към този закон. Аз виждам хората, всеки ден ги наблюдавам. Правил съм опити, не един опит, два, три, четири, хиляди опити съм правил. От 20 години насам проверявам дали ще има изключение. Вземете вие две малки момиченца, ако еднакво им давате ябълки, еднакво се отнасяте към тях и двете се поправят, щом виждат, че ти си справедлив, и те следят как ще постъпиш, дрешките им са еднакви. Като им даваш храната, те имат вяра в тебе, но направиши ли едно малко отклонение, покажеш даже само привидно едно пристрастие, веднага ще се измени лицето на едното. Едното ще стане по-хубаво, другото ще погрознее. Срещне го някой и го пита: Какво ти липсва, момиченце? Казвам, ябълката е била по-малка, дрехите не са тъй хубави, яденето е по-малко. Туй са психически причини. Туй може да е

привидно. Изменете тогава условията и приложете обратния закон. Обърнете вниманието си към туй момиченце, другото ще почне да погрознява. И вашите лица са погрознели от този закон. Остарели сте по този закон. И някой казва: Сега ти като проповядващ, не искаш ли да оставиш това име сред този народ? Не. То ще бъде най-голямого нещастие. То ще бъде младата мома. Аз бих желал да оставя само спомена за старата баба, отколкото за една млада мома. И на българите искам да оставя любовта към старата баба на 80 години. То е философия. Безкористие трябва да има. Ако приемете Любовта и живеете в името на тая Любов, то е Божието име, великото име, което трябва да остане. Ако вие приемете Любовта, страдания няма да има. Този свят страда все от имена. Доста имена има. Сега казвам: За моето име няма място в света. Защо няма? Всичките имена, които трябваше да се напишат на този свят, са написани, и за моето име няма място, аз го задържам за другия свят. Като се върна на небето, там ще напишат моето име. То ще бъде името на Любовта! Разбирате ли? Питат ме някои: Ще ли те срещнем? – Никъде няма да ме срещнете! – Няма ли да те видим? – Никъде няма да ме видите. – Тогава? Аз искам вие да срещнете Бога, който ви е дал тази Любов: Той е тази Любов. Не се заблуждавайте: ако вие сами себе си не можете да любите, ако си неверен към самаго себе си, ако вие не сте научили себе си да любите, вие не мислите вашето добро. А понеже не мислите добро на себе си, не можете да мислите доброто и на другите хора. И първото нещо: Ние трябва да направим един опит със себе си. Аз не проповядвам: Ти бъди добър, а казвам: Направи опит. Казвам: Мога ли аз да бъда добър и при какви условия? А как мога да бъда добър? Опити: един, два, три и като науча това изкуство, ще кажа: Братко, моите опити излязоха сполучливи по този начин, и туй е добро.

И тъй, Христос е дошъл на земята да изпълни волята на Тогози, Който го е пратил. И вие казвате: Колко е блажен Христос, че го е пратил Господ да изпълни Неговата воля, а вие сте нещастни, че вас не е пратил. Но това е една квадратна лъжа! И вас Господ е изпратил да извършите Неговата воля, но вие като дойдохте, изпооженихте се, направихте си къщи и сте забравили защо сте дошли, и после трябва да дойде Христос да ви намери. И казва някой: Аз ще направя като Христа. Да, като Христа в туй отношение, че Той не забравя, че не е двоумен като вас. Един ум има той, едно сърце има, което не забравя. **Любовта е, която не забравя при всичките условия на живота!** Разбирате ли? И Христос иде да ни науми и да ни каже: Брата, толкова забавления са достатъчни на земята, проливане на толкова кръв, изпочупване на толкова глави, смазване на толкова сърца, смазване на толкова дробове, стига, върнете се сега; аз дойдох да сторя не моята воля, и вие сте погрешили, че правите вашата воля; аз дойдох да ви покажа, че трябва да правим волята, на кого? – На Оногова, Който ни е пратил. А сега казвате: Появярай в Господа Иисуса Христа и ти ще бъдеш спасен. И в какво ще повярваш? Ще повярваш, че ти си пратен от Бога на земята и да направиш Неговата воля. Ти ще кажеш: Ще сторя Неговата воля, на Тогова, Който ме е пратил, а не моята воля. И ти ще бъдеш едно с Христа. Духът Христов и нашият Дух са едни и същи духове по произхождение. Нашата душа и Христовата душа са едни и същи души, от едно и също произхождение. И когато ние кажем: Може ли да бъдем като Христа?, ние поставяме въпроса на една не логическа почва. А като кажем, че Христос бил от царско произхождение, а някой е роден от проста селянка, то е все едно. Каква е разликата? Онази земеделска жена е много по-благородна понякога, седи много по-горе от тази царица. И обратното, благородството не е в знанието на человека, а е вътре в съзнанието. Когато ти съзнаеш, че си пратен от Бога да изпълниш Неговата воля, когато ти си спомниш, че си благороден човек, ще разбереш своето произхождение. А когато те питат: Кой е баща ти! и вие отговорите – Не зная кой ми е баща, значи вие сте едно захвърлено дете. Ама вие напуснахте вашия дом на небето, тръгнахте по земята, ядохте и пихте, и сега се чешете по главата и се чудите как сте дошли в това положение. И всеки, който не чувства, не мисли, този му е краят. Млад е, яде, пие, остарява. Когато искаш да разрешиш въпроса правилно, отвори очите си, погледни нагоре, поеми дълбоко въздух и обърни се към слънцето, за да те проникне тази светлина навсякъде. Разширявай се, а не се свивай в себе си, нагоре подигай ума си. И така, всички ние трябва да бъдем свежи. Ние сме пратени да изпълним Волята, не само аз, но и вие. Вие ще ми кажете: Можем ли да бъдем като тебе? Аз питам: Мога ли да бъда като вас? Мога. Щом като взема вашия ум, и точно да мисля като вас, да действам като вас, аз ще стана като вас; и щом вие носите моя ум, и вие ще станете като мен. Но кога може? Сега аз не съм се проявил още, аз даже от себе си не съм се проявил една стотна част. Аз ви занимавам с една философия, която е още едно предисловие. Има нещо велико в света, има един жив опит, един велик жив опит, който може да проникне не след 100

години, а днес може да проникне. Нещата в света може да станат само по един начин! Като внесем този огън на Любовта, всичко можем да направим, още днес всичко можем да направим. И тогава ще се пригответят условия за втория, третия и т.н. дни. И ще разберем, че в живота има един вътрешен смисъл.

Казвам: Философията на живота е тази, да познаете, че вие сте изпратени отгоре, да изпълните волята на Онзи, Който ви е пратил преди милиони години на земята. И следователно за това е дошъл Христос – да донесе закона на Любовта, и казва: Само по закона на Любовта вие можете да изпълните тази Негова воля, понеже Той е Любов. И там, дето е Любовта, там е и Духът, туй, което движи силите. А туй, в индуската философия, го заместват с думата прана. Праната във всички нейни проявления е материя, която прониква във всичко и вечно се движи. Има няколко имена: прана, акаша, това са сили, които са в потенциално състояние. Някои я наричат татвас. Но акаша е първото проявление на тази татвическа материя в света. Туй са пак отвлечени думи. Индуите имат своя дума, те трябва да изменят своята философия. И съвременните християнски философи трябва да почерпят опитност от източните и да почнат оттам, дето те са спрели. Не казвам, че онова, което проповядват църквите, е лъжливо, всичко, което е вярно в православната църква, в евангелската, ние го приемаме, но всичко, което е лъжливо, ние го изоставяме. Ние не признаваме ония църкви, които носят остан и юлар. Ние имаме уважение към всички хора, но на всеки човек, който не говори истината, казваме: Братко, туй, което говориш, не е вярно, аз виждам твоето лице, очите ти показват, че ти не говориш истината, не е искрено, свежо сърцето ти, ти нямаш този Божествен пламък, умът ти няма светлина, той е потъмнял. Ще каже някой: Ама отде знаеш това да говориш за мен? Тъй е, домът ви не е уреден, вкъщи има неразбиране, работата, делата, нивите, всичко, биете се, карате се, това не е Любов. А когато влезе Любовта в един дом, мъжът ще отстъпи, жената ще отстъпи, синът ще отстъпи, дъщерята ще отстъпи, всеки отстъпва, не само отстъпление, но всеки дава и всеки иска да покаже услуга. Ако ние нямаме туй разположение, да вършим тези малки услуги, как ще вършим по-големи? Господ не иска големи работи от нас, много малки работи иска. А ако аз се спра, да свържа обущата на един старец, то е една благородна черта. Ако аз се спра при някоя стара баба, да и? дам една чашка водица, това е велико дело, то струва много повече от няколко милиона лева, дадени за бедните. То струва повече пред Бога на Любовта, понеже го правя съзнателно. Добро е, когато самият аз влагам сили от себе си, а не когато баща ми е оставил 10,000,000 и с тях правя добрини. Това не е никакво добро. Аз разбирам добро – да дойда на лозето ти с мотиката, да покопая един час. Един час да ти жъна или да ти шътам – това е добро. Ти си беден човек, един час да дойда в къщата ти, да ти поочистя, туй е добро, но от готовото да дам, то не е добро. Никакво добро не си направил. Не се лъжете, не се самоизмамвайте. Старото учение почива на една лъжлива философия. А в новото учение всяко действие, всяка мисъл, всяко чувство, всяко проявление на нашия дух трябва да излиза от дълбочината на нашата душа, от дълбочината на нашето сърце. От всекиго да приемете туй благословение.

Сега има едно заблуждение в света. Ние в петък направихме един малък опит. Казвам на моите ученици, ще направим един опит, ще идем на екскурзия, и те мислят, че: Ние като тръгнем с Учителя, времето му се подчинява, и казват: Времето ще бъде много хубаво. Аз им казвам: Слушайте, не се заблуждавайте, ще турите дебели фанели, палта, хубави обуща, и им казвам какво ще бъде времето. Чудят се. После ще разберете, в бури, в дъжд, кой може да прави разходка.

Туй трябва да ги правим, и тогава трябва да започнем в най-лоши условия и да ги победим. А като дойде доброто, ще повикаме и млади, и стари, а в бурите най-силните трябва да дойдат. За пример, те са малки опити. А ние искаем всички да започнем с целия свят. Не, не, вие тръгнете в този път на Божествената Любов и ще разберете, че въсьност зло няма в света, то е само привидно. Но всичко в света си има своя добър смисъл, всичко е отлично в този свят. И това, дето казваме, че вята е лош, че студът, че времето е лошо. Не, не, студът си е на място, той е отличен, вята е на място. Болестите са отлични. Те са едно отлично състояние. Ще кажете: Как? – За болестите някой път давам 100,000 лева. Някой е намислил да убие някого, хваща го някоя треска или епидемическа болест, наоколо казват: Горкият човек. Но тия микроби са донесли едно благословение. Те казват: Братко, ти имаш много енергия в запас, чакай, дето ще убиваш другите, ние да почерпим малко. Казвате: Какво ли е направил? Болестта го е спасила от едно лошо състояние. И туй, болестите съществуват като една спирачка. И като се научат хората да живеят правилно, по закона на Любовта, няма да има никакви болести, беднотия и сиромашия няма да има. И казва Христос: Аз дойдох да

сторя не своята воля, но волята на Оногози, Който ме е пратил. Каква е тази воля? **Тя е воля на Любовта.**

И тъй, когато волята на Любовта дойде, ти пак ще опиташ неприятности, но тия неприятности ще ги превръщащ, както скулпторът превръща калта: ще я вземеш и от нея ще направиш най-хубавите грънци или като онзи градинар, ще направиш най-хубава градина. Като дойде разумът, най-лошите условия в света ще ги подобрим. А сега ние търсим някой да уреди света. Момата трябва да бъде учена, момъкът трябва да бъде учен, богат. Не, не, в бъдеще момъкът трябва да търси най-бедната мома, и момата да търси най-бедния момък; после, момъкът да търси най-глупавата мома, и момата да търси най-глупавия момък. Ами, слушайте да ви кажа защо сегашните хора са много глупави. Когато някой извърши някое престъпление, докторите казват: Да се престори на умопобъркан, за да се освободи от затвора. Не такава глупост, а без да си извършил престъпление, да бъдеш глупав. Тъй да ме разбирате. По закона на Любовта ние ще слизаме, ще слизаме и ще започнем тази велика работа, да повдигаме нашите братя. И целият свят може да се подигне чрез закона на Любовта. Може да дойде някоя критика, но този камък, тази мисъл хвани я и я подчини, направи нещо хубаво. Аз критикувам някого, че не постъпва добре. Бедният казва: Гледам онзи богат, защо не ми даде пари? Защо да го критикувам и аз? Аз мога да му дам пари и ще кажа: Той не е длъжен да даде на този беден пари, а аз съм длъжен, то е моя работа, няма какво да го съдя. Ще взема този човек, да го заведа у дома. Длъжността е моя. Там, дето се пробужда нашето съзнание, ние сме длъжни да вършим волята Божия. А волята е: Този човек ще го вземеш в дома си и ще му говориш научно. Ти ще кажеш: Братко, не се заблуддавай в хората. Бог е Любов. Добре дошъл в моя дом. Господ ме е пратил да ти покажа, че той е Любов. А сега ще ти кажат: Поязвай в Господа Иисуса Христа, и Той ще уреди твоите работи. Идете в някоя къща, там се карат, вие казвате: Поязвай в Господа Иисуса... Не, не, вие ще внесете вашата Любов. На тях им липсва нещо. Какво им липсва? Бият се двама. Мъжът е внесъл малко въкъщи, жената да каже: Нищо, Господ ще помисли. Донася хляб, лучец, репички, ябълки, да каже: Елате, братя, Господ е Любов, и всички се усмихнат от Любов, че Господ е дошъл, и те поязвват в Христа. След това тя каже: Хайде да попеем. А сега ще кажат: Да коленичим, да се помолим. Но гладни хора не се молят, и българите казват: Гладка мечка хоро не играе. И много са прави. А нас искат да ни накарат хоро да играем. Та молбата е едно състояние на благодарност, тя е Любов, и заради тази Любов ще играя. Като се нахраним, ще играем. И аз одобрявам тия хора на Любовта: като се нахранят, играят.

И бих желал всички така да играете. След като се наядете, да си потропате, а сега ако видят, ще кажат: Пощурели, стари хора, всички да играят, в тия времена почнали да играят, не ги е срам, стари хора на 45 години, пък и децата, не бива да играете. Щом сте гладни, ще бъдете замислени като философи и ще кажете: Голямо е това нещастие, което Господ ни е изпратил.

Аз дойдох не своята воля да изпълня, но волята на Онзи, Който ме е изпратил. Кой Онзи? Нашият Баща, Който е Любов. И той ни призовава на тоя любовен акт. Ние можем да разберем, че всинца сме изпратени за работа. И време е да извършим тази велика работа, едни по-рано, други по-късно.

Беседа, държана на 9 април 1922 г. в София.

Не бъди неверен, но верен!

После казва на Тома: Дай си тука пръста и виж ръцете ми: и дай ръката си и тури в ребрата ми; и не бъди неверен, но верен. (Ев. Йоан 20:27)

Съвременните културни хора запитват: Какъв е смисълът или каква е целта на живота? Този въпрос е зададен не само от съвременната култура, не само от съвременните философи, не само от съвременните религиозни хора, но и всеки човек си го задава и всеки по своему дава един отговор, добър или лош. Гладният, когато се приближава при трапезата, какво запитва? Запитва какво има за ядене, хляб или нещо друго сготвено, добре сготвено ли ще бъде или дали тази храна ще бъде приятна? Туй е важното за него. Неговата философия не отива по-далеч. Когато някой отива на концерт, иска да знае какви парчета ще бъдат изпълнени и дали нему ще допаднат на сърцето. Когато някой свещеник отива на църква, иска да знае как ще изпълни своята работа и дали богомолците ще бъдат доволни, дали ще го слушат той ден, защото туй служене е само една част от

цялата му служба. Когато ученикът отива на училище, той се запитва дали ще може да се учи, дали ще може да свърши. Туй е въпросът.

Сега, съвременният християнски свят си задава въпрос, задават си въпрос повечето от езичниците, повечето от невярващите и искат да покажат, че те имат една философия, която почива на по-здрава основа, но резултатите на вярващите и невярващите са едни и същи. И аз ще ви го докажа, че са едни и същи. Един човек, който не вярва в Бога, но има закони от държавата, по тях постъпва и дава пари с лихва. Има друг човек, който вярва в Бога и дава пак пари с лихва. Но вярващият ще каже: Аз вярвам, но давам с един грош по-долу. Тъй че всичката негова доброта е в неговия грош. Невярващият, като го обидиш, и той ще те нахука най-добре, а ако му удариш една плесница, той ще ви удари две. Вярващият ще ти удари една плесница и ще ти каже: Благодари, че не ти ударих две. Разликата е, че не ти ударил две плесници, но око за око, зъб за зъб.

Ако дойдем да говорим за истината, светските хора обичат малко да произвъртват истината, религиозните и те я извъртват, а при това те казват: Ние нямаме намерение да лъжем. Да, вярвам, че нямате намерение да лъжете, но при това употребявате тази лъжлива монета. Защо? – Дадоха ни я, трябва да я прокараме. Сега религиозните хора са напълнили джобовете си с фалшиви монети и казват: Дадоха ни ги, ще ги прокараме някак. И застават сега хората, искат да намерят Истината. Истината по този начин не може да се намери. За да можем да намерим Истината, трябва да знаем най-първо какви качества тя ще ни придае, какви качества ще вземем от нея и какво ще и? предадем. Когато приемаме Истината, има една обмяна между нас и Истината. Когато приемем Любовта, пак има обмяна. Когато намерим Бога, пак има обмяна.

Сега, има една съществена философия, едно вътрешно разграничение, което всеки вярващ трябва да прави: идеалното, неизменното, постоянно трябва всяко да бъде далеч от нас, ние да не може да го достигаме нито със своите ръце, нито със своя ум, защото всяко нещо, което ние пипаме с ръце, разваляме го. Бъдете уверени, че всяко нещо, което ние можем да докоснем с нашия ум, и то се разваля. Материалните работи с ума не се развалят, а с ръце се развалят, но има други форми, които се развалят от ума. Ако вие се греете на слънцето, няма никаква опасност, слънцето досега никому зло не е направило. Но ако имате светлината на слънцето, концентрирана в една свещ, с тази свещ може да направите хиляди злини. С тази свещ може да прочетете една хубава книга, но може и да запалите цял град, 100 плевни и хиляди къщи. Та някои казват: Да имам светлината на слънцето. На кое слънце? Което запалва ли? И то как? Отдалеч или отблизо? И според мене, всеки, който носи свещ, който носи светлината на слънцето отблизо, той е опасен човек. Това е мое заключение, това са мои умозрения, обосновани на един вътрешен велик закон. Аз не казвам да ги приемете. Тъй е в живота. Със свещта може да запалите една плевня, но със слънцето не можете да запалите никаква плевня.

И тъй: ако в нашите умове преобладава Божествената светлина, с тази светлина не можем да направим никому зло. Но ако в нашия ум тази светлина е концентрирана и преминала от друг някой човек в нас, тази светлина е опасна. Тази светлина е безопасна, докато не е преминала през нас. Затуй трябва да бъдем внимателни. И ако туриш свещта на пода и ти четеш и заспиш, а подът е направен от дъски, тя може и тебе да изгори. Като казвам, че човешкият ум може да изгори всичко, аз подразбирам, че неговият под е направен от дъски, паднала е свещта, запалила цялата къща и тя изгоряла. Да се спрем на 27-ия стих от прочетената глава: Дай си тута пръста и виж ръцете ми; и дай ръката си и тури в ребрата ми; и не бъди неверен, но верен. Значи човек, който иска да изпита нещо, трябва да има воля. Дай си пръста! Ръката е израз на човешката воля. Тази воля трябва да бъде добре оформена и всички пръсти трябва да бъдат подчинени на нея. Защото ако твоят пръст не би се подчинявал на твоята воля, как би си турил ръката, как би си турил пръста? И тогава как ще изпиташ нещата?

Сега, съвременният свят проповядва спокойствие и мир, никакво движение, т.е. ние сме се устремили към един живот на едно вечно спокойствие, и вследствие на това в нашия мозък много органи са атрофирали, останали са в бездействие; много органи вътре в нашето тяло са останали също в бездействие, и вследствие на това в нас се забелязва една аномалност. За пример, ние не сме способни да изкажем една права мисъл. Искаш да изкажеш една права мисъл, но си казваш: Ще ми костства, и се спираш, после, като започнеш да я изказваш, помисляш: Да прочета еди-кой си автор и ще разбера. Този автор пък те изпраща при друг. Хва?нете един автор, после друг, трети, осветляват ви малко, но най-следи ви казват: Има нещо, което ние не знаем. А това нещо, което ние не знаем,

това сме самите ние. Ние себе си не познаваме. Тогава ние мязаме на онези двама българи от старо време, за които говори една поговорка, че тръгнали тия двама млади за война. В римско време било това. Те били млади, но след като отсъствали дълго време, около 40 години, израстнали им дълги бради и мустаци. Като се видели един ден в огледалото, не се познали и се запитали: Дали сме ние? Ще проверим този факт, ще отидем при нашите жени. Отишли при жените си и ги запитали: Вашите мъже имаха ли бради? – Не, нашите мъже бяха млади, без бради и мустаци. – Тогава не сме ние. Сега някой се върне, дойде с мустаци и брада и казва: Я ми кажи де съм бил! Казвам: В римските легиони, да воюваш. Обръсни мустасите си и хвърли брадата! Но все пак има нещо, което се е изменило, ръцете огрубели, лицето не е тъй гладко и тогава жените казват: Това не са нашите мъже, нашите мъже бяха млади, а тия са стари. Тогава как ще познаем Истината?

Христос казва: Дай си пръста тук! То е външната страна. Положи го! – Де? – Виж ръцете ми! Ръцете ми виж най-първо!

Сега, съвременните хора, като се срещнем, казваме: Дай си ръката тук! Питаме се: Как са баща ти, майка ти? След като се ръкуваме, казваме си името и като си турим пръста в тази рана, на нищо не обръщаме внимание и пак не се познаваме. Ние не обръщаме внимание, запример, като хванеш ръката на някой човек да се ръкуваш, каква е тя. Ама ръкуването е обичай, казвате. Ти като хванеш този човек, ще видиш неговата ръка мека ли е или е корава, топла или студена, влажна или суха. Това са отличителни качества на человека. А ти, след като се ръкуваш с някого, питат те: Каква му беше ръката? – Не зная, ръкувах се с него. След туй не можеш да го познаеш. Ти ще вложиш ръката си в тази рана, за да го познаеш. Попитай го: Кой си ти? – Аз съм този. – Кой? – Който бях горе на кръста. – А от тази дупка има малко кръвчица. В тази дупка аз влагам закона, че като близнеш кръвчицата на человека, тя дава сила. Нали? Нали е казал Христос на едно място в Писанието: Ако не пиете кръвта ми и не ядете плътта ми, няма да имате живот вечен. Ако днес би дошъл Христос и би изказал тези думи, биха го затворили и нашите психиатри кой знае как биха се изразили за нашето ново гледище. А когато лекарите чрез своите помпи изкарват кръвта на хората навънка, за това и не се мисли.

Дай ръката си тук и тури я в ребрата ми, и не бъди неверен, но верен. Значи: Тури? ръката си при сърцето ми.

Важните думи тук са: неверен и верен. Има два вида неверие или безверие, има и два вида вяра. Може да вярваш в доброто и да не вярваш в злото, а може да вярваш в злото и да не вярваш в доброто. И следователно, ако те убеждавам сега да не вярвиш в злото, тогава неверието е положително; ако някой сега те убеждава да не вярваш в доброто, да имаш неверие към доброто, а вяра в злото, тази вяра е отрицателна. Следователно някои казват да вярваш и да не вярваш. Зависи: някой път неверието е полезно, а някой път вярата е вредна; някой път вярата е полезна, а неверието – вредно. Това са пак мои заключения, това са аргументации. Аз не правя разлика между вяра и неверие. За мене важи частията не. Тя е един елемент, който носи в себе си киселина. Следователно от неверието като извадиш киселината – не, – всички други елементи са на мястото си. Като извадиш от неверието не-то, то става безопасно, а като туриш не-то, то става опасно. И ние винаги казваме: не, да. Защо като казваме не, не разбираме да, и защо като казваме да, не разбираме не? – Защото вибрациите на не-то означават чисто отрицателни качества. Думата не означава две противоположни величини, две противоположни истини, на които трябва едно място или трябва един ум, за да минеш от едно състояние в друго и да примириш тия две противоречиви истини, които нямат допирни точки. Не означава два бряга, между които тече вода, и следователно онзи, който не знае да плува, той всяка ще се удави в тази река, затова трябва да има мост. Онзи, които се занимават с отрицателни мисли, трябва да бъдат здрави хора и да имат светли умове.

Сега Христос казва: Не бъди неверен, но верен, след като си направил опита. Значи трябва да направиш опита. Аз искам да направя едно разграничение в днешната си беседа. Мнозина се спират и казват: Това е едно заблуждение, което се проповядва днес там. Заблуждение? Ако аз посия на нивата моето жито по това глупаво учение и то израстне и даде една педя класове със стотина зърна всеки клас, а ако по-хубавото ваше учение израстне един клас с големина 5 сантиметра и във всеки клас има само 20 зърна, питам тогава, от чисто икономическо гледище, кой е на правата страна? Но ще каже някой: Тъй, нашият житен клас дава 20 зърнца, но те са пълни, хубави, а вашите са хилави. Добре, и на този опит съм съгласен. Ще направим хляб, и с този хляб ще храним болните хора, най-хилавите хора, и ще видим с кой хляб ще оздравеят най-скоро хората. На опит ще подложим това.

Ако техният хляб изцерява хората по-бързо, те са на правата страна, от това ще признаем правотата на учението им, но ако нашият хляб изцерява болните по-скоро, ние сме на правата страна. Тъй седи въпросът. Ние ще проверим това, а няма да се оставим на вярвания. В нас няма вярвания.

Христос казва: Тури сега пръста си в ребрата ми и не бъди неверен, а верен. След като си направил опит, бъди верен и не поддържай вече своето неверие. Сега, от противоположния лагер ни казват: Вие вярвайте в това, което светите отци са писали. Ние ще повикаме светите отци, ще турим пръста си в раните им и тогава ще повярваме. Време е вече всички свети отци и апостоли да дойдат в този свят и да засвидетелстват Истината тъй, както Христос я засвидетелства. И всеки от вас, който се каже, че е християнин, нека дойде да тури пръста си и да засвидетелства, ако дойде някой неверник Тома и ви запита: Вярваш ли в Христа? Не, това е второстепенен въпрос. Той трябва да ви запита: В твоята душа живее ли Божественият Дух, и Божествената Любов проявява ли се? Как ще обясниш на този човек? Ще му кажеш: Дай си тук пръста в ръцете ми и в ребрата ми и ще познаеш!

Има едно предание, то е мое, не е проверено и за пръв път ще го чуете сега. Ще кажете: Какво ли е туй предание? Чудно трябва да е! Много просто предание. То е следното: Една чужденка, бедна жена, дълго време търсила Христа, за да я излекува, но не могла да го намери. Когато приковавали Христа на кръста, тя чула това, отишла на мястото, дето ставало приковаването, и започнала да плаче, че било късно и няма да може да я изцери. Като я видял, Христос помолил войниците да освободят едната му ръка, положил я на главата на жената и я изцерил, като и? казал: Иди и живей според вярата в Любовта.

Сега, вие всичко направяте, но туй не може да направите, нали? Че не можете да го направите, всеки ден фактите ще свидетелстват против вас. Вие сте неразположени, дълго време сте го търсили, намерите го, но той ви казва: Не видиш ли, че аз съм прикован на кръста, дълго време страдах. Не, ще кажете на войниците: Освободете ми едната ръка! Ще кажеш: Тури си пръста между ребрата ми, да познаеш, че аз съм тоз. В това има една велика философия. Когато започнете да разбирате живота тъй умно, само тогава съвременният християнски свят ще се видоизмени, ще се видоизменят и сърцата и умовете на хората. Със сегашните вярвания, със сегашните начини не може. Аз чета една брошура на евангелистите, в какво стои правотата на Христовото учение. След като прочетох брошурата, казвам: Всичко са казали, но не и Истината. Не са казали: Отковете ми ръката да излекувам тази болна жена. Там се казва как са гонили вярващите, как са преследвали църквата. Всичко туй разбирам. Ами кого не гонят в този свят?

Сега ние няма какво да се хвалим, защото има светски хора, които са страдали повече от религиозните. Колко души има в затворите! Те страдат и аз страдам. По какво можем да се отличим? По това ли, че ти си затворен заради Христа? Това е въпрос, дали ти си затворен заради Христа. Може да се провери това. Ако ти, като си закован, помолиш войниците да ти освободят едната ръка, за да излекуваш жената, и после пак туриш ръката си горе, да изтърпиш докрай твоите мъчения, ти си затворен заради Христа.

Ние, съвременните хора – турям и себе си с вас заедно, защото ако кажа вие, ще кажете: А, вие, а пък ти?; е, ние, – ние нямаме тази доблест в себе си, искаме Господ да слезе при нас. И евангелистите пеят една песен: дохожда един ангел, взима една душа, прегърне я и я носи на ръцете си горе на небето. Но знаете ли каква е тази душа, която ангелът носи горе на небето? Тя е една страждуща душа, която е измила своите грехове чрез страдания. Само нея, само чисти души носи ангелът. А онези души, които са грешни и не са измити, стоят още с хиляди векове като червеи в земята. Ангелът дойде и им казва: Не си чист, не мога да те взема още на небето. – Ах, да има един ангел да ме прегърне! Да, но и ти трябва да имаш чистота. И ти трябва да имаш ръце да прегърнеш този ангел. Ангелите са опитали нашето изкуство. Знаете ли в какво положение се намираме? В положението на един змиеукротител, който често правил опити с една от своите змии –boa. Карад я често да се завива около него и когато и? заповядвал, да се развие. Един ден тя се обвила около него и той започнал да и? заповядва да се развие, но тя не го послушала, стисната го добре и всичките му кости станали на парченца. Та често и ние, в името на любовта, строшаваме много кости. Аз съм опитал хората, знай ги сега, и като ги срещна, знай ги от кой чешит са. За нищо не мога да се изльжа. Опитал съм и мъже, и жени, опитал съм всички горчиви неща и виждам, че в името на Бога са извършени хиляди престъпления. Никой ангел не може да се изльже. Аз казвам: Ако искаш да ме опитваш, няма защо да ме пипаш. Ако ти трябва кръвчица, аз ще ти дам колкото искаш. Ти си намислил да направиш едно престъпление, по-хубаво го кажи, а не да направиш две престъпления.

Искаш да ме изядеш, кажи го това, а не като искаш да го направиш, мислиш как да го скриеш. Но да ми казваш, че няма да ме изядеш, и да ме изядеш, това са две престъпления, които никога не се прощават. Като изядат и тебе, и като преминеш на другата страна на живота, Господ ще ти каже: Сега ти прощавам. Тогава и двамата, и този, който те изяде, и ти, когото изядоха, като двама фалирали търговци ще започнете живота наново. Като направиш едно зло, по-добре си кажи. Тогава Господ ще ти прости. А сегашните хора 100 души изяли, и искат Господ да ги прости. Искат Христос да ги прости. Христос е вечна Любов, той не прощава! Той казва: Този брат дайте да го изядат. Ами по-ранните християни в римската аrena не ги ли разкъсваха зверове, кучета? Какви ли не страдания претърпяха те! – Защото бяха грешници. Христос им каза: По кой начин искате да изкупите вашите грехове? Разкъсваха ги зверове. Тежко, но тия светии заслужиха тия страдания, дадоха добър пример. Казваха, че кой каквото прави, такива последствия ще носи. Те си изплатиха кармата по този начин.

А сега ние проповядваме едно учение на Любов. И казвам: Аз проповядвам Любов. За кой? – Не за ония, за които има Любов, а за онези, за които няма Любов в света, които са в дисхармония с нея. Няма по-страшна сила от Любовта, когато си в дисхармония с нея. Следователно животът в света не е нищо друго, освен да вършим всичко в една и съща посока, със своите стремежи и цели, и тогава ние няма да си противодействаме. Но когато в нас целите се различават и са диаметрално противоположни, тогава ще има насилие, постоянно ще има борба, един път ще излъже другия, вторият – третия, третият – четвъртия, няма да говорят истината. Щом двама християни не могат да се примирят заради Бога, това показва, че техните цели са различни. Щом двама души не могат да се разберат, техните цели са различни, между тях не е Господ. Техният Господ е свещеният egoизъм. Евангелската и католишката църква не могат да се примирят. Народът се примирява, но свещениците, служителите, които водят паството, не могат да се примирят. Един евангелски проповедник не беше допуснат да служи в една правоверна църква, защото трябвало да го ръкоположат. И един православен свещеник, ако отиде в една евангелска църква да служи, няма да бъде допуснат, защото трябва да мине през същата процедура. Нямам нищо против това, но казвам, че всичко се е материализирало, Христос се е обърнал на златни кръстове, на златни одежди, всичко отвътре е излязло навънка. Одежди, кръстове, светии, всичко е злато. Ако отидете в някоя евангелска църква, със стихове на Библията е облечена цялата църква, но като погледнеш в сърцата на хората, стиховете ги няма там. Казват: Ти вярваш ли в златния кръст? – Вярвам, как не! – Той е златен, знаеш ли колко струва? – Как да не вярвам, за половин година може да ме осигури. Е, хубаво, елате при мене без този златен кръст! Ела при мене и ми кажи: Вярваш ли? – Защо да вярвам в тебе, ти гарант можеш ли да ми станеш? Не. – Не вярвам тогаз.

И ние, съвременните християни, искаме сега да приложим какво е искал да каже Христос. Христос искал да каже следното: в света има само една цел – да се приближат хората към Бога, от когото излиза Духът, който дава живот. И този Бог е Любов, а тази Любов съдържа в себе си всички методи, всички начини, всички условия, чрез които човешката душа може да се развие, за да бъдем щастливи и радостни. Следователно Христос казва: Само Любовта съдържа в себе си всичката велика наука да направи хората щастливи, да се обичат. Когато казвам да се обичаме, вие отговаряте: Нима не знаем обичта и че трябва да се обичаме? – Не я знаете. Трябва да се научите как да обичате. Това са методи. Аз казвам: Как ще обичаш человека, ти научи ли го да не лъже? Ние казваме на децата: Няма да лъжеш, и там си остава, Няма да крадеш, и там си остава. Но по кой начин да не краде, да не лъже? Методите трябва да научи! Ние казваме: Да се обичаме. – Как? – Как ли? Е, хубаво, ето какво изисква Любовта: допуснете, че аз съм писател или един проповедник, животът ми е много добре уреден, къщата ми много добре мебелирана, леглото ми е добро, удобно, искам сам да спя на него, да няма никой друг при мене, флуидите ни да не се смесват, за да не изгубвам силата си, и казвам: В моята стая никой не може да влезе, и проповядвам на хората за Любов отвънка. Това е старото учение. Е, хубаво, една сестра, която вярва в старото учение, дошла на гарата отнякъде, никой не я приема, а вънка дъжд, сняг, и тя похлопа на моята стая, ако аз и? кажа: Не ме беспокой, ела утре, за утре имам важна тема, готвя проповед, това Любов ли е? Аз ще оставя беседата си, ще оставя всичко друго, ще я приема, ще и? стопля вода, ще я нахраня, ще и? дам моето легло, а аз ще дежуря и ще и? кажа: Сестричко, няма нищо, аз се радвам, че ти от толкова години не си дошла, сега те намерих, изгубена беше. И обуща ще и? дам, ще и? дам дрехи да се облече. Ако и? е нужно учение, на училище ще я пратя. Ще кажете: Можем ли да направим всичко това ние? – Можем, можем. Това е

новото учение, това е учението, което Христос проповядва. Казвате: Само майките могат да направят това за своите деца, които те са родили. Аз виждам много майки, които това не вършат. Една майка ще отхрани днес дъщеря си и после ще и? каже: Слушай, ти гледай да се храниш добре, да се харесаш. После ще гледа да дойде някой късметлия, да я продаде някак си. Той ще гледа здрава ли е, пълничка ли е, ще може ли да готови, има ли прия, има ли повече пари, това-онова, най-после ще прати сватове и ще гледат да се оженят.

Оженят се, но след 2–3 месеца виждаш я нещастна, върне се при майка си, която казва: Непрокопсана е. Когато майката рода една дъщеря, тя не я ражда да се жени, разбираете ли? Според Христовото учение, тя ражда една дъщеря и я учи да обича Господа, да изпълнява волята Божия, а само Господ жени хората в света, нито владици, нито попове имат това право. Никой няма право да жени дъщеря си, освен Онзи, Който я изпратил на земята. Само Той има право. Тъй говори новото учение. Вследствие на това, понеже ние вършим известни престъпления, които Бог не е санкционирал, затова идат и тези страдания. Ние постоянно венчаваме и развенчаваме, обаче ние нямаме право нито да венчаваме, нито да развенчаваме, а имаме право само да санкционираме туй, което Бог е предвидял. И когато Христос казва на Тома: Ела и тури пръста си в ръцете ми, ела и тури ръката си в ребрата ми и не бъди неверен, но верен, и знай, че аз съм този, който бях горе на кръста и пострадах. Заради кого? – Заради тези, които не вярваха. Тогавашните християни, които са заминали на небето, вече са оправени и мислят като нас, но тези, които са на земята, не са оправени. И вие ще се оправите. Аз не казвам специално за вас. Някои от вас сте оправени, някои от вас не ви достига още малко, една стъпка. Вие седите и казвате: По кой начин да се изпълни волята Божия? Чакате и си казвате: Аз нямам разположение. Не, волята Божия не се изпълнява само с разположение. И при разположение, и при неразположение трябва да се върши волята Божия. Казвате: Аз не мога да правя добро, защото не го усещам в душата си. Е, хубаво, когато вълкът има едно усещане, какво прави? – Хване овцата и я изяде. Когато имаме едно усещане, то не е доказателство, че трябва да се извърши нещо. Когато пък имаме неразположение, то не е доказателство, че не трябва да се извърши нещо. Някога неразположението може да е негативно. Някой казва: Не съм разположен да говоря истината. Именно когато ти си неразположен за истината, изкажи я, направи я. Някой казва: Аз не мога да любя; не е в естеството ми. Аз съм човек, който мисли. А именно, че Любовта минава през ума. Който има ум, трябва да люби. Ако мислиш, без да любиш, аз бих казал, че ти не си от най-умните хора, не мислиш. Най-великият аргумент за това, че Бог, Който е най-умното същество в света, Който е родил всички други същества, е, че за Него се казва, че е Бог на Любовта, защото най-много люби. Следователно най-великото, най-мъдрото нещо в света е Любовта. А ние казваме: Аз съм същество интелигентно, което не трябва да люби. Извинете ме, ще ви кажа, че вие не сте интелигентни, нямате никакъв ум. Защото Онзи, Който е създавал световете, Който е направил всичко, Той е Бог на Любовта, дал е всички жертви, а ти, един пигмей със своя ум, казваш, че не можеш да любиш. Защо? – Защото си имал ум. Владиката не могъл да люби. Защо? – Защото седял много високо, не могъл да слиза долу. Да, ти си един владика, голям човек, не можеш да любиш. Господ от горе, от небето е слязъл, въплътил се е долу на земята, приковали са Го на кръста като слуга, а ти като един владика, като господар, сгънеш ръце и казваш, че не можеш да се занимаваш с дребнавости. Не е право туй. В туй няма никаква философия. Друго е, ако не можеш да обичаш. Това твое учение принадлежи на лявата страна.

Тури пръста си на раната! – Къде? – Във волята Божия, в сърцето Божие, да знаеш, че Бог е Любов, да видиш тия ръце, които пострадаха, да пипнеш тия ребра, които пострадаха за Любовта. Някой казва: Аз се въодушевлявам от тая Любов. Тия рани на ръцете ми защо са? – Защото се въодушевих от тази Любов. Казваме: Колко велик е Христос! Да, въодушеви се от тази Любов. Да, в Любовта си трябва да бъдем велики. По какво можем да бъдем велики? Ние по ум не можем да бъдем велики, но по сърце и по душа всички можем да бъдем велики.

Разправят за един древен цар Ида-Мури, че имал син много учен и даровит. Синът започнал да пише една велика книга на живота, защо са създадени мъжете и жените и какво е тяхното предназначение. Според обичая на това царство, бащата, когато оженил своя син, дал му една свещ, с която дълги години могъл да си свети, но мъжът и жената трябвало да употребяват само една свещ. Един месец след като се оженил царският син, запалил тази свещ, отворил книгата си да чете първите думи на своята любима, но вижда един пасаж ненаписан, искал да го допише. В туй време дохожда една гостенка на жена му, тя влязла в стаята, взема?ла свещта и мъжът и? остава на тъмно.

Тази нейна другарка гостенка донесла една своя книга и взела да и? чете. Минава час, два, не донесли свещта. На царския син домъчняло и започнал да плаче. Дохожда при него една негова другарка от детинство и го пита: Защо плачеш? – Без свещ съм, не мога да допиша това, което ми трябва, в тъмнината. – Де е свещта ти? – У жена ми, тя се разговаря със своята другарка.

Сега схващате ли де отива тази философия?

Една свещ е дал Господ и на мъжа, и на жената, един светилник. Сега между мъже и жени има борба в света. Светилникът е един, но ако жените вземат светилника и отидат в своята стая, мъжът остава на тъмно. Ако мъжете вземат светилника и отидат в своята стая, жените остават на тъмно. И досега този светилник е ходил ту в стаята на мъжа, ту в стаята на жената: и когато този светилник е при мъжете, те са въодушевени, те са културни, драскат ли, драскат, а когато жените го вземат, те пишат, и те са културни. Но в бъдеще мъжете и жените ще си турят тази свещ на една маса и в една стая заедно ще пишат и ще четат, каквото са писали.

Следователно Христос е слязъл на земята и казал на Тома и на жена му: Тури си пръста в ръцете ми, тури си ръката в ребрата ми и не бъди неверен, но верен. Тома имал и жена, защото Христос мъж без жена и жена без мъж не приема. Понеже викнал Тома, казва му: Тури си пръста! Ти вярваш ли? – Вярвам. Бъдете сигурни, че само една свещ има, тя е запалена от Божията Любов. Няма друга запалена свещ!

Следователно всички вие, мои братя, трябва да запалите тази свещ с великата Божествена Любов, но да е близо до вас тази свещ. И мъже, и жени трябва да четете тази свещена книга, но трябва да я четете само при свещ, запалена чрез Любовта, и тогава ще я разберете; дълбокият смисъл на всяка една дума ще се разцъфти, тъй както всяко едно житно зърнце, и както всяко едно цвете. И тогава ще видите този красив свят.

Към тези мъже и жени се обръща Христос и казва: Елате вие, невярващи! Казвам и на вас сега: днес Христос ви приканва, мъже и жени, нали искате да служите на Христовото учение, т.е. да снемете ръката от кръста и да изцерите жената и след това пак да ви приковат? Да турите пръста си в ръцете Му и да ви пита: Отсега нататък ти готов ли си да живееш по Любов със своята възлюблена? – Готов съм, Господи. – Извикай и жена си, нека дойде твоята възлюблена, тури си пръста в Моето сърце; ти готова ли си отсега нататък да живееш в тази велика Божия Любов? – Готова съм. – Бъдете благословени от Мене, идете и проповядвайте това ново учение и носете тази свещ, за да могат всички чрез нея да дойдат до истинското познание на Божията Любов!

Сега вие ще се въодушевите, но мене въодушевлението не ме радва. Когато богатият от имането си дава, това не ме учудва ни най-малко, но когато онзи беден човек, който си вземал мотиката и отива на работа, като ме срещне, веднага напушта работата си и идва да ми услужи, мене това ме учудва. Ние именно трябва да бъдем като този последния. Аз често съм виждал прости работници, взели мотиката, отиват на работа, но напушват работата си и отиват да разправят някому нещо, услужват му, а с това изгубват няколко часа. По-богатият човек казва: Мене времето ми е скъпо. А времето в света е създадено само за Бога. Пет минути прекарани в Любов струват повече, отколкото хиляди години без нея и отколкото всичко друго в живота. Разбирате ли? Пет минути прекарани в Божията Любов струват хиляди години. Следователно вие тези пет минути готови ли сте да ги прекарате в Любов? Аз бих предпочел да прекарам пет минути в Божията Любов, отколкото да ме коронясват като цар и да получа наследството на целия свят. Защо ми е това наследство, защо ми е тази корона? Какво ще направя като цар? – Ще обеся хиляди души. Какво ще направя като богат? Ще изнасиля 100–200 души и ще отида като грешник на онзи свят. Ако прекарам 5 минути в Божията Любов, ще туря брата си на моето легло в стаята ми. Той ще стане свеж, бодър и като ме види, ще каже: Вярвам, Господи, в сърцето Ти, в ръцете Ти, в Любовта Ти, защото Ти с делата си го доказваш.

Сега вие казвате: Де е Христос, сега да ни се яви! Да се яви сега Христос с ангели, ще има треперене и ще повярвате. Как да не повярвате!

Ще кажете: Сега в затвори ще ни турят. Христос няма да постъпи тъй. Ако е за затвори, Христос си има тук свои ангели и закони, те ще изпълнят това, ще ви турят в затвори, а ако иска да покаже новото учение, Христос няма да се яви с ангели, с корона, а ще го приковат на кръста, ще спусне ръката си от кръста и ще каже: Ела по-близо! Ще положи ръката си отгоре, и после пак ще я дигне. Ако разбереш смисъла на тази Любов, ти ще тръгнеш. Накъде? – В правия път. А той прав път наричам пътя на Божествената Любов. Този път е вътре. Вие ще кажете: А, не, горе е. Вътре, вътре е

този път. Когато го намерим, той дава най-големият мир, най-голямата радост, каквато някога човек може да почувства. И казвам сега на всинца ви, накъде трябва да вървите.

Казвате: Какво учите вие? – Аз уча, в резюме, следното: Че всички хора трябва да имат по една свещ, запалена от Божията Любов. Тази свещ трябва да бъде тъй високо, да свети на всички ви, и без да я засягаме, без да пипаме фитила и?, да видим от какво вещество е направена. Да свети и всички да се радваме! На такава свещ може да проповядваме. А свещи, които всеки може да носи, да пали плевници с тях, това не са Божествени свещи, това са свещи, изобретени само от вашия ум. Следователно Божествената Любов приканва всинца ви към туй здраво учение. Когато ние го приложим, ще бъдем всички здрави, а сега има опасност. Аз даже не си правя илюзия, виждам, че когато проповядвам на хората Любов, мнозина страдат, не разбират учението, а само се въодушевяват. Най-първо, твоят ум трябва да е на мястото си, и Божията Любов трябва да минава през ума ти. Минава ли отвънка, заобикаля ли го, ти си на опасен път. Божията Любов трябва да мине през човешкия ум, през него да се прояви. И тъй: Ако Бог, най-умното, най-великото същество казва, че е Любов, то ние, които искаме да Го следваме, и ние трябва да представяваме тази Любов.

Дай си тука пръста и виж ръцете Ми; и дай ръката си и тури в ребрата Ми; и не бъди неверен, но верен!

Сега, аз днес ви пожелавам, като се върнете у дома, да ви повика Христос и да ви каже: Тома – защото повечето от вас сте томовци, – ела сам тук, положи ръката си в ребрата Ми и не бъди неверен, но верен! Хайде и Томовата жена нека дойде. Хайде и ти сега тури ръката си в ребрата Ми и не бъди невярна, но вярна! Бъдете сега верни! Вярвате ли? – Вярваме, Господи, вярваме.

Оставете вашето неверие, приемете вярата на Любовта и живейте, и аз ще бъда с вас от сега до скончанието на века.

Една малка забележка.

Искам да ви предпазя от едно заблуждение, като казвам: Христос да дойде, вие ще кажете: Нима Христа ние досега не го познаваме?

Тома три години вървеше с Христа. В познаването на Христа имаше нови фази. Тома познаваше Христа, но не познаваше този Христос на Любовта. Когато Го позна, той каза: Господ мой, Бог мой! Не да познаваме историческия Христос, но да познаваме този Христос, Който сега се проявява, Христос на великата Любов, която действа вътре в нас, вътре в света.

Това не е един упрек, да кажем, че не познаваме Христа, но Христос като Любов малцина Го познават. Следователно туй е необходимо – да познаем този Христос като Любов и да имаме смелостта на Тома, да си турим пръста в ръцете Mu и ръката в ребрата Mu и да кажем:

Господ мой, Бог мой!

Беседа, държана на 16 април 1922 г. в София.

Христа разпят

Защото решил бях да не зная между вас нищо друго, освен Иисуса Христа и Него разпят. (I Кор. 2:2)

Стихът, повидимому, сам по себе си е ясен. Кой не знае разпятието Христово? В православната църква, през страстната седмица, постоянно изнасят Христа разпят, цветя хвърлят, китки хвърлят; евангелистите говорят за Христа разпят; всички знайат, че Христос е разпнат. Но туй знание за Христа мяза на онзи гладен българин, който като минавал покрай една турска гостилиница, имал само сух хляб, турял го на парата на всяка една тенджера и казвал: Слава Богу, похапнах си от всичко.

Ние сме достигнали до една фаза на развитие, в която ни трябва нещо по-съществено. Не трябва да си правим илюзия, че храната, която имаме, е съществена. Съвременните културни хора, ако ги питате, ще кажат, че те живеят най-културен живот. Обаче ако разгънете той живот и сравните тази култура, ще видите, че това не е култура: нито в яденето има култура, нито в жилищата, нито във философията. Туй не е много казано. Аз сега принципиално говоря по въпроса. Че не е култура, туй показват страданията и болестите, които съществуват. Днес има толкова много болести в света, че лекарите не знайат как да ги кръщават, болести, които разряждат довете на човешкия организъм. Едва ли ще намерите в съвременния свят човек здрав, на когото или белите дробове, или мускулите,

или стомаха, или мозъка, или нервната система да не са заболяли. И всички тия болни хора са професори, проповедници, министри, началници, всички те управляват света. И питам: Може ли болни хора да управляват, да дават тон и направление на културата? А нас, на първо място, ни трябват хора здрави.

Сега Павел казва, че той решил да не знае нищо друго, освен Христа разпят. Той употребява тази дума в малко по-друго значение. Когато човек разпъне в себе си всички ония низши прояви на своето естество и ограничи всички низши чувства, низши желания, низши действия и даде ход на всичко възвишено и благородно в най-висок смисъл – това е да познаем Христа разпятаго. А според мен това значи да турим Любовта в нейната нова форма, както сега се е проявила, като един нов, велик закон в живота, който иде да изправи всички недъзи на хората. Досега Любовта е съществувала в аптеките, в църквите, в манастирите като панацея, и хората са я вземали в малки хапчета, само когато ги е болял корема, турили са я като едно лекарство на краката, при някои малки болести се е прилагала. Но досега хората не са приложили Любовта. Казват: Тази Любов е неприложима. Че е неприложима, старите казват на младите: Едно време ние имахме любов като вас, идеалисти бяхме, идеално мислехме, идеално любехме, но видяхме, че светът не може да бъде идеален, туй, идеалната любов, е за другия свят, в този свят ще живеем материалистически. А материалистическото разбиране какво е? Материалистическото разбиране на нещата е това, от което сега се зараждат всички страдания, и когото и да питате, всички съзnavат, че страдат от нещо, всички са недоволни, в мислите им има недоволство, в желанията им има недоволство, в действията – също. И ако попитате съвременните хора за това, ще ви дадат много отговори. Някои ще кажат, че причините им са чисто социални: хляб нямало. Хляб няма, но защо няма? – Понеже хората не са го разпределили по равно. От невидимия свят има изпратен достатъчно хляб. Някои казват: Въздухът е нечист. Въздух има достатъчно, но ние сме затворени в такива тъмни и задушни здания! Богатите хора са добре в това отношение, те дишат много въздух, но има кантори, дето никаква светлина не прониква. Такива здания има в големите европейски градове, даже и тук, в София. И ако един човек живее в такова здание десетина години, той ще почувства влиянието на тази атмосфера. Туй е във физическо отношение. Като дойдем до религиозната култура, и в нашите религиозни стани има такива, дето слънчевата светлина не влиза, дето светлина никак не прониква. И там има светлина – на свещи, но светлината на свещите не е идеална. Е, питам, на тази светлина може ли да зреят плодовете? – Не. Те не зреят! Плодовете и всичко на земята зреет само на слънчевата светлина. И всичко възвишено и благородно в човешката душа може да зреет само при лъчите, при Божествената светлина на великата Любов, която се проявява от този велик закон! Любовта на това велико слънце, което озарява целия космос, трябва да грее и в нас. Понеже Господ е заповядал на всички ангели да разтворят всички прозорци на невидимия свят, тази светлина ще блесне, и всички хора трябва да излязат на това слънце. А сегашните хора казват: Не излизайте, ще слънчасате – не ви трябва това учение, не му е дошло времето! – Като излезете на това ново слънце, най-първо ще се разболеете. Питам ви аз: коя жена, като чисти, не вдига прах? Коя жена, като пере своите дрехи, не размърства водата? Кой е онзи, който като боядисва къщата, не си напръсква малко дрехите? Но какво показва това? – Това показва, че той работи. Трябва ли тия външни спънки да ни спънат, за да не вървим към целта? Но нима на онзи пътник, който върви по пътя, няма да се скъсат обущата? Той по пътя ще срещне много мъчнотии, но целта трябва да се постигне!

Павел казва: Когато говоря между вас, аз не искам да знам нищо друго, освен Христа разпят – тази е моята цел. Като служат всички на този Христос, надпреварват се да казват: У нас е правото учение. Но ако влезете, ще намерите Христовата Любов, турена в стъкленица като панацея: Ако си при нас, ти можеш да имаш тази любов, но ако си вън от нас, ни капка не даваме. – Любовта държат в тия малки шишета. Православната църква казва: Ако дойдете при нас, ще имате всичката любов в тия шишета. Евангелистите казват същото, мохамеданите – същото. Всички си имат шишета. Божията Любов в шишета не се държи! Тази Любов, както ние я разбираме, прониква цялото пространство, защото пространството и времето, според нашето схващане – това е нещо живо. Целият космос е едно живо същество, в което ние живеем и се движим. И тогава този космос може да бъде и безгранич, и граничен; и велик, и малък: туй е свойство на вечното, да произвежда каквито форми иска. Сега за тия разсъждения ние трябва да имаме един светъл ум, за да схванем Божественото. Често учениците от по-горните класове, когато дойде учителят и казва: a^1 , a^2 , a^3 , тия три степени може да ги обясним по три разни начини. Какво означава a в първа степен? Да

допуснем, че то е едно живо същество, *a* в първа степен е един човек, който се движи по права линия – правата линия, която има само дължина без никаква ширина и дебелина. Питам, как ще определите такава една линия? Тя е математическа линия, има само дължина. А пък *a* във втора степен означава: туй същество е намерило друго същество, и двете се движат в прав ъгъл на себе си и образуват плоскост. Следователно на тази линия се прилага и широчина. После има дължина и широчина, но няма дебелина. Е, как ще си представите един свят, който има дължина и широчина, но няма дебелина? И тогава a^3 показва, че цялата плоскост, движена пак в прав ъгъл на себе си, образува куба. Това *a* е минало пак през три степени: по права линия, то е придобило дължина в прав ъгъл на себе си и е образувало плоскостта – придобило широчина; по прав ъгъл на плоскостта е образувало куба, придобило е дебелина. И така сегашните хора са a^3 – са един куб. Като разтворите куба, вие ще образувате човешкия кръст. Следователно кръстът не е нищо друго, освен разтворен куб, за да стане проветрение. А разтварянето на куба означава цъфтение в природата. Всяка пъпка е разтворен куб, за да се прояви новото съдържание, а като се прояви новото съдържание отвътре, да може то да приеме и небесното съдържание, понеже в света има две течения: едното от центъра на земята, а другото от центъра на слънцето.

Павел казва: Исках да зная само Христа разпят между вас. Как бихте си го представили вие този Христос? В една тужашна школа и на запад често казват: Бог е светлина. Аз казвам: **Бог не е светлина!** И на пръв поглед, като казвам, че Бог не е светлина, ще кажат: Той отрича Бога. **Когато някой ваятел извае някоя статуя, той статуята ли е?** И когато някой богомолец запали една свещ, той свещта ли е? Писанието казва тъй: И рече Бог – и стана светлина. Значи, Словото изказано, произвело светлина. Следователно, Бог може ли да бъде светлина? Не! Светлината е проявленето на Бога. И вие като казвате: Бог е светлина, във вашия ум ще произведе съвсем друг резултат. Тази светлина, която иде отгоре, е минала през няколко степени. За да разберете правия смисъл на светлината, трябва да я върнете назад до онова същество, което я е създalo, т.е. до първоначалното Слово, което е казало: Да бъде светлина. И законът е верен: Когато някой ученик се е занимавал с някоя трудна задача, първоначално има съмтни понятия за нея, тази задача му е трудна, но след като помисли дълго време и разбере съотношението на елементите в задачата, една малка светлина се появява. Следователно всяка, когато Словото стане разумно вътре в нашия мозък, когато Словото стане разумно в нашето сърце и в нашата душа – светлината се явява като един резултат. Значи, Бог е казал: Светлина да бъде в този ум, светлина да бъде в това сърце, светлина да бъде в тази душа, и бива светлина. И какви са резултатите на светлината? Най-първо тази светлина ще произведе буря, ветрове, дъжд, ураган, цял един катализъм, и след като образува своя почва, тази светлина ще произведе златни плодове, реки, извори, а чрез тия плодове ние ще познаем качествата на светлината. Защото всичките плодове еднакви ли са? Аз бих попитал който и да е ботаник: ако светлината, която произтича от своя извор, е една и съща, ако вибрациите и? са едни и същи, как тъй ябълката да има един вкус, а крушата друг? Как става това? Ще кажете: Тъй го наредил Господ. Тъй говорят религиозните хора, но учените хора не могат да говорят тъй. Този Господ, за Когото ние говорим, Той е Господ на Любовта. И като произнесем думата Любов, цялото ни битие трябва да почувства едно трептение, една велика радост да се появи в сърцата. А като кажем: Бог е Мъдрост, в твоя ум пак по същия начин трябва да изпъкнат най-великите мисли.

Каква е била задачата на Христа на земята? Задачата му е била да изяви Бога като Любов и като Мъдрост. Да го изяви външно и, освен това, да даде методите и начините, как да се приложат Любовта и Мъдростта. Всичките растения си имат методи, а ние, съвременните хора, които искаме да подобрим своя живот, нямаме такива методи. Ще изучаваме техните методи, с които те създават своите сладки плодове, и само тогава ще подобрим живота си, ще изучаваме как употребяват те и светлината, за същата цел. Някой казва: Искам да бъда добър. – Изучавай черешата, изучавай гроздето, смокинята и много други растения, да видиш по кой начин те правят плодовете си сладки. А ние, хората, казваме тъй: Господ ще ги направи. Не се самозаблудявайте! Бащата всичко може да даде на своя син, и учителят всичко може да даде, но учителят и бащата за своя син не могат да учат. Бащата и учителят всичко могат да дадат за своя син, но не могат да ядат за него. Ако аз ям за сина си, аз ще взема силата, а вие нищо няма да се ползвате. Когато се храните, вие сами ще ядете, това е необходим закон! И сегашните хора искат да ни научат да мислим за други умове. Не, не! Грехота е за нас да не мислим, грехота е за нас да не действаме. Но когато кажем, че

трябва да ядем, трябва да знаем какво ядем; когато кажем, че трябва да мислим, трябва да знаем какво да мислим; когато кажем, че трябва да чувстваме, трябва да знаем какво да чувстваме.

Сега аз ще ви приведа един разказ, който съм разправял на някои свои приятели, но сега ще изясня вътрешното съдържание на разказа. Той се отнася за един индуски адепт или учител в Индия. Тъй го наричам аз: Тагор-Бил-Ра, знаменит учител на една школа, служител на един от видните индуски храмове. Посветен, според своето звание, той трябало да прекара живота си в девственост, за да завърши напълно цикъла на своето самоусъвършенстване – т.е. да се не жени. Обаче една млада мома, жрица на храма, се влюбва в него. Той не обръщал внимание на нея, но след дълги години тя му казала така: Ако аз дойда при тебе, и приложа любовта с тебе заедно, ти по-скоро ще завършиш своето самоусъвършенстване. Най-после той повярвал на това и се влюбил в нея, но в момента, когато той се влюбил, тя го разлюбила.

Сега ще оставя втората половина на разказа, после ще го разправя. В гнева си, че тя го спира в пътя на неговата еволюция, той я проклева и тя се превръща в змия, и той и? казал: И като змия от този храм никога да не излезеш вече. Защо тя го е разлюбила? Тя се е влюбила в един от учениците на Тагор-Бил-Ра. Този адепт се спира в своя живот, умира, 500 години се минават. – Сега туй е разказ, легенда, не го взимайте буквально, разъждавайте върху него, то е само един разказ, за да обясня един принцип. Той се преражда като лорд в Англия – името му като лорд няма да кажа – обаче този първият ученик, който е съблазнил и едновременно изпитал тази жрица, и той се преражда като англичанка, и така става, че Тагор-Бил-Ра се оженва за този ученик. Отива след 500 години на разходка в Индия и в него се заражда желание да изучава индуиските храмове, да изследва някои възпоминания. И като идва в този храм, в който той претърпял своето нещастие, усеща, че го побиват никакви тръпки, и когато се разхождал в зданието, от невидено идва една змия, ухапва жена му и тя моментално умира. Питам ви сега: Защо змията ухапала жена му? Тази змия е същата жрица. Тази жена казва: Ти спъна и мен, спъна и него. Той разбрал закона, снел проклятието си и тя приела своята първа форма, и започнала наново своята еволюция.

Мнозина от вас тръгват като тази жрица да намерите Христа, влюбвате се в него и казвате: Господи, ако Ти ни позволиш да влезем в Твоето царство, ще успееш учението Ти. Но след като влезете, съблазнят ви учениците на Тагор-Бил-Ра. Няма днес проповедник или свещеник, който да не е съблазнен от един от учениците на Тагор-Бил-Ра. Като казвам: Няма нито един, не го считайте, че е крайност, то е хиперболично твърдение. Българите казват тъй: Яйце да хвърлиш, няма място къде да падне. То е израз. Не го вземайте в математически смисъл, за хиляди яйца има място къде да паднат, ама думата е тъй. Турците казват: Персинги лаф гелсън, т.е. на думата ни приляга, тъй да дойде. Следователно, когато вие тръгнете в този път, не трябва да се съблазнявате. Съблазните ли се, 500 години ще бъдете затворени, като змията в някой храм. Някои казват: Да умра в църквата. Може да ви затворят като змия, но не си правете илюзия, че като те заровят в църква, ще бъдеш в рая. Тук се иска един свят живот, на Божията Любов, въодушевен от тази велика Божия Любов, да знаеш, че във всеки даден момент ти изпълняваш волята Божия. И сегашните хора, като почнат да умират, нареджат: Еди-как ще ме облечете, еди-кой си свещеник, еди-какъв си ковчег, еди-кое си място!!... Много хубаво, отлично е това, но това не е Христовото учение, това не е учение на Любовта. Това е един стар езически култ. Тогава и още по-великолепно са се погребвали. Тогава по какво се отличаваме ние от езичниците? Те са езичници. Много добре, езическите народи се погребвали по този начин, ама ние, християните, по кой начин се погребваме? – По същия начин. Ние вярваме е Христа. – Да, вие сте хора, които вярвате в гробища, в паметници, казвате: Хем като умра, да ми четете много молитви, да не ме оставите без помощ. Тъй са го правили езическите народи, и тия обичаи са минали в съвременния свят. Не са лоши тия работи, те са добри, но ще бъде смешно за онази пеперуда, която се е превърнала от гъсеница в пеперуда, да спазва своите навици на гъсеница. Нейният начин за ходене, нейният начин за ядене е диаметрално противоположен на този на един червей. И когато рибата се превърне на човек, този човек ще се различава диаметрално от рибата. Сега не трябва да казваме: Ти си християнин, превърнал ли си се, имаш ли хриле, от риба си станал човек, имаш ли дихателни дробове? – Нямам. Ама аз мисля, че съм човек. Тогава пак ще ви приведа онзи смешен разказ за американец, който излекувал един болен. – В Америка стават чудесии: може да лекувате хората отдалече, без никакви церове. Тъй, само с мисъл, ги лекуват. Някой богат човек си счупил крака, явява се един доктор и му казва: Ще мислиш, че твоят крак не е счупен, ще мислиш ден, два, три и твоят крак ще се намести, дал му всички правила. И действително, кракът му се

наместил. Явява се докторът и казва: Господине, аз ти направих една голяма услуга, ще ми платиш, и богато ще ми платиш. – Да, господине, колко искаш, ще ти платя, 500 долара ще ти платя. Мисли, че имаш 500 долари, мисли, мисли, и ще имаш всичките долари. Има разлика между мислене и мислене. Ако мисля за 500,000 долара, няма да дойдат така. В Любовта има един начин, за който ще ви говоря. Има начини, по които растенията превръщат светлината в сокове. Има методи, чрез които може да превръщаме соковете на тази Божествена Любов, да произведат съществените качества в нашия ум и сърце. Тия методи не се преподават тук. Аз общо говоря, но за християнския свят трябва да има училища, като сегашните, в които да се преподават тия методи. И най-малките деца да знайт по кой начин се превръща Божествената Любов в милосърдие, по кой начин се превръща тя във вяра, в надежда, в радост, в смирение, знание и т.н. Това са методи, които трябва да знаете! И тогава ще дойде някой и ще каже: Има по-лесен начин от този. – Повярвай в Господа Иисуса Христа и ще бъдеш спасен, ти и домът ти. Сиреч, като този американец: Повярвай и ще имаш парите. Повярвай? Трябва да имаш начини, за да повярваш. Трябва да стане в теб един вътрешен преврат. Не можеш да повярваш, докато нямаш Любов! Първото нещо е Любовта! Първият закон, с който започва живота, е Любовта. Следователно малките деца, животните знайт до известна степен как да превърнат тази Любов. И някои ученици Христови казваха: Придай ни вяра. Има начини, чрез които може да се превърне Любовта във вяра, и след като се превърне и дойде Истината, вярата ще се превърне в знание, а като дойде знанието, ще дойде разумното слово, ще дойде светлината. А дойде ли тя във физическия свят, ще ви помогне. Защото има две течения: когато дойде Божията Любов отгоре, непременно ще дойде противоположното течение отдолу. И следователно, според тази наука, която поддържаме, има две течения: едното от безграничното, което постоянно се смалява и слиза към човека; а другото, както съвременната наука казва, човек е произлязъл от малка микроскопична клетка. Едното – малкото течение, което се възраства, става велико, а другото – великото става малко. Тия две течения като дойдат в съприкосновение, в туй вътрешно налягане, тогава – който разбира този закон – се зараждат всички велики добродетели и способности на човешката душа. Сега, във вашия ум, ще кажете: Тази работа е необяснима. Необяснима е, разбира се. Само онзи, който дълго е проучвал, който е правил хиляди опити, той може да разбере дълбокото значение на онези велики стихове и изречения в Писанието, дето Христос казва: Ако думите ми пребъдат във вас и вие пребъдете в мене, каквото поискате, ще ви бъде, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и тогава ще ви се изявя. Едно семенце, което е паднало на земята, след време то се проявява, цъфва и завързва.

Сега, Павел казва: Реших да не знай нищо друго, освен Христа разпят. А на нов език казано, това значи: Той решил да знае само великия закон на Любовта, който внася всичко вътре в човешката душа. Защото Христос представлява този велик закон на Любовта. Само онзи, който е пълен с Божествената Любов, той може да бъде разпят. Вашият идеал е да се жертввате. Само богатият може да се жертва. И Павел казва на друго място: Този, който беше богат горе, реши да осиромаше и слезе между нас, да вземе човешки образ, за да помогне на своите братя, чрез онази Любов, която имаше, да им даде тази Любов, да ги свърже с Бога, т.е. с Любовта. И Христос спасява само хората по този начин, като ги свързва с Любовта. Сегашните хора казват: Да се любим. Е, хубаво, знаеш ли да правиш възли от Любовта? Вземете тези, които правят електрически инсталации, някой път като изгори шнура в инсталацията, който не разбира, не знае де е повредата. Аз видях един, когато поправяше една такава повреда, изведенът намери погрешката, взе едната жичка и другата, съедини двата тока. Значи трябва да има една малка жичка, която да съедини твоето сърце с Божието сърце, или една жица, която да съедини твоето сърце с Христовото сърце. И кой може да направи тази инсталация? Само Христос е, който може да я направи. Разбирате ли? Само Христос е, който може да тури тия жички, да свърже хората с Бога. Само той знае туй изкуство. И дълго време вие трябва да се учите при него. И аз следя сега хората, които вървят сега в новото учение и в старото учение, и във всички църкви, много добре започват. Започват с Любовта, а завършват без Любов. И съм забелязал това като факт в църквите: в една евангелска църква един проповедник като проповядвал 10 години все върху едни и същи въпроси: спасение, покаяние, това, онова, и всички слушатели почнали да спят вече, и той усетил, че те са разбрали всичко. И когато идвал някой друг, проповедникът съсредоточавал цялото си внимание върху него, като че публика е той. А другите не го слушат, защото са преситети от безмислени работи. Проповедникът говори за спасение, а той сам не е спасен; говори за милосърдие, а той сам не е милосърд; говори за

самопожертване, а той сам не се жертва; говори, че когато някой умре, не трябва да се плаче, но като умре жена му или детето му, той пръв заплаква. Хората проповядват неща, които не прилагат. И казват: Опасно е новото учение, то разрушава обществото. Онези войници, които отиват на бойното поле, как се връщат? Отиват с китки, с музика и цветя, но се връщат кой със счупена ръка, кой със счупени крака, и на всички тия хора им турнат по един кръст, защото за отечеството са дали жертва. И от тази жерта вашият народ колко се е повдигнал?

И всички ще кажат: Извършиха волята Божия. Не извършиха нищо! От 8,000 години насам човек върши своята воля, и затова Бог казва на смъртта: Ти постоянно ще възпитаваш тия непослушни деца. И какво прави тя? Тя ни възпитава днес. И ако вие ме питате: Докога ще умираме? – В деня, в който решите да приложите закона на Божията Любов, смъртта ще остави всинца ви и ще каже: Оставям ви свободни да идете при баща си. И като ме срещнете, няма да ме питате: Може ли това да бъде? – Може, може. Има хора, които вече не умират. И в България има предание, че като са заравяли някои, после потърсят ги в гроба, няма ги. Казват: Той не седи в гроба, понеже е възкръснал. Ще каже някой: Това е мистификация. Може да бъде мистификация, излязъл е от гроба. Има хора, които не умират. И ако вие всички повярвате, няма да умирате. Ангел Божи ще слезе, ще отвали камъка и ще ви извади, но се изисква вяра в живота Любов, иска се вяра, непреодолима вяра в Любовта, която да погълне всичката наша омраза. Разбирате ли какво значи омраза? Ние ще се борим с нея. Аз говоря за Любовта, която може да стопи всичките прегради, които днес съществуват в нас. Това е Любов. Ако твоята любов не може да разруши всичките прегради, ако ти не си в състояние за Бога да повдигнеш, с един замах да отрежеш седемте глави на този демон, няма да се проникнеш от Божествената Любов. Чакаш и казваш: Дъщеря ми да се нареди, мъж ми да се нареди, и тогава ще служа на Господа. Никога няма да се наредите вие! От 8,000 години все по този начин се нареждате, **но вътре** в нас, в нашия ум, в нашето сърце, в нашата душа трябва да стане един прелом, таен прелом, да приложим туй учение за себе си, и като го приложим и опитаме неговата сила, тогава всички ще почнем правилно да живеем.

Решил бях – казва Павел – между вас, между кои? – Между вас, които се карате, вие, които враждувате, които спорите и всеки един от вас иска да бъде пръв, решил бях нищо друго да не слушам, да не зная вашите спорове, а само едно искам да зная – само Христа разпят, само Любовта искам да зная. Ако идете в съвременна някоя църква, дето проповедникът е даровит, той, като слезе от амвона, и ако вие сте един интелигентен човек, ще ви каже: Жалко ми е, че тия хора не са интелигентни, не ме разбираят. Ако някой съвременен музикант свири, и ако вие сте музикант като него, той ще ви каже: Публиката не разбира от моето свирене, не разбира от музика, но няма какво да се прави, ще се свири, ще внасяме култура. Ако е някой свещеник, който хубаво е служил, а публиката е вдигала шум, и ако има друг някой свещеник, който знае да служи като него, той ще каже: Употребих най-големите усилия, но не разбираят. Защо не разбираят? – Любов нямат. И действително, Любовта контролира ума на човека. Да ви го докажа ли туй? Аз ще ви го докажа с много силни аргументи. Най-слабият аргумент ще взема: имате дъщеря, която много говори, и казвате: Дъщеря ми много бъбри. Но тя се влюби в някого и веднага става мълчалива. Казвате: Дъщеря ми поумняла. Казвам: Радвам се, че е поумняла. Новото сълнце я стоплило, и тя почнала да мисли, и ако никой не откъсне това Божествено цвете, тя може да се домогне до някои Божествени знания. Но когато младото момиче намери Божественото сълнце, ще дойде някоя стара баба, ще бутне тази пъпка, ще дойде друга баба, и тя ще бутне, и тъй, една по една, капват пъпките, и тогава Любовта няма де да действа, капне и тази пъпка, и бабата казва: Нищо, нищо, и ти стана като нас, едно време и ние бяхме като тебе, но сега и ти живей като нас. Това е съвременното учение. На никоя баба не се позволява да бута тази пъпка, която ще цъфне, то е свещено място, не може никой да бута там, само Божествените лъчи ще бутат във всяка пъпка, докато тя се разцъфти и приеме светлината и даде този плод, които вие сами трябва да вкусите. Това казва Павел: Решил бях да не зная нищо от тия спорове, които стават. Сега за пример, мен ме питат: Защо тъй говориш?, т.е. за начина, по който се трансформират енергиите. Един го схванал по един начин, друг се обидил, че съм казал: Операции не трябва да се правят. Принципиално говоря. Там, дето природата не е разрешила да се прави операция, не правете. Когато искате да правите една операция, питайте природата, ако тя позволи, направете я, но там, дето тя не е дала разрешение, никой лекар няма право да прави операция. Най-великият лекар е природата, а лекарите са асистенти, те трябва да слушат своя главен лекар, и ако той позволи, нека правят операции. Аз съм за разумните операции, а

не за безумните. За всяко учение и за всяка църква, която прилага своето учение, казвам: Туй учение съгласно ли е с Бога? Ако е съгласно, приложете го. Туй учение опитахте ли го? Ама то е останало от нашите деди и прадеди. Опитахте ли го? Ако на един човек остане жито от дядо му, нали той трябва да го посее, за да го опита, да го занесе на воденица, да го смели, да опита качеството на брашното? А ние го държим като една светиня и кой как дойде, кажем: Това остана за възпоминание, ще го турим като муска и като идем на бойното поле, ще го носим, и докато е муската с нас, слава Богу, няма никаква опасност. Обаче един ден смъртта те задигне, въпреки муската. Я ми кажете: кой човек с муска не е умрял? Спасението не е в това.

Решил бях – казва Павел – да не зная нищо друго, освен Христа разпят, Христос, Който внася живот, радост и веселие в душата, Христос, Който ще ни научи как да живеем, как да се отнасяме. Голямо изкуство е да знаем как да се отнасяме. Не е лесна работа да се живее братски. Като казвам: Живейте братски и сестрински, не е лесно туй учение. Мъчно е, но е учение, което може да се приложи. И приложи ли се веднъж, ще имаме едно общество, един народ, едно човечество. Тогава човек ще живее под своята смокиня и ще може да каже: Добър е Господ, заслужава си да се живее. А сега всеки от нас, като преживее 50–60 години, ще каже: Дотегна ми живота, няма ли да идем при Господа? Синът не е доволен, не е благодарен. Защо? – Бащата не е богат. И обратно, бащата е сиромах, той е недоволен от синовете. Всички са недоволни, защото всички схващат живота само материално. Всичко търсим, само не Христа разпятаго! Всичко търсим, но не и Любовта, а трябва да потърсим Любовта.

А сега, като проповядвам за Любовта, мъжът казва: Тъй трябва да живее моята жена, а жената каже: Тъй трябва да живее моят мъж. Не прилагайте туй учение тъй. Аз проповядвам, но като ме слушате, да кажете: Аз тъй ще живея. Мъжът да каже в себе си дълбоко: Отсега нататък, аз тъй ще живея, ще направя този опит. Жената да каже: Аз тъй ще живея. Синът: Аз тъй ще живея, дъщерята, приятелите, всички да кажат: Аз тъй ще живея, а не трябва да натякваме на другите, като че ние сме на правия път, а другите на кривия. Не, не, а трябва да казваме: Аз, аз. Съвършени трябва да бъдем. А съвършени ще бъдем само тогава, когато усвоим методите на тази Любов. Едва сега започваме с великите методи на Христовото учение. Има някои християни, които са добили тия методи. Но онези, които са сега на земята, не трябва да си правят илюзии: За нас светиите ще се молят. Те ще се молят и без да искаеме, но ние трябва да ядем, да се учим и да работим сами. Питам: Ние за Христа какво сме направили? За себе си какво сме направили? Грехота е, при туй благословение, което сега иде в света, един човек да остави своята душа да страда. Грехота е човек да остави своя ум, своето сърце и душа да се терзаят, да остави своята воля да се атрофира. Сега е време благоприятно и сгодно вече за нова култура. Условията на земята са трудни, аз го признавам, но ще живеете в тия условия, тъй както растението живее и постоянно се трансформира. Така и ние хората ще живеем при най-лошите условия и пак ще се трансформираме. Искам да ви кажа: Вложете вяра в Любовта! В деня, в който вие повярвате, че Любовта всичко може да направи заради вас – не сегашната любов, вие тази любов не сте опитвали, вие сте опитвали предисловието, сянката само, – но в деня, в който вие повярвате в Божията Любов, във вас ще стане едно велико преобразуване и вие ще кажете като слепия: Сляп бях едно време, не виждах, но сега виждам: тази Любов в мене произведе онова, което аз исках. И аз не искам да останете като онзи американец: двама души учени американци пътували с един трен. Единият бил вярващ, а другият безверен. И двамата спорят: единият доказва, че има Господ, а другият доказва, че няма Господ, и привеждат най- силни аргументи, да се покажат кой е по-учен. Като минавали през един мост, мостът пада и двамата се удавят. Питам: Решиха ли въпроса? Въпросът по този начин не се разрешава. Когато разрешаваме този въпрос: има ли Бог или не, в трен не трябва да пътуваме, а пеш трябва да ходим, на краката си, сиреч трябва да бъдем в нашата добродетел. И единият, и другият трябва да седят върху добродетелта, и двамата трябва да бъдат искрени. Ето отличителните качества на Любовта, която аз проповядвам: всяка една дума трябва да има само един смисъл. И когато аз казвам: обичам – да няма повече обичам и по-малко обичам, думата обичам да има само едно значение и като кажеш: обичам, да бъдеш готов туй, което е вложено в думата обич – в дадения случай, да го изпълниш, тъй както един чиновник изпълнява своята длъжност. И като погледнеш човека, твойт поглед да бъде установен, да знаеш, че в душата си ти си искрен, честен и няма никаква задна мисъл и си готов да направиш услуга. Това значи Любов. Този поглед трябва да бъде чист, лазурен, тъй както небето. То е Любов! В ръкуването ни и във всичките ни обходи тази Любов трябва да вдъхне на всинца ни доверие, че ние сме, които ходим

по новото учение на Любовта. Още не сме го приложили, но, казвам, това са качествата. Щом приложим Любовта, нашите лица ще сияят и ние ще бъдем доволни от себе си. И когато тази Любов проникне във вас, вие ще почувствате една радост, тя ще ви направи силни и мощни. Тогава всички да произнесат думите: **Всичко бива чрез Христа**. Кой Христос? Не историческият Христос и не Христос на плътта, а Христос, в Когото обитаваше Божият Дух, Духът на Любовта! Чрез този Дух на Любовта всичко можем да направим. И тогава ние ще кажем като Него: Извърших всичко, за което Отец ме е пратил да извърша, изпълних Неговата воля. Изиска се най-първо, от всинца ви, да изучите методите на Любовта, да изучавате Любовта, тъй както съвременните учени хора изучават светлината, нейното проявление и разлагане.

По същия начин трябва да почнем да изучаваме Любовта. Ако говорим за Любовта в сегашния и? смисъл, раждат се много противоречия; а тази Любов има едно отлично качество: като влезе в сърцата, тя ще направи всинца ни интелигентни. Когато Любовта не се приложи правилно, тя внася тъмнина. А човек, който върви по Бога, той те обича, и щом дойде при тебе, най-първо ще внесе светлина в ума ти – това трябва да бъде едно от качествата. Не внесе ли това качество: това не е Любов. И ако вие всички бяхте нагласени тъй, както аз говоря, знаете ли каква аура щеше да има тук? Но колко са далече вашите мисли, вашите желания! Като излезете оттук, ще кажете, както турците: Я има, я няма. Ще кажете като онзи циганин: В онзи дол я има вода, я няма. Но аз казвам положително: в онзи дол има вода, има един богат извор, идете и вижте, един отличен извор, какъвто никога не сте виждали, и като пиете от този извор, всички болести ще изчезнат в света. И Христос е един такъв велик извор! Велик извор е Той, Който изтича от Бога. И казва Той: Жива вода ще има. Сега този Христос някои от вас сте Го намерили, слушайте Го, приложете учението му. Аз не казвам, че не познавате Христа, но казвам, че вие още не сте приложили учението на вашия учител. 2,000 години откак е дошъл Той, не че не Го знаете, знаете Го, говорил ви е, но вие не сте имали достатъчно вяра и доблест да приложите Неговото учение. Вие сте казвали: Учителю, почакай малко. 2,000 години все сте отлагали. И понеже иде последният цикъл на този живот, Христос ще каже: Затварям училището. Тогава?

И Павел казва: Защото бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Иисуса Христа и Него разпят.

Започнете да проучавате Любовта научно, строго научно. Прилагайте всички нейни методи и всички онни отрицателни условия, които спъват нейното действие, отстранявайте ги.

И аз ви казвам, че вашият Учител Христос ще ви помогне, но трябва да сте готови. Има неща добри, заложени във вас, и вие можете да успеете.

Беседа, държана на 23 април 1922 г. в София.

Ще се стопи!

И тъй, понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да сте вие в свята обхода и благочестие? (II Пет. 3:11)

Съвременният свят е свикнал да му се говори само за похвали, за обещания, за награди. По този начин може да говорите колкото искате, всички ще ви слушат. Но когато изкажете някоя трезва истина, всички се озадачават и казват: Това не е вярно. Когато се каже, че съвременният свят ще се стопи, казват: Как може да бъде това? Ние не виждаме никакви признания. Но като казваме съвременният свят, ние не разбираме онези тела в пространството, а нашият свят, земният. Някой може да възрази: Нашите учени хора още не са го доказали. Не са го доказали, но почват да го доказват. Има възможности. Туй, върху което стоим сега, не е така прочно и стабилно, както мислим. Много пъти са ставали изменения на земята. Сега се готови друго изменение, и то ще дойде, няма да закъсне, ще дойде на своето време. То ще бъде нова земя и ново небе, в които Правдата ще царува. Сега някои от вас може да разберат, па и всички хора изобщо разбират, само физическата страна. Когато някой човек, умира казват: Как ще умре? Те подразбират излизане от тялото. Но да излезе човек от тялото си, да се прости с тялото си, това не е голямо нещастие. Питат: Може ли човек да живее без тяло? – Може, тъй както можеш да излезеш от своята хубава къща, от своя палат, и да живееш в някоя колиба, под някоя шатра – под тях даже по-добре можеш да живееш, защото има чист въздух. Душата и тялото са две неща различни. Хубаво е човек да има къща, но аз бих

предпочел чистия въздух, със слънчевите лъчи и хубава храна, отколкото онази хубава къща. Аз бих предпочел чистия въздух, слънчевите лъчи и добрата храна, отколкото оня замък, в който чистият въздух и слънчевата светлина рядко проникват.

Сега, този свят има две вътрешни страни. Ние говорим не само за физическия свят, но за онзи свят на възгледи и теории, който ние сме създали. За пример, у всички народи по земното кълбо, езически или християнски, всички считат за свещено да се бият за своя народ. Само чрез воюване, само чрез унищожение на своите врагове мислят да въздигнат своя народ, да донесат неговото благо. И всички се стремят за слава, като казват: Нашият народ трябва да се прослави. Няма по-глупаво нещо от тази слава. Кажете ми, в историята кой народ се е прославил чрез воюване? Де е старият Египет? Де е старата Сирия? Де е старият Вавилон? Де е Рим? Всички са мислили, както ние, съвременните хора, помислихме. И съвременните европейски народи помислиха, че ако отворят войната, ще се прославят и ще подобрят икономически положението си. Обаче какво излезе? Намериха се на една хълзгава почва, защото не постъпиха съобразно със закона на Божествената Правда и на онова благочестие, които са заложени в човешката душа. Всяко разумно същество знае кое е правото. Сега не остава да се учат хората кое е правото. И да отричаме това, значи да отричаме същността на живота.

И тъй, понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да сте вие в свята обхода и благочестие? Каква е нашата цел на земята? Каква е задачата, която имаме? – Вашата цел може да бъде много близка или много далечна; вашата задача може да бъде много лесна и много трудна за разрешение; задачата ви може да бъде от събиране и изваждане, може да бъде от умножение и деление, може да бъде никакво уравнение с едно неизвестно, с две, три, четири и т.н. Но всички вие искате да бъдете щастливи на земята. Първото нещо, което съвременните хора търсят, то е щастието. Защо трябва да бъдем щастливи? Раждаме се, защото искаме да бъдем щастливи, учим се, защото искаме да бъдем щастливи, храним се, защото искаме да бъдем щастливи, и т.н. Във всички положения на живота ние търсим щастието, а при това ни казват: Щастието е непостижимо, няма го, в света няма щастие. Защо го няма? Щастието нещо физическо ли е? – Не е физическо, то е Божествено. Ако двама души могат да се любят, и в душите им няма абсолютно никаква лъжа, никакво користолюбие, тези четири души могат да бъдат щастливи. Ами че аз мога да направя всекиго нещастен: ако вие сте работили през целия ден, и не сте яли, сложена ви е трапеза и чакате да ядете, а аз взема и изям всичко и за вас не оставя нищо, питам: няма ли да се намали, да се наруши вашето щастие? – Ще го наруша. Ако запала къщата, в която живеете, и ви накарам да бягате навън, няма ли да наруша вашето щастие? Ако дойда при вас, които имате известни убеждения и вярвания, с които живеете, и разрушава вашите вярвания и нищо не ви дам, няма ли да ви направя нещастен? – Да, ще ви направя нещастен. Не само ние трябва да говорим известно учение, да обещаваме на хората, но туй обещание трябва да се реализира. Всяко обещание трябва да се реализира, да е истинно. Всяка дума, която казваме, трябва да бъде абсолютно вярна и реална в своето изпълнение. Когато аз ви казвам, че има невидим свят, този свят трябва да бъде хиляди пъти по-реален, по-неизменчив от този свят. Този свят, за който говорим, ще дойде на земята. Но не на тази земя – на тази земя щастие не може да има, – аз разбирам под тази дума условията, в които хората сега живеят. Сегашните хора, като те срещнат, ще те погледнат от главата до краката – снемат ти мярка. А кому снемат мярка? – Изобщо, когато някой умре, снемат му мярка, за да му направят ковчег. Трябва – казват – да се премери този човек. И ние имаме философията на умрелите хора. Да го видим – казват, – морален човек ли е? Изнесете го на слънчевата светлина и ще познаете морален ли е или не. Ако почне да мирише, той е неморален, а ако не мирише, той е морален. Ако се разлага, неморален е. Изнесете го на слънчевата топлина, ако се топи, неморален е, ако не се топи, морален е. Ако е от вода направен, той ще се стопи. Добре. Изнесете го на слънцето, ако е направен от твърда материя и ако тази материя изсъхва – неморален е, а ако остава тя пластична, разтеглива, – морален е този човек.

Сега ние определяме какво е морал. Моралът е един вътрешен процес, Божествено растене на човешката душа, за да реализира всичките идеи, вложени от Божеството. Това е правилото. Значи всяка една душа има заложени в себе си семенцата на добродетелите, и този, който я е пратил, дал и? условия да реализира тя благата. Тия блага ще бъдат щастието. **И следователно ние в света нямаме право да спираме когото и да е в неговия Божествен път.** И когато ние, християните, от каквото верую и да сме, съзнаем, че в нас има заложени известни добродетели, известни сили, известни способности, известни Божествени чувства, които трябва да се реализират, трябва да им дадем

условия, при които те трябва да се развият – това е морал. Не е морал да проповядваш на един човек, че има пъкъл. Пъкъл не знаем какво е, сега сме в пъкъла. Проповядват ни пъкъла. Аз не съм виждал по-голям пъкъл от земния, сега аз съм в пъкъла и изпитвам неговия огън. Най-големият пъкъл е тук, на земята. И моето положение често мяза на онова малко ангелче, което като слушало за хората, казало на един голям ангел: Я ме занеси при онези, които Бог създал по Свой образ и подобие, да видя какво нещо е земята. Големият ангел го донесъл на ръце на земята. Хората се биели, навсякъде само страдания. Нали ти казах – рекло ангелчето – да ме занесеш при човеците, които имат образ и подобие на Бога, а ти ме заведе в пъкъла. – Това са – казал големият ангел – хората в сегашното тяхно състояние. Тогава някой казва, че огънят е ограничен. Този огън не е ограничен, навсякъде го има: между учители, свещеници, вярващи, навсякъде гори този огън. Двама от вас не могат да се съберат на едно място, да се обичат, и пламъци има около тях, не може да се ходи. Ние сме като кокошки, които пекат на пирустия, обръщат ги на едната страна и на другата.

Най-първо, трябва да се освободите от стария дявол на заблуждението, дяволът на тия лъжливи неща, в които животът не може да бъде щастлив. Какво ще бъде вашето положение, ако на гърба ви турят 50 килограма злато и двама стражари вървят с вас, но като дойдете у дома, вие мислите, че сте се осигурили, пристигате и ви ударят един камшик и ви казват: Вървете си, без злато. Питам: какво сте спечелили вие? Питам, какво е спечелила онази млада мома, която убеждават: Ти него като вземеш, ще бъдеш щастлива: той има такива къщи, ниви, майка му е такава, че братята му и прочие. И тя, горката, казва: Слава Богу, най-после страданията ми престанаха, и се оженва за него. Но след четири месеца, гледат, че и? текат четири реда сълзи, и тя казва: Плача от радост, плача от щастие. Все от щастие въздишат. Понеже е благородна, ще мълчи. Възлязла е тя на тази пирустия, пече се, ама мълчи. Защо? Защото старите казват: Не казвайте на младите, че ние се печем, нека дойдат и те да видят какво нещо е пирустия. Старите, които са вярвали, не вярват вече, а искат да убедят и младите да влязат в туй верую: Имало действително онзи свят, имало Господ... Аз против тези твърдения нямам нищо, не оспорвам това, има хляб, има вода, следователно има едно отношение към нас... Когато кажа: Има хляб, който мога да възприема, да ми послужи в моя живот, идеята е друга вече. Бог е вътре в нас и вън от нас – това са две понятия различни. Бог, Който съществува някъде, Който е направил цялата вселена, и аз нямам никакво отношение към Него, нямам връзка – Той е вънка, това подразбира една идея. Но ако мога да участвам в благата, които е създал и сам вътре – идеята е друга. Ние не проповядваме един Господ отвлечен. Не, не, ние проповядваме един Господ, една Любов, която иде да уреди живота и да покаже, че щастието е възможно на земята, ама не на тази земя. И като казва Петър, че земята ще изгори, аз се радвам: ще има нова земя и ново небе. А според моите схващания, всяка една болница след 40 години трябва да се изгори. Защо? – В тази болница има толкоз храчения, пъшкания, тя е просмукана с тези болезнени мисли, с миязмите, че който влезе, здрав не излиза. И лекарите напразно се мъчат да лекуват болните: те се заразяват от самите мисли на другите болни и аз казвам: След 40 години драснете един кибрит, да изгори тази болница, за да създадете нова. За предпочтане е новата пред старата болница. И следователно по същия закон и формите – не принципите – на религиите се менят. След всеки хиляда, две хиляди години Господ праща от небето хора на земята да направят нова болница. И когато се явят такива благодетели, някои казват: Как, ние си имаме стара болница, нямаме кредит. Аз казвам: Изгорете тия болници, аз ще ви създам нова болница, в която вие трябва да се лекувате по-рационално. Мен ми разправяше един православен свещеник, един брат, който сега е заминал в другия свят – имам право да ви разправя една негова опитност. Той чел Евангелието и дошъл до едно дълбоко разбиране на Христовото учение и казваше: Туй учение не трябва да го прилагам по попски, но искам да го приложа, както Христос е учил. Трябва да бъда за пример. Виждам, че трябва да се изменят нещата, но не почвам, чакам година, две, три. Дойдоха русите, напълниха ми се хамбарите с жито, имаше ядене и пиене. Но отвътре ми казва: Ти всичко това трябва да го раздадеш, трябва да бъдеш православен свещеник, за пример. Все се колебаех. Една вечер гледам, че се намирам на едно голямо поле. Там имаше много свят, народ, хиляди, хиляди хора минават през един тесен проход, а от двете страни две големи пещи. И като приближих, гледам, някакви черни хора вземат ги и хайде в пещта ги хвърлят. Казвам на себе си: Ще намеря и аз туй. Като приближавам към тази пещ и мен ме хващат да ме хвърлят. Но идва Христос и казва: Този човек е Мой, не го хвърляйте. Щом се събужда от този сън, решава се да живее за Христа и с тази вяра замина той за другия свят и вярвам, че той сега е с Христа. Той не е само на небето, но и между нас. В този човек

имаше една реална опитност, на която той посвети живота си. И всяка у него имаше нещо младенческо, чудеха се на неговата старост, живееше като млад, преживяваше една велика истина, верую имаше в душата му, не на теория само. И днес, когато Христос се приближава, казва тъй: Вие сте на полето, пещта гори и хората отиват в нея.

Какво ви казва този стих на Петра: в свято благочестие? Благочестив човек е само онзи, който разбира великия Божествен закон на Любовта, човек, който разбира, че всяко същество може да страда, че всяко същество, колкото и мъничко да е, и то си има известен стремеж. Когато ние дойдем да разберем, че всички същества искат да бъдат щастливи и не искат да страдат, ние сме на пътя към Божествения живот. Сега мислим, че само ние страдаме, а другите не страдат. Ние трябва, по възможност, да не обиждаме никого, да бъдем тъй искрени и да не искаме да причиним вреда и страдание никому. Не само да ви кажа една сладка дума, но когато изкажа нещо, да го изкажа от дълбочината на душата си. И когато ви правя едно добро, да го направя тъй, както на себе си. Вие сте тъжен, а аз съм чел една хубава книга, която ми е причинила добро, давам ти я и казвам: Братко, прочети я, искам да си кажеш мнението. Ще я прочетеш и ще станеш щастлив. Туй значи, че аз съм на хубаво място, имам хубав обяд, и аз казвам: Ела при мене, аз намерих една фурна, дето хлябът е много хубав. Вземам този самун на трапезата, половината от яденето, което съм приготвил, давам на моя брат, а половината вземам, и имаме отличен обяд. Това значи да имаме еднакви чувства. Когато намериш твоя брат в страдание, в немотия, беднотия, да споделиш с него залька си. Това е не само физически, но и духовно. Това е учението, което Христос е проповядвал. Той казва: Болен бях и не дойдохте, гладен бях и не ме нахранихте, жаден бях и не ме напоихте, в тъмница бях и не ме посетихте. Никой не отиде да го види. Четири неща има, за които Христос ще съди съвременния християнски свят. Питам: сегашните християнски народи приложили ли са туй учение? – Не са го приложили. А как постъпиха християнските народи през тази война? Мисля, че от Германия искат сто милиарда, но ако биха употребили петдесет милиарда за Европа, тя щеше да мяза на райска градина. Нямаха ли възможност? – Имаха, но нямаха знание: те поддържаха принципа на тщеславието, а не принципа на Любовта, и затова не го направиха.

И следователно сега съвременният свят го очаква друго. Сега искам вие да бъдете спокойни, да не мислите, че аз предсказвам, аз не говоря от себе си, но ви казвам, другите какво са предрекли. Туй предсказва някой американски учен, че Европа щяла да пострада. За мен физическите страдания на хората не са важни, те са резултат на техния духовен живот. От наше гледище, според схващането на окултната наука, съвременната земя, понеже е заразена, трябва да даде място на един нов свят, на една нова материя, нов живот трябва да се влезе, тъй като този живот е опорочен. Ако вкарате един вълк в каква да е форма, във формата на една овца или в човек, вол, кон и прочие, този вълк при всички форми ще остане пак вълк. Ако вие поставите тази интелигентност на вълка в човешка форма, той ще стане учен човек, но всяка ще употребява навиците, които вълкът има. Вие не можете да го измените по никой начин. Следователно в тази човешка форма трябва да вложите нов живот. С нашия стар живот сега нищо не можем ние да направим. И затуй Христос казва: Ако не се родите изново – т.е. ако не дойде нов живот, новата Божествена струя, в тая форма нищо не можете да направите. Туй е един велик закон в света: новото трябва да дойде във вас. Направете следния малък опит: прекъснете съобщенията на едно блато с реките, да няма рекички да се вливат, ще видите, че няма да се мине много време и туй блато ще се развали. Посадете каквото и да е растение, оставете го без въздух и светлина, и то ще се развали. Постоянно трябва да има едно влиянене на светлина и въздух, втичане на новия живот: светлината носи живот и влагата носи живот.

Да, постоянно трябва да има едно втичане на този нов живот в нашата душа. Сега аз нямам за цел да укорявам никого, не съм пратен да укорявам, но имам едно право – имам право, като вляза в дома ви, да ви кажа тъй: Братко, вашата къща е направена по всичките правила на Божествения закон, отвори само прозорците, да влезе повече светлина. И ако вие не ги отворите, ще ви наложим глоба, ще ви наложим наказание. Ще кажете: Толкоз време не сме отваряли. По причина, че толкоз време не сте отваряли, досегашният ви живот не е бил естествен, вашите лица са се изменили и вие сте станали хилави. Отворете всички прозорци, всички завеси, повече светлина и повече въздух да влезе. И когато се пречисти съвършено, пак затворете прозорците си. И този малък опит можете да направите. Сега вие, съвременните хора, страдате от една илюзия. Отива един стар вълк в овча кожа при една млада овца, която се обягнила и имала син. Явява се тази овца и казва: Аз искам да възпитам твоя син. Както виждаш, ние, старите овци, имаме особена култура, не сме глупави като

vas. Вие имате копита, а нашите крака са направени по особен начин. Аз съм овца, както виждаш, но ще видиш, че краката ми са меки отдолу. Но в тия меки крака – показва си ноктите – имаме си оръжие, да се пазим. От дълга опитност разбрахме, че трябва да се брамим. Вашият син, като дойде при мен, ще му дам това изкуство. И нашите уста са като вашите, но ние се научихме не само трева да пасем, а имаме зъби по-остри, за да кажем на своите неприятели, че не трябва да ни бутат. Младата овца се убедила и казала: Ако моят син може да стане такъв, давам ти го, учителю, да го вземеш. – Ще го взема и като го върна, ще видиш, какъв юнак ще бъде. Взема го той, преметнал го на врата си и го понася. Овцата казва: На добър час, синко, аз вярвам, че ти ще се върнеш. Среща го човек и го пита: Къде? – Дадоха ми го даром, ще видя какво ще направя с него. Е, как мислите, как ще го възпита? – Тъй както сега, когато Свети Георги иде, нали? Техните кожи ще ги продадат на кожарите и след туй ще бъдат на нашите гърбове, кожуси ще ги направите. Следователно тъй ще върнете синовете на овците. Това е вярно не само по отношение на агнетата, а и по отношение на хората. И ние така развращаваме душите. Като вземем една душа, която е невинна като овца, след време я одираме и остава от нея само една кожа. Направете един опит. Кои са днес тия християни – ако дойдеше Христос – готови да пожертват всичкото си имане за Христовото учение и да не мислят за утре? Колко християни има, които да подарят всичко? Ще кажат: Ние не трябва да бъдем глупави. Тогава друг въпрос: Вие, които сте толкова умни, колцина досега сте се осигурили? Колцина християни има, които биха пожертвали всичко – разумно да го пожертват, защото и в пожертването има тщеславие. Ако рече някой да плати на българите един-два милиарда, казва: В историята на вековете ще запишете името ми, вие може да се биете, да вършите всички престъпления, но моето име да бъде записано в книгите, че съм платил два милиарда за България. Такова учение не проповядвам. Аз казвам така: Аз ще ви платя всичките дългове, повече ще платя за вас, но само с едно условие: да изпъдите абсолютно лъжата из живота си, и в домовете ви да царува мир и любов, свобода и правда, мъже и жени да бъдат радостни. Всичките ви дългове ще платя, ето, обзалагам се с българите, искам един опит да направя с тях като народ. И ако аз не устоя на своята дума, да плюят отгоре ми. Но искам и те да устоят на думата си: в българския дом да няма сълзи, ред и правда да има навсякъде, никъде да няма нещастия. За думата си да умрат и да се жертвят за близкия. Нека се съгласят българите, да видят дали туй учение е право или не. Ето Господ иска да ви направи едно добро. Вие ще кажете: Сега ще си помислим каква е тази философия, той говори символично, отвлечено, трябва да разберем точно, математически. Действително има неща тайни, отвлечени, аз против това нямам нищо. Но има неща, които не са тайни, не са отвлечени.

В благочестие. Сега на всинца ни трябва благочестие. Не само на нас, но и на целия български народ трябва благочестие, на неговите управници, на свещениците, на майки, бащи, търговци и прочие, от всички се иска благочестие. Като влезеш в един дюкян и ти кажат: Това е вълнен плат, да знаеш, че това е наистина вълнен плат. Отидеш в някоя фурна и ти кажат: Този хляб е чист, да знаеш, че е чист. Като идеш да искаш пари назаем, да знаеш, че няма да ти смъкнат кожата. Да не мязаш на онзи българин от Провадия, който е взел жито назаем от един турчин и след като плащал 8 години, имал да му плаща още 80 крини жито. При такива условия може ли един народ да успява? Съвременните европейски народи направиха войната и сега победените трябва да плащат 80 крини жито и мислят, че този Господ, Който е на небето, ще им прости. Не, няма да им прости никога! Не изнасилвай близкия си. Сега някои от вас ще възразят: Но ние вече сме си уредили работите, и ако тоя свят се развали, ние ще ядем и пием? Не, не, този свят от една страна ще се развали, а от друга, ще се пресъздаде. Тъй подразбира Оня, Който създава нови форми, в които нов живот ще се вложи, ще започне Божественото. То ще започне тъй, както рибата може да излезе от водата и да живее на суши, така и ние можем и при други условия да живеем. Не е това невъзможно. Не е този единственият начин, единственият метод, при който човешкият живот може да се развива. За съвременните хора има и други условия, при които могат да живеят. Не трябва чрез своето въображение да си създаваме лъжливи понятия. И затова не съм аз. Аз съм за онзи чист опит: ела и виж. Ще те заведа при извора и ще пиеш. Ще питам: Как намираш този извор? Или ще те заведа при хляба, ще те нахраня, ще ти дам време, ден, два, три, и ще те питам: Как го оценяваш? Ще ти дам книга, и като я прочетеш, всичко сам трябва да прецениш и твойт ум, твоето сърце да бъде в съгласие, тъй, както Бог е вложил Истината в самия тебе. Ще ви туря при тия условия. И ако аз се осмеля да ви говоря лъжа, аз ще изльжа Бога и Той ще ми каже: Не говориш истината. На Бога ще говориш истината, защото в същото време, аз като говоря, и вие като ме слушате, проверявайте. Аз

като говоря за истината, ще проверявам сърцата ви, как приемате тая истина. Сега вие ще кажете: Защо един трябва да говори? Такъв е законът: Един ще говори, а мнозина ще слушат. Туй не е противоречие. Мнозина са хората, които работят. И вие ще вземете тази истина и ще я разработите. От вас се очаква великата работа в света. Вие в дадения случай може да извършите повече от мене, при условията, при които живеете. Туй семенце ще вземете да го посеете. Сега вие заставате на една почва и казвате: Какво мога аз да направя в света? – Много можете да направите. Многото не седи в записването името ви тук, на земята. Многото седи в това: Онзи, Който ви е пратил на земята, великата тази Любов – Бог, – да е доволен: като посеете доброто, Той ще го възрасти. След като направите това, Той ще ви каже: Много добре постъпихте, радвам се, аз ще го възрастя. Щом посееш семето, Господ ще каже: Аз ще възрастя доброто, което сте посели. Туй дърво, което посадите, е ваше и вие ще му вземете плода. Аз няма да дойда да взема плода. И Павел казва: Аз посадих, а Бог е, Който възраства.

И сега благочестието трябва да възрастне в нас, но не механически. И не да раздадем имането си, а най-първо трябва да се яви предразположение у всички. Някой казва: Аз ще дам къщата си. Но онзи влезе вкъщи и не излиза. Вземеш един кираджия и той казва: Аз съм честен човек, ще си плащам наема. Трябва да вярваш на думата му, но влезе и не плаща – значи не е честен, и после се караш. И господарят казва: Аз съм честен човек, но постоянно увеличава наема. Този господар иска половината от заплатата на наемателя си за наем. Но питам: ако получава 400 лева, тогава с 200 лева този човек може ли да живее? – Не може. И хората търсят други ресурси. Откъде ще ги вземат? – От кожите на овците. Горите може да изчезнат, животните може да намалеят, откъде ще дойдат тези ресурси? И в съвременния живот ние трябва да бъдем разумни, да ядем толкова, колкото ни е дадено. Ние ядем повече, отколкото ни трябва. Ние правим по-големи къщи, отколкото ни трябват. На всеки човек трябва само една хубава стая, изложена на слънце, а някои хора имат по 4–5 стаи, когато други пък нямат нито една. Ако дойдем да разгледаме нашия вътрешен живот, същата аномалия съществува навсякъде и все от тия лъжливи учения. Чете някой българин Библията и ще каже: Всичко това не е вярно. Най-после, ти трябва да обосновеш живота си върху туй, което е вярно. Но кое е вярно? – Единственото вярно в света е разумната Любов. Не тази, сегашната, която кара хората да плачат, това не е Любов. Любовта е онази, която създава, която възраства. В Писанието за Господа се казва, че е благоутробен, милостив и дълготърпелив. И когато ние разрушаваме тези форми постоянно в света, тези малките същества плачат. Той постоянно твори. Защо? Защото ние постоянно разваляме. Бог е принуден да твори, да им създава нови форми, праща ги при други условия. Дойде едно агне, ние го убием, дойде втори път, трети и четвърти път и прочие, а ние постоянно произвождаме все нови страдания. И тогава чакаме от небето един ден да бъдем щастливи. Небето трябва да започне тук, от земята, от сегашния живот. И всички вие, които ме слушате, не само вие, но и целият български народ, няма човек, който да не разбира Любовта, всеки я разбира. Как няма да я разбере човек? Не се иска дълго време, да ме познаете, честен ли съм или не. Един ден е достатъчен. Два, три или седем дена, като живеете при мене, може да ме познаете честен човек ли съм или не. Ако живеем в една стая, ако за една седмица на този приятел, който влезе в стаята ми, аз му донеса вода и му поливам, направя му леглото – аз съм добрият човек. Ако той ми направи леглото и ми полее – той е добрият човек. Според мене, който работи, той е добрият. Христос не е дошъл да почива, а да работи, да послужи. И всеки човек, който работи и послужва на близния си, е добър. Туй е моето правило. Не работиш ли за другите, не си добър човек. Ако аз всеки ден мисля за себе си, как да подобря своето положение, не съм добър човек. Но ако аз седна през деня и мисля за страдащите, постоянно мисля как да премахна страданията – може да не направя нищо – но в мислите си, че искам да помогна, вътрешно аз съм добър човек. Ако и вие действате по същия начин, добри хора сте. Добрият трябва да запази само вътрешното условие. Туй ни най-малко няма да ми препятства да ора на нивата с воловете и при това пак да мисля по кой начин да помогна на близния.

При всички условия трябва да сме заняти с една важна идея: да помогнем на близните си. Казвате: Аз съм благочестив. Аз може да имам най-доброто условие: да бъда свещеник или някой владика и да мисля, че вестниците ще пишат за мене, че беседата ми е била отлична и да ме похвалят – който и да е този човек, според мен, е лош човек, щом чака вестниците да кажат, че беседата е била добра. Тогава тежко и горко на този народ. Не, сърцата и умовете на хората трябва да кажат, че този владика е добър. Сега туй ще го приложим: ние не осъждаме владиците, защото всеки човек на

мястото им би се изложил на голямо изкушение – благодарение, че Господ не ви е направил владици, когато дойдат да ви кажат: Владико свети. Свят в света е само един Бог. И ако човек не мисли така в душата си, заблуждава се. Свят съм дотогава, докогато Бог живее в мене, т.е. докато тази Любов живее в мене. Докато се жертвам за близния и мисля за другите, аз съм свят човек. Престане ли човек да мисли за другите, а мисли за себе си, той е потъмнял. Тъй виждат на небето. Живей в святост и благочестие. И в туй отношение ние трябва да се окуражаваме. Аз похвалявам някой комунист, когато кажат: Той не е вярващ, но върши добро. И свещеник да е, но щом мисли за брата си и върши добро, аз го похвалявам. Този човек, макар и комунист, без Бога мисли за близния си, и аз го похвалявам. Ако той без Бога прави добро, а друг с Бога прави добро, кой стои по-горе? – Първият има Господа в душата си, а вторият има Господа отвън. Всички ония хора, които се жертвват за своите близни, които и да са, каквото и да са, те са благото на един народ, а всички, които не се жертвват, те не съставляват това благо. И за да люби някой човек себе си, той трябва да люби близния си, понеже тези три закона са свързани: любов към Бога, любов към душата си и любов към близния. Те са един закон, който се проявява. Който люби Бога, това показва, че той е в чисто Божествения свят, а който люби душата си – това значи, че не трябва да я изнасилвам, – той живее в духовния свят, и най-сетне, който люби близния си, това е външната страна, физическият свят. Те са три велики закона: близния, моята душа и Бога – това е Света Троица. И от това гледище, когато видя този брат, ще го целуна. В бъдеще праведните трябва да целуват грешните, а не грешните праведните. Защото праведният, като целуне грешния, ще внесе своите вибрации, подтици и желания, и грешният ще се повдигне. И в природата е така. Сънцето е, което иде отгоре и постоянно ни целува, а не чака ние да го целуваме. Следователно Божественото е, което постоянно действа в нас. И често някой пита: Дали Господ ме люби? Ако някой човек би ви казал, че Бог не ви люби, той говори една квадратна лъжа. Единственото същество, което ви люби, то е Бог. И когато страдате, и когато се радвате, Той е същият. Когато вие страдате, Той казва: Съжалявам, вие не сте постъпили по моя закон, изправете поведението си. И като го изправите, вие почувствате радост и Господ казва: И аз се радвам, че ме послушахте. И в страдание и радост Бог е, Който ви говори. Туй е една от великите истини. И когато казвам: Радвайте се и в страданието, и в радостта, то е затуй, защото Господ ви говори. В страданието вие Господ не разбирате, а в радостта Го разбирате, но и в единия случай, и в другия Бог е, Който ви говори вътре, във вашите сърца. И единственото същество, което може да ви направи културни и разумни, да развие умовете ви, е Той. Туй същество, като възприем в себе си, ще възвиши умовете и сърцата ни. В този жив Господ ние трябва да вярваме, да Го възприемем в нас всинца ни. Той е, Който работи в сърцето на всекиго. Дойдат някои и ме питат: Има ли Господ в света? Казвам: Има, има Господ братко, Той е в тебе. – Аз досега не съм го видял, досега все страдания съм имал. Радвам се на твоите страдания, защото Господ е в теб, значи не те е оставил, обича те. Тъй и Писанието казва: Когото Господ обича, на него дава страдания, значи, учи го. И тогава в нас се явяват тия, старите възгледи, че трябва да се отдалечим от света, но от кой свят? – От света на лъжите, на неправдата, на нечистосърдчието, от всичко, което ни спъва, от него трябва да се отдалечим. И този свят, за пример, в който вие се радвате, може би след хиляда години, като се върнете пак на земята, само ще има някакви останки от него, както в музеите от някое предпотопно същество. И черепите на сегашните хора, аз съм казвал на учените, ще бъдат в музеите. От тия типове, които ще изследвате, ще отличаваме новите типове. И ще питате: Защо едните трябва да живеят по един начин, а другите по друг? Аз ще обясня защо: ако на един виден цигулар дадете една пропукана цигулка, какво може да изкарa? – Нищо. На този цигулар се иска инструмент съобразно неговия гений, а и на другия, ако му я дадете, не ще изкарa нищо. Тъй че дайте на способния човек един отличен инструмент, а онази пък, пропуканата, дайте на онзи, невежия, да се упражнява. Сега, и в бъдеще всички лоши инструменти ще се дадат на тези, които не са се научили да свирят.

И тъй, Петър казва: Понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да бъдете в свята обхода и благочестие. Бъдещата култура, която иде сега, е само на благочестие. Говоря на вашия език: трябва да имате ум, изпълнен със светлина, гъвкав, пластичен и схватлив ум, който изведенъж да схваща истината. Да имате едно сърце тъй чисто, че всеки да може в това сърце да се огледа. Да имате една душа, обсебена с истината, в която абсолютно никаква лъжа да не съществува. И когато тази истина дойде в нашите души, няма да има връзване, няма да ви казват: Ти ми обеща, трябва да го направиш. Аз ще кажа: Братко, ако обичаш, ако твоята любов, в която живееш, ти позволява, каквото искаш да

направиши, направи го. Туй ще бъде законът. И аз, каквото моята любов ми казва, ще го направя. Няма да казвам: Ти си длъжен, обеща ми, срамота е. Но в името на Любовта ще става. Ще имаме един свят отличен и нашите лица ще бъдат светли и красиви. Мъжът няма да дойде да каже на проповедника: Посплаши малко жена ми, проповядвай и? една такава беседа. Дойде жената и казва: Проповядвай на мъжа ми, защото е малко груб. Сега мъжете учат проповедника как да проповядва на жените и жените – как да проповядва на мъжете. После бащата дойде и казва: Проповядвай на сина ми, посплаши го. Дойде майката, и тя учи как да се проповядва на дъщерята. Господарят дойде и казва: Посплаши моя слуга, трябва да се подчинява на господаря си. Дойде слугата: Посплаши моя господар. И тъй, проповедникът има толкоз съветници и той, горкият, като седне, почеше се: Какво ми каза онази жена? – И почне да плаши мъжете. Дойде тя и благодари. Но дойде мъжът и казва: Ти на тия жени знаеш ли какво направи, къде отиде? Вторият път той проповядва за мъжете. Дойде бащата, и той учи. Проповедникът пак се почесва, мисли как да сплаши сина. Не с такива сплашвания, ами трябва да се проповядва искрено, честно и откровено, на сина да каже: Баща ти на тебе е дал живота, той те обича и ти трябва да го обичаш. Благородно е да бъдеш син. Дъщерята какво ще я плаша. На дъщерята ще кажа: Отлично нещо е дъщерята, да обича майка си, майка ти ти е дала живот. Няма по-благородно от това да обичаш майка си с всичкото си сърце. На майката пък ще кажа: Ти, която си и? дала живот, няма по-благородно нещо от това да обичаш дъщеря си! Не я ограничавай, не я туряй в своята пещ. Но оставете дъщерята, тя да си избере своя път, какъвто тя иска, оставете и вашия благороден син, и вашата благородна дъщеря, в които умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, оставете да вървят както Бог ги ръководи. Оставете мъжа и жената, но кой мъж? – На който умът е на място, сърцето е на място, душата е на място. Коя жена? – На която умът е на място, сърцето е на място, душата е на място. Туй е то, което аз говоря на хората. Някой казва: Учителят тъй казва. Какво съм казал аз? – Аз съм казал: Мъжа, на който умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, жена му трябва да го обича и всичко да върши за него, да го държи като писано яйце. Аз казвам: Онази жена, на която умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, мъжът да я държи като писано яйце, като цвете, да трепери над нея. Аз казвам: Онзи син, на когото умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, баща му да го държи като писано яйце, той е неговото бъдеще. Аз казвам: Дъщерята, на която умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, в правата смисъл, майка и? да я пази като писано яйце. Аз казвам: Онзи слуга, на който умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, господарят да го пази като писано яйце. Той е един отличен слуга. И обратно: Онзи господар, на който умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, слугата да го пази като писано яйце. Туй е то, което аз говоря на хората: Господарят да обича слугата си като себе си, мъжът да обича жена си като себе си, жената да обича мъжа си като себе си, бащата да обича сина си като себе си, всички да се обичат тъй, както себе си, и да приложат този велик закон вътре в света, да действа. Изведенъж може да не дойде, но да турим този принцип, това е благочестието. И този ден, който иде, да ни намери Господ, че сме пригответни.

Той иде, господният ден. И ако дойде Божият ден и ние сме пригответни, ще видим туй лице на Господа усмихнато и Той ще каже: Елате вие, благословени от Отца, които повярвахте, и наследете новото небе и новата земя, живейте в мир и радост! Живейте и се радвайте на всичките блага, защото старото премина и в новото с песни да служите на Истината. А вие ще ми зададете въпроса: Сега, ти говориш за новото небе и новата земя, но сега какво трябва да правим? Сега – това е едно уравнение, което вие ще разрешите. Сега, какво значи сега? – Ако вие възприемете този закон, сегашното мигновено може да се измени. Как ще се измени? – Някой паднал в летаргически сън или го хипнотизирали, дойдат, пляскат го, но не става, не може да се събуди. Дойде онзи, който разбира закона, и почне обратни паси на хипнотизма, потегли ръката по известни правила, той изведенъж стане, повърне се съзнанието. Щом приемете Любовта, Господ ще почне отгоре да тегли ръката си и после като вдигне и свали двете си ръце, ще каже: Стани и излез навън и живей във великия свят на свободата, който съм създал, и не мисли вече за старото. И ако вие повярвате в тази Любов днес, във вас ще стане едно велико променение: то е вътрешен закон. А вие, решите да живеете в Любовта, но има нещо, което ви спъва. Казвате: Отлично учение, аз ще живея за Господа. Но като приближите към къщата си, слушате, децата плачат, мъжът малко разгневен, усъмните се: То не му е дошло времето. Влез вътре и кажи на мъжа си: В името на Любовта, прегърни го, целуни го. Той почне да се смущава, но вие още веднъж го прегърнете и му кажете: Ела, аз ти нося нещо

много хубаво. – Какво? Той е жаден или гладен и вие щом го напоите и нагостите, той ще каже: Тъй разбирам сега Царството Божие. Съмнението: Може ли туй, то е, което ви спъва. Един приятел ми казва: Много хубаво учение, и когато го слушам, като че ли съм хипнотизиран, но като вляза в света, казвам: Може ли туй да се приложи, ние сме остаряли, то е за младите. А младите казват: Ние като станем стари, тогава ще го приложим. Не, не, речено, казано и свършено: приложете закона. Той работи.

В благочестие, а благочестието произтича от този велик закон на Любовта. Абсолютно никога не се съмняйте в Божественото, което е във вас, имайте вяра във вашия ум, който е на място, във вашето сърце, което е на място, във вашата душа, която е на място, и не чакайте спасението си от никъде, а от самите вас, от себе си. А вие казвате: Аз за другите не се грижа. То е едно схващане, но у всички хора едно е началото. Като казвам това, аз подразбирам, че всеки човек може да мисли като другите. Когато чуя моя брат да каже тъй, радвам се, че той може да мисли като мен. Можем всички да живеем по закона на великата, Божествена Любов, да турим ред и порядък и да възстановим Божествената хармония. И в бъдеще остава да бъдем свободни, да не ограничаваме никого. Светът може да се ограничи, ако почнем да учим хората какво трябва да правят, т.е. ако аз дойда да ви уча, когато страдате, как да се молите, да коленичите или не.

Вие знаете как да търсите Господа. От вас се изискава да нямаете никакво съмнение. Благочестие – това трябва на всинца ви.

Беседа, държана на 30 април 1922 г. в София.

УЧЕНИКЪТ НЕ Е ПО-ГОРЕН ОТ УЧИТЕЛЯ СИ

Не е ученикът по-горен от учителя си. (Ев.Матей 10:24)

Всички философски системи са учения за изяснение на живота. Ние изучаваме природата, понеже тя има сътношение спрямо нашия живот. Лекарите изучават качествата и свойствата на вредните микроби, за да могат да лекуват по-успешно своите пациенти. После те изучават други някои от тия микроби, които са по-благосклонни и разположени към човека, за да знаят как да ги употребяват. Химиците, техниците и т.н. всички изучават природата, понеже всичките и? сили имат сътношение към човешкия живот. И каквото и да е учението, каквото и да е положението, ние трябва да го отнесем към известна област и да определим точно неговото място и предназначение. Това е задачата на съзнателния живот. Вземете, за пример, религиозните учения. Религията, това е система, това са методи за направление или отправление на по-висшия човешки живот в права посока. Не е религията, която създава човека, но човек създава религията; не е човек, който създава природата, но природата създава човека, т.е. в обикновен смисъл. Аз често се изразявам, като казвам: Да почерпим нещо от природата. Туй изречение е, само по себе си, наполовина разбрано. Когато някой велик цигулар иска да изрази това, което е скрито в него, нему какво трябва? – Една цигулка. Тая цигулка и този лък – това е природата, следователно чрез нея, чрез тази цигулка той може да изрази своето вдъхновение. Тази цигулка, като влезе в ръцете на цигуларя, говори отлично, тя оживява в ръцете му, но сложи ли я на земята, тя пак заспива. Следователно, аз казвам: Природата някой път е жива, а по някой път е спяща. Казвам: Трябва да идем в природата. Но кога да идем? – Само когато великият цигулар свири в нея, когато Божественият Дух я взел в ръката си и всички сили действат както тази цигулка – тогава трябва да идем, а не когато цигуларят почива или Божественият Дух се е оттеглил. Тогава и тя почива. Защото и тази цигулка, природата, се нуждае от почивка, всичко в света се нуждае от почивка. Сега мнозина имат криво схващане за живота, например искат да ги обичат хората, нали? Някою е жално, че няма кой да го целуне, жално му е, че няма кой да му каже някоя блага дума, жално му е, че няма кой да му помогне, да го нахрани и т.н. Но вземете за пример целувката. Да имаш хиляда души приятели, срещне те един, целуне те, втори, трети, всички тия хиляди души те целунат, питам: крайният като те целуне, в какво положение ще се намираш? Ще кажеш в себе си: Не искам приятелски целувки. Когато човек каже целувка, подразбира само една целувка, а не хиляди. А тия хиляди души приятели трябва да дойдат всеки по един път да те целуне, а не да тръгнат всички в един и същи ден – всеки да си определи един ден. Но целувката сама по себе си и тя е нещо неопределено: откъде е дошло туй желание у човека, това целуване, ядене, пиене, тия процеси как са се явили? Те си имат свой произход. Сега няма да се

спираме, защото ако се спрем на произхода на целувката, мнозина може да кажат: Не искаме да знаем за целувката, не е много важно. Целувката е толкова важна, както онзи, който подписва някоя полица. Казват ти: Искам тук да си сложиш подписа. Защо? – Защото тази полица е валидна само с подписа ти. Трябва да целунеш полицата ми тъй, че твоята целувка да остане, да се знае, че твоето име е там, та един ден, където и да представя полицата, да зная, че ти си я целунал, и в която и да е банка да може да се шконтира. Ако ти туриш само три белега: Г.Т.Ц., никой няма да я шконтира, тълкува се, че не си я подписал хубаво: щом не може да се шконтира тази полица, значи не си я подписал, не си я целунал. Следователно във всяко желание на хората се крие една користолюбива мисъл. Когато някой ми каже: Подпиши ми тази полица, каквото и да ми говори после: ама Аз те обичам, ти си ми приятел, ти ми направи една услуга, аз зная, че зад тази полица се крие нещо, едно користолюбиво желание. Ако аз обичам някого, защо ми трябва полица? Ще му кажа, колко искаш от мене? – 10,000 лева. Вземи ги и нищо повече. Никаква полица, никаква целувка; и без целувка може да дам парите. Сега туй е прямото учение на нещата.

Христос казва: Не е ученикът по-горен от учителя си. Какво е искал да каже Той с тия думи? – В ума на ученика не трябва да се яви туй желание, да стане по-горен от учителя си. Защо? – Аз ще ви кажа: Водата не може да се подигне по-горе от уровена на своя източник – това е закон. Слънчевата светлина не може да се подигне по-горе от слънцето. Човек не може да се подигне по-горе от Бога. Той може да стигне до Бога. Ученикът трябва да бъде като учителя си, до същия уровень, нито подолу, нито по-горе, той там като достигне, по-нагоре не може да се подигне. Като своя учител да бъде и по тяло – да има същия строеж на тялото, и по сърце – да има сърцето на своя учител, и по ум – да има ума на учителя си, и волята му да е както волята на неговия учител. Тогава какво е искал да каже Христос: Не е ученикът по-горен от учителя си? Той поставя два принципа. Ученикът иска ли да бъде учител, той е изгубил своето предназначение, той не е разбрал основния Божествен закон в света. Иска ли човек да стане като Бога, той е изгубил своето предназначение. Ученикът е една бяла книга, върху която може да се пишат хубави неща. Ако тази книга е написана, няма какво да се пише отгоре.

Учителят е написана книга, на която хората се учат, а от ненаписаната книга никой не може да се учи, но всеки може да слага своите забележки. Питам сега: ако онова, което сте научили от вашия учител, няма къде да го сложите на тази книга, какво ще ви ползва вашето знание? Един прост пример: ако идете при някой земеделец и се нуждаете от жито, той е готов да ви даде две крини, но вие нямате торба и той няма торба, как може да го използвате? С една шепа не може да се храните, трябва чувал. Този чувал е ученикът. Житото, като се изсипе вътре, ще бъде учителят. А двамата – учителят и ученикът, като идат на нивата и изтърсят житото в нея, ще дойде растежа. Сега ние встъпваме вече в една нова област, която е малко неразбрана, но казвам: под думата учител Христос разбира един завършен процес, а под думата ученик – един процес, който сега се започва. Следователно, когато вие слушате какво да е друго учение, трябва да имате желание да възприемете всичко онова, което е принципиално, което е вярно, и да го приложите. Вие се нуждаете да подобрите живота си и всички неща в живата природа са създадени за живите души, които са въплътени тук, на земята. Чрез кого и как Бог изпраща нещата, то не е толкова важно. Когато слънцето изпраща своето благословение, когато Бог изпраща своето благословение чрез слънчевите лъчи, всичките те идат съединени като бяла светлина. Сегашната наука ни казва, че бялата светлина не е само една, но има няколко светлини събрани, обаче между тия светлини няма спор, коя да си тури име. Например, има червена, жълта, зелена, ясносиня, тъмносиня, виолетова и други още има, но нито една от тях не си туря името да каже: Моето име трябва да фигурира тук. Но щом минат през призмата, разделят се и всички се нареждат в една цветна гама. Обаче като прекараме тези лъчи през втора призма, пак се събират. Сега често в живота стават разни спорове. Тия спорове произтичат от разни призми. За пример, аз ще ви дам какво ми разправяше един приятел, каква е призмата на съвременното общество. Един вярващ, спиритист, който вярва в прераждането, и един евангелски проповедник, сами двамата се разговарят в стаята и се разбират. Казва евангелският проповедник: И аз вярвам, че има духове, че има прераждане, туй и в Писанието го има. Излизат, обаче, и отидат в евангелската църква, там пастирът казва: Не е вярно, такива духове няма. Там не могат да се разберат, защото евангелският проповедник е минал през една призма, светлината вече не е цяла, вътре вече има личен интерес, в него е заговорил портокаленият цвят. Аз съм проповедник, ако аз поддържам такова учение, с което моите слушатели не са фамилиарни, може да изгубя репутацията

си, следователно духове не съществуват и прераждане не съществува. Защо не съществуват? – Понеже са вредни за моя интерес. Събираят се на третия ден, единият казва: Как тъй, защо не поддържаш това, за което бяхме съгласни? А другият отговаря: Е, ти си човек свободен, без закон си, а аз съм под закон; един ден, като махна юлара и остана отзад, и аз ще говоря като теб. Следователно той счита своите пасоми, слушатели, за юлар на главата си и за остан отзад и затуй не може, не му дават да говори, както той иска, но ще говори и даже ще мисли, както те искат. Смешно е тогава, ако учениците заставят учителя си да мисли тъй, както те искат. Смешно е, ако слугите заставят господарите си да действат тъй, както те искат да действат. Учителят ще мисли по правилата, по които той е длъжен да мисли, и ученикът ще възприема това знание според правилата, на които животът му е подчинен. Учителят има известно задължение, а ученикът има друго задължение. Но не мислете, че тия отношения се раждат сега. За да бъде човек в духовен смисъл ученик, то е определено от хиляди години, то съществува от хиляди години. Сега, когато някой ученик постъпи в едно учебно заведение, гимназия, университет, там все си има известни правила, но въпросът е: откъде тази смисъл в главата на тия професори или учители да турят правила? Защо и за какво? Без правила не може ли? – Не може. Те прилагат ония правила, на които са се подчинявали в далечното минало. Всички ученици трябва да се подчиняват на тия правила. Следователно, първото нещо: всички вие трябва да съзнаете отношението си като ученици. И злото в сегашния свят е, че всички искат да бъдат учители. Нямам нищо против това, стига да сте една книга, не само написана, но хубаво написана. И тази написана книга, като я прочете който и да е, да може да изправи и подобри своя живот. В света има хиляди извори, но тия извори имат своята ценност с лечебната си сила. Всичко туй вземете като символи: извори, гори, планини, долини, реки и т.н., това са все символи, уподобления на духовния свят. И ако вие не знаете как да четете тази книга, природата, да се научите на тази азбука на земята, не мислете, че като идете на небето, ще ви научат на тези работи, на тези елементарни работи: ще ви върнат на земята, за да се научите. Прераждането е закон, вие ще се преродите в тая забавачница, земята. На всички невежи, които са мислили на земята, че са много знаещи, като идат на небето, ще им кажат: Какво? Ние тук нямаме такива заведения, такъв курс, такива забавачници, върнете го да си довърши своето учение. Един българин при освобождението на България, който свършил в Америка, имал голяма претенция, бил много тъщеславен. Като се върнал тук, явява се при княз Батенберг, който му дава отличен прием, и казва му: Аз съм готов да ви услужа, каквато служба поискате, пръв министър или друга някоя длъжност искате да ви дам? Той се понадул: Трябва да си помисля малко, аз искам да бъда директор на една гимназия. – Е тогава – казва – ще се отнесете до министъра на просвещението. Той мисли, че директор на гимназия е много важна длъжност. Сега, когато Господ ни повика и каже: Поискайте нещо от мене, ние се изпъчим. Какво искаш? – Искам да бъда директор. Господ казва: Иди при министъра на просвещението. И всички сега са пратени при този министър на просвещението тук, на земята. Този министър на просвещението, това е въплъщението, и този министър, като дойде, той ще те назначи, ще подпише указа и тогава ще го прати при Бога, Той ще го санкционира и ти ще станеш директор. Ама ония ученици, на които си директор, тъй ще те посрещнат, че ще ги помниш за дълго време.

Сега ще се поспра малко, ще ви разправя една легенда. Един от великите ангели на небето – аз го наричам Орифил – дошъл да посети хората и да види как живеят, да се позанимае малко със своите изследвания. Като минавал през една улица, чул да се вдига голям шум, гледа в една люлка едно малко дете и му казва: Братко, защо плачеш? – Няма кой да ми помогне, тия хора не ме разбират, те са ме оставили в тази люлка, малък съм, не мога да се прояви, пък и не разбирам закона. – Какво искаш? – Гладен съм. Взема ангелът биберончето, туря го в устата му. Това било едно малко момиченце на една година. Ходил той, изследвал. След 4–5 години минава, гледа на пътя друго момиченце, пак в неволя, плаче, плаче. Защо плачеш?, питат го. – Изгубих майка си, не зная как да се върна у дома. Взема той това момиченце, завежда го въкъщи и забелязва, че то е същото, на което той дал биберончето. Първия път плачеше, че няма кой да му даде храна, а втория път плаче, че е изгубило майка си. Ходил той, изучавал управлението на хората, науките им. След 19 години минава там при една река и вижда една мома на 19 години, която се готвела да се хвърли във водата, спира се той и и? казва: Какво искаш да направиш? – Отчаяна съм от живота, мен не ми се живее, защото имах един, който ме обичаше, изляга ме, и сега за мен животът няма смисъл. – Мислиш ли, че този, когото обичаш, може да ти даде това, което желаеш? – Аз само с него мога да бъда щастлива. Пак

плаче тя. Първия път плаче за хлебец, за млечице, втория път плаче, че е изгубила майка си, а третия път, че е изгубила своя възлюбен. Ще чакаш, ти ще намериш своя възлюбен, ти си се изльгала, твойт възлюбен никога не лъже, теб е изльгал някой в името на твоя възлюбен и ти искаш да се хвърлиш сега в реката.

И съвремените хора са се отчаяли: някой плаче за хлебец, други за баща и майка, а трети – че са изгубили смисъла на своя живот. Защо са изгубили смисъла на своя живот? – Те не са намерили още тоя смисъл, не са го намерили. А когато вие намерите вашия възлюбен, какво ще ви даде той? Сега мнозина говорят за възлюбения и казват: Да има някой да ме обича. Аз казвам, ако турят една въшка на главата ви и тя ви обича, тя чопли, вие почнете да се дращите, тя казва: Аз искам да посмуча от твоята кръвчица, за да стана благородна като теб. Е, колко години трябват на една въшка да смуче, за да стане като теб?

Силата не седи в това да те любят. И казвам една велика истина: Няма човек в света, който да ви люби. И ако някой ви казва, че човек може да ви люби, аз съм на противното мнение. Човек може да бъде проводник на Любовта, но да ви люби, не може. Любовта в света, това е Бог в своята целокупност. И да искаш да те люби някой, значи трябва да искаш да те люби Господ. И този Господ, за да ви люби, трябва да избере един човек, който да е проводник, за да Го познаете. Заблудите ли се вие, да помислите за онзи, чрез когото Любовта иде, да кажете, че от него излиза, вие ще бъдете при реката, да се хвърлите вътре, за да се удавите. Ама ако на този прозорец, през който минава тази Любов, тури някой своите кепенци и не може да премине Любовта и тя остава навън, кой е крив? Първото положение трябва да схванете. И за себе си някой казва: Трябва да ме обичат. Ще отговориш тъй: Когато Господ мен обикне, аз ще му кажа и теб да обикне; когато Господ дойде и прояви своята Любов към мене, аз ще му спомена и за тебе. Той може всинца ни да обича. Какъв е законът за Любовта? Нека направим едно определение. Когато слънцето грее, изпраща светлина и топлина, какво се иска от нас? – Всеки да определи една малка площ на земята, да я изкопае, посее и ще израсте нещо. Туй слънце не може да го приближите да го целунете, да го прегърнете, но от неговата целувка ние можем да направим едно благо за себе си. Слънцето казва: Изори нивата и посей нещо, аз ще проявя Любовта ми, аз ще изкарам нещо, каквото посадиш: ябълки, сливи, круши, дини, тикви, репи – всичко туй аз ще го възрастя. Ти ще опиташ сладчината на моята Любов в дините, в ябълките и прочие. Следователно, когато Бог се прояви в нас и сегашните хора искат да го прегърнат, Той няма нужда от прегърщания, а казва: Изори сърцето си, след това посей най-хубавите семена и когато те израснат и плодовете узреят, ти ще вкусиш от благата на великата Любов. Сега какво ни учат съвременните учени хора? – Много хубаво учат, не намирам нищо лошо нито в химиците, нито в техниците, нито във физиците, астрономите, биолозите, всичко, каквото учат, е право, но то е външната страна на живота. Светлината имала седем цвята, но ако ние не знаем как да използваме всеки един цвят, какво от това? Онзи художник, който разбира закона, като вземе четката, знае как да съчетава тези бои, ще направи някой образ. И онзи земеделец, който разбира закона на тази светлина, ще я използва по друг начин и въобще който разбира закона на тази светлина, той ще използва светлината по един или друг начин. И ако ние не знаем как да използваме Божията Любов, всичко е напразно. И тя си има не само своите цветове. Пак ще кажа: Любовта няма само седем цвята. Един английски учен и проповедник уподобява, че и Любовта има седем цвята, но аз се различавам, аз мисля друго за Любовта: тя има повече цветове, много повече цветове. И от всеки един цвят на Любовта се раждат особени плодове. Съвременната наука още не е изучавала при какви условия се раждат ябълките, крушите, защо соковете на ябълката се отличават от соковете на крушата или сливата, по какъв закон се различават? В сливата има нещо особено, в ябълката има нещо особено, в крушата има нещо особено, портокала, лимона, във всички тия плодове има нещо особено. Това са съчетания на тази светлина по особен начин. В някои плодове преобладават известни цветове повече, в други по-малко. За пример, вземете черешата – в нея преобладава повече червеният цвят. И следователно ако някой е малокръвен, и ако той разбира закона при яденето на черешите, ако той има туй разположение, ако яде по новия начин, ядене чрез разбиране, а не механически – че е дошло времето: 12 часа, – ако има туй вътрешно разбиране, тъй както природата е създадена и както ние сме създадени, непременно той ще възприеме всичко онова, което е необходимо за неговия организъм. Тъй, във всяка една наша дума, във всяка една наша мисъл преобладава различен цвят от цветовете на Любовта. Някой казва: Ние можем, лесно е, да се живее в християнството. Ако беше лесно, защо християните не са сполучили в приложението на

Христовото учение? – То е наука, дълбока наука. И Христос казва: Само по един начин може да се предаде Истината: този дух на Истината, когато дойде, той ще ви я предаде. Ако ние уним християнството без Божествения Дух, въпросът е свършен. Ние ще научим само външната страна, че Христос бил велик човек, реформатор, но сега не можело да се приложи неговото учение на земята, не му е дошло времето. В бъдеще, когато човек еволюира по този или онзи начин... Христовото учение трябва да се разбере, то е основано на един велик Божествен закон, закон над всички закони, неотменния закон на Любовта. И ние казваме, че тази Любов може да се приложи навсякъде. Любовта изисква само да нахраниш гладния, голия да облечеш, невежия да научиш. Любовта не изисква да правиш на хората палати, да правиш по 10 костюма, по 10 чифта чепици, но Любовта изисква да му дадеш само това, което му е необходимо, а другото и децата даже могат да направят. И аз забелязвам, че съвременните хора, когато дойде някой приятел, много готвят заради него и в самото ядене влагат нещо много лошо. Ние искаме да го задоволим с ядене, сложим му едно ядене, две, три, четири, и му казваме: Хапни си от това, от онова, и на стомаха му стане тежко, а сега му кажат: Е, какви ни нещо важно. Какво ще ви каже? Казва: Нямам разположение, преядох, ще чакате. И погледнете, той се разболял и си заминал. Като дойде вашият приятел и искате да научите нещо от него, не го гощавайте. Малко му дай, но с Любов му дай. И българинът казва: Не гощавайте много.

Ученикът – казва Христос – не е по-горен от учителя си, т.е. изявената любов не може да бъде по-голяма от неизявената любов, граничната любов не може да бъде по-голяма от безграничната. И чудни са хората, като казват: Ти не ме обичаш. Защо да те обичам? На какво основание съм длъжен да те обичам? Или ако аз кажа: Ти на какво основание, защо си длъжен да ме обичаш? Ако аз съм подписал един запис, взел съм пари назаем, ще кажеш: Господине, ти си целувнал този запис, готов ли си сега да седиш на думата си? – Да, признавам. А ти дойдеш, представят ти един запис и кажеш: Не е мой, не го познавам, друг го е подписал. Любовта, това е закон на свободни отношения. Отношенията на учителя и ученика абсолютно са свободни. Учителят няма право да вика, да казва на ученика: Ти трябва да се учиш, ти знаеш ли, че си в моята школа? Не, не, в Божествената школа учителят е абсолютно свободен и ученикът е абсолютно свободен. Ученикът може да каже: Ако искам, ще се уча, а ако не искам, няма да се уча. Той може да стане учен, а може да стане и невежа. Сега вие можете да го морализирате или не. Той е изbral едно положение, за да придобие известна опитност, нека я придобие. И учителят нека си избере: и той има свое разположение. Следователно и двамата, ако са в тази велика свобода, няма да има никаква дисхармония. И всичката съвременна дисхармония сега от какво произтича? Ти любиш някого, но почваш да ревнуваш. Какво показва ревността? Ревността – това е една любов, проявена чисто на физическия свят. Ревността – това е първото съмнение, че ти нямаш вяра в моралния престиг или уровень на твоята жена или мъж. И учителят може да ревнува своя ученик, ако е изгубил доверие в него. И ученикът може да ревнува своя учител: той е изгубил доверие в учителя си – проявление чисто на физическото поле. Е, питам: ако ревнуваш, какво ще спечелиш? Ревност за Истината е друго, а ревност за Любовта е друго – когато с тази ревност ти отслабваш и ограничаваш човека във всичките негови постъпки, то е безразсъдство, то е чисто физическо. Това са полици: ти ме следиш, аз съм подписал 10 полици и ти ме следиш, дето отида, да не би да избягам някъде. Може да питаш: Еди-кой господин в София ли е? – Защо?, питам. – Аз много се интересувам за него, защото имам вземане-даване или Не искам да изляза от България, защото десетте полици... Като вземеш полиците, да отива където иска. Прав е човекът. Следователно, ако ти ревнуваш човека, разбирам, че имаш да му плащаши, а ако той те ревнува, има да ти плаща. Питат някои: Как да махнем ревността? – Ще си изплатите полиците, ще влезете в положението на учители и ученици, т.е. същите принципи ще усвоите; ще влезете в положението на слуги и господари, защото за да подобрим този живот на земята, ние трябва да разберем великия Божествен закон и да уредим сегашния си живот. Някои казват: Ще се уреди. Да, но в този живот, днес трябва да уредим този въпрос. Някои казват: В бъдеще. Всеки въпрос сега може да се уреди, от чисто Божествено гледище. Ако ти не си готов сега, в този момент, да го уредиш, то и в бъдеще няма да си готов. Казват: В следващото прераждане. Ако в следващото прераждане този цикъл се завърши, ще изгубите последния трен. Нали треновете имат разписание и когато идеш и изгубиш последния трен, тогава там кой трен ще вземете? Някои казват: Има време. Да, има време, но ако има 10 трена и вие сте изпуснали първия, втория, третия, ако сте изгубили и деветия, а остава само един трен, тогава питам, какво ще бъде вашето положение?

И Христос казва: Ученикът не е по-горен от своя учител. Доста е на ученика да бъде като своя учител. Не е ли достатъчно за нас да бъдем като Христа? Не е ли за всичца ни достатъчно да бъдем тъй доблестни, тъй самоотвержени, както е Той доблестен и самоотвержен? Не е ли достатъчно да имаме Неговия ум, Неговите стремежи, Неговото далечно схващане? Но ние ще кажем: Той е Христос, Син Божи. Тоя учител подразбира, че всички вие сте ученици. Нали онези, които искат да бъдат ученици, онези, които въздишат и казват: Да има някой да ме обича, трябва да имат тия качества?

Само ученикът, който е разбрал своя учител, може да има тази Любов. Любовта – това е едно разумно проявление и само между две възвищени и разумни същества. И всяка, когато Любовта се проявява, има разумност. Даже тази Любов се проявява в кристалите. Любовта трябва да бъде разумна. Престане ли тази разумност, Любов няма. И когато говорим за Любов, разбираме две същества еднакво развити по ум и сърце: еднакво умни, повдигнати културно, с благородни души и силна воля, само такива две същества могат да се разберат. Ако твоят приятел ти каже една дума и ти я разбереш по един начин, а той по друг, каква любов може да има? А ако се скарат, каква любов е тя? Когато се карат, каква любов може да има? Любовта е като музиката, само двама велики музиканти, като се съберат, единият вземе първата цигулка, другият – втората, обичат се. Защо? – Двамата ходят заедно и дават концерти. Ако дойде третият, ще каже: И аз ще дойда, но него може да вземат да им варди цигулките, а на сцената сами ще свирят двамата. Това значи да се обичат. Казват, как ще се свири това нещо, проверяват, Любов имат. А други казват: Да се обичаме. Можеш ли да свириш на тази цигулка? Тогава може да се обичаме, а ако не можеш, ще пазиш кутията на цигулката. Ще пазиш тази кутия на Любовта, защото там, на сцената, ще бъде много трудно. Някой път ще слушаш, но и то е благодат. А като знаеш сам да свириш, друго нещо е с един свой приятел да свириш, друго нещо е да вземеш тази цигулка на Любовта заедно с Христа – само че аз вземам Христа в преносен смисъл, и ти с Него да свириш, а друго е някой да свири за Христа, а ти да слушаш отвън. Има разлика между свирене и свирене.

Ще ви приведа пак онзи анекдот за един българин. Това било в Москва. Един българин по необмисленост взема под наем една квартира, но скъпа, дал толкоз пари, че не му достигнали до края на годината да свърши. Казва на един приятел: Да знаех, не бих влязъл, дадох пари напразно. Другият му отговаря: Лесно, аз ще накарам тая рускиня да ти върне парите назад. – Как? – Мълчи. Един ден той идва с един свой приятел, донася си гайдата в стаята, като засвирил целия ден, на втория, на третия ден рускинята току идва и казва: Моля, вземи си парите, пък напусни стаята. Българинът е изобретателен, употребил една хитрина, не иска да се кара, а свири. Казал: Празник имаме ние, българите, обичаме тъй да свирим. – И ние пеем, но вие повече свирите от нас и пеете, не ви искам тук, защото не можем да работим.

Достатъчно е на ученика да бъде като своя учител. И както тая малка хитрина, и ние често се освобождаваме с хитрини. В християнството, в новото учение, никакви хитрини не се допускат. Изисква се един живот чист, абсолютно чист и свят. Този живот трябва да има всичките стремежи тъй, както са излезли от Бога, във всичките си действия трябва да бъдем тъй безкористни, тъй любещи като Него. Да не въздействаме на Божията Любов, да я не използваме, т.е. тая Любов да минава през мене и нито едно зрънце да не вземаме, всяко да отиде по своето предназначение. Чуждото нека си върви. От невидимия свят следят, светлината е определена за нас. Някой казва: Може да се грееш, където искаш. Не е тъй. Има дни, когато е определено за вас да се греете, а има дни, когато не е определено, и щом се греете, то, понеже не трябва да се греете, ще ви затворят. Щом не е определено, вие ще бъдете болни. Някой казва: Ще се грея. Не, не, ще се грееш, когато е определено и трябва да използваш времето. А сега мислят, че всяка може да се грееш. Сега нас ни учат, но вие казвате: Добър е Господ. Аз нямам съмнение, че Господ е много добър, но ние не сме добри, Господ е всеведущ, да, но ние не сме такива още, т.е. ние, като не знаем, че престъпим закона, че съгрешим и ще дойдат лошите последствия. И тогава ще дойдат да ни утешават. Счупи ми някой крака и ми казва: Такава е била волята Божия. Такава не е Неговата воля. – Защо Господ ще ми направи крака, а после да ми го счупи? Защо Той ще ми даде ум и после ще ми го вземе, да ме направи идиот? Не е волята му такава. Някой друг те е хлопнал – и казваш: Господ е казал тъй. Не, не, всички тези аномалности са произлезли от неразбиране на неговите закони.

И затуй Христос казва: Ученикът трябва да бъде като своя учител. Тогава има друго заблуждение: ако не може да бъде като своя учител, какъв трябва да бъде? Търговец, например, не

може да бъде, а какъв трябва да бъде? Проповедник трябва да бъде, свещеник, владика – някое високо положение, да бъде осигурен. Ами в природата няма ли търговски сделки? – Има търговски сделки и в природата. Човек всичко може да бъде и да изпълни волята Божия, всичко може да бъде в света. И ние можем да бъдем такива само когато разберем тъй дълбоко смисъла на живота – когато Бог е с нас, всичко може да направим, когато Любовта е в един човек, той може да се подигне над своя урошен. Но Любов ни трябва. Учител ли си, свещеник ли си, каквото звание и да имаш, но без Любов ти не можеш да свършиш работата си, както трябва. Обратно: Имаш ли Любовта, можеш да заемаш най-ниското положение в света, метач може да бъдеш, но ще извършиш всичко отлично. Ако си метач, с Любовта може да извършиш много повече. В Америка един американец получил 15,000,000 наследство. Той раздал всичките тези пари на бедните и взел една метла и почнал да мете в Ню Йорк. Питат го: Защо? – Предпочитам – казва – с труд да си изкарвам прехраната, отколкото да живея с тези пари, които не съм заслужил. И наистина, с труд и със своя пример той е направил повече, отколкото с тия пари.

И тъй, моята беседа тази сутрин има за цел само учениците ми, а не онези някои външни слушатели: те много късно са дошли, аз съм много напреднал, не мога да се повръщам назад, говоря за учениците, за малцината говоря. Пак казвам: Какви философски разбирания трябва да имате? Вие не трябва да си правите илюзии. Време е за вас да си зададете един въпрос: Разбирате ли Христа, мислите ли като Христа, чувствате ли като Христа, действате ли като Христа? Вие ще кажете: Приблизително. Не, не приблизително, а абсолютно еднакво с Него. Подразбирам принципиално, трябва да имате същите желания, които са движели Духа Христов, същите побуждения. Единият този Дух трябва да прониква и в Учителя, и в ученика – не два духа, а един велик дух трябва да прониква. И тогава, според Неговата Мъдрост, Той ще определи положението и на ученика, и на учителя, отношенията им на физическото поле. Някой ще попита: Какво иска да каже Учителят? Какво искам да кажа ли? Ако този Дух е във вас, Той ще ви научи и припомни какво искам да ви кажа аз. И като казвам аз, подразбирам онова, Божественото, великото, което е създало всичко в света. Едно аз има в света, само Бог е аз, Онзи, първият, Който е създал всичко в света. Аз подразбира Бога, Който е създал целия космос. Само Той може да каже: Аз създадох всичко това, всичко това е Мое. Аз съм и освен Мене няма друг. А сега ние се изпъчваме и казваме: Аз съм, знаеш ли? – Да, ти си един аз, който нищо не си направил; ти си един аз, който даже 100 килограма не можеш да носиш на гърба си; ти си един аз, който не можеш да претърпиш една малка обида, един аз, който не можеш да живееш с никого, не си уредил сметките си и т.н. Трябва да съзнаеш кой е тоя Аз. Това е Бог, Любовта. Тъй трябва да мислим и само по този единствен начин ние можем да урегулираме живота си. Само един морал има в света. Ще каже някой: Да живеем в Любовта – това са празни работи. Да си кажем една сладка дума. Ама ученикът не се учи. Ама ти ли ще го морализираш? Ако иска, да се учи. Ти ли ще го учиш? Всеки един, който е влязъл в Божественото училище, трябва доброволно да се учи. Ако иска да седи, ако иска да се учи, той е абсолютно свободен. Учи ли се, той е с нас, не се ли учи, не е с нас; люби ли, обича ли, с нас е, не люби ли, той е вън от нас, няма какво да се беспокоим. Сега вие се спирате и казвате: Учителю, кажи ни някоя тайна. По-велика тайна от Любовта няма в света. И ако вие бихте разбрали тая дума, щяха да се отворят очите ви и щяхте да видите това, което никога не сте виждали. И тогава вие ще мязате на онази мома, която като седи, гледа да минава един много богат момък и казва: Де е Господ толкоз добър, че с него да живея. – Ама как ще живееш с него, като не знаеш да свириш? Туй е желание, всинца ние искаме да живеем с Христа и можем да живеем. Как? В нас трябва да тупти същото благородно сърце, вземете го не само в преносен смисъл, туй благородно сърце, както в него е туптяло преди 2,000 години, и този ум тъй да мисли, както преди 2,000 години. А знаете ли сега Христос как мисли? – 2,000 пъти по-добре, отколкото едно време е мислил. Сега като казвам тъй, вие ще дойдете до философски разбирания. И Христос се е разширил сега. В какво отношение? Най-първо, в началото, майката повива своето детенце в пелените и говори като него, мъчи се като него да говори. Детето говори криво, и майката говори криво, и тя се мъчи да говори като него. Но след 10 години майката казва: Не така, мама, едно време аз говорех като тебе, а сега ти ще говориш като нас. Едно време Христос говореше като нас, а сега иска ние да говорим като него. Това едно време се мина вече. Едно време Христос говореше като нас, сега се е изменил законът и Христос казва: Сега вие ще говорите като Мене. – Едно време аз чувствах като вас, но сега вие ще чувствате като Мене. – Едно време аз мислех като вас, а сега вие ще мислите като Мене. Не е ли правдоподобно това? И

следователно, ако вие, след 2,000 години, не сте в състояние да мислите, чувствате и действате както Христос мисли, чувства и действа, вие не можете да бъдете ученици.

Не е ученикът по-горен от учителя си. И тъй, на тия малкото ученици, които са, казвам: Като се върнете у дома, турете ръката си на сърцето и се вслушайте дълбоко. И кажете тъй: Тупти ли това сърце, както сърцето на Христа? Толкоз хиляди години то е туптяло за празни работи, почна ли да тупти като сърцето на Христа? Подръжте дълго време ръката си и си дайте един положителен отговор. После турете си ръката на главата и кажете: Този ум хиляди години е мислил за празни работи, почна ли вече да мисли като ума на Христа? След това погледнете на ръцете си и кажете: Тия ръце хиляди години са работили, всичко са вършили, почнаха ли да вършат това, което Христос върши, да действат, както Христос е действал?

Ето важният въпрос, който учениците трябва днес да разрешат.

Беседа, държана на 7 май 1922 г.

Дъще Сионова

А Иисус намери осле и възседна на него, според както е писано: Не бой се, дъще Сионова, ето, твоят цар иде, възседнал на жребие ослично. (Ев. Йоан 12:14 и 15)

Потребен е смисъл в живота. Когато първосвещеникът или съвременен някой архиерей се облече с всички си накит в църквата, питам, каква е целта на туй обличане? Ще ми отговорите: Служене на Бога, т.е. когато този архиерей се накитва със своята премяна, той е като онази мома, която се кани да се жени или сгодява, то е същото положение. Защо се облича момата? Попитайте всяка българска мома, която отива на хорото – тя ще се вчеши, ще се облече хубаво, цветя ще тури на ушите си, на главата си – защо мисли тя: иска да се ожени. Но защо трябва да се ожени? – Ще ми отговорят: Човешкият род трябва да се поддържа. Защо трябва да се поддържа човешкият род? – За да се самоусъвършенстват хората. Защо трябва да се самоусъвършенстват хората? – Е, това е закон в природата. Всички тия разсъждения ние ги туряме под един знаменател – да познаем Бога. Туй не е само до младата мома. И в ония цветя и в ония дървета, и в тях има туй съзнание: като посрещнат своя любовник – слънцето, – и те турят най-хубавата премяна, ония хубави, шарени цветя – най-хубавата премяна, с която идат да го посрещнат, и цветята имат много добри познания за слънцето, отколкото сегашните хора. Сегашните образовани хора, когато слънцето ги напече, турят си големи дъждобани, омбрели или големи шапки, турят големи завеси, да не влеза в стаята светлина през ония малки прозорчета, и всички проповядват да не би да слънчасат хората. Така учат гражданите, а селяните имат друго учение: те само когато дойде обяд, тогава ще се скрият под някоя круша. Питам тогава: де е смисълът на живота? Смисълът на живота не седи в частностите, в нашите разбирания, смисълът на живота не седи в една теория, в едно разбиране, смисълът на живота не седи в религията. Даже религията не е израз на онзи осмислен живот, защото религията, това са форми, начини, чрез които трябва да служим. Нима онази мома, която може да играе всички хора?, всички игри на хорото, нима тя е научила смисъла на живота? Тя на хорото може да играе много хубаво, а да не знае да готови; тя може да играе прекрасно, а да не знае да шие; тя може да играе отлично, а да е много устата. На хорото е отлична, първата мома, тя води хорото, като го завърти, като нея няма втора на хорото, но идете вие в дома вътре, ще видите, че тя върти хорото по друг начин: на хорото всички и? се радват, а вкъщи като върти хорото, всички плачат. Питам, защо? Свекървата плаче от нея, свекърът плаче от нея, деверът плаче от нея, зълвата, наоколо съседите, всички плачат и казват: Тя беше първата мома на хорото. Как тъй? Първа мома на хорото, а вкъщи всички плачат от нея. Туй съждение, че тя е лоша, че всички плачат от нея, то е частично, туй ни най-малко не показва, че нейният характер е лош, тя частично се проявява. Аз мога да обясня туй от какво произтича: ако вие имате едно отлично гладко шише, може да го носите, безопасно е това шише, но ако го счупите на няколко парчета, всяка една част е опасна, тя може да се натъкне на кой да е крак. Казвам: Тази мома на хорото беше цяла, а вкъщи е на парчета. Е, какво трябва да се прави? – Съберете всички части на място, запепете ги и тя ще бъде отлична, тъй както е.

Сега, нека дойдем до известни разсъждения. Да кажем, ние проповядваме известно учение, туй учение не само ние го проповядваме, туй учение всички разумни хора го проповядват. Проповядва Христос едно учение и аз изнасям сега учението Христово. В Негово време Христос

говореше много логически, говореше едно от най-трезвите учения, най-трезвото учение в света, а неговите съвременници намериха, че това учение е неподходящо за тогавашната култура. Даже сега, след 2,000 години, намират учението Христово неподходящо, не можело да се приложи. Ако някая жена днес вземе и приложи учението Христово, мъжът ще я изпъди навънка; ако някой мъж приложи учението Христово, жената ще го изпъди; ако дъщерята приложи учението Христово, бащата и майката ще я изпъдят, веднага ще се разделят тези хора. Казват: Ние такива набожни хора не искаме, защото всички имат понятие, че като стане човек набожен, ще хълтнат очите му, лицето му ще се измени, и мислят, че в тия хълтнатини има набожност. Аз се чудя отде дошла, откъде се е появила тази идея за хълтнатините! Ако туй е набожност, тогава ония хора в болницата са най-набожните. Ако туй разсъждаваме, тогава какво ще кажем за ония свещеници от гледището на тази логика? Като съдим по това, ще кажем, че у тях няма набожност, всички са оправени и туй, както никой друг. Това са крайности в разсъжденията. Това не е никаква логика. Нашата реч може да е логична, без да съдържа тази необходима истина за ума, т.е. аз наричам истина в прям смисъл. Вземете храната, която дава сила на организма, тя съдържа в себе си истина. Истината ще ви направи свободни. Ако аз, който съм пътувал, след 3–4 дена краката ми са се откъснали от умора и ми е невъзможно да свърша своя път, онази малко храна, която приема, ми е предала истината и тази храна ме е направила свободен да пътувам по-нататък. Следователно някой ще каже: По какво да познаем истината? – Истината ще ви даде сила да довършите своя път – ще ви направи свободни, ще ви даде сила да довършите наченатия път и наченатата работа. Тогава каква е целта на религията? – Да ни даде истина, да ни покаже пътя към Бога. Нещо повече: не само да ни покаже пътя към Бога, но да ни съедини с Бога. По кой начин? – Чрез закона на Любовта. Те казват: Самата църква трябва да бъде Любов.

Ще ви приведа един пример: ще го нарека за набедения благодетел. Ще ви дам един нов начин за мислене, да видим как ще го приложите. Той е следният: някоя графиня Бероза осиромашава съвършено и попада в такава беднотия, в невидена беднотия. Тя е дъщерята Бероза. Някой си поет на име Самусали, аз го наричам така, искал да и? помогне, но понеже знаел, че тя е толкова честолюбива, толкова горделива, избира начин. Минава ден, два, три, всяка вечер той мисли по кой начин да и? помогне, за да може да я повдигне, да и? помогне, без тя да усети, че той ще извърши какво да е благодеяние. Решава и свършва. Изучава той нейните навици, как ходи, и като знаел, че нейният портфейл е празен, той си наумява да тури 10,000 франка в това портмоне, по такъв начин да ги тури, без тя да усети. Но случва се така, че като взема портмонето и туря тия златни монети вътре, хващат го стражарите, в града е било, и казват: Госпожице, туй портмоне твое ли е? – Мое. – Ами парите твои ли са? – И те са мои. – Е тогава този господин, този благодетел иска да обере тази графиня и хайде Самусали в затвора. След това се образува съд, съдят го, идат адвокати, пледират и най-после доказват, че той е виноват и го осъждат на 10 години затвор. Питам: Вие след като излезете от този затвор, втори път ще се опитате ли да турите в кесията пари? Вие ще се обърнете и кажете: Колко непризнателна е тя. Да, туй е една гордост, да се не каже, че тя нищо е нямала вътре, гордост е – нашата гордост. Съвременните хора не искат да признаят, че в тяхната кесия е нямало нищо. Всички свещеници, проповедници, съдии, благородници, всички днес не искат да признаят, а казват: Туй в кесията е мое, и всеки благодетел трябва да иде в затвора. Питам тогава тия свещеници, които държат днес тази истини, откъде я взеха, тяхна ли е? Църквата тяхна ли е? Те казват: Нашата църква. И Бероза казва: Мои са тия пари. Нашата църква, българската църква, английската църква! Нашата църква, символът на нашата църква, на нашата кесия. Горко ономува, който казва, че тия пари аз ги турих вътре. Питам ви: Каква логика има в такова учение? И нека ми докажат кой гений в света, кой велик гений е вложил нещо ново в света? То е едно заблуждение. Онзи, който влага всичко вътре в нашата душа, ние никога още не сме го видели в неговата красота. Той седи още в затвора, Самусали е той, тъй го наричам аз. Вашият Самусали е сега в затвора, затворен е той заради вас, а вие ходите като графиня Бероза. Ние сме хора благочестиви, никакво зло не сме направили. Казвам: Едно зло сте направили: вашият Самусали е затворен. За кого? – Заради вас.

Питам: Де е вашият Христос? Де е Христос на свещениците, де е Христос на проповедниците, де е Христос на българския народ, де е Христос на английския народ или на американския, де е на руския народ, има ли го? Не само да говорим, че Христос преди 2,000 години дошъл. Този Христос сега жив ли е? Т.е. ние нямаме нужда от един Христос, който е умрял – историческият Христос.

Нямаме нужда от тия реликви на предпотопните същества, на мамонтите, да им пазим скелетите, какви са били грамадни. Хубави неща са те, но ние искаме един живот Божествен, в който сега можем да живеем, сега! Може ли този живот да влезе в нас, може ли този живот да излекува всички наши недъзи, да изправи нашите умове, нашите сърца, да ни даде един благороден подтик в света? Сега някои като ме слушат, ще кажат: Ето, той осъждам пак. Не, аз не осъждам, аз говоря истината. Истината ще говоря тъй, както никой не е говорил, и ако тази истина огорчава някого, аз не съм виновен. Да не осъждаме, казва Христос. Съгласен съм с Него да не съдим. Но Той казва: Аз съм пътят, истината и животът, и казва: Идете и кажете тази истина на моите братя да дойдат по пътя за Галилея, да ме видят, да се разговарят с мен. И аз днес ви казвам на вас: А Иисус намери осле и възседна на него, както е писано. Защо възседна Христос на осле? – Ослето е емблема на едно същество, което е и горделиво, и тъщеславно. Христос най-първо възседна на магаре, искаше да покаже, че Той трябва да подчини човешката гордост и тъщеславие чрез своето слово, да я тури на работа, на велика работа. И възседна на туй муле отгоре. Нали знаете, аз имам един окултен разказ за магарето, как е станало магаре. Понеже като видяло за първи път жената, която Господ създаде, у него се появило грамадно тъщеславие, особено понятие за жената, и после казало: Тази жена, която Господ създаде, нищо не струва. Затова станало осле. Защото казало магарето, че жената не струва, тя не е по-хубава от мен, не е по-красива от мен, и затова станало магаре, осле. И Христос седна на това осле, да подчини това тъщеславие. Този осел символически е туй тъщеславие и тази гордост, която спира не само цялата култура, не само народа, но индивидуално и нас спира. Всички спорове в домовете стават все за такива работи.

И казва се: А Иисус намери осле и възседна на него, според както е писано: Не бой се дъще Сионова, ето твоят цар иде, възседнал на жребие ослично. Не бой се. Какво имаме, когато се боим? – Онзи, който е изгубил своята любов, той се бои, а онази, която е изгубила любовта на своя възлюблен, сърцето и? трепери, краката и? треперят, побледняла е, пожълтяла е, не може да яде вече. Защо е изгубила своята любов? Сега вие ще ми въразите: Е, хубаво, за онези, които не могат да ядат, така е, а за онези, които ядат? – Докато тя съзнава, че е изгубила своята любов, нейните крака треперят. Най-после казва: И без него може, тя го зарязва, казва: И без любов може, и тогава започва да яде и да пие. Жълтите хора са по-близко до Царството Божие, отколкото угоените хора: последните са съвсем потънали в материалния живот, толкоз дълбоко, че за да ги извадиш, изискват се хиляди години – за да ги извадиш от тази дълбочина на живота, от океана на живота. Тогава се поражда въпроса: Какво трябва да се прави? – Не че трябва да се откъснем от живота, но трябва да го разберем, за да го живеем в неговата пълнота. Трябва да се замислим дълбоко върху него. Ако аз видя моя баща, който е живял 50, 60 или 80 години и не е учен човекът, виждам го, че умира, и след 10 години го извадя от гроба, всичко изчезнало, вземам главата му, черепът му само кост, а мозъкът му го няма, и казвам: Татко, татко! Какъв татко? Взема този череп и казвам: Баща ми. Тъй, да, баща на кости, тази свещена глава, татко мой, и ние ще плачем: Къде е моят татко... Но можеш ли да се разговориш с него? Тогава ще викате свещеник, ще му чете молитви, ще полива с вода, масло, но не става татко. Това ли е Божественото учение? И казва Христос: Бог не е Бог на мъртвите, а Бог на живите. Ако нашето сърце не може да се затрогне при страданията, които съвременното човечество има; ако нашата мисъл не може да се затрогне от мислите, които съсишват цялото човечество, тогава питам: Не сме ли ония мъртвци, онези глави, на които мозъците за изчезнали, а са останали само мъртви кости? И ако днес някой се опита да говори истината, първото нещо, което ще кажат, е: Той е еретик. Какво нещо е еретик? – Еретик значи отцепник от църквата, който не поддържа това учение на църквата. Хубаво, приемам го. Да допуснем сега, че аз съм един еретик. Православната църква, католишката църква в светлината на еврейската църква не е ли един отцепник? Казвам: Братко, и вие сте еретик, и аз съм еретик, без разлика. И аз съм толкова прав като вас. Какво гражданство имате вие, отде накъде се смятате, че вие сте прави, а пък аз не, евреите ви считат за еретици. Ако се съдим, следователно, по адвокатски, моите повереници, които ще ме защитават на основание на Библията, ще кажат, че вие, православните, сте еретици. Ние трябва да бъдем последователни. Но казват: Нашето учение е право. Аз казвам, че и моето учение е право, но да твърдим без доказателства, не може. Аз поставям работата малко на по-друга почва. Аз поставям моето учение на един велик опит, на социална основа. Може да го направя със свещениците по един мек начин: например, да вземем по 100 души ученици, от най-бедните – аз ще ги избера не из богатите, из най-бедните фамилии, и свещениците да изберат 100 ученици, и ще ги възпитаваме. В края, след 4

години, ще поставим на изпит тия ученици и според тяхното учение, и според моето учение, за да видим по кое от тях ще се постигнат по-добри резултати. Не е ли това един добър опит? – Ако вашето учение даде по-добри резултати, аз ще го приема, а ако моето учение даде по-добри резултати, вие да приемете моите методи. Какво може да пострада? Този е опитът. Всяко учение трябва да се постави на нозете си. И чудно е, когато някой каже, че туй учение щяло да завладее света. Само едно Божествено учение, учение на истината, може да завладее света, а животът на всяко учение на лъжата е кратковременен. Казано е там някъде: Всяко растение – подразбира учение, – което Отец мой не е посадил, ще се изкорени. Питам тогава: Ако аз проповядвам едно учение, което е от Бога, ако това дърво, което садя аз, е от Бога, знаете ли от какво българите могат да пострадат? Преди 5 години ме глобиха с 25 лева, че съм проповядвал без позволение, без да взема позволение от началството. И моят повереник каза, да заведем дело. Не, казвам, да платим. Два милиарда и половина наложиха на България глоба, заради тия 25 лева. Ще кажете, една случайност, съвпадение. Да, едно съвпадение, но нека направим още един опит, пак същото съвпадение ще дойде. Сетне ме интернираха незаконно и несправедливо. Аз не казвам, че може да има бъдещ живот или може да няма бъдещ живот. В мен няма може да има, аз разбирам другояче живота. Има ли Господ или не? – този въпрос аз не разрешавам тъй, както те го разрешават. Имаме ние и друг начин за разрешение. За мен логиката на съвременните хора е логика на слепите. Хората казват: Да разсъждаваме логически. Туй аз го наричам слепота. Хубав е и този начин, но има и друг начин, не е този единственият път. Когато си сляп, ще аргументиращ с чувствата си, ще пипаш и като намериш съотношението на съществата, ще си поставиш известни понятия за туй същество, което изследваш. И понеже тия хора не виждат Бога, те го набарват. Цели томове има, аз ги чета и казвам: Много хубаво аргументиращ, но не е този единственият и най-правият начин да намерим Бога. Те казват: Да разсъждаваме от следствието към причините и от причините към следствието. Да, не го оспорвам. Преди хиляди години някой пророк е казал така, но, казвам, този пророк, който преди хиляди години е говорил, днес се е въплътил и пак говори. Аз го намирам в Европа и му казвам: Ти преди 2,000 години си писал една книга, апостол си бил, Йоан, Петър, но какво си искал да кажеш? И почва човекът да ми разправя. А другите коментатори, които не отиват при Бога, вземат сега да разсъждават, ще го теглят. За пример: за посланието на апостола Павел – на гръцки има за неопределителния член цели дисертации, защо Павел туря неопределителния член и защо някъде определителния член. Защо апостол Павел е казвал тъй? Казвам: Павел, когато е писал, не е мислил за членове, той искал да изкаже една велика идея, а членовете са дошли, без да мисли. Седят сега и казват: Какво ли е имал в ума си Павел да тури този, а не онзи член, и като намерят, казват: Колко учен богослов. Защо Павел туря неопределителния член? – Аз казвам, че разговарям с апостол Павел, но той ни най-малко не е мислил за тия членове, апостол Павел казва друго нещо: Много работи, които аз писах, не са изнесени, моите писания са осакатени, всичко не е изнесено. Аз питам и Христа. Някои ме обвиняват, че не се отнасям благочестиво към Христа – аз не се отнасям благочестиво, но имам любов към Христа, обичам го, какво повече от това? Казвам му: Някои хора казват, това си казал, еди-какво си казал, а Той ми отговаря: Аз толкова много работи говорих, моето учение не е изнесено, съществени неща са изхвърлени, всичко туй е окастрено и остават само семките на учението ми. И съвременната църква е съградена само върху семките на Христовото учение. Него го няма там, Любовта я няма там, в църквата я няма. Аз бих желал да видя под този филон на всеки свещеник тази жива Любов, аз бих желал под всяка дреха да видя живата Любов на Христа, това живо учение. Да не мисли някой да каже за мен: Той говори каквото му скимне. Не, аз не говоря каквото ми скимне, а говоря такива велики истини, които аз съм опитал, опитал. За мен светът не е мъртъв, за мен целият свят е жив и във всяко същество – в един вол, в една муха и прочие – виждам туй, което светът не вижда. И аз казвам тъй: Ние знаем защо воловете са волове; ние знаем защо мухите са мухи; ние знаем защо рибите са риби; ние знаем защо растенията са растения; ние знаем защо минералите са минерали; ние знаем причините защо това е така и го разбираме. Сегашните физиолози и ботаници може да пишат още с хиляди години, против това нямам нищо, ние се радваме на техните усилия, но ние сме разрешили този въпрос и сега се занимаваме със съвсем други въпроси. Ние знаем защо са се родили мъжете и жените, знаем причините. А сега се спорят дали жената е излязла от мъжа, от кое ребро, от дясното или от лявото. Но Господ взел едно ребро, отлясно или отляво, или две ребра. И най-после човек има сега 12 ребра, значи ако е взел едно,

тогава имал 13 ребра. Едно ли е взел или две ребра, защо? – По този начин хората разсъждават, и затуй не могат да дойдат до никакво заключение.

Възседна Христос на туй осле, значи подчинил Той в себе си тщеславието и гордостта, а туй показва: Отсега нататък аз ще служа на Бога с Любов, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила, всичко, което имам, подчинявам го на Негово служене – туй показва възседна на осле. И тогава, като се приближи, казва: Не бой се ти, дъще Сионова, едно време аз бях, който те измъчвах, аз бях, който те държах в затвори, не бой се, дъще, твоят цар иде, царят на Любовта, той иде да отвори тези затвори. Когато вие влезете в някой царски двор, вие трябва да целунете ръка на царя. А едно време са целували краката на царя, големия пръст, там са го целували и коленичили от 10, 12 крачки, пъплели при него. Как пъплят някой път котките? Ще пъплиш напред, някой път ще се оттеглиш назад, пак ще пъплиш, и ако царят простре своя жезъл, тогава имаш право да станеш и да изкажеш своята мисъл. Колко пъти вие сте пъплили по този начин, и като виждам вашата история, какви неприятни картини виждам на туй пъплене и туй целуване! Сега всичкото туй тщеславие вие сте забравили и казвате: Ние сме разрешили една велика задача. Но аз ви отговарям: Не сте разрешили основната задача на вашия живот. Трябва да се качите на туй осле отгоре и да кажете на вашата Сионова дъщеря: Не бой се, твоят цар иде. Тогава няма да пъплите. Тогава е било по този начин, ще целунеш малкия пръст, а сега при новия цар като идеш, той ще те посрещне и ще те целуне, като брат ще те посрещне. Ако е царица, тя ще те посрещне като сестра, няма да чака ти да я целунеш, а ще каже: Сестро, всичко, което аз имам, е на твое разположение. Сега аз знай защо се плашат от мене, аз да ви кажа. Има някои свещеници и владици, които мислят, че аз ще ги накарам да ми целуват крачето. Казвам: Такова пъплене ние неискаме. Казвам: Не, не, това е учение противоположно на Божественото, това е учение човешко. Аз искам да ги науча не да целуват краката ми, а другояче ще се целуваме, както ви казах сега. В широк смисъл говоря, ние трябва да изпитаме себе си. Когато дойдат някои, искат да кажат, че моята реч не била свързана. Хм, ами че аз мога да покажа, у колцина от вас музикалното чувство е развито. Ако ви дам един тон от 40 до 50 билиона вибрации, до 32 билиона имате най-високи вълни, ако аз повдигна гласа си до 32,000 вълнения, ще чуете ли нещо? – Нищо няма да чуете. Ако сваля трептенията от 16,000 вълни по-долу, ще чуете ли нещо? – Нищо няма да чуете. Но под тези трептения има друга гама в света. Ние още не сме дошли до онази Божествена логика, нашата логика е безлогичност горе на небето. Когато ние говорим най-логично, небесните жители се хващат за корема. И аз често представлявам един ангел, който посетил земята и искал да изучава живота на конете. И като взел тяхната форма, понеже при тях слязъл да ги изучава, става кон. Като се молел, всички коне му се смеели, че не може да произнася както те, не може да цвили. Всички му се смеели и казвали: Колко невежа е, той не може да цвили, както ние цвилим. Сега понеже и аз не мога да цвия, признавам погрешката си, и ми трябват още хиляди години да живея между тия коне, за да мога да произведа едно такова цвилене, както тяхното. Ще се уча. Но казвам: Ако аз трябва да се уча на вашето цвилене, и вие трябва да се учите на моята наука. Защо? – В бъдеще не аз ще слизам при вас, а вие ще дойдете при нас. Сега съм аз при вас, аз ще се уча, но когато напуснете вашите форми, тогава ние ще ви се смеем, че не може да говорите като нас, тъй че взаимообразно трябва да учим уроците си, езика си.

И Павел казва: Ако говоря на ангелски езици, а Любов нямам, нищо не съм. Не го турям туй за упрек. Хубаво е да бъде човек учен, но учението не е крайната цел на живота. Отчасти знаем – казва там също Павел – и отчасти мъдруваме и отчасти познаваме, а когато дойде съвършеното, ще знаем, как? – Тъй, както изисква истината, великата Любов в света. Та майто желание е всички вие да почнете да мислите по един начин и по този истински начин, който поставям в себе си, аз опитвам своята реч. Когато някой ме е обидил, аз се възбудя. Ако разсъждавам и моите разсъждения внесат мир в душата ми, казвам: Аз право разсъждавам. Ако разсъждавам и моите разсъждения не донесат мир в душата ми, казвам: Не разсъждавам добре. Вие казвате, че обичате Христос, а вас мъжът ви е обидил и Христос казва: Заради мене, прости му. – Как, да му прости ли, не искам да го видя. Питам: Е, къде е вашата любов? Христос сега казва на българските свещеници – аз много пъти съм срещал Христа, Той казва: Аз им казах да бъдат по-осторожни. Ако аз им кажа, че Христос е казал така, те ще възразят: Ти искаш да ни лъжеш. Христос казва: Бъдете внимателни, учението на този човек ще се съди по неговите резултати, чакайте какво ще покаже, няма скрито-покрито, ще видите каква е целта.

Ще ви приведа една поговорка: Настрадин Ходжа живял честен живот, но не му вървяло. И един ден той казал: С честност не се живее. Най-после решил да извърши една кражба. Отива вечерта. Намира си една пила и почва да реже: трака-трака-трака. Питат го: Какво правиш там, Настрадин Ходжа? – Свири на цигулка. – Ами де е гласът? – Гласът и? утре ще го чуете. След като свирите, след като извършите едно действие, то само по себе си ще даде своите резултати. Смешна е тази приказка, но така е: всички наши думи, всички наши вярвания, в каквото и да е направление, ще дадат резултати. И в бъдеще всяко дърво от своя плод ще се познава. Сега ще ви приведа друг един пример, за да обясня по-добре моята мисъл. Аз вземам този митически разказ из историята на Вавилон. Аземфо, синът на Абузадар, влюбва се. Като казвам влюбва се, тази идея ви е вече понятна: всички вие сте се влюбвали. В по-широк смисъл, човек може да се влюби в науката, но казвам, че той се влюбил тъй, както младите се влюбват. Вземам младите за идеал, понеже те, като се влюбват, по-безкористни са, нямат користолюбива цел – влюбва се в своята възлюбленна, но тя не била красива, не била от високо произхождение. Този Аземфо се влюбва тъй силно, че иска да застави баща си да приемат момата в двореца, но те не искат да я приемат, понеже била грозна. Тогава, според тогавашния обичай на магите на черната ложа, казват, че за да станела красива, трябвало да изваждат сърцата на малки деца, красиви момиченца, да изваждат сърцата им тъй, че по особен начин да ги варят и от соковете им да пие, за да стане красива. И започва царският син Аземфо, току погледнеш днес едно красivo момиченце изчезне, утре друго изчезне. Чудили са се хората къде изчезват. Казвам: За възлюбената на Аземфо, понеже била грозна, да стане красива и да влезе в царския палат. Но какво става в края на краишата? Бялото Братство във Вавилон осъжда тази възлюбена на наказание, а така също и Аземфо – той е принадлежал към тази тайна школа и искал да използва своето изкуство, – и тя се обезобразила още повече, 10 пъти повече, отколкото по-рано. Тогава Аземфо се молил на боговете и решил да стане магаре, но черно магаре. Понеже думата магаре е малко некрасива, груба, казвам осле, черно осле. И на английски има две имена, както в български, казват данке и eas. Употребяват повече данке, отколкото eas – е като магаре. А той станал черно осле, защо? – Черното братство имало нужда от едно черно осле и го намират, за да го купят. Те не знаели, че то е Аземфо. А той е станал такъв, за да може да изследва тайната на неговата възлюбена, кои са причините, че тя е придобила тази грозота, и дали има начин, окултен начин, да я излекува. Дълго време той носил товар с дърва и се вслушвал във всички разговори. Ако питате защо служило това осле на туй братство? – Да спаси своята възлюбена. Някои често са ме питали, когато някое осле носи дърва: Виждаш ли как Господ е направил това осле? – казвам: Това осле Господ не го е направил, това осле има съвсем друга задача, която вие не подозирате. Онова, което съвременните хора схващат, и онова, което е въщност живота, не е едно и също. За пример, вие какво схващате? Аз сега говоря и после беседвам с вас, но интимния ми живот, това, което аз мисля, вие не го знаете. Туй, което съм пред вас, не съм още всичко в тази реч, която сега ви говоря. Може да я критикувате, както искате – че съм говорил истината или не, – но това мен не ме засяга ни най-малко. Това е един малък опит, който аз правя. Моят живот се изразява в друго направление, а че трябва да ви говоря, туй е само едно задължение. Тъй както едно осле да изнася дървата от едно място на друго, аз не го считам за нещо велико, за кой-знае какво. Не, не, аз гледам много скромно на тази работа. Казват: Той е отличен проповедник. Казвам: То е едно отлично осле, което знае много хубаво да реве. Но тъй ако ви говоря, вие ще се обидите: Как тъй, разумно същество, човек, реве ли? Ами ако аз не казвам истината в името Божие, не е ли това безобразен рев? Ако аз в името Божие изговарям най-голямата лъжа, не е ли безобразен рев? Ако аз искам да ви отделя от църквата, да ви отдалеча от баща ви, от майка ви, питам, не е ли това един безобразен рев? Мислите ли, че моята реч ще бъде възвишена? Не, ни най-малко! Аз казвам: Когато магарето реве 10 пъти на ден, този рев има много повече смисъл, отколкото моята реч, ако е такава. Но аз казвам на света следното: Ако вие не възприемете Божията Любов и не приложите този велик закон на Любовта, както това магаре ще ревете 10 пъти на ден и ще носите дърва от едно място на друго, няма да имате ръце, а копита, и тогава по 100 пъти на ден ще те бият по задницата. Ще кажат: Тъпан бие в долна махала, а се чуе в горна. Ако ме бият по задницата, не съм ли аз, който страдам? Смеят се, че като е по задницата, по-малко е биенето, да не дойде само до главата, на задницата не е нищо това. Но не е това философия на живота, бой не трябва да има нито по задницата, нито по главата.

Следователно нашият живот в света трябва да бъде разумен, и Христос се обръща към Сионовата дъщеря – вие сте тия сионови дъщери – и ви казва: Не бойте се. Сега някои от вас, които

ме слушате, казвате: Хубаво е туй учение, да го приемем, но после какво ще каже общественото мнение. Какво ще каже общественото мнение за нас? – Тук вие искате да правите едно сравнение между Божията Любов и общественото мнение. Аз не се спирам да направя сравнение, защото ще обидя както Божията Любов, така и туй общество. Всички тия общества трябва да бъдат внимателни: и аристократи, и владици, архиереи, когато ние говорим за Божията Любов, без разлика от най-висшия българин до най-низшия, всички са длъжни да обърнат лица, да паднат на колене, да погледнат към Бога и да кажат: Господи, да се възцари Твоята Любов в нас. Туй иска сега Христос от нас. И аз искам сега от вас по-голяма смелост – не смелост да говорите, а смелост в Любовта, да почнат да тупят вашите сърца, вашите умове да вземат друго направление, да сте готови да се жертввате, **ако ще умре някой, да умре за тази велика Божия Любов, и като ви питат на небето защо умряхте, да кажете: Умряхме, за да се възцари тази Божия Любов на земята.** Ако всички ония българи, които измряха на бойното поле, бяха умрели заради тази Любов, България не щеше ли да се въздигне? – Щеше. Туй е учението, което аз проповядвам, и то е истинно. Всички ние трябва да бъдем братя, а не страховивци. Без разлика, за мен имената не важат, но всички трябва да изпълним своя дълг. И аз искам всеки да изпълни своя дълг както го разбира, но да го изпълни в името на тази велика Божия Любов. Ясно ли е това? Това е великата логика, живата Божествена логика. И ако ние приложим всичко това, ще възкръснем в света и тогава няма да плачем за умрелите, за мъртвите глави на нашия баща и майка – за костите, а всичко туй ще оживее и тогава онези, които ще дойдат, ще разберат истината. Сега някой тук го оженят, но докато го оженят, какви ли не сватове турят, да го убеждават. Дойде някого да взема пари назаем, ще те убеждава, докато ти вземе парите и си замине някъде. Значи, за да му върви, туря лъжата. Защо? Някои искат да ме лъжат. Едно нещо има, което аз мразя, на всичко аз се поддавам, но никога не на лъжата. В историята на моя живот не е било момент, в който някой да е могъл да ме изльже. Нито съм лъгал, нито някой може да ме изльже. Лъжата – това е едно отрицание на Божията Любов, лъжата – това е едно отрицание на Правдата, лъжата – това е едно отрицание на Божията Добротел, лъжата е отрицание на всичко онова, което е положително, велико, благородно, възвишено, лъжата е тази, която ни е докарала до туй положение. Сега аз говоря принципиално за лъжата, не говоря за вашите понятия, не, не, онази лъжа, която съсипва, която в името на благочестието казва: Господ ме е пратил, ама не го е пратил Господ: Мен духът ми говори – ама духът не му говори; Аз съм еди-кой си – той не е, той се е дегизирал – Иван Стоянов – като му хванеш брадата, виждаш, че той е друг. Ако Господ прати един ангел на земята, само да погледне брадите на всички владици, проповедници, свещеници, и моята да погледне, знаете ли каква дегизация ще излезе тук пред вас? И тъй ще бъде Божията Истина, тя няма да се наруши заради никого, Господ няма да отстъпи заради никого. Той поругаем не може да бъде. И ние говорим в името на тази истина, и искаме от България да излезе истината. Няма да говорим защо е потребна или не, а във вашия живот ще турите тази велика истина, никаква лъжа! Когато дойдем до Любовта, абсолютно никаква лъжа не се позволява. Нека сърцата ви да выбирират, нека тази Любов выбирира във вас. Туй не казвам, за да я изповядвате, но като идете пред Бога, трябва да кажете цялата истина. Ние сме казвали лъжата, когато сме далеч от Бога. Казват: Да се любим. Аз не поддържам да се любим по човешки. Не, не, аз казвам: Ще се любим с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, т.е. с всичкото битие, ще проявим цялата Божия Любов. Може ли това да бъде? – Може. Ако не любиш тъй, ти ще кажеш една лъжа. Някой казва: Може, но с малка любов. Аз от малка любов умирам. Но в мен има два полюса: или да ме любят както трябва, или да ме мразят както трябва. Туй, по средата, не. Ако е Любов, да е Любов, ако е омраза, да е омраза. Някой казва: Аз те мразя – той говори една отрицателна истина. Отрицателната истина – омразата – разрушава, а положителната истина – Любовта – съгражда. Вие ще кажете: Заслужава ли моята любов? Всеки един брат, всяка една сестра заслужава моята любов. Някой път някоя сестра или брат ме срещнат и казват: Най-сърдечният човек е той, или понякога: Много студен човек е той. – Не че не мога да изразя моята любов. – Други казват: Студен е. За да ви целуна, аз трябва да бъда чист, устата ми е кална, понеже се намирам между хората. За да ви целуна, трябва да бъда чист, а не като онзи негър в Америка, който платил 50,000 долара за една целувка. Работник бил в една мина, излиза една вечер, намира една американка и в мрачината я целува, но остава петно на лицето и?. Тя е мислила, че е бил красив, приказвали заедно, но като идваш до един пост и вижда, че е черен, извиква, засвидетелства, че я целувал, хваща го и го осъждат на 50,000 долара за една целувка. Оставил черно на лицето и?. Аз не искам да ви целуна в мрачината, т.е. подразбирам лъжата, аз не искам на вашето лице да

оставя петно. Но когато целунеш някого, ще го целунеш с онази велика Божествена Любов, и тогава цялото небе да се възрадва и ще кажат: Днес тези братя се целунаха с Божествена целувка, и Павел казва: Целунете се с целуване свято.

И казва Христос: Не бой се, дъще Сионова. Защо да не се бои? – Защото отсега нататък аз ида, моето учение на Любовта иде, иде Любовта, иде Правдата, иде Истината, иде Добродетелта, иде милосърдието – всичко добро, което Бог е приготвил от памтивека, всичко туй ще бъде един накит за теб, ти ще се накичиш, ще бъдеш красив пред света, както никога не си бил накичен.

Е, сега, как да ви кажа, да ви кажа ли братя и сестри? Вие няма да ми повярвате, не може да ми повярвате, защо? Защото у вас имате толкова бащи! За да ви кажа: братя и сестри, трябва да признаем само един баща, може да ви кажа братя, ама утре другият ваш брат... Само един баща трябва да имаме и този наш баща се нарича **баща на Любовта**. Ясно ли е туй учение? Опитайте го вътре в себе си, положете го на един опит. Ако ти си болен, грей се на слънцето и туй слънце ще те излекува, и Отец ще те научи на истината. Ще кажете: Господ е далеч някъде. Това са философски разсъждения. Мислете за Бога като една всеобемна Любов, в него няма противоречие. Каквото и да ви дойде, казвайте: Бог е Любов, изгубите пари, казвайте: Бог е Любов, безпокойства, баща ви умрял – Бог е Любов, децата умрели – Бог е Любов, нещастия – Бог е Любов, поддържайте това до последния изпит и в последния изпит всичко у вас изгубено ще се повърне назад: баща ви, майка ви, и Любовта като възвърне баща ви, майка ви, ще се яви и вашата сестра и тогава ще видите вашия баща, той ще ви даде една отлична целувка, каквато никога не сте имали, и тази целувка ще бъде толкова топла, толкова приятна, толкова велика ще бъде, тя ще внесе този вечен живот и вие ще станете безсмъртни – това е второто възкресение. И аз бих желал да се пригответе за този ден, за да може този ваш Баща, Който ви даде тази целувка, да направи всички да оживеете и като се срещнем, да знаем, че ние сме в новия живот и да кажем, че всичко старо премина, а новото остана. Само тогава ще можем да си дадем по една братска целувка и ще знаем, че сме братя и сестри.

Беседа, държана на 14 май 1922 г. в София.

МНОГО ПЛОД

В това се прослави Отец ми, да приносите много плод; и така ще бъдете мои ученици. (Ев. Йоан 15:8)

В какво се изразява разумният живот на человека? Природата отговаря на тази задача – с плода. Там, дето има плод, има разумен живот, а там, дето няма плод, няма разумен живот. Сега тия плодове в природата се различават по качеството, различават се по състава, различават се и по силата, която съдържат в себе си. Върху тази философия на живота съвременните хора не мислят. Съвременната култура е замязала на културата на ония картоиграчи или таблоиграчи или шахматоиграчи или билиардоиграчи, цялото внимание на които е съсредоточено върху топката с пръчката, и цяла нощ си играят, като че светът седи само в тия топки, от единия край до другия. И като ги въртят, ще кажат: Играхме и аз победих! Какво е победил? – От единия край до другия с топката. Има някои пък с кегелбан, с куклички, прекатурва ги, изправя ги, прекатуря, изправя и казва: Победих аз. После казва: Аз го победих, като играх на карти, дамата му взела, това-онова взел, вземане все от книги. Сражавал се и победил! Аз не виждам никаква победа, никаква култура. Съвременните културни и религиозни хора и те играят на карти и на билиard. Богословците имат такива дълги щеги. Топките от единия край до другия си играят и наоколо има други, които слушат, разискват те и казват, че добре изтълкували еди-кой си стих на Писанието. Аз казвам: Приложихте ли го добре? – Не, не го приложихме, но само го изтълкувахме. Природата не търпи никакво тълкуване, тя признава само приложение, приложение! И всички нещастия в света произтичат от неприлагане на нейните закони. Всичките съвременни нещастия, сегашните, преди и ония, които ще дойдат, произтичат от този факт – неприложението. Туй неприложение, където и да е, дали е в политическия живот на една държава, дали е във физическия живот или в културния или вътрешния живот, който и да е, щом има нарушение на този закон, непременно ще дойдат лоши последствия. Няма изключение. И всички съвременни учени хора искат да ни убедят, че има изключение, че по известни начини: един ден те ми казват, че щели да направят малки пилюлчета, да се храним, без да работим. Турците казват: Гел кузум гел, а българите казват: Зей, коню, за зелена трева. Има

утешения, които са верни, а има утешения, които не са верни. Ще бъде смешно, когато завеждат някой човек да го бесят на въжето и да му кажат: Няма нищо, добър е Господ. Твоят Господ е добър, но въжето не е добро. Так ще ни убедят, ще кажат: Е, тъй е писано. Не, не е тъй писано. Хората написаха този закон. Защо трябва ние постоянно да извиняваме своето прегрешение, че Господ е писал? Във великата Божествена книга, която аз съм разглеждал, не съм срешинал досега Господ да е написал нещо подобно в нея. Срешил съм много коментатори, които са писали много. Но в Неговата книга е писано тъй: Всеки, който е изпълнявал моя закон, е благословен, а всеки, който не е изпълнявал моя закон, е наказан. Тъй пише в книгата, и тогава законът гласи така. Когато аз говоря за Любовта, криво ме разбирате. Абсолютната Любов на Бога разбира абсолютна Правда. Там, дето няма Правда, няма Любов. Следователно физическата страна на Любовта е Правдата. За да се изяви Любовта на физическото поле, непременно трябва да имате Правда. Няма ли Правда, най-сладките ви думи, най-сладките ви увершания, че туй било, че небе имало, че ангели имало, че църквата била такава, че оня бил прав, това са празни забавления. Нам ни трябва, в дадения случай, Правда, абсолютна Правда. Тази Правда трябва да се приложи спрямо всички еднакво, без никакво изключение! Правда, която трябва еднаква да бъде и спрямо воля, и спрямо човека. И в Божествената книга аз чета тъй: Човек седи по-горе от воля по интелигентност, но по Правда волът и човекът имат еднакви права пред Бога. И ако вие не отдавате това право на воля, то е ваше разбиране, но един ден Бог ще ви докара в съда и ще ви каже, че вие трябваше да бъдете справедливи спрямо този вол, който ви е орал 10–15 години на нивата, а вие сте му давали малко сламица и мислите, че сте му заплатили, и след туй ти го заколоваш, и жена му, кравата, сте взели и детето му сте взели и казвате: Господ така е решил. Не е решил така Господ. Аз говоря сега на разумните хора, на вас, като мисля, че сте разумни. За разумните хора е така, а за глупавите е другояче.

Сега може да се спра и да обясня какво разбирам аз под думата вол. В Божествената книга воловете имат съвсем друго значение, отколкото вие знаете. Вие като намерите един вол, ще го впрегнете да ви работи, нали? А в Божествения свят тия същества извършват съвсем друга длъжност. И воловете на небето са много по-интелигентни, отколкото най-великият философ тук, на земята. Знаете ли вие туй? Духът на един вол горе, в Божествения свят, е 10 пъти по-интелигентен от най-гениалния човек тук, на земята. И благодарение на тази гениалност на тия волове, те с търпение носят боденето на остена и клането, и казват: Няма нищо, ние ще се жертваме за тия интелигентните, умните, направени по образ и подобие Божие. Следователно воловете изпитват интелигентността на хората. Но един ден те ще застанат пред Бога и ще кажат: Ние имахме рога, орахме нивите, а тия хора без рога и с най-хубави ръце и крака, какво направиха? И тогава ще се наредят, от една страна, машини, топове, счупени крака, хора, които ще представят човека по образ и подобие Божие. От делата на хората какъв плод има? Човек е направил банки, каси, турил е пари, това, онова, взима лихва 10%, 20%, 30%, и като се изнесе всичката тази култура, не зная колко плод ще излезе от нея. И вие сега, всичките съвременни хора, и религиозните в това число, с един глас казвате, като онези 400 пророци във времето на израилския цар, които викаха да има война, да идат на война. Всичките с един глас викаха. Идва Йеремия, но му казват: Ти лъжеш, не те е пратил Господ, ние каквото казваме, това е вярно. И съвременните хора казват: Кой те е пратил тебе, да ни говориш тука, да ни смущаваш? Аз ще им отговоря тъй: Вашата кола скоро тук, на пътя, ще се забатачи и ще се счупи, а там някъде има друг път, много по-удобен. Аз съм се явил да ви предпазя. След като извърша моята длъжност, ако ме послушате, добре, а ако ли не, вие от собствената си опитност ще се научите.

Сега аз ще ви приведа един малък пример. Има хора в света, които са умни. Двама неприятели, единият е граф, а другият е един обикновен господин. Графът се нарича Кенигсберг, а другият господин – Бругсон. И двамата са ужасни неприятели. Някой път се дуелирали, но не могли да се примирят. Граф Кенигсберг имал красива дъщеря. На Бругсон идва една светла мисъл, да се примери. Подкупва той един работник, дава му около 4–5,000 лева, та дъщерята на първия като се разхожда до някоя река, да я бутне вътре и да не мисли за последствията. И работникът, като взел тия 4–5,000 лева, един ден, когато графът се разхождал с дъщеря си, взима той и бутва дъщерята. Графът не можел да плава. Бругсон се хвърля в реката и изважда дъщеря му. Тези хора, които 4–5 пъти се дуелирали и не могли да се примирят, в този случай графът отива, хваща му ръката и казва: Аз ти благодаря, сега те познах, че си благороден.

И аз казвам на съвременните хора: Трябва някой да дойде да бутне дъщеря ви във водата, за да се примирите.

Вторият пример, който ще ви приведа, е от съвсем друго естество. Отвореният мост аз го наричам. То се случи в Америка. Господин Браун и Мелби, млада мома. Обичат се двамата. Ще кажете: Какво лошо има в тази обич? Нищо лошо няма, отлично нещо. Браун е чиновник при един въртящ се мост: да отваря и затваря моста, да отваря моста, когато морските кораби минават, и да го затваря, след като те отминат. Обаче при един случай той отваря моста, идва неговата възлюблена и той забравил да затвори моста. Експресът идва, те се любуват двамата, разправят си за щастливи дни, а целият експрес пада в реката долу.

И аз казвам сега, че всички съвременни религиозни хора са отворили този мост и си правят забавления като тези двамата, Браун и Мелби, и експресът ще падне в реката. Умишлено не сте направили това престъпление, а от любов. Не можехте ли да затворите моста? И тази Мелба трябваше да каже: Затвори моста и тогава да се разговаряме. И сега всички съвременни хора разрешават най-трудните и спорни въпроси при отворен мост. Казвам: Този мост трябва да се затвори. Кой е отвореният мост? Това е омразата. Затворете моста, това е скачване с Любовта. Вложете тази Правда. Аз съм готов да ида в коя да е църква да говоря, но искам едно нещо – без патрахи и одежди, а по Бога. Господ е сит на нашите хвалебни песни с отворени мостове. Най-първо ще застанем всички да се попитаме, от толкова хиляди години на земята, какво сме извършили за Любовта? Има ли Любов, за да я признаем като един факт? Никакви извинения! Ами ти какво мислиш? Отговарям: От делата ми ще ме познаете. Вие какво мислите? – от делата ви ще ви познаят. Туй много ясно е казано. И когато някой път аз съм малко рязък в своите беседи, казвате, че искам да ви нападам. Не, аз говоря истината. Аз обичам да говоря на мек език, и съжалявам, защото съм принуден да кажа истината и когато я кажа, тя едновременно влиза в стълкновение с интересите на хората, понеже те не съвпадат. И аз съм поставен пред дилемата: на Бога ли да угодя или на хората? Ако угодя на хората, Бог ще ме отхвърли, а ако угодя на Бога, хората ще ме отхвърлят. Тогава казвам: Предпочитам по-малкото зло – да ме отхвърлят хората, защото да ме отхвърли Бог е голямо зло. При това аз излагам това учение принципиално. Не само на теория, а бих посочил на всички бащи и майки начини за възпитание, които трябва да приложите. Ама кога? – Когато вие съблечете вашите одежди. На всинца ви казвам това, защото вие сте свещеници с филони, но никога няма да ви поверя цялата истина, защото е свещена, а вие може да злоупотребите с нея. Само когато съмъкнете филоните си, когато съмъкнете вашите одежди и приложите Правдата, само тогава аз ще ви посоча правила вътре в природата, и в една година вие ще имате такива резултати, както за хиляда години. Сега някои ще питат: Има ли Господ, няма ли Господ? Тази е една лъжлива философия. Господ в света е изчезнал по причина на нашата неправда. Ако аз извадя на някого очите и го питам: Има ли светлина? Но защо очите му са извадени? И ако на много хора очите са извадени, не са на място, те казват: Няма Господ. Кой е причина, кой е виноват за това? Обаче аз съм готов да ви наместя очите. Вие казвате: Може ли, като Христа, да ни отвориш очите? Мога, мога на всинца ви. Не да наместя физическите ви очи: то е най-лесното за мен. Мога да ви ги отворя на всинца ви. Сега виждам по лицата ви, вие схващате материалната страна и казвате: Дали туй нещо ще дойде? Не, не, в туй учение, което аз проповядвам, пътят е най-лесен, но методите са най-мъчни. Тия опити, които ще ги направя, няма да бъдат тъй сполучливи. Ще си зададете голям труд. Учение трябва, учение, учение, учение! То няма да дойде лесно. Най-голямото заблуждение е, че те казват сега: Господ изведнъж щял да го научи. Е, хубаво, покажете ми един човек, който се е родил учен. Той се ражда с известни дарби, но Духът не може всичко да даде. Най-учените хора са минали през такива страдания, мъчения, изпитания, за да добият туй знание! Сега искат да ни убедят, че то лесно може да се даде. Това е лъжлива философия. Бог обича прилежните, трудолюбивите, искрени хора, които обичат да работят. Честно и почтено трябва да се работи.

Сега Христос казва: За да приносят плод, в туй се прославя Отец. Кой се прослави в това? – Любовта се прослави. Коя е онази сила, която може сега да ни сближи? Защо ние не се разбираме? А можем да се разбираме. Светът е толкова широк! В него има вложени за всички толкова блага! Вие можете да бъдете щастливи, но още не сте живяли, не сте живяли. И вашият живот, сегашният ви живот аз го намирам, че не е от много щастливите. Той е един живот само на мъчение. Малко медец ще ви дадат... Вие сте в почти туй положение: в Ямбол българите имат такива дараци, че площа, в която конят върви, е подвижна, и турят малко сенце на този кон. И той като отива към сеното, се

движи цял ден, гледа сеното и върти дарака, вълната се разчепка и конят казва: Все ще стигна. И като свърши работата, казват: Хайде да му дадем малко сенце. И за вас сега дяволът е поставил малко сенце и вие казвате: Имам идеал. И най-после, като му свършите работата, дяволът каже: Хайде да му дам това сенце. И вие казвате: Много съм спечелил. А пък аз казвам: Много загубихте. И питам сега: като напуснете земята, на какво ще се обърнете? Когато дойде последният час да идете на небето, какъв ефектив ще има във вашия ум? Нали плодът на дървото е, който завършва всичко? Който е работил, от този плод ще се оцени. Следователно и целокупният ни живот, който ще се завърши в една школа, е плодът, който Бог ще откъсне, да види как се е развивал. И ако в този плод има 10 червея, питам, вашият живот постигнал ли е целта? Сега ние, съвременните хора, сме заети само с отрицателната страна на живота. И каквото и да ни се каже, ние сме толкова чувствителни, понеже сме болни, нищо не можем да вземем в добър смисъл. Всяко докосване, всяко говорене за Правдата, например, ако аз говоря за Правдата, някои ще кажат: Заради мен се говори.

Правдата е един велик закон в света. Навсякъде и в духовния, и в политическия живот, и в домовете, навсякъде, тази Правда трябва да съществува и тя ще даде своя плод, туй, което е необходимо. Ако синът е справедлив, ако башата е справедлив, ако дъщерята е справедлива, майката справедлива, ще дадат своя плод, ще има мир. Те ще знаят да изпълнят своите задължения.

Ако башата е несправедлив, и синът ще бъде несправедлив; ако майката е несправедлива, и дъщерята ще бъде несправедлива. Ако майката люби, и дъщерята ще люби; ако башата люби, и синът ще люби. Законът в природата е такъв: Подобното от подобното се ражда. А съвременните хора искат да докажат, че от любов омраза се ражда. Това е невъзможно. Любовта омраза не може да роди, и Правдата неправда не може да роди. Ако тия неща се раждат, те се дължат на съвсем други причини. Един външен човек може лесно да скара двама души от вас. И двама души от вас може лесно да се примирят. Но и в единия и другия случай трябва жертва. И когато смразяваме хората, даваме жертва, и когато примиряваме хората, пак даваме жертва. Нима мислите, ако вие смразите двама души, ще бъдете щастливи? Не. Вие ще мязате на онзи писател, за който разказват един анекдот. Някой отишъл да посети другия свят, идва в чистилището и забелязал под един писател отдолу турили една пирустия, с малко огънец да го грее, като че ли е измръзнал. Защо го турили на тази пирустия? Огънят е малък, но след 100 години той огън е голям, огромен. Каква е работата? Неговата книга, когато я писа, даде малък огън, малък резултат, но след 100 години произведе толкова голямо зло, затова и огънят ще се увеличи. И когато представим такива примери, те казват: Това са празни работи, да ядем и да пием, всичко е тук. Кое всичко? Аз да ви кажа: най-ужасното не е в другия свят, в ада, а в гроба: там душата на грешника не излиза от тялото, а остава в него и като те заравят, ще слушаш, че плачат, ще почне да гние тялото ти, всичко туй ще виждаш, докато последната частица месо се вземе, и ти ще почнеш да плачеш над твоята съборена къща. Туй е положението, което очаква в бъдеще всички ви. Това е един факт, който ще проверите. Няма никаква изменяна. Някой казва: Излезнала му е душата. Душата само на праведника излиза, а душата на грешника не излиза. Кой излиза от затвора? Който го е излежал. А който не го е излежал, може ли да излезе? Кого кредиторите освобождават? Който е платил. А който не е платил, не го освобождават. Сега вие мислите, че лесно ще се освободите от греховете си, без да сте платили. Христос е казал тъй: Небето и земята ще преминат, но нито една резка от закона няма да премине. Сега не казвам за вас, вие които ме слушате, туй не се отнася за вас, аз ще съжалявам, ако помислите, че вас визират: аз само констатирам един факт, който съвременният свят ще го опита. Туй е за света, а за вас не е. Вашите души ще излязат и свободни ще бъдете. Но ви казвам, ако във вас, един ученик, който е в туй учение, дойде най-малкото съмнение или колебание и каже: Хайде и аз да си поживея като хората, и вие ще останете вътре като грешника. Внимавайте: на ученика мъчно се прощава! Не мислете, че е лесно. Бог е милостив, но абсолютната Любов изисква абсолютна Правда. Ако Бог ни прости, то е по причина на своята Любов. Любовта не позволява никакво прощаване, не от омраза, защото Любовта изисква да се изпълни всяка Правда.

Тази Любов да бъде общо достояние на всички. И ние, съвременните културни хора, които живеем в Божествения организъм, причиняваме на Бога най-големите страдания. И мислите ли, че Бог няма да ни се отплати? Ще ни се отплати, и то по закона на Правдата. И сега във вас няма такива големи грехове, но има друго. За пример, вие седите, критикувате някого, нали? Но не го критикувате от Любов, от онази вечна Правда да го оправите, а понеже вас ви е докачил, вие го критикувате, когато е съгрешил. Ще го критикувате според този велик закон, тъй, като застанете на

онова становище, което е Божествено, ще говорите меко и съзнателно, и няма да има никакви изопачения, а ще поставите истината тъй както си е, нито да я увеличите, нито да я намалите. И сега гледам на мнозина лицата ви са изменени. Защо? Двама души седят, недоволни един от друг. Щом си недоволен, вдигнеш веждите. Извадете дъщерята от водата! Имаш някой, който те мрази, този човек е беден. Иди му помогни, направи му едно добро и ще се примириш. Господ ти е дал един случай да помогнеш на един беден, благодари. Всякога, когато туряме желанието да направим добро, ние очакваме да станем по-напред много добри и така да работим за света. Такова учение не съществува. Бог никога няма да ти напълни така хамbara. Той по малко ще ти даде. Земеделецът като отива да сее, взема ли целия хамбар на колата си? – Не. Той ще вземе 3, 4, 5 или 6 крини и ще посее, а ние сега искаме да вземем целия хамбар, да се покажем, че сме много богати. Не, ще вземеш 2 крини, 3, 4, ще ги посееш по всичките правила, после върни се у дома да си дадеш отчет.

Сега, този Господ, Когото търсите от толкова години, е вътре във вас. И бих желал да говоря с Него, с вашия Господ. Вие имате ли намерение да бъдете честни хора? Ще кажете: Как тъй, ние сме честни хора. Вие имате ли намерение да бъдете абсолютно справедливи хора? – Да. Радвам се. Ама аз ще дойда, мен ме много интересува да посетя дома ви, да се порадвам на вашата справедливост. Ако дойда в двора ви и чуя някоя кокошка, че кречи; ако дойда в къщата ви и видя, че слугинята ви плаче; ако дойда в двора ви и видя вашите длъжници, които ви молят, а вие сте ги изнудили и сте им турили 30% лихви – тогава вие сте все от справедливите хора. Ще кажете: Законите са такива. Тия закони са ваши, а в Божествената банка такава лихва няма. То е за онзи, който съзнава. Сега при обяснение на живота има други фактори, които ние вземаме предвид. Сегашното общество е вече на края си. Този цикъл е на края си, той свършва вече. И всички хора са поставени на един голям изпит. Вие не можете да знаете кой ви е приятел и кой ви е неприятел, но аз ще ви дам една диагноза да познавате вашите приятели и вашите неприятели: онзи, който ви е приятел, той започва с грубост, той ще ви осърби, но в душата си той има да ви направи добро; а онзи, който иска да ви направи зло, с него политиката е такава: той ще започне с много големи неща, ще ви угощава, но неговата цел е лоша – да ви направи зло. Сега в абсолютната Правда ние започваме с добро и свършваме с добро. Бялото и черното братство употребяват два различни метода. И аз ще ви опиша такъв пример: в село излиза стопанката с цяла крина жито и казва: Къти, къти, къти. И всички кокошки казват: Колко е хубава нашата господарка. После пак: Къти, къти, къти – кряк, докато туй къти, къти влезе в тенджерата. Не само това е един факт, но и с младежите е така. Дойде някой младеж в дома ви и вие: Къти, къти, той носи, хвърля своите блага; и майката, и бащата казват: Какъв зет Господ ни изпрати, да ни го поживи, къти, къти, къти. Но няма да се минат 3–4 години, той ще я заколи и тя ще се измени, – и от туй къти ще останат само кокалчета: той е един зет, пратен от черната ложа, той няма нищо общо с човечеството. Дойде друг, който е беден, казва: От мене не очаквайте много, аз съм беден, но в края излиза отчен. Той е благороден, пратен е от бялото братство. Краят на всяка една работа ще покаже какви сме ние. Всички трябва да бъдем благородни в своите подбуждения. Вярвам, че вие, които ме слушате, сте такива. Трябва да се отделят козите от овците. Трябва да се отделят сега. Моето желание е не да ви говоря красиво, не, аз нямам това за цел, моето желание е да ви туря в контакт с Бога сега, а не след хиляди години. Не че вие не сте в контакт с Бога, но аз искам да увелича вашата светлина, да ви помогна на дело. Следователно, на някой колата се е спънала, той се мъчи, конят е slab, казвам: Чакай, братко, аз ще туря всичките мои усилия да тръгне колата. Срещам друг, и неговата кола се е спряла там. Когато върви вашата каруца, и мен ще ми бъде приятно да говоря с вас. Та сега аз ви говоря, защото вашата каруца е спряла.

И казва Христос: Да приносите плод. В какво седи този плод? – Той е плодът на Любовта! Готови ли сме ние всеки един час, всяка една минута да принасяме този плод на Бога, Който живее в нас? Да кажем: Господи, работи сега Ти, ние сме готови, Ти ще ни ръководиш, и ние можем да работим и каквото кажеш, ние ще Те слушаме. Вие ще ми възразите: Туй учение е много опасно. Да, казвам, когато Господ каже на умния: Напусни жена си или Напусни мъжа си, ще кажете: Е, втасахме я, какво ще кажат в обществото? Когато Господ ти казва нещо, каквото и да бъде, не прави думата му на две. Ами ако Господ прати Архангел Михаил да вземе душата ти, как ще напуснеш жена си? Ако доброволно не я напуснеш, тогава Архангел Михаил ще дойде и всички ще плачат. Ако ти доброволно напуснеш жена си и децата си, те ще останат живи, и жена ти и ти ще се благословите. И когато тръгнеш, децата ти да не казват: Къде отиваш, татко?, ами да кажат: Татко,

ние се радваме, че Господ те е призвал. И бащата ще се учуди и ще каже: Аз ви много благодаря, че ми дадохте свобода. А сега казват: Как? Ти ни от храни?, че като ни уредиш, тогава иди и върши волята Божия. Трай, коню, за зелена трева! Хората от съвременната култура страдат от това: когато потрябва да се отиде на бойното поле и стане мобилизация, жените пускат мъжете, а когато мъжът за Бога иска да напусне дома, казват: То не е умно. А за бойното поле умно ли е? Следователно на онази мобилизация, която сега ви призовава и иска да воювате, всички трябва да се подчиняват. За глупавия ще проверят 7 пъти, за да му дадат доказателства, а за разумното, което е вътре, ще направят един опит, втори, трети, седем пъти и ти ще имаш такива доказателства, и ще започнеш да извършваш Божието дело. И ако всички ние бихме се подчинили на този велик вътрешен закон, на Божията Любов, и ако приложим тази абсолютна Правда, целият съвременен строй веднага би се променил. Мен ми се оплаква една сестра за един случай и аз ще ви го приведа. Една млада сестра живее при една друга сестра и двете са от едно и също учение, вярват в едно и също, четат едни и същи молитви, подвизават се и двете, но старата сестра постоянно сол троши на младата в кухнята. Какво да мисля, слугиня съм вече, и не е седнала с мен вътре да ми каже една сладка дума, да говори за Господа, а все в кухнята: ти си такава, глупава, това не си направила, онова, и при това казва: Господи, да дойде Божият дух вътре в мене, но пак: Чесън да счукаш. Благородство се изисква от нас. Няма по-отвратително нещо за един християнин, за един ученик, ако прави туй, което казах, съзнателно. Ако го прави съзнателно като учителя, с цел да изпита, то е благородно, но ако с това се удоволства, понеже онзи, другият, е послушен, това не е благородно. Има примери, аз съм виждал такъв случай, някое по-голямо куче дави по-малко куче, то бяга, срещне друго куче и то се нахвърля и го дави. Казвам: Учат си занаята. Туй куче, което е давено, не е научило изкуството още, по-голямото куче му казва: Ти не давиш като мен, а малкото куче разбира: Да давиш като мен. Господ ти дава страдания и казва да не правиш неправда, а ти казваш: То без неправда не може. И тогава има две възможности или два метода, с които можем да изправим живота си. Единият е на граф Кенигсберг или на Бургсон, а вторият метод е на благочестивия християнин, а не на Браун и Мелби. И всички съвременни окултисти, даже на запад, имат една слабост, че показват на сегашните младежи как да развият своята сила и как да се подигнат над съвременното общество. Че туй не е нещо ново, то е едно старо учение. Туй не е плод, а едно дело. И за това казва Христос: Да приносите плод, плодът на нашия Баща, Който живее в нас. И няма да се мине дълго време, Той ще прати своите служители да ни повикат, за да видят плода, който ние сме изработили на Неговата нива. Сега аз бих ви задал друга задача, да обмисляте дълбоко, не да напускате живота си, но да бъдете внимателни към малките неща в живота. Не се старайте да раздадете хиляди левове на бедните, но постарате се един ден като излезнете, да кажете на един човек по една блага дума. На някоя просякиня, бедна жена, може нещо да и? дадете, но кажете и? една блага дума: Сестро, ти довечера като се напросиш, ела ми на гости у дома. Не и? давайте пари, то е в някои случаи престъпление, а кажете и?: Аз бих желал да те нагости, да си поприказваме. Срещнете някои бедни, дайте им покана, еди-кой ден да дойдат на обяд у вас. Един да дойде в понеделник, друг във вторник и т.н. Ето откъде трябва да започнем всички. И ако всички бихме приложили туй правило, много от тези души щяха да се утешат. Сега ние седим и казваме, че Христос е пострадал на кръста: Горкият Христос, как пострадал на кръста! И плачат със сълзи. И като минават хората край някои бедни, не мислят, че Христос живее в тях, нито за Христовите страдания, а казват: Кармата им е такава. И после: О, Господи, как си страдал на кръста! Това е едно заблуждение на черното братство. Туй мяза на нашите съвременни театри. Някой автор написал някоя трагедия. Всички благородни дами плачат, сълзите им текат за онзи герой там, на сцената. Това е актьорство! Те плачат, а като излязат вънка, дето други умират, нито една сълза! Казвам: За тях плачете, а за вътрешните се смеите.

Някой ден, аз съм намислил, имам една дума да ви кажа. Една дума ще ви кажа, една бележка, ще направя един малък психологически опит. И тя ще бъде толкова силна и такава експлозия ще направи, че нито един от вас няма да се намери в този салон. Ах – ще кажете, – чудна дума, трябва да бъде много силна дума, каква дума ще каже той? Ние, съвременните хора, мязаме на онзи евангелски проповедник, който проповядва в църквата върху страданията на Христа, и цялата публика плаче. Една бедна жена влиза вътре и казва: Помогнете ми, отговарят и?: Не ни смущавай. Сега са бедните отвътре, а Христос е отвънка, той страда, а вътре го няма Христос. Следователно тази дума, когато я изкажеш, да произведе цял един преврат, да кажеш: Отсега нататък аз ще живея по Бога, не калугерски живот, не свят живот, не. Свиятият живот ще дойде след като прекараши целия си живот

само в добри дела, и после ще станеш светия – като изпълниш волята Божия. За пример, аз зададох такава задача на моите ученици: ще ми кажете един от най-големите ваши недостатъци, но зная, че те ще кажат най-малкия си недостатък. Най-големият недостатък, това е главата на змията, а най-малкият е опашката. Те ще ми дадат опашката, а ако хвана опашката, тя ще се обърне и ще ме ухапе. Не разбираят закона. Дайте ми главата на змията, най-голямото зло е в главата, като хвана змията за шията, тогава с опашката лесно може да се справя. И ние, съвременните хора, трябва най-големия грях, най-големия си недостатък да го хванем за гушата и тогава тази опашка ще се предаде. И тази дума знаете ли коя е? Да ви я кажа ли или вие сами ще си я кажете? Аз може да ви я кажа, ама има особен начин за казване. За пример, един може да пее една песен и втори може да я пее и трети, но като я изпее някой певец, ще кажете: Ax! И единият пее, и другият пее. И сега какво положение е, ако ви кажа тази дума? Вие ще кажете: Ние знаем това. Тази дума трябва да се каже при голяма светлина! На видело, а не в тъмното. Когато ви я кажа, вие трябва да ме познавате, и аз трябва да ви познавам; тази дума, когато ви я кажа, аз трябва да жертвам всичко за вас, и вие трябва да жертввате всичко за мене; когато ви я кажа, вие трябва да виждате в моето лице Бога, и аз трябва да виждам лицето Божие във вас. Имате ли тия усети, тогава аз ще ви я кажа. Имате ли ги? То са условия. Сега аз ще ви я кажа. И тази дума знаете ли какво ще произведе? Тази дума вие никога не сте я чували. Една нова дума ще чуете, която ще произведе цял преврат във вашата душа. **Жив е Господ, Който е днес в света!** Знаете ли вие това? Не да се афектирате, аз не искам да се афектирате, а да впрегнете вашия ум, вашето сърце и вашата воля в една интензивна мисъл. Един велик опит на проверка е това, един опит, който ще произведе цял преврат в обществения строй. Тази дума може да пресъздаде цялото общество и да накара всички хора да живеят като братя, и да направи цялата земя рай, но ние сега ще оставим всичките тия аргументи. Аз в миналата беседа казах: има и друг начин, чрез който ние можем да познаем истината, ние не сме от ония пеперуди, да напускаме живота. Не, ние сме от ония, които искат да използват сегашния живот в най-добрания смисъл, да го използваме тъй, че да произведе най-добрания резултат. Аз бих желал вашите лица да бъдат светли, сърцата ви да не са тъжни, да имате една малка тъга, но да не се нервирайте в дома си, да имате постоянно разположение, и тогава животът ще има смисъл. И казвам: Ако ние можем да произнесем думата любов тъй добре, тази дума ще ни открие всичко. А щом се произнесе любов на земята, тя има и низходяща, и възходяща степен. Понякога ти искаш доброто само за тебе да е. Тъй е, прав си. Малките извори са само за малките хора, а големите извори за големите хора. Като дойде големият извор, той е за всички. Седиш при чучурката по половин час и не даваш на другите да пият. Но ако аз ида и пусна крана и туря най-големия кюнец, тогава ти ще седиш насреща. Следователно аз съм решил да направя големи кюнци, да пусна такова голямо течение, че всички ще помните. Бистра вода ще протече. Аз казвам: Господ ме е пратил, този кран като го отворя и като мине през обществото, всичко ще очисти и омие. И аз съм решил да пусна този кран. Най-първо ще има кал, но след това ще се очисти, всички ще бъдат доволни и ще има изобилие. Аз искам, тази вълна, като иде, да бъдете готови, да не се уплашите, че ще се удавите, защото идел голям порой и да бягате, но да застанете на краката си и да кажете: Слава Богу, че тази вълна иде. А сега казвате: Бягайте да бягаме, голям порой иде. И всички говорят против мен: Бягайте, да го не слушате. Мене няма да слушате, но Онзи, Който говори, ще слушате. Въпросът не е личен, а принципиален. Аз, като ваш брат, съм длъжен да ви кажа истината. И ви казвам, че вие сте мои братя и сестри, не е позволено да живеем по старому. Ние сме длъжни, в името на тази Любов, да живеем на света братски и ще живеем, и залька си можем да делим, един като работи, друг ще почива, но всинца да си носим бремето, и на всички ще бъде леко. Като срещнеш някого, да кажеш: Я ми дай малко от бремето си, да има едно състезание, че животът да е красив. А сега ще кажат: Тъй е наредил Господ, Тъй е писал Господ. Не е писал така Господ. Господ е писал всички хора да бъдат разумни и щастливи на земята и всички да имат да ядат и пият, да бъдат доволни и да благодарят на Бога. Като се качвам на една каруца, то е за да ме заведе до моя дом, и като ме заведе, ще целуна коня. Какво е предназначението на яденето? Туй ядене е една сила, да ни приведе по-близо до Бога. Дето ядем всеки ден, то е като един трен, в който постоянно турят въглища. И ние трябва да туряме енергия. Някои казват: Да не ядем. Не, ще ядеш, за да можеш да идеш при Бога. Другояче душата не може да отиде при Бога. Яжте и пийте и всичко вършете за славата Божия. Не мислете, че само един човек може да оправи тоя свят. Всинца целокупно ще го оправим и ще казваме тъй: Ние знаем, че Той е, Който ни е създал, че Той е нашият Баща, Който ни е родил, Който е създал земята и небето заради нас, ние знаем, че Той е и Неговата воля ще изпълним.

И този Господ не е горе на небето. Някои казват, че Господ е на небето. Лъжат ви. Къде е това небе? На небето е Той! Но това небе прониква всинца ни. Туй небе всичко прониква. И казва Писанието, че в началото Бог създаде небето и земята. Небето държи земята. Това е направено от такива сили, които държат целия космос. Те не са горе над нас, те са навсякъде, вътре в нас, и под нас, и над нас. Ние сме все на небето. И в деня, в който ние съзнаем, че в него живее нашият Отец на Любовта, туй небе ще ни се усмихне и всички цветя ще ни се усмихнат, и животните ще ни проговорят. Когато ние Го познаем, като срещнем вола, той ще каже: Братко, понеже ти позна Бога, аз мога да ти говоря. Досега воловете защо мълчат? Че какво ще каже един вол? Той не се оплаква, вол е той, върви, мълчи и ние му казваме: Дий. Но когато приложим Любовта и снемем хомота и тия остени, ще идем заедно с вола да работим на нивата и те ще кажат: Братко, аз те познавам. Те познават ония, които живеят в Любовта, и всички знаят да работят на нивата. И тогава волът няма да работи 8 часа, а само 2 часа; и тези два часа ще дадат толкова, колкото осемте часа. Една круша, която сега ви ражда стотина круши, тогава ще роди хиляди и хубави круши ще бъдат. Нивите ще раждат изобилен плод. По цялото лице на земята ще има благословение.

Сега готови ли сте да приемете туй учение и да го приложите? Щом го приложите, който го приложи първи, тъй както ви казвам, аз ще го целуна. Тогава сами ние ще се разбираме. Но знаете ли какво значи целувка? Когато Господ целунал человека, създал го. И направил Бог человека и вдъхнал му в носа. Най-първо Бог направи человека чрез една целувка. Има един разказ: направил Бог человека, но без душа го направил и той дълго време викал и казвал: Господи, ти ме направи като животно, дай ми душа! Викал го, викал, с години го търсил. Най-после Господ го целунал и човекът станал жива душа. И следователно, когато Господ ни целуне, ние ще оживеем. Сега сме без душа. Много хора има без душа. Минава там един беден, някой го гледа и отминава: няма душа! Ако той имаше душа, щеше да каже: Братко, ела. Не говори само на тялото, а ще съзнаеш, че тук има жива душа като тебе. Може да бъде той от високо положение в обществото, нищо не значи, душа с душа ще се разговарят.

И сега аз желая на всинца ви, на моите ученици – аз ви наричам сега ученици – да ви целуне Господ, моят Господ, на Когото аз служа, и като ви целуне, във вас ще има една по-велика душа, отколкото сегашната, вие ще се изпълните с този велик дух, и тогава ще бъдете свободни. И тогава, казвам, ще дойде правилото: истината в душата ще ви даде свобода, светлината ще дойде в ума ви, а чистотата в сърцето. Истината ще ви даде свобода, светлината ще ви даде знание Божествено, а чистотата ще ви даде сила. И чрез тази сила всичко ще направим в този свят. Сега аз ви пращам в домовете ви. Вие казвате, че имате Правда, ще почна да ви посещавам, няма да оставя никого непосетен, никой няма да ми се сърди, и като ви посетя, имам си дневник, каквото видя, ще си забележа в него. То ще бъде едно красиво възпоминание, всичко ще бъде красиво.

Сега ще завърша своята беседа с един малък разказ из персийския живот. Синът на един персийски шах, Сабусадин, попада пленник в едно номадско племе, и понеже баща му искал да го пуснат, князът на това племе се съгласил на това, само с едно условие: да му дадат толкова човешки очи от неговия народ, колкото тежи синът му – човешки очи да му дадат, да ги тури на терезия и колкото тежи синът му, толкова очи! Е знаете ли колко хиляди хора са се жертвали за този Сабусадин? Туй е жертва! Тогава аз питам: знаете ли колко очи са дадени заради вас? И ако за този персийски син, Сабусадин, гражданите на неговото царство са дали очите си, как мислите е живял той? Той е живял най-благочестивия живот. На всички ония, които са дали очите си за него, той дължал целия си живот и работил заради тях и плакал заради тях, разбирайте ли? От дом на дом е ходил да казва, че вашето нещастие се дължи на моето невнимание. Знаете ли колко има, които са изгубили очите си заради нас? Знаете ли колко наши братя и сестри има, които плачат сега заради нас? И ние няма ли да бъдем толкова доблестни, колкото този царски син? Той е бил много по-благороден! Ние ще задържим ли сълзите си?

Това е, което изисква сега Божествената Любов. Аз бих желал всинца да заплачете, поне веднъж да заплачете за очите на онези, които ги изгубиха, за да ви изкупят от това невежество. Те заслужават този плач. Аз не искам никой да се афектира. Ако вие ще плачете както в театъра, задръжте си вашите сълзи. Ако вие заплачете, защото баща ви е умрял, задръжте вашиите сълзи. Но ако вие заплачете, тъй както когато сте избавили някой ваш приятел и вие го прегръщате, този плач е благословение. Или ако вие заплачете, когато някоя бедна жена дойде и вие я прегръщате, че тя се зарадва, или когато си спомните за страждущите: плачът, който носи радост и веселие на някоя душа, той е истински плач.

И аз бих желал всички християни да заплачат, за да може този страждущ свят да се утеши. Всички трябва да плачем, да плачем, а другият плач, за умрели или за изгубено имане, този плач не ни трябва, доста сме плакали заради него.

Сега вие ще се пригответе за онази дума, аз съм приготвил тази дума да ви я кажа. И ще я произнесем заедно, аз ще я произнеса и вие ще я произнесете, и ще направим един опит, и вие ще проверите: има ли истина или не, има ли Бог или не, жив ли е светът или мъртъв. Онзи Господ, за когото проповядвам, е ли или не. Ще опитвате. Ще разберете смисъла на живота. Но по-смелите ще започнат новата наука – науката на Любовта, Мъдростта и на Истината. Сега бъдете доблестни с вашите най-големи грехове. Казвайте ми ги. Тази змия хванете я за врата и ми я дайте. Едно е: ще бъдете смели и няма да мълчите. Когато ви питат какво съм ви казал, ще кажете: Да си кажем най-големите погрешки, как да си ги изправим. Ето какво ви проповядвам. Не е онзи свят за живеене, ще видите, че светът е един. Онези искат да ни заблудят, като казват: Ама ние не сме го виждали Божия свят.

В това се прослави Отец ми, да приносите тоя плод на Любовта. Тъй, в това се изявява Божията Любов, да принасяме тия плодове. Аз искам да принасяме този плод, и трябва да започнем тази работа смело и решително. И ако вие започнете с Любовта, нито косъм няма да падне от главата ви. Бъдете уверени, през този огън ще минете, през вода ще минете, но неуязвими ще бъдете, няма да пострадате. Туй е казал Христос. Ако ние служим на закона на Любовта, всичко е ясно. Ние нямаме нищо против никоя църква, никакви лоши намерения. Аз бих желал на тия църкви да се увеличи заплатата на свещениците, проповедниците, но то не е важното, а друго, друго се иска: живот чист и свят вътре, живот на Правда. И след като разберем това, ние ще дойдем до другата страна на науката, от чисто научно гледище, ще излизаме в природата, да изучаваме начините и методите, за да подобрим обществения строй. А общественият строй с такива примери като онъ, който ви приведох, не се подобрява. Ние ще възприемем всички примери от природата и ще видим как може да се подобри животът. И след като направим този опит, тогава ще започнем с великото учение на новата култура, която иде в света. Светът преминава вече тази стара култура. Всичко туй ще се стопи, и този ден на стопяване трябва да ни намери готови! Аз похвалявам всички ония, които работят в това направление. Ние трябва да служим на Бога на Любовта. Където и да сме, ние можем всички да се съгласим. Любовта ни може да бъде обща, беззаветна и да дадем право и свобода на всички народи и индивиди да живеят тъй, както тази Любов е предначертала, според Божията вечна Правда.

Сега моите най-добри пожелания за всинца ви, да бъдете бодри и весели. И като се върнете, онези, които са наскърбени, половината от скръбта ви да се премахне; онези, които са много заборчели, половината от борча им да се заплати; онези, които са болни, половина здрави да се върнете, а онези, които са гладни, половината да се нахранят. Все по половина! Онези, които нямат къща, поне една малка колибка да им се даде и да имат по едно юрганче да се покрият. На всинца да се даде по нещо, всинца да сте доволни, докато дойде онова великото, което светът очаква.

Тази Любов да пребъдва с вас и тя да ви въодушеви, да ви направи всинца герои за новия подвиг, за който сме призовани в този свят да извършим.

Беседа, държана на 21 май 1922 г. в София.

Неговата заповед

И знаем, че Неговата заповед е живот вечен. (Ев. Йоан 12:50)

Законът – това е първото ограничение на разумния живот. За да се изяви великият принцип на живота, той трябва да приеме каквато и да е форма, съответна на неговия стремеж и на неговото движение. Под думите движение и стремеж подразбирам две различни идеи: стремежът – това е вътрешен разумен подтик, а движението – това е физическата страна на нещата.

Христос казва: И знаем, че Неговата заповед е живот вечен, значи обуславя: вечният живот почива върху тази заповед. Когато някой изобретател започне своето изобретение, той най-първо установява принципа, т.е. като намери принципа, върху който има да работи, той търси онзи закон, чрез който този принцип може да се изяви, и след като намери закона, той има вяра в себе си, че принципът ще работи. Следователно същото е и с всички онези, които търсят Бога: Бог е велик принцип, Той е нещо повече от принцип, и ние трябва да познаваме Неговия закон. Ние, за пример,

някой път говорим за Бога така несвързано, неразбрано, ние Го уподобяваме на светлина, на разум, това-онова. Бог не е нито светлина, нито разум, той не е нищо: ние не можем да го определим. Ако един критик може да определи художника от неговата картина, ще бъде смешно, понеже художникът ще нацапа с маслени бои картина си и в този идеал, който той е нарисувал, може ли да мисли, че той е в бойте? Не. Тия бои и цветове са само сенки, които изразяват реалността, която сама по себе си е неизразима. Когато пиша думата любов, любовта вътре в думата ли се съдържа? – Ни най-малко. Вие можете да напишете цяла беседа върху любовта и любовта не е вътре в беседата. Но тази любов почива, проявява се по известни закони. Когато знаем законите, ще знаем да работим. И музикантът също ще намери закона на музиката и върху този закон на музиката той трябва да гради. Така е и с писателя, така действа той, когато изучава граматиката, най-първо има закони, правила, с които започва да пише, така правят и децата, когато се учат да пишат. Само съвременните религиозни хора правят изключение. Те казват: Ние и без закон можем да живеем. Не отричам, че и без закон може да се живее, но разумният живот започва със закон. И в гората има шумолене и свирене, там без закон шумят и свирят листата и там без закон са наредени тия листа. Но каква е голяма разликата, когато някое пиано свири или някой орган, когато някой свири на цигулка, знаем каква голяма разлика има между шумоленето на листата и свиренето на цигулката. Има грамадна разлика. В цигулката е вложен законът на човешката интелигентност. Сега, по някой път аз се изразявам и казвам: и в природата има музика, но не в тази природа, която ние виждаме. Трябва да имате особени сетива, особени чувства, малко да бъдете досетливи, да схванете тази музика. И то при особени случаи: не всяка пее природата, не всяка свири, не всяка говори, и тя мълчи, понякога има гробно мълчание, и в туй мълчание се разбира един велик вътрешен смисъл, един смисъл, който се заражда в найните недра – затуй тя мълчи, докато тази мисъл вземе своята форма и се изрази в този велик Божествен закон. И често някои са ми задавали въпроса: Защо съвременните общества не виреят както би трябало? – Защото не са намерили онзи велик закон, чрез който животът може да се изрази. Кой няма желание да живее? – Във всекиго има такова желание. Кой не обича да е музикант, да си посвири? Ама като вземе инструмента, не може да свири, а само дрънка, и му казват: Я остави, не прави шум. Сега мнозина като дойдат в това Божествено училище, казват: Ние ще живеем един чист и свят живот. Попитам ги: Какво подразбиращ под чист и свят живот? След като живеят 1–2 години, казват: Това не е за нас. Идат в света и почват да живеят по старому. Защо? – Защото не са намерили онзи закон, за който казва Христос: И знаем, че Неговата заповед е живот вечен. За да може тази заповед да я разберем и да се възстановим, има да се борим с много мъчинотии в себе си. Всички изобретатели някой път прекарват 10, 15, 20 години, докато сполучат. Някои даже не сполучват. Някои художници има, както и някои музиканти, които с години са прекарали ред мъчинотии, докато дадат нещо хубаво, за да изразят великия закон на живота. Какъв е той, как трябва да се изрази? Да кажем, имаш очи. Защо са тия очи? Котката е приспособила очите си и казва: Господ ми създаде очите само за мишките и за птичките, да си намирам храната. И всеки ден търси, гледа дали има мишка или птичка. Ако попиташи онзи търговец, той ще каже: Господ ми създаде очите само за платовете, и всеки ден ходи да гледа платовете, пише сметки, казва: За това са моите очи. Гледаш онзи писател, седи с перото и казва: Господ ми създаде очите да пиша, и той драще, пише нещо. Художникът казва: Господ ми създаде очите да рисувам, музикантът казва: Господ ми създаде очите да гледам своите ноти и т.н. Всички хора присвояват зрението за своята професия. Въщност защо са създадени очите? Като дойдем до ушите, пак същия закон. Да попитаме, защо са създадени ушите? Някой казва: Да мога да усетя отде иде моя неприятел, опасността отде иде. И всички животни най-първо упражняват своя слух за тая цел, затова е създаден слухът. До известна степен те са прави, но слушането има по-дълбок смисъл. Нека вземем нашите чувства, защо са създадени. Като казвам, защо са създадени, не че те не са съществували, а защо са се появили: те имат свое предназначение. Някой път ние се оплакваме от тия чувствания и казваме: По-добре човек да не чувства. Знаете ли на какво би замязал човек, ако не би чувствал? Представете си едно човешко око, турнато в един камък, и оттам да наблюдава света, без да чувства. Какви ще бъдат понятията на туй око за света, ако кажем, че човек гледаше света само с окото, без да чувства? Допуснете сега обратното – че вашата ръка е турена в този камък без окото и че само чувства нещата, тогава какво щеше да бъде вашето схващане за света? Щяхте да познаете, че едни предмети са топли, други студени, трети гладки, грапави и прочие – ще знаете промените. И сега вие можете да схванете, че някои хора почти живеят като ръката в някой камък, те само усещат

промените. Казват: Днес нямам никакво разположение, но не си задават въпроса, защо е туй неразположение. Еди-кой си ме обиди. Но и той не си задава въпроса: Защо ме обиди? Днес съм радостен, защото еди-кой си приятел ми каза една блага дума. Защо тази дума произведе такъв ефект? Ще се спрете и ще кажете: Така е устроен животът. Не. Това подразбира, че тази Божествена душа иска да даде израз на всички свои мисли и желания. И следователно Бог живее в нас и се проявява чрез нас, и всеки, който Му противодейства, след като употреби хиляди години, всички условия, да застави този индивид да го слуша, да върви в хармония, най-после, като не се подчини, заличава го. И Писанието казва, че грешните ще погинат. Аз не говоря за праведните: праведни подразбирам ония, които разбираят този велик Божествен закон. Сега с това схващане трябва да приложим туй Божествено учение, има ли то приложение при сегашната фаза на нашето развитие? – Има. Нима ние трябва да останем в тази форма, в която сме сега? Нима нашето лице, нашите очи, уши, ръце трябва да останат такива, каквито са? – Не, трябва да се изменят. И Павел казва: Всички няма да умрем, но всички ще се изменим. И чудното е, че мнозина, които вървят в този път, новия път, искат да влязат много лесно в Царството Божие. И вие лесно можете да влезете и сега можете, но ние не разбираме туй Царство Божие. И сега Господ говори, но не го чуваме, и сега ангелите ни пеят, но не разбираме тяхната песен. Защо? – Защото ние имаме такова възпитание, че очакваме баща ни или някой богат дядо да умре и да ни остави наследство един, два miliona наследство и после да почнем да разполагаме без никакъв труд. Съвременните хора искат да живеят много икономически по отношение на Бога, без труд. Ако питаш кого и да е сега, всеки ще каже: Да ми е оставил баща ми, парички да имаме, парички, парички, парички, пък да имаме знания и сила, да се наживеем. Но как да се наживеем? Аз няма да ви описвам, аз съм сит от това живеене, което хората имат, много хубаво е за тях, но туй живеене, отсега нататък, няма да ви придае нито една стомилионна част на вашия растеж. Ако вие затворите една свиня в една кочина и ред години я храните по всички правила на науката, вие ще имате само една много цивилизована свиня, но все ще остане свиня, никога не може муциуната и? да се измени и щом я пуснете вън от кочината, пак ще почне да рови и да бъчка – макар че в кочината не рови. Ще мяза, значи, на една възпитана свиня, но пуснете ли я вън от кочината, пак си е старата свиня. И когато ние, съвременните хора, говорим за възпитание, аз казвам, че това не е възпитание, а нашите съвременни методи са методи само за дресиране: в съвременната култура нямаме още истински методи за възпитание. Аз казвам възпитание на следното: когато вземеш едно дете в училището, в първо, второ, трето, четвърто отделения и после в университета, ако работиш една година върху него със същите закони, както един градинар, ще можеш да имаш резултати, а не само дресировка. Възпитание трябва, не само привидно, но съществено, да се прояви онова Божествено съзнание, че този индивид или това дете само себе си да познае, да се регулира без контрола. А когато едно дете е направило погрешка, а не я признава веднага, вие вземате пръчката и тогава то казва истината. Най-първо ще каже: Мамо, не бутнах захарта. – Бутна ли? – Не бутнах. Втори път пак не бутна, трети път – Бутнах, друго казва на един път Бутнах, второ, втори път: Бутнах. Значи някои деца казват истината при 3, някои при 4, а някои при 5, 6 удари. Тъй щото математически можем да определим кое дете при кой удар ще каже истината. Сега някои хора ме питат: Защо има в света много страдания? Аз казвам: Вие сте деца и някои от ония, които страдат, още при първата пръчка казват истината, други при втората и т.н. Много страдания, много тяги природата ти е сложила, много тяги, за да кажеш истината. Сега не в този обикновен смисъл да кажем истината, а да разберем истината защо сме дошли на земята.

Ако ви запитат: Имате баща, но защо ви е този баща; имате майка, защо ви е тази майка; имате братя, защо ви са тези братя, имате сестра, защо ви е тази сестра? А вие ще кажете, че знаете защо: Така е наредил Господ. Наредил добре, законите знаете ли ги, знаете ли се вие по този закон, който Господ е наредил, почитате ли вие баси и майки, по този закон, който Господ е наредил, братя и сестри почитате ли се по този закон, знаете ли, че този закон носи живот вечен? – Не. И в света единият брат е богат, а другият осиромашава, и първият казва: Да си търси чайрето на главата. Всеки брат тегли чергата повече към себе си, отколкото към брата си. Аз казвам: тези двамата братя не са разбрали този Божествен закон и те се усещат като отделни индивиди. Ние мислим, че светът е създаден само заради нас. Това е най-голямото заблуждение – да мислим, че светът е създаден само заради нас. Не е създаден заради нас. Бог създаде света не заради нас, а за себе си. Той да се прояви, а ние сме случайни същества в този свят, да, случайни същества сме ние. Моята коса може да расте, аз я подстригвам за това, част от нея минава, заминава, тя не представлява нещо съществено. Някои

от вас, като опадат космите им, турят перука. Действително, природата знае, като оголе главата на човека, той се простудява, а при това по-хубаво е да има косми на главата: космите имат и друга добра страна. Знаете ли защо опадат космите? – Учените казват: От наслояване на пикочна киселина. Туй е вярно, но има и ред други, психологически причини, които от миналото са действали, за да оголят главата. Когато някоя местност се оголи – в България са оголели много места, – коя е причината? Самите жители изсекат горите и пороишата дойдат да оголят тия могили. Всяка година като става наводнение, хората казват: Не знаем какво стана у нас, но от няколко години много порои имаме. Аз разбирам, че техните могили са изсечени. Никой не взема грижа за горите, не съзнава тяхната важност. Сега ние, съвременните хора, сме оголили всички Божествени баири. – И у нас днес не можеш да намериш двама души на едно мнение. Всички казват, че светът е лош. Тъй е, но в какво отношение светът е лош? Лош е в това отношение, че всеки иска да живее за себе си, без да познава и зачита този Божествен закон. Съдията те съди по друг закон. Ние говорим за истината, но сме забравили правия Божествен закон, за който Христос казва: И знаем, че Неговата заповед е живот вечен. Вечният живот какво съдържа в себе си? – **Вечният живот съдържа всички условия за разумното растене** – живот, в който нашата мисъл може да се изрази в най-висока степен. Само в този закон ние можем да търсим и да намерим нашето благо. Този закон е написан вътре в нас. Той е много пъти писан, там казва Господ – ще цитирам Писанието: Ще отнема каменните им сърца, ще им дам плътски сърца и ще напиша в тях закона. В анализите на природата има, че много пъти Господ е писал своя закон в човешките сърца, но хората са го заличавали. И аз правя следното заключение: ние, съвременните хора, сме като малките деца, като намерят някоя монета непочистена, не гледат какво е написано, ами я турят на един камък, изглеждат я хубаво. Така и ние: всичко правим по един метод. Тъй се е родил национализът: той не е нищо друго, освен изглеждане на онова, което Бог е написал. Германците са изгладени, българите са изгладени, англичаните и прочие, всички са изгладени, няма нищо написано на тях от туй, което Бог е написал. За своя народ те знайт много, бият се за своята чест, но нямат един метод да застанат на правата страна. Ще се яви някой велик човек по-достоен, някой Гладстон, но и неговият глас за правата кауза на човечеството ще прозвучи като глас в пустиня. Всеки народ действа според своите закони. И ако ви попитат: Защо? – Защото великите хора в тия народи не съзнават още, че Неговата заповед е живот вечен, и че ако приложат тази заповед, ще имат по-голямо благо. И мисията на Христа не е била никоя друга, освен да дойде и да примери тия народи. Тия народи са членове на това велико Божествено тяло. Не е лошо човек да бъде националист, но всеки народ трябва да се съзнава като уд в Божественото тяло, да знае де му е мястото и да функционира правилно в Божественото тяло, за да може да приложи Божествените идеи. А сега всеки народ мисли, че светът е създаден само заради него, и всяко общество мисли, че светът е създаден само заради него, и всеки индивид мисли, че светът е създаден само заради него. Но Бог ни доказа, че светът е създаден само заради Него. И ще дойде ден, когато Той ще помете всинца ни, ще заличи всичките ни форми и след хиляда, милиони години, ако потърсите в архивата, ще има само едни жалки остатъци от сегашната култура. Всички тия настоящи форми ще бъдат в забрава, тъй както много форми от миналото са заличени. Следователно Божественият Дух се стреми да създаде най-възвишената форма, в която да се прояви той, и всеки от нас, който възприеме такава мисъл, да познае, както казва Христос, Неговия закон, ще се сподоби с вечен живот. Само при такава форма, при такъв закон силите на природата ще ни дойдат на помощ. Сега ние седим и мислим, правим си планове, мислим, че всичко можем да решаваме. Но нашата мисъл е ограничена от по-високо място. За пример, ония същества, ангелите, които са минали преди хората и които седят на по-висока степен, контролират нашите мисли чрез растителното царство. Те са в състояние винаги да изменят живота ви, когато искат и както искат. Като не ви дадат хлебец, бузите ви поспаднат, коремът ви хлътне, няма шкембенце, благоутробие няма. От какво излиза благоутробието? – Днес едно прасенце, утре една пуйка, кокошница, гъска, намазана с масълце, и прочие. Казват тогава: Господ затова е създал тия прасета, заради нас, ние, благородните същества, трябва да ядем, само така ще бъдем хора. И тъй, ние разбираме, че Господ е създал човека само да яде. Не, човек не е създаден за това. Днешната култура върви в съвсем крива посока. Яденето е нещо случайно. Има неща по-хубави от него, то е само един символ на нещата. Е как ще разберем дълбокия смисъл на думите на Христа, Който казва: Аз съм живият хляб, слязъл от небето? Водата и хлябът са живи. Но аз питам: ти хванеш прасето – това не го вземайте за обида, аз констатирам само един факт, съобразно този закон, – ти хванеш едно прасе или една пуйка, тя ти се моли, според езика на

пуйките: Моля ти се, остави ме, а ти и? казваш: Как ще те оставя, аз гладен ли ще стоя? и кръц, отрежеш и? главата. Но утре дойде някоя болест и кръцне детето ти. И ти казваш: Господ да го прости. Няма какво да го прости Господ, но ти изяде пуйката, а болестта изяде детето ти. Ти трябаше да кажеш: Господи, понеже аз изядох пуйката, болестта изяде детето ми. А ние казваме: Господ да прости детето. Няма какво да прощава, то не е грешно. Твоето дете ли стана причина за твоите грехове? Аз ще ви приведа един пример: един българин, касапин, който 25 години клал все говеда, заботял и казал: Слава Богу, поуреших живота си, отсега натък ще напусна касапълка и ще живея като човек – както хората живеят. Но имам още десетина ягнета да ги заколя и тогава ще ликвидирам със сметките си. Имал три деца, двете от които били братчета. Едното казва на другото: Ще ти кажа как тате коли ягнетата. Тегли ножа и му отрязва гръцмуля, закаля го. След като вижда това, взема ножа, бяга, пада и се натъква на него. Майката къпала третото дете, но като чула, оставила го в коритото и то се удавило. Едното заклано, другото натъкнато върху ножа, третото умряло в коритото. И с трите деца този българин ликвидирал, уредил живота си. Ще кажете: Такава му е била съдбата, така му е било писано. Всекиму, който коли, така е писано. Сега ние искаме Божието благословение, но ако ти си такъв един касапин – вземете туй в по-тънък смисъл: примерът е груб, – ще разбереш тази заповед, както Христос е разбидал вечния живот. За да я познаем, ние трябва да се освободим от всички грехове. Божият закон не търпи никакво изключение, той не прощава и не извинява. Той не е груб. Ще бъде смешно, когато някой ученик като свири при някой учител музикант, сгреши и иска да го простят. Казва: Не съм грешен. Не си грешен, но трябва да свириш, или правилно да рисуваш. Всяка работа трябва да се върши тъй, както законът изиска. Жivotът на земята трябва да бъде съвършен. Може ли? – Може. Който се труди, може. Да бъде животът ни съвършен, това е смисълът на нашето съществуване. Съвършени бъдете! Ама ние постоянно, като видим погрешките на хората, казваме: Ти сгреши. Не, не, спри се, когато направиш първата грешка, кажи на себе си, ако ти е името Стоян, кажи: Стояне, ти и аз сме братя, заедно си свързахме живота, в съдружие живеем – на себе си тъй говори, – Тъй както вървиш, нашата работа на добре няма да излезе. А ние, щом направим някоя погрешка, казваме: Тегли платното на лъжата отгоре. Така създаваме най-благочестивите хора. И най-лъжливите хора са най-благочестиви в този свят. Ония хора, които най-много лъжат, най-много говорят за истината. Но в този смисъл човек, когато говори, трябва съзнанието му да присъства, понеже не сте само вие, които ме слушате. Моята мисъл и чувства произвеждат известни пертурбации вътре в самата природа, могат да вървят или в хармония, или в дисхармония с нея, могат да вървят или към Бога, или вънка от Бога, и следователно можем да образуваме два процеса: единият процес, който разрушава, а другият, който гради. А процесът на разрушението води към смърт, в него няма никаква култура. Само процесът, който съгражда, е Божествен процес. И следователно, ако вие не сте готови да зачитате Божествения закон, във вас са заработили тези сили, които ще разрушат не само вас, но и от вашите деца, пари, къщи ни помен няма да остане след няколко поколения. Защо? Защото не сте разбрали живота си, не сте го съградили върху този велик закон, който определя каква може да бъде истинската форма на онзи живот, който е вечен. Сега вие ще вземете само отрицателната страна. Това не е доктрина, но показва как законът работи. Този закон, Божественият, може да се изяви по три начина: като един механически закон – като колело, щом те хване с един зъбец, ще те разкъса. Може да му се молиш, но той няма съзнание. Обаче по някой път при това колело може да има някое разумно същество, което го регулира, и ти като му се помолиш, щом те хване зъбец, спира. То ще ти каже: По-далеч стой от колелото! Ние, съвременните хора, сме нахълтали в един свят, дето всички колелета са механически, без да има кой да ги пази. И следователно всеки един, който минава покрай тия колелета, очите му трябва да бъдат отворени на четири страни. Излизаш от дома си, ти трябва веднага да бъдеш скочен с невидимия свят, умът ти да бъде скочен с Бога, в душата си да бъдеш изправен. Някои хора казват: Няма нужда да сме скочени. Но на съвременните народи, които отстъпиха от този закон на разумност, подобри ли се живота? Всички започнаха да подобряват живота, какво ли не говориха, какви ли не комбинации правиха, какво ли не писаха, но не намериха онзи закон, чрез който този велик принцип би могъл да се изрази. Този принцип вътре в себе си не търпи насилие. Когато се изрази във всички форми, той ще действа по всички начини, но не може да има дисхармония. Сега ние се спираме и казваме: Господ ще уреди света. Хората от света казват: Ние ще уредим света. Други казват: Управляващите ще уредят света. Ние все искаме да се уреди света. Той се урежда постепенно, не че не се урежда, аз зная това, само че нашият живот, сегашният,

индивидуалният живот до известна степен остава неуреден. Най-важното при сегашните условия е душата на човека. Ти, като едно разумно същество, как очакваш да живееш в бъдеще? Сега мнозина от вас познавате Бога, нали? Някои от вас ще кажат, че те любят Бога. Признавам това, че Го познавате, че го любите. Но аз ще ви кажа, познаването, любенето ви на Бога ето на какво го уподобявам: имате отлична дъщеря, благородна, красива, възпитана, много нежна, запознава се, дойде един възлюблен, тя го среща нежно, милва го, толкова внимателна и търпелива е. А той говори сладичко на момата, да я не обиди. От друга страна и над него всички треперят, пред него казват: Имате благородство. Но щом се оженят, спре се този лист, посрещане няма, треперене няма, сега се образува друг един лист, езикът става малко форте, най-първо върви пианисимо, а после фортисимо. Казвате: Как тъй? Само музиката се изменила. Защо? – В дъното на тази мома се е криел не един идеал, а един материалистичен egoизъм: да се осигури. Туй е вярно и за момъка; туй е вярно и за учителя – навсякъде ние виждаме, че хората са много любезни и най-после си разкриват картите. Питам: Какво спечелва тази мома? Не е Господ, Който може така да се лъже. Той допушта да бъде излъган, но всеки, който Го е излъгал, записва го в книгата си и казва как бил посрещнат и приет. Той пише от хиляди години, все пише нашите посрещания и изпращания. И като идем при Него, Той казва: Много добре зная как ме посрещнахте и изпратихте. Религиозните хора, търговците, всички му палят свещи и се молят, когато не им върви. А щом им провърви работата, казват: Човек на себе си трябва да уповава. И военните на бойното поле, щом се намерят в мъчнотии, коленичат и казват: Господи!, а щом победят: Виждаш ли нашите мищци, гледаш ли тия топове? Тъй посрещаме и изпращаме Господа. Но какъв е смисълът на воюването? – Добре започваме, но и добре трябва да свършим. А ще свършим добре само когато ние признаем този закон. Сега причината аз намирам в това, че ние познаваме закона само отчасти, идеално го познаваме. Да кажем някой изобретател след като скицира плановете, намира, че са много хубави, много добре започнал, много идеално, но като приложи този чертеж на работа, нищо не излиза. Чертежи отлични, но като се приложат, фалират. Сега ние теоретически сме почти на правия път, говорим добре, но като дойде да приложим Любовта и Мъдростта, както и всички други принципи, накрая фалираме и казваме: Съдбата ни е такава. А астролозите казват, че някоя звезда е причината. Какво общо има звездата с твоя живот, какво ще ти препятства тя? Не, твойт ум е, който не е разbral този велик закон, който те е спънал в твоя път. Сега за нас се изисква един развит, просветен ум и да обръщаме внимание и на малките неща. Има един малък разказ за Христа: като пътувал със своите ученици, видял на едно място едно петало и казал на Петър: Вземи това петало. Но Петър не го взел, а си казал: Защо ми е, опитва ме Господ? Не, аз се отказвам от това петало, аз ще служа на Бога. Минал, заминал. Христос се връща, взема петалото и тръгва. Минал покрай един човек, който продавал череши, и му казал: Дай ми за петалото череши. Взема ги, тури ги в джоба си – Христос имал джоб – и като вървели, понеже учениците му изгладнели, почнал да пуша по една череша. Всички вървели след Него и се навеждали. Той дълго време пушал череши и те все се навеждали. И Петър, който не искал един път да се наведе за петалото, навел се 10 пъти за черешите. Сега и нам, на съвременните хора, ни се казва, че трябва да се наведем, да разберем и изпълним Божия закон, но ние отговаряме: Как, може ли да се изпълни? Какъв е този закон, какво е вечен живот? Философски разбирания! Казвам: Приятелю, ти ще вземеш ли петалото? Ако не го вземеш, учителят ти ще го вземе и ти после 10 пъти ще се наведеш, докато разбереш, че за предпочитане е да вземеш петалото, отколкото 10 пъти да се наведеш за черешите. Този закон ние можем да го изпълним. Как? – Нека се спрем на следния факт: не може ли искрено да постъпим тъй спрямо другите, както искаме да постъпят те спрямо нас? Ако аз разсъждавам тъй: някой казал нещо грубичко, аз почувствах някоя болка, тогава и аз повиша гласа си. Но нали по-рано ти усети що значи да повишиш гласа, защо го повишиваш сега? Някой те излъгал, и ти го излъжеш. Казваш: Туй минава. Когато аз лъжа, туй минава, а когато другите лъжат, не минава. Защото ако минава в един случай, минава и в друг, ако не минава в един случай, не минава и в друг. Погрешката, ако е моя, не е погрешка, но тя нито мен оправдава, нито вас. Доброто дали е във вас или в мен, е все добро. То е едно благородно качество, което съзижда, съгражда живота. И не е ли по-добре като се срещнем, да се познаваме? Някой казва: Искам да зная. – Какво искаш да знаеш? – Искам да зная какво се крие в мен. – Братко, много лоши работи се крият в теб и много добри работи се крият. Ако аз зная твоите лоши работи, пак нищо няма да ме ползва. Ако аз зная, че в твоята каса има 10,000 златни монети, какво ме ползва? – Нищо не ме ползва. И ако зная, че ти дължиш 10,000 златни монети, какво ме ползва, че ти си имал да даваш или да вземаш? То е само едно бреме за моя мозък.

Туй, от което ние трябва да се интересуваме, са нашите отношения. То е в дадения случай постъпката, може ли аз да се отнеса добре с вас; да ви интересува само думата, която ви казвам, то е най-важното в дадения случай. Думите, които ви аз говоря, това съм аз. А вие ще мислите какво съм искал да кажа. Аз съм толкова откровен, че ви казвам една велика истина, която съм приложил и съм имал отлични резултати. Някои от вас още не могат да се убедят, че туй е вярно, и мязате на онзи българин, който се научил да пиянства, но се молел на Господа да го освободи от пиянството. И ръката му почнала да трепери: рече да пие, излива се, не може да пие, но му се пие. Мислил той ден, два, не може да пие. Казва на жена си: Ще ми усучиш една връв. С връвта искал да пие. Господ искал да го избави по един начин, той ще свърже ръката си и казва: Не ме обичаш Господи. Сега аз виждам вас с много върви вързани, виждам ви и ви казвам: Долу вървите! Не че сте лоши хора, но кажете: Няма да пием, ще изпълним Божия закон, в нас има воля, воля, воля! Ние сме живи същества, не сме роби, ще служим на Бога. Но ще ми отговорите: При по-благоприятни условия, в бъдеще, в някое друго прераждане, когато ни прати Бог отново на земята – това са разсъждения на онази свиня в кочината, която казва: Аз сега ровя, но като дойде някой по-добър господар, ще ме храни по-добре и ще се отуча да ровя. Турците казват: Бош лаф. 100,000 пъти по-добри господари да дойдат, тя ще си остане все свиня, докато нейният ум не се промени. Тя трябва да остави кочината, да действа по друг начин, защото иначе ще остане в същата форма. Следователно и ние можем да живеем в Бога, но само ако възприемем Неговия закон, ако почнем да мислим както трябва и да чувстваме както трябва. В противен случай ние ще си останем в кочината. Но казвате: Господ ще ни промени. Ще те промени Господ, ако ти се промениш. Господ има друго едно променяване, но аз казвам: Да ви пази Господ от туй променяване. А вие казвате: Няма да се подчиним. Господ има и пещ за хората, като ги хвърли вътре, стопява ги, а когато се стопят, не се познават. Нима ние не сме индивиди – казвате, – аз съм Стоян, знаеш ли кой е баща ми? – Може, ама като ви тури Господ в пещта, нищо не ще остане и няма да се познавате. За какво ще се разправяте в Неговата пещ, как ще се разправяте?

Сега да се повърна към съществената мисъл: И знаем, че Неговата заповед е живот вечен. Този велик закон е изражение на Божията Любов. Чрез този закон вие можете да промените вашия личен живот: искате да бъдете щастливи, можете да бъдете силни. Всичко, което пожелаете, можете да го имате в името на този закон, в който Любовта действия, но ще приложите този закон тъй, че както действате спрямо себе си, така ще действате и спрямо близките си. Няма да ви смущава обществото, то не може да ви пречи. Нищо не значи това: когато човек иска да приложи Божествения закон, че обществото живеело по един начин, а ние по друг, ние не трябва да обръщаме внимание на това, не трябва да си правим илюзии, че обществото живее по друг начин, защото всички хора живеят според своите разбирания. Сега в туй разбиране ние можем да поправим своя път в този свят, можем да го поправим. Това, което един конец не може да направи, 10 конци могат, това, което един човек не може, двама, трима, 10, 100,000 души могат да го направят. Вие разговаряли ли сте с вашия Господ вътре във вас, казвали ли сте: Господи, каква е Твоята воля? Господи, може ли да изпълня Твоя закон? Вие ще кажете: Трябва ни някой добър човек да ни каже, да, трябва ви добър човек да ви каже, но как трябва да разбирате този добър човек?

Ще ви приведа един стар разказ из египетската история. Тацин, един велик учител на бялата ложа, човек на 70 години, търсил един ръкопис, написан от създание мира, в който били написани всички основни тайни, как да се живее и как да се използва живота. Този папирус е бил написан на особен език и той се намирал в ръцете на най-красивата, но най-бедна мома, Изис. Според тогавашните правила на Бялото Братство, изобщо жените напълно се изключвали, понеже не са били повдигнати до тази висока култура. Имало едно правило за учениците, да не дружат много с жените. Започнал Тацин да посещава тази младата мома, а окръжаващите почнали да обсъждат какви са неговите намерения. Те не са подозирали, че в нея се криел този скъп папирус. Тя трябвало само да тури папируса пред него, а дълго време след като четял той, ставал от масата, връщал се в неговото светилище, а тя пак го завивала и го туряла в нейното хранилище. Така, ден след ден той ходел да чете и младата мома се чудела каква любов има той към тази книга. Когато пипал книгата, у него се зараждал един свещен трепет, лицето му се изменяло, но тя не могла да си обясни. А външните хора мислели: навярно той се е влюбил в тази мома. Тя се чудила кои са причините, поради които той чел тази книга, а външните хора се чудели кои са причините, които го заставляли да посещава нейния дом. Когато някой съвременен човек започне да изучава Божието Слово, хората почват да мислят защо този човек почнал да трепери. Някой медиум потреперва, а хората казват: Смахнат е. Ама вие

на хоро играете, не треперите ли? На бал сте, реверанс правите. Има ли някой човек, който да не се друса? Ако някой се раздруса, казват: Този човек е полудял. – Това не е в реда на нещата, а когато мъжът се разсърди, друса жена си – то било в реда на нещата, когато началникът или министърът се разсърди, също. И тогава казват: То е в реда на нещата, нещо предизвикало човека. А щом някой религиозен човек, който търси Бога, се разтърси, казват: Нещо му липсва, дъската му хлопа. Не, на този човек дъската му се намества. Друга е причината на туй друсане: той търси Бога. Това е един процес на ума, раздрусане става вътре, докато тия движения станат по-хубави, по-музикални, по-хармонични, тогава ние ги считаме нормални. Медиумът дълго време се друса, понеже среща препятствие. И всички хора, когато почват да мислят и да действат, все се разтърсват. Но в това тресене те търсят закона. Щом го намерите, спрете се и не философствайте. Вие ще кажете: Може ли да се приложи закона? – Може, сега може да го приложите. Някои от вас са тъй назрели, че могат да го приложат. Но какви ще бъдат резултатите? – Резултатите ще бъдат отлични. – Ще стане ли човек добър? – Ти няма да станеш добър човек, но ти ще знаеш как да живееш. Добро и зло – това са слуги, които те упътват към Бога, и едното, и другото те упътват, те са живи същества – злото те упътва по един начин, доброто по друг начин. Те са служители, за да те отправят към вечното начало, от което си излязъл. Злото казва: Слушай, ако ти не изпълниш Божия закон, ще мязаш на мен, желаеш ли това? Ако ти търсиш друг смисъл на живота, върни се! А като минеш при доброто, то казва: Ако търсиш смисъла на живота, работи, както аз работя, и ще намериш този път. Тия същества са толкова искрени: едното казва: Не бъди като мен, но ако искаш, ела да работим заедно на едно поле. Но най-първо, един дух, колкото и да е лош, ще ти каже: Говори истината, не бъди като нас, защото ние не обичаме страховите хора. Следователно и доброто, и злото ни упътват към Бога. Затуй Павел казва: Когато завършим своята еволюция, ще остане само Любовта. Ще кажете: Само едно чувство. Не, не, ние ще влезем в такъв живот, който не може да се опише, нашият език не може да опише даже сенките, предисловието на туй, което има да се разкрие. Този живот, който иде, е толкова велик, толкова славен във всички възможности, толкова велик в своите изявления – в наука, музика, поезия, обществен живот, в Любов и в Истина, че си заслужава човек да прекара хиляда години в страдание, за да може да живее една минута в този живот! Един момент в тоя живот се равнява на хиляда години наши страдания!

И Христос казва: И знаем, че Неговата заповед е живот вечен. И сега, Христос ви казва – т.е. той казва на себе си – И знаем, че Неговата заповед за мен е живот вечен, ще влезете в тази заповед. Не питайте: Сега дошло ли е времето? – то е от лукавия. Ще бъде смешно, когато някой ученик дойде при учителя си и пита: Дошло ли е време да се уча? Ами че той е на 20 години, значи отдавна е дошло това време. На 7 години трябваше да дойдеш. Някой дошъл на 40 години и пита, преминал ли е? Два пъти е преминал. Друг дойде на 60 години и пита: Дали ще мога да разбера? – Чудна работа, значи ти ако на 60 години не разбереш, кога ще разбереш? Казва: Нашето се свърши, защото остаряхме. Остаряхте ли? Онзи, който търси истината, колкото е по-стар, толкова по-добре е за него. Ако започне като млад, добре е, казвам: Добре е за вас да учене, да си не губите времето с речено-казано. Да изучаваме религиите и тяхната история, историята на земята, през какви геологически периоди е минала тя, всичко туй е хубаво. Когато разберете този велик Божествен закон, ще изучите историята на земята в един ден, като в кинематограф, в картини, ще видите как се е създала земята. Но в тая земя има други съкровища, които трябва да се учат. Но сега за тия велики съкровища някои от вас ще кажат тъй: Покажи ни ги. Опасно е да се покажат тия съкровища! В миналото една красива мома от бялата раса попаднала в черните, и за да избегне, турила си една маска, два пъти по-черна от тях. Те я считали като герой. Дохожда при нея един и и? казва: Вдигни си маската, да те видим. Опасно е да се покаже същността. Някой казва: Вдигни си маската. Не, не, при черните опасно е да се вдига маската, черно трябва за тях. Туй учение, което аз проповядвам в днешната беседа, не е за света, а е за вас. То е един вътрешен психически момент за преживяване – такова преживяване, което никому не трябва да казвате. Такива моменти са свещени, толкова свещени, че трябва да ги запазите като рядкост. Знаете ли колко е красиво за самите вас, какво значи да ви проговори един ваш брат, един брат от невидимия свят, колко е сладко да ви проговори Христос! Но не този Христос, за когото всички говорят! Има един разказ за един проповедник, който дълго време е учил за Божията Любов и за Истината. Той попаднал веднъж между разбойници и те му счупили и двата крака. Минали неговите събрата край него и всеки му казвал: Хайде, твоята работа е свършена, само да не дойде и до нас. Минавали и заминавали, а той плакал и всички го изоставили. Най-накрая идел

Христос като един беден човек. Понеже ти, последният, си толкова дрипав, неблагороден, не вярвам в теб да е останало нещо добро, но може ли ти да ми усъжиш? Спира се Христос при него и го пита: Какъв си, приятелю? – Проповедник съм аз. – Проповедник? Ами какво проповядваш? Аз съм толкова прост човек, но имам едно изкуство да поправям крака. Хайде, ти ще ми проповядваш, пък аз ще ти поправя крака, ама хубаво ще ми проповядваш. Започва той и казва: Кракът ти е на много места строшен, ако не говориш истината, костта ще иде на криво място. Ще ми държиш най-красивата, най-хубавата проповед. Поправянето на твоите крака ще зависи от твоята проповед. Спрял се проповедникът: трябало да говори истината, защото тази истината засяга неговия крак, неговите кости. Съbral мислите си, погледнал Христа, искал да изльже. Казва му Христос: Помисли, помисли добре, защото тук забелязвам, че едната ръка започва да шава. И той започнал да изповядва своите прегрешения и казва: Ще ме извиниш братко, ама моите проповеди не бяха много добри, започва обратно да разказва. – Много добре. Христос започва да му намества крака, намества, намества и по едно време казва: Ти си здрав, стани и иди си, втори път да проповядваш добре. Сега аз виждам, Христос ще дойде, много ваши крака са строшени, сърцето е строшено и за да оздравее вашето сърце, Христос ще каже: Дръжте ми най-хубавата проповед, най-хубавата реч и ще започна да нареждам частиците, и ще зависи от онова, което ще говорите. Мъчно е да се говори истината, мъчно е. Но най-благородно и най-добротно е, ние да изкажем истината. Христос е последният, който ще дойде, последният, но той ще намести всичко на своето място. Имате ли вие вяра, да повярвате туй? Вярвате, ама сега кракът ви е счупен и ако не говорите истината, няма да се намести. Не само да говорите: Вярваме. Ако дойде довечера един и каже: Братко, дайте за Христа 100,000 лева, за да се намести кракът ми. – Чакай да си помисля по-добре, да поразгледам сметките си, да попитам жена си, децата си, ще кажете. А някоему ще каже: Може ли да посветиш един месец от живота си? – Да, но само че децата ми... Не, не, няма отлагане, като дойде този момент, краката ти са счупени, всичко трябва да жертваш доброволно. Върху този велик Божествен закон ние всичко трябва да съградим доброволно. Аз не ви казвам да се измените, а да бъдете искрени спрямо себе си, да имате добрата воля. Търговецът да е търговец, но пак да е честен човек; лекарят да е лекар, но пак да е честен човек. Нима един лекар не може да посвети един месец от цялата година, без да взема пари? Нима адвокатът не може да посвети един месец да разглежда дела даром? Нима една майка, един син, една дъщеря, всинца не можем да посветим по един месец от годината за Бога? А ние спирате там: Какво ще каже този, онзи. Мъжът казва: Какво ще каже жена ми? Господ казва: Твоята жена казва да не работиш, но след някой месец той ще я уволни – тя ще си замине. Той почне да я оплаква. След това той пита: Може ли да се оженя втори път? Оженва се за втора. Господ пита: Готов ли си? Сега казва: Какво ще каже жената? Замина и тя, и той вземе трета. Третата жена дойде и Господ пита, а тя: Какво ще каже мъжът? Господ го уволни. Какво да кажа, чакай да намеря друг. Господ чака, като дойде вторият мъж, и той я туря в коша. И се извиняваме: мъжът с жената, жената с мъжа, братът със сестрата, а волята Божия не е изпълнена. И казваме: Ще дойде Христос от небето с ангели и Той ще оправи света. Не е тъй. Христос хлопа на вашата врата и ви казва: Вие можете ли да посветите един ден заради Мене? Ама ще ми кажете сега, че това съм ви казвал много пъти. Да, но като днес не съм ви говорил. Днес може да няма такова въодушевление. Ще кажете: Ние не усещаме такова въодушевление. Не, не, днес казвам: въодушевление не искам, парите, парите тук! Досега аз давах, а вие казвахте: О-хо! Един приятел ми разправяше следния анекдот: някой отишъл в една гостилица, почнал да яде и казва: Кебапчета и винце, ох-ох! Но като дошъл да плаща, казва хазиянът: Плащай сега! – Вай-вай. Досега беше: ох-ох, а отсега вай-вай, защото казвам: дай тук ти 100,000 лева, плати. Ти казваш: Чакай. Първо, на работа всички. Ще кажеш: Ама де е философията ни? Оставете вашите философии, имаме по-голяма философия, и на опит ще я приложим. Вие казвате: Да си помислим сега. Няма време да си мислим. Ще дадеш, или не? Ако дадеш, заповядай, влез, а ако ли не, върви си, не те спирам. Искаш нещо, заповядай, вземи си. Изиска се доблест от наша страна, да изпълним нашите задължения, които сме дали, като сме тръгнали от небето. Знаете ли колко задължения имате? И когато държа последната си беседа в България, ще донеса пълната си архива, на всички ученици, ще ви я прочета и ще ви питам: готови ли сте или не? Ако ли не сте готови, ще затворя архивата си и ще ви оставя да се разправяте сами със себе си. Чисто и ясно! На ученика не се позволява да има две мнения. Туй е учението, което трябва да приложите на опит. И тъй ще го опитате: ако е вярно, добре, и ако не е вярно, поне ще знаете самата истина. Нали няма да имате никакво задължение? Ще знаете самата истина, тъй както си е. Сега седите и казвате: Може да

е. Тази архива ще ви изнеса и в един момент ще я преживеете, знаете ли какво ще стане с вас? – Някои от вас ще се скумите като воськ. Като я донеса, от вас ще останат само костите ви, голи кости, а мозъкът и прочие – всичко туй ще изчезне тъй, както в някоя лаборатория – щом се двоумите. А щом видите вашата архива и въздигнете душата си към Бога, въздъхнете дълбоко и кажете: Да дойде великото съзнание, ще се почувствува и ще преминете от смъртта в живота. Това не е шега, но ви казвам: иде един велик момент в живота, най-великият, най-славният момент – или кости ще останете, или жива запалена свещ, да свети във вековете, като онния звезди на небето, да показвате пътя на онния ваши братя, които идат по този път. Аз говоря на учениците, а не на вярващите и оглашениите: свободни са те.

Тази истина ще се провери, и за вас е последната секунда в живота ви, последната секунда е тя. Отсега нататък, ако вие не използвате тази секунда, изгубени сте за всяко. Туй да го знаете, всичко е изгубено за всяко. Но ако я използвате, вие сте спасени, бъдещето е ваше, славата Божия е ваша и Бог ще бъде с вас. Изгубени като казвам, то е едно наклонение. Ще дойде някой да каже какво е казал Павел. Оставете Павла, не си играйте с Бога, вие грешите. Тъй ще кажете, както Христос е казал: И познавам, че Твойт закон е вечен живот. Да, този закон е вечен живот. И като видя този закон, всичките мои погрешки трябва да слязат в съзнанието ми и трябва да кажа: Господи, в мен две мисли няма да има, ще има само един свещен ум, само едно сърце чисто и свещено, само една свещена душа, един дух, да извърша Твоята велика воля и през всичките векове на бъдещето да бъда съработник с Тебе и да служа с Теб заедно. Следователно ще бъдете съработници и ще влезете във великото училище. Казвам: Изгубени сте. Разбирам: Ще изгубите всичките условия да се запознаете с онази велика Истина, с онази велика Мъдрост, за която вашата душа от хиляди години е копнеела. Това копнеете вие, и сега е моментът, не се колебайте, един на друг не гледайте, сега всички ученици съсредоточете се и кажете: Без страх и без тъмнина в безграничната Любов на вечността!

Беседа, държана на 28 май 1922 г.

Не правете никому насилие, нито оклеветявайте!

Питаха го и военните и говореха: А ние що да правим? И рече им: Не правете никому насилие, нито оклеветявайте, и доволни бъдете от заплатите си. (Ев. Лука 3:14)

Военните – това са силните хора на земята, които управляват. И сега трябва да се говори на силните, а не на слабите, на богатите, а не на сиромасите; на учениите, а не на невежите; на добрите, а не на лошите. Всяко учение трябва да бъде строго оформено в себе си с математическа точност, оформено в съзнанието ни, а не вън, не по форма. Мога да ви изкажа едно знание в поетическа форма или в проза, това не е знание, оформлено вътре в съзнанието ви. И следователно целият спор, който в съвременната култура съществува, е по отношение на външното оформяне на знанието. Във външното оформяне има всяко спор – кой е на правата страна, – а във вътрешното оформяне няма абсолютно никакъв спор. На двама цигулари, които са завършили своето изкуство, оформили са своето знание, дайте каквото и да е музикално произведение, като вземат цигулката, могат да го изпълнят – няма никакъв спор. Но цигулките им трябва да бъдат еднакво нагласени, и те еднакво да са следвали, еднакво знание да са придобили, еднакви правила. Обаче ако един цигулар, един български гайдарджия вземе да изпълни това музикално съчинение, как мислите, че ще го изпълни? Клавишите, тъй да кажем, на българската гайда липсват, на пиескулника липсват известни дупчици, с които може да се създадат тия тонове. Даже в едно модерно пиано липсват много клавиши и на съвременния орган липсват, и той има много недостатъци. Пианото не може да вземе една четвърт тон, една втора взема, но една осма не може да вземе, а една шестнайсетина никак. А съвременните християни са се научили да пеят тъй, както онзи, който започва с цялаnota на четири четвърти, като почне цяла една nota. Аз не казвам, че това елошо, но то е само едно начеване на музиката, а музиката има за цел повдигането на човешката душа. Ако вие ме попитате защо съществува музиката, ще ви отговоря, че тя е едно средство от духовния свят за повдигане на падналата душа на човека, която е слязла на земята. Всички музикални тонове имат повдигане и когато човек почне да

пее, по който и да е начин, поолеква му на душата, а когато не пее, неговата душа се стеснява, става му тъжно. Следователно музикалният човек може да мисли и да чувства музикално с музика, а може да чувства и да мисли музикално и без музика – и едното, и другото, – но единият процес ще бъде на възлизане, а другият – процес на слизане. Сега за пример, когато развивам тази беседа, вие можете да бъдете съгласни с мене, като кажете: Право е туй. Аз не искам вие да констатирате правото, от това нямам нужда. Да констатирате моите думи дали са прави или не, това не е философия, защото аз полагам това учение на един велик опит, не искам вие да констатирате, то е въпрос на опит. Не питам: Право ли е или не? Ако аз дойда при вас и ви донеса в две съндъчета семена, в две златни съндъчета, еднакво изработени, напъстрени, нашарени, и казвам, че в едното съндъче има такива и такива семена, тия семена вие ще ги посетеете във вашата градина при такива и такива условия и ви давам всички наставления, и казвам: и в другото съндъче има семена, но те са пръст, златен пясък – вие не знаете още, но ви казвам, – другото е със семена, но аз зная, че то е златен пясък. Казвам ви: другото е със златни семена, те са особени семки, при които ще излязат особени резултати. Ако вие посетеете семената от двете съндъчета, какви ще бъдат резултатите? Едно учение може да бъде златно и безплодно, едно учение може да се състои от семена и ако ги посетеете, тия дръвчета да образуват своите плодове. Следователно аз искам всички да вкусите плодовете на туй Божествено учение, което проповядвам. И тогава, когато вкусите тия плодове, на мен ще бъде приятно. Туй Божествено учение не зависи, не се обуславя от златното съндъче, понеже последното е случайно. Може тия семена да ги туря в някое просто съндъче, може да изкажа една велика истина в прекрасна поетическа форма, мога да говоря и поетически, аз съм способен да говоря поетически: по природа съм поет; и музикално мога да говоря: по природа съм музикант; и философски мога да говоря, защото по природа съм философ, но някой път предпочитам да говоря с грешки като децата: по-хубаво е това, защото да се говори на земята с грешки, е по-добре, а на небето да се говори съвършено, е по-добре. На земята съвършено да говориш, значи да правиш грешки, а на небето с погрешки да говориш, значи да бъдеш несъвършен. Ще ви кажа сега защо на земята трябва с погрешки да говорим: на земята, като направиш една къща, не трябва да я направиш херметически затворена, без аральък, а с големи дупки, че вечерно време, като дойде някой беден човек, да може да влезе. Понеже си заспал, като чука, не може да влезе, но като намери тази пукнатина, да каже: Слава Богу, намерих. Затуй в моите беседи оставям големи пукнатини, за да може да влезе някой човек въкъщи, защото някой път не съм въкъщи, а слугите са заспали, тъй че за да влезе, оставям пукнатини. Разбирайте ли тази философия? Туй е фигура на речта, от ония фигури из Хиляда и една нощ. Впрочем такива къщи в България поне няма направени, нито в Англия, нито в Индия, никъде по света няма направена такава къща, за каквато ви говоря, с пукнатини, никъде по света. Следователно, като един факт тя не съществува, но съществува като една вероятност, математическа вероятност. А пък когато тази математическа вероятност може да се изпълни, става математическа надежда. Математиците казват: Когато всички условия са тъй благоприятни, верни, и няма изключение, то можеш вече в аванс да вземеш печалбата – това значи математическа надежда. А когато тази математическа вероятност е малко проблематична и един от елементите е несигурен, тогава ще чакаш да се получи, за да вземеш колкото ти се пада.

Сега питат Йоан – той е старият живот, който имаме сега – Какво трябва да правим ние, силните хора в света? Ти си дошъл пророк от Бога, какво трябва да правим? На едни той казал да не събират повече, отколкото им е позволено, а на други казал: две дрехи ако имат, да дадат едната, и от хляба си да дадат. На военните пък казал: насилие да не правят никому и никого да не оклеветяват. И действително, ако в съвременния строй насилиството би се изключило, също и оклеветяването би се изключило от коя и да е държава, поне най-малко 50% държавният строй би се подобрил и злините биха се остранили. И ако от всички общества биха се изключили насилиството и оклеветяването, същият резултат би се постигнал. Сега този грях у всички го има. Да изнасилите човека, можете, и то да го изнасилите по няколко начина. Има чисто прямо насилиство, в своята груба форма, което се дължи на физическата сила, тъй както животните могат да изнасилят други животни; има правово изнасилване, изнасилване чрез закона, употребен в своята лоша форма, има и духовно изнасилване, когато казваме това, което не е, т.е. изопачаваме и лъжем хората. Представете си сега, питат някой: как ще познаете вие дали един човек е от Бога или не? Ще кажете: Той е сладкодумен, разумно говори, от Писанието говори, цитира Исаия, цитира Иисуса Христа, говори за

вярата. Всичко това, според мен, не е едно доказателство, че той е пратен от Бога. Аз засягам основата на нещата, подлагам и себе си, и другите на същата критика. И тогава питам: защо един пророк ще мисли, че е това, което не е? Или защо един християнин ще мисли за себе си това, което не е? Защо в себе си ние да не признаем великата истина тъй, както се схваща в даден момент в нашето съзнание, туй, което дълбоко съзнаваме и чувстваме? Ние трябва да бъдем искрени към себе си, а не само да разгледаме живота си от ония благоприятни моменти на живота, от онова приятно настроение, когато има повишение на температурата, защото то може да е случайно. Сега, дядо ти оставил един милион или два miliona лева наследство, но то е случайно, а след като изгубиш капитала, парите си, богатството си, туй знание, което имаш, формата вече не ти помага. И ние, съвременните хора, сме се заблудили да мислим за културата, че е нещо съществено. Е, питам: каква полза има за невидимия свят, за Бога, ако някой машинист в България измисли някоя машина да хвърка из въздуха? Сега Господ ще вземе ли модел от тази машина? Преди този българин да я направи, преди милиони години, Господ си имал такива хвърчащи машини, и то живи. Сега казват някои: култура, каква култура имаме? Какво ще се ползва невидимия свят от туй изобретение, че той турнал електричеството в полза на културата? Туй електричество природата го е впрегнала преди милиони години. Преди той да го впрегне в жици, тя си е служила с него. Той казва: Аз мисля. Преди милиони години той се е изправил на двата крака. Ум има, можел да мисли. Като мисли, какво може да предаде на света? Нима преди него хората не са мислили? Тогава в какво седи същността на нещата? Трябва да дойдем до един велик принцип, върху който можем да поставим своята душа и да се познаем: аз ли съм или не съм аз. Аз ще ви приведа пак онзи анекdot, защото е български и трябва да го помните. Аз ще изменя името, Стоян беше по-рано, стояновци има, ако туря Иван, ивановци има, ако туря Петко, петковци има, ще му туря името Манго, за да не се обидите. Един Манго, циганин, от циганското племе, имал само едно магаренце, но му трябвали парици, искал да го изкара на пазара, да го продаде и да направи на жена си ново фередже за байрама, подкаран магарето в града с юлара му и запял своята песен. Поуморил се, спрятал се под една круша да си почине, свързал юлара за ръката си и заспал. Две деца изваждаха юлара, възсядат магарето и избягват. Събужда се Манго и гледа, магарето го няма, а юларът там. Какво е станало, как туй магарето е могло да си извади главата от този юлар, и си казва: Чудно, изгубил съм туй магаре! Ако аз съм Манго, магарето се изгуби, отиде магарето, а ако аз не съм Манго, ще кажа на жена си, че този юлар го спечелих, значи имам един юлар. И ние, съвременните хора, носим по един юлар със себе си и се питаме тъй: Изгубено ли е магарето, или юларът е спечелен? И хората казват: Спасени ли сме? Тогава някои ще ни убеждават, че след като се спасял човек, какво щял да спечели в оня свят. То е юларът, магарето си изгубил. Щом си изгубил магарето, в онзи свят нищо няма да спечелиш. Положително ти казвам: нищо няма да спечелиш, но ако твоето магаре е с тебе, много ще спечелиш. И, според мен, Манго не трябваше да продава това магаре.

Всяко учение трябва да бъде строго определено в нашите умове, за да не се зараждат тия противоречия. Кое е правото учение? Правото учение е само Божественото учение, което може да се приложи, учение, което може в една година да видоизмени човека и по форма, и по съдържание, и по същество. Някой път символически говоря, защото материията е много отвлечена. Символическият път е най-лесният: това значи да съкратя времето, да спестя времето. Ако река да се впусна тъй, както вие говорите, за една моя символическа реч трябва цяла година. Една година трябва вие да говорите върху един символ. Всеки символ или уподобление са свързани, те имат свои съотношения, съчетания, как са възникнали, дават обяснения защо и за какво. Тия определения не са само турени тъй, те вървят по известни закони, има известни съчетания, то е цяла музика. И природата така говори. Той е особен език, който в бъдеще ще изучавате. Всяко учение трябва да бъде строго, математически, определено – не механически, а строго математически определено, – да имаме тази увереност, че туй учение е чисто Божествено и всякога да можем да го използваме в живота си. За пример, вие имате твърдението, че Бог е Любов. Хубаво, проверили ли сте туй учение? Всички говорят, че проповядват това, идете в една православна църква, идете в една евангелска църква, в една мохамеданска църква, всяка църква, всички религии казват: Бог е Любов. Но колцина от богоимиците са проверили, че Бог е Любов? Нека да си послужа с една аналогия. Аз вземам за сравнение човешките пет чувства. Нека започнем с човешкия език. Да допуснем, че човек чрез езика трябва да схване какво нещо е светлината. И той си изпlezва езика, ако е сляп и глух, и прави наблюдения. Какво ще стане, как ще определи дали има светлина или топлина? Само по едно нещо

ще сполучи това – че неговият език ще изсъхне. Като го държи на слънце, неговият език ще изсъхне, ще почне да се сбръчква, а това ще бъде един признак, че слънцето го е греело. Ако не изсъхне, ако остане влажен, значи слънцето не е греело езика. И затова природата е скрила езика вътре, понеже езикът не трябва да съхне. Разбирате ли? По аналогия съдя сега: ако нещата в света съхнат – аз правя своето заключение, мога да го обусловя и докажа математически, – ако съхнат, ако не прогресират, ако става повръщане, дегенериране на хората, развращаване, техният език е в аномално състояние, отвън се грее на слънцето. Следователно механическата топлина и светлина за езика е едно вредно средство. Добре. Да допуснем сега другото, че вие бихте опитали тази светлина само с вашето ухо. Светлината и топлината как щяхте да ги чувствате? Ухото ви щеше да изгори и по някой път голяма горещина щяхте да усещате. Вътре, на тъпънчето, щяхте да усетите две аномалности: повишение на температурата в тъпънчето и изгаряне. Следователно, когато сегашните болести се явят и се повишава температурата, аз казвам: хората възприемат светлината и топлината чрез тъпънчето си. Т.е. разумното възприемане на топлината и светлината не е нито чрез езика, нито чрез ухото. Сега мога да направя една аналогия и чрез носа, но я оставям. Единственият орган, чрез който възприемаме светлината и имаме едно истинско понятие за нея, са очите. Чрез очите човек изпитва известна приятност. В какво седи тази приятност? Ако светлината дойде чрез ухото, никакво разширение няма, ако светлината дойде чрез езика, никакво разширение няма, но ако тази светлина влезе и дойде чрез твоите очи, веднага пред теб се отваря една цяла нова област. Всички тия предмети, които са били неясни, неопределени и стоят в тайно, сега се разкриват пред твоето око. Следователно всяко едно учение е вярно само когато то може да разкрие Божествения свят пред нас по форма, съдържание и смисъл. Сега туй можете да приложите върху себе си. Не прилагайте за другите туй учение, което възприемате. Някои правят разлика какво искал, какво учил Христос и какво съм учил аз. **Аз и Христос учим едно и също нещо, нищо повече.** Но някои питат: Ти кой си? Не е въпрос аз кой съм. Други питат: Кой е Христос? Не е въпросът и Христос кой е. **В света има само един, и Той е Бог на Любовта, Който се проявява както иска и чрез когото иска.** И всяка слава, и всяка мъдрост, и всяко знание в света е Негово: и всеки един, колкото и да е висок пророк, учител или някой от божовете – който се осмели само да вземе тази титла върху себе си, да усвои туй, което Бог има в себе си, той е една фалирала личност. Ние не сме заблудени, нито искахме слава отнякъде, за да отговаряме какви сме. Не, не за нас. За нас е важно, в това Слово на великия Господ на Любовта, всички хора да имат Неговото благоволение, Неговата светлина и топлина и не чрез ушите, не чрез езика, не чрез носа, но чрез очите си. Не е въпрос сега какви трябва да бъдем ние – православни или евангелисти или католици. Някои сега ни кръщават: дъновисти. Най-голямата пакост, най-големият позор за мене е туй име дъновисти. Дъновист – това е псевдоним, аз не съм дъновист. Някои може да е много приятно да се нарича дъновист, но за мене думата дъновист или когато споменат думата Дънов, то е забиване един гвоздей в ръката ми. Не е въпросът за това, ние всички страдаме от дъновисти, павелисти, апостолисти, петровисти и tutti quanti: от тази неразбранщина страда днешният свят, от имена като каравелисти, тончевисти, драгиевисти, стамболовисти и т.н. Никои от тях – нито стамболовисти, нито каравелисти оправиха България. Всяко нещо, което е обосновано на човешкия ум, не е истинно. И християнството, като му туриха това име, изгуби. Аз нямам нищо против християнството, но силата му не е в името. Ако мислим противното, т.е. че силата е в името, ние се лъжем. Аз принципиално тълкувам този закон. Силата на едно учение зависи само от Любовта, която прониква в туй учение. Само тази Любов, която прониква в човешката душа, в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешкия дух, тя е, която повдига. Вие можете да турите моето име във венци, но и тогава не само нищо няма да ви предаде, а съвсем ще избеднете и изсъхнете. Не трябва да идете на другата страна. Не ви казвам кой е Дънов, не исках да знаете това: аз съм като вас. Като разглеждам Христовото учение, аз не се деля от вас. Аз защо съм един от вас? Защото зная, че Бог е Любов, не мога да правя разлика между Неговите същества. Тъй, както ви гледам вънка от Бога, нищо не сте, но от гледището на Любовта, в този организъм, в туй съзнание, аз имам почитание и Любов към вас, като зная, че вие сте проявление на Бога. Да ви питам ли сега вие какво мислите за мене? И едно време Христос попита учениците: Какво мислят за мене, кой съм аз? Отговорили му: Едни мислят, че ти си Исаия, други, че си някой от пророците. – А вие какво мислите? Един се осмелил да каже: Ти си Христос, Син на Бога живаго. Но той не изказал още истината, а Христос го коригирал, като му казал: Плът и кръв съм. И добавил: Хората не са ти

открили това, но Отец мой. Туй, което му е казал, когато го е коригирал, то не е писано в Евангелието. Ще ме запитате: Какво е писано? Ще ви кажа, но когато Любовта заживее във вас. Готови ли сте вие да пожертввате целия си живот, всичкото си имане за Бога? Някои от вас искат да ви разкрият нещо. Нищо няма да ви разкрият! Но готови ли сте да пожертввате всичко? – Наполовина. Не, не. Когато ще разкрием една Божествена истина, ние искаме от хората да пожертвват целия си живот, без никакви резерви, без никакви клаузи. Аз съм много ясен в това. Да напусна жена си, казваш, не си доволен от нея, но – да и? оставиш всичкото си имане, ще я осигуриш и ако спечелиш нещо, пак ще и? го дадеш, за себе си нищо не задържай. Ще и? кажеш: Всичко ти давам, но само да ме оставиш свободен. Сегашният мъж продаде имането си, тури парите в касата и отиде да служи на Бога. То е отлично служене! Казва: Тъй е рекъл духът! Не, не, тъй никога не е рекъл духът. Па и жена, която иска да я осигурява мъжът и?, е последната изменница в света! Няма нищо по-скверно в света от това – жени, които се женят, да правят това с цел да ги гледат мъжете, да ги осигурят. Това ли е женитба? Следователно вие не уповавате на Бога, а сте направили от мъжа си един кумир да ви гледа. И затова се яви смъртта. Затова умират мъжете, които направиха жените си кумири на себе си, затова умират и жените. И когато идете при мъжа, гледате дали е оставил нещо. Това са търговски сделки, но защо не си направите договор тогава? Тъй казал Господ – не е казал това Господ, това са вашите названия. Трябва да различим Божественото от човешкото, ако искаме да имаме в бъдеще една култура не само на думи. И не само да кажат, че това учение е в облатите, а туй, за което аз говоря, може да се приложи в обществото, навсякъде. Има начини, има и методи, за да ме разберете право. Навсякъде трябва да се тури Правда. Сега на някоя жена е натегнал мъжът и си казва: Учителят право говори, аз ще го напусна. Не, не, аз не говоря за това. И някой мъж, като му дотегнала жената, и той иска да я напусне. Аз не поддържам това, а говоря по този въпрос принципиално, вътрешно. Ти сам си дошъл в света и сам трябва да живееш. А сам да живееш, какво значи? За Бога да живееш сам, значи за всички да живееш и всички в тебе да живеят. Това значи сам. И сега питат: Ние какво трябва да правим? Да не изнасилваме всички. Дойде някой при мене, иска по някой път, забелязвам, познавам хората – да му кажа нещо – Не мога да ви кажа. – Нима нямаш доверие, значи, не съм ли аз толкова достоен да ми кажеш нещо? Сега хората не разбират: в туй учение някой път трябва да изясня някой велик закон някому, но не разбират, че има опасност. Ще ви дам една аналогия, едно сравнение, защо е опасно. Да допуснем, че сте беден човек, идвate при мене, нахранвам ви, обличам ви и след това ви давам една торба със злато, там, на пътя, има 10 банди от разбойници, които чакат. Ако ви пратя с тази торба, как мислите, ще минете ли жив и здрав? Ще платите с живота си! По-добре да минете със здрави гащи, отколкото да имате тази торба със злато. Ако пътят е сигурен, обществото е уредено, и две торби да ви дам, безопасно е. От окултно гледище, това значи: един човек да е подчинил материалното, да е повдигнат морално високо, да няма разбойници в него. Тогава може тази велика истина да му се повери. Но няма ли тази материална стабилност, има ли разбойници в него, щом се яви тази торба, той ще плати с живота си. Аз не искам сега да бъде туй. Старото е старо вече, туй не може. Какви трябва да бъдат новите форми в живота, новите разбирания, какъв трябва да бъде новият морал? – За пример, казва: Не лъжи! Право трябва да се говори, една максима е да няма лъжа, но не е въпросът в туй. Лъжата, то е отрицание на истината.

Любовта трябва да бъде съвършена, безкористна, без граници, без никакви изисквания вътре, в човешката душа. Първият принцип – Любовта в нас трябва да бъде пълна и съвършена. Тази Любов трябва, при туй схващане, да бъде не само в ума ни, но и по същество, и по съдържание трябва да бъде в сърцето ни, и по сила трябва да бъде в нашите души или в нашата воля, за да можем в даден момент да я приложим. Любовта сама за себе си ще я приложим, ще я опитаме. Де се показва силният човек? Човек може да покаже своята сила по два начина: той може да се бори с друг силен човек, да покаже силата си, както пехливаните се борят. И след като победи своя противник, дават му награди, окичват го с венци и той казва: Като мен такъв пехливанин няма, който ме бутне, като го мушна, карамбол ще стане. И казват: Той е един герой на нашето отечество. Светът е пълен с такива герои. Вторият герой, силният човек, е онзи, който като срещне някоя стара баба – или млада, безразлично, – той, като силен, взема я на гърба си, приказва с нея: Бабо, къде може да те занеса? Занесе я у дома, оставя я, прилужва и? и заминава. Види някой ще се дави, хваща го за ръка, извади го и му помогне. Този юнак, откъдето мине, услуги прави на всички. Кое е по-хубаво: да си мерим силата или да правим услуги на слабите? Силен е само онзи, който може да помага на слабите. Да

помагаме на слабите! Вие всички тук, които ме слушате, все сте силни хора, герои сте. Кой от вас няма такава идея за себе си, не мисли да стане пръв министър в България? Коя измежду жените няма такава идея, да стане графиня? Самото общество е такова, всички имате това качество, но криете, не го казвате. Ако пряко ви задам въпроса, ще кажете: Не е вярно. Аз не искам да задам въпроса, да попитам, понеже ще ме излъжете, а не искам да причинявам вреда и на себе си, и на вас. У всички има това, ако е въпросът за графинство, вие сте повече от графиня; ако е въпросът за министерстване, вие сте повече от това. Ама да бъдеш един граф в България, значи в небето да бъдеш един метач; на най-големия граф на земята, на небето няма да му дадат последната служба, разбираете ли туй? Тогава ще ви приведа анекдота за онзи велик вол: във време на тяхната култура, на волската култура – култура са имали воловете, тази, сегашната им култура, е остатък от миналата, – този вол е изходил целия свят и го победил със своите рога, нямал противник. Научил за хората и казал: Ще ида там, трябва да знаят, че аз имам рога. Това е великият вол в света, той не е срещал противник, който да може да му противостои. Отива при хората да побеждава и те го хванали и впргнали на работа. Показали му, че има по-силни от воля. И той сега, и неговите домашни, орат нивите им. Ние, съвременните хора, религиозните, мислим, че сме набожни, силни. Туй е направил Христос заради нас. Христос заради нас може да направи нещо само при едно условие – **само при закона на пълната Божия Любов**. Той е казал тия думи. Ама вие седите в някоя църква и казвате туй: Обичам аз Христа и готов съм заради него да пожертвам живота си. Но вие сте свързани за църквата, седите и казвате: Какво ще кажат нашите в църквата, какво ще каже баща ми, какво ще каже майка ми, какво ще каже народът, какво ще каже този-онзи; обичам Христа, но не му е дошло още времето, някога може, в далечно бъдеще. Някои, които вярват в прераждането, могат да кажат: В туй прераждане не, но в следващото прераждане. Религиозните пък ще кажат: Като идем на небето, Господ ще ни научи да го правим, а на земята не можахме. Не, не, който не може да служи на Христа тук, на земята, не може да му служи и на небето, а който може да му служи на земята, може и на небето, знаете ли вие това? Сега всички проповядват, че в небето всичко може. То е в символичен смисъл, значи: при по-благоприятни условия на земята, които съществуват на небето, когато се тури този ред и порядък, когато законите на невидимия, далечния свят... – не че той е далечен по време и пространство, но е далечен, понеже ние нямаме тия сетива, не можем да влезем в съобщение с него, – когато тия закони на невидимия свят станат достъпни за нашите умове, за нашите сърца и се приложат на земята, ще има по-благоприятни условия, да може да се приложи тази Божествена Любов на земята. Туй значи, следователно, че ние трябва да напушчаме земята и да се връщаме, за да можем да преработим тия материали, да вземем тия нови форми, чрез които може да се внесе новото учение, че да може в света без насилие.

Сега ще се спра, ще ви приведа един окултен разказ за едно племе, наречено Финуси. Не казвам същинското му окултно име, понеже не е позволено. Туй име е измислено от мене, то е мое, говоря ви истината. И името на героинята не давам, аз я кръщавам Квишиния или Квистина, както искате. В нея се пробудило съзнанието и поискала да постъпи в Бялото Братство, за да може да ускори своето развитие. И тръгнала тя по света да търси начин и методи, чрез които да се домогне до това знание, като минавала през разни братства, с които не била запозната. На едно място трябвало да заложи своя ум, за да и? дадат знание – заложила го; на второ място трябвало да заложи сърцето си, за да и? дадат любов – заложила го; на трето място, за да добие сила, трябвало да заложи своята воля – заложила я, и на четвъртото място заложила душата си. Като заложила душата си, тя разбрала, че изгубила всичко, а не придобила нищо. Сега аз ще направя своето сравнение, ще преведа този далечен разказ. Ако ние заложим своя ум, който Бог ни е дал, ако заложим своето сърце, което Бог ни е дал, своята воля, която Бог ни е дал, и своята душа, ние ще усетим, че всичко сме изгубили: това се нарича грехопадение. Това е онзи велик разказ от Библията за райската градина, това е залагане на всичко, за да придобиеш знание и любов. Но като заложиш всичко, ти ще усетиш, че всичко си изгубил, а нищо не си придобил. Питам тогава: как трябва да се намери тази истина в света? Е, знаете ли кога се е явил бракът? Сега ще зачекна един въпрос – историята на брака. Един от адептите или от учителите на великото Бяло Братство, като паднала тя в отчаяние, обърнал се с молитва към Бога и казва, че погрешно е направила всичко туй, и да и? покаже Бог един път. Тогава трябвало един от братята на Бялото Братство да се ожени, за да я спаси, да отдели половината от своя ум, да и? даде половината от своето сърце. Това е онзи разказ за излизането на Ева от Адам. Тя е другата история. А сега вие се жените, но за какво? Женитбата, това е един закон за спасяване на хората, то е

една от великите жертви, които човек може да направи. А сега, когато женят някого, как го женят? Поне българите как се женят? – Ще се явят най-първо стари баби, не зная как ги наричат – сватите, ще почнат отдалече да посещават дъщерята, казват: Не мислите ли да я задомите, има красив момък, че той е такъв-онакъв, тя ще живее щастливо, те са богатички хора, заможни хора, ще бъде гледана като писано яйце. И майката няма да каже на дъщерята истината, а казва: Ти ще живееш живот! Щом се оженят, дъщерята казва: Мамо, ти каза тъй, ама ние не живеем, както каза ти. Майката казва: Мама, и ние с баща ти така живеем, тъй се мъчим. И тази дъщеря ще проповядва на своята дъщеря, че ще живее щастливо. Така се жените вие. Но ще кажете: Тъй е направен светът. Не женете никога, никого, не женете, разбирате ли! Онзи, който е готов да пожертвва своя живот, да избави тази Квистиния, нека се ожени и като се ожени, тази женитба трябва да бъде между нея, него и Бога. Ако той може да влезе в тази област, той трябва да бъде герой, където и да бъде, да се качи в невидимия свят, в менталното поле, и там да се сражава, да вземе нейното богатство, след туй да слезе в астралния свят, там да има друго сражение, да освободи сърцето на своята възлюблена, тогава да слезе във физическото поле, да освободи нейната воля, тогава да се качи в причинния свят, да освободи нейната душа, и след като и? възвърне всичките богатства, да каже: Възлюблена, аз свърших твоето избавление, вземи си всичко, ние сме свободни и можем да служим на Бога, както искаем. Това значи женитба, а сега е обратното: сега мъжът ще заложи ума на жена си, ще заложи сърцето и?, всичко ще заложи, ще я опрости, пък и жената ще заложи някой път... Аз не засягам сега никого лично, аз засягам въпроса много принципиално, какви са сегашните ваши погрешки не ме интересува. В бъдеще, ако искате да изправите вашия живот, да няма насилие, трябва да приложите Божествената Любов в себе си. Вие трябва да кажете: Господи, ние ще работим отсега нататък точно както Ти искаш от нас. Първо, никога няма да изменим Твоя закон, а ще го изпълним, Твоята дума на две няма да направим, всяка Твоя дума ще бъде свещена за нас, свещена, свещена ще бъде. И тогава знаете ли каква радост ще блика, когато някоя Божествена дума влезе, когато тя проникне във вас, каква радост иде, каква светлина прониква в душата ви? Вие ще имате ли тази опитност? Всички можете да я имате. Питат ме някои: Трябва ли да се женим? Аз ще определя. Вие казвате: Нашият учител казва, че не трябва да се женим. Ако ще продаваш ума на твоята жена, сърцето, волята, душата и?, не се жени, кракът ти да не стъпи в нейната къща. И ако ти, като жена, ще постъпиш така, не се жени. Но ако ти, като герой или героиня, идеш да я освободиш, ожени се за нея, ожени се без сватове, без попове, без ничия друга сила, освен само едната Божествена Сила, Божествена Любов, която те прониква. Туй трябва да бъде новото схващане за брака. А за сегашния брак Павел казва: След като умре жената, ти можеш да се ожениш за друга, в този брак, който е до 60 години, той може да се ожени 10 пъти. Не, той като се ожени, ще тръгне на далечно пътуване и след като придобие всичкото богатство, ще се върне и ще и? го предаде, ще и? даде една свещена целувка, която ще струва 100,000 пъти повече, отколкото всички ваши сегашни удоволствия. Тогава и 100 пъти може да се жените, ако искате, но ще ходите като герои. Аз говоря за бъдещия брак, за истинския, а за сегашния брак не говоря, вие се женете, живейте както искате, ни най-малко не се меся там, вие имате сделки като двама търговци, които се сговарят, всеки трябва, според както е обещал, да изпълни своето обещание, право или криво, трябва да го изпълни.

Насилие да няма. Сега, казвам, ние имаме отношение към тази велика истина в света. Е как може да стане един народ герой? Мислите ли, че българският народ с този морал може да се повдигне в бъдеще, да стане нещо повече? Не, по-хилав ще стане. Мислите ли, че английският, германският или американският народи с този морал могат да се повдигнат? – Ни най-малко нямат идеал вече. Това не е укор, не може да се повдигнат повече. Тия форми, в които живеят, не могат да дадат растеж на човешкото същество. Всички тия хора, в сегашната култура, имат само един идеал: те мислят само за пари. Парата не е цел в живота, тя е само едно средство, едно условие. Нима само едно средство има за живеене? Че средствата не са само парите. Средства има: земята, нивите, градините, плодовете, зъrnата, слънцето, всичко туй може да служи. Но един ли е начинът, по който може да се повдигнем? Сега вие, религиозните хора, казвате: Светските хора живеят по един начин, а ние по друг, нас пари не ни трявват. При все това с пари работите, казвате: Не искам, а пари носите в джоба си. Той не носи пари, а ще кара други да носят пари, хляб, тогава каква разлика има? По буквата говорите. Не, не, другояче засягам този въпрос. Ако аз имам вяра в парите, а не в душата си, то е едно престъпление; отвънка можем да ги употребяваме, не е въпросът външно да ги не употребяваме, а вътрешно, вътрешно, туй чувство за парите да не засяга душата ти. Ако аз имам нож,

отвън може да го употребявам, но ако имам за цел с този нож да прережа гърлото някому – там е въпросът. Ако този нож е свързан с едно порочно чувство на престъпление, туй чувство на престъпление трябва съвършено да изчезне. Когато говоря за парите, подразбирам, че те са едно зло – то е нож с една заразителна идея вътре в човешкия ум, вътре в човешката душа, следователно тази идея не трябва да съществува в света. Ножът като нож, нека си е нож, можем да си служим с него.

И тогава спорите: този пророк от Бога ли е или не. Че колко пророци има в България, които са от Бога? – Като вземете Библията, ще видите, че еврейските пророци са канонизирани. Европейските народи нямат канонизирани пророци. Но питам: тия пророци, като дойдоха в израилския народ, донесоха ли му избавление? Няма народ по-нещастен от еврейския народ, народ, който от 2,000 години е навсякъде постоянно гонен, гонен, гонен. Защо? – Защото този народ не е изпълнил своите задължения и обещания, които е дал на Бога; служи на Бога, но по форма, а по Любов не служи; престъпи закона на Любовта и вследствие на туй дойдоха страданията и нещастието върху него. И сегашните християнски народи по Любов не служат на Бога, в църквите им същите проповеди, службата става отлична, Писанието разбираят, молитви отлични, на пръв поглед, всичко това е хубаво, даже и аз сам го харесвам, но същественото – онази Христова Любов – няма между тях, т.е. има любов, но обикновената. Ще кажете: Някой християнин дал 100,000 лева. Има и светски хора, които не са християни и те са дали един милион. Героят на християнството трябва да се отличава с нещо от светските хора. Той трябва да бъде герой, който трябва да се качи горе, да върне ума на брата си – да внесе светлина в него, да му върне сърцето – да даде свобода на чувствата му, да освободи волята – да му даде сила, и да развърже онези ремъци на душата му, за да може и тя да расте и да се развива, да почувства пълна свобода в душата си – туй наричам Любов в света, то е Любов. То е Любов, която не заробва, която те освобождава, ти почнеш да дишаш и почваш да растеж и тогава, като мине втори път, ще кажеш: Аз много ти благодаря, ела в моята градина, ще ти откъсна тия плодове, вземи от тях. Тогава и двамата ще бъдете радостни.

Сега ще ви приведа още един пример за нещата, които са по-съществени, а не за такива, които са само по съдържание и по форма. Аз ви подарявам една градина, която трябва добре да обработвате. Но в тази градина няма вода. Вие почнете разработване, правите пътечки, окръжности, набивате колове, правите хубави площи, но в градината нищо не посявате, правите шадравани, статуи туряте навсякъде, но градината е мъртва – вода няма. Питам: какво ще ви ползват тия статуи, тия шадравани? Кое е същественото на тази градина? Същественото е, ако вие прекарате една малка вадичка в градината и ако във вашата градина посадите хубави плодни дръвчета, ябълки и зеленчук. Употребете тази вода и ще бъдете полезни на вашите близни, ще се задоволите – това е най-същественото. Ние можем да имаме един прекрасен характер, направен от мрамор, като статуя, ние можем да имаме отлични знания, които се съдържат в Библията, но то е мъртво знание. А важното е да имаме характера на една жива градина, на една жива рекичка, туй е, което Христос изисква. И Той казва: Аз ще ви покажа това. Той хлопа на сърцето ви и пита: Имате ли водица от Моята река, отбихте ли една малка вадичка, да мине през вашата градина? – Господи, няма кой да ни я прокара. – Аз ще ви я прокарам, готови ли сте? Стига вие да искате да отбииете една вадичка. Вие ще зададете въпроса: отдалече ли ще бъде? Колко ще бъде дълга вадичката, не важи, от 100,000 километра, един милион километра, но водата е потребна. **Един жив извор трябва да има вътре във вас.**

И казва Йоан: Не правете насилие. Божественият принцип на Любовта, като влезе във вас, първото нещо, с което ще укрепне характера ви, ако вие сте силен, във вас няма да има желание вече да изнасилвате. А ако искате да знаете второто нещо, то е: няма да наклеветявате никого. Аз съм поразен от подозрението, което хората имат. Аз правя опити, турям в изкушение хората, които имат такова подозрение, каквото съвременните хора имат. Турете в една стая мъж и жена и попитайте хората какво правят тия двамата. 100 души турете да си дадат мнението, да ви кажат какво правят този мъж и тази жена, без да се виждат, при спуснати пердeta. Нека напишат 100 души какво мислят за тях. Какво ще напишат? Колко души ще бъдат близо до истината, да я кажат. Тия двама души, мъж и жена, могат да разискват най-свещените идеи, но на тях ще припишат най-калпави и порочни постъпки. При такова състояние на нашите умове, как можем да служим на Бога? Ще бъде интересно, когато минавам покрай някой умрял вол и кучетата се давят за него и някой ме гледа, почне да се блещи и казва: И ти ли искаш да ядеш? Не, не, отговарям, туй е ваша привилегия.

Да, братя, от всички нас се иска един идеал! Всички трябва да се борим с тия порочни чувства. Чистота, абсолютна чистота по Бога, е необходима. Не само външна, не по форма – всинца

сте чисти по форма, – а вътрешна, вътрешна чистота е нужна. Аз бих искал да ви опитам като една вада, която може да очисти някого или да го опорочи, всеки от вас може да опита. Според мен, чистотата или опорочването ето в какво седи: вие сте един млад учител, аз имам една дъщеря, поверьвам я на вас, вие да и? преподавате по музика или по каквото да е, нещо да я учите в дома ви. Да кажем, вие сте неженен, млад учител, имам доверие във вас. Ако характерът и?, след като дойде тази моя дъщеря, се измени в благоприятен смисъл, или е станала умна, вие сте и? придали нещо, вашите влияния са били благотворни. А пък ако след като е била при вас, е станала леконравна, хилава, тогава казвам: вие сте и? повлияли в лош смисъл. От туй гледище всяка можем да покажем какви са нашите влияния, не се иска голяма философия, доста е някой да живее един или два, три месеца с мене. Някои питат, какъв съм? Аз често казвам: Живейте с мен един месец и ще ме познаете. На опит, и ще видите. Туй е живият опит, има и други, но този е един опит, който трябва да се приложи на земята. Ние трябва да бъдем доблестни, понеже който опорочава другите, опорочава и себе си. Всичко в света ние вършим за себе си. Следователно, в името на тази велика Любов, ние трябва да служим, за да освободим Божествения организъм, да дадем свобода на всички тия души, които служат в Божественото тяло, но свобода не както сегашната. Аз искам у всинца ви да блика Любов, като се видите, да се индивидуализирате, да имате почитание един към друг.

Сега някои питат: От всичко туй, което се каза, кое е правото? Аз ще бъда много категоричен, ще го кажа толкова пряко, че да не остане никакво съмнение. Едно велико право има в света и когато туй право влезе в света, ще царува ред и порядък по всички краища на земята. Вратите ще бъдат отворени и градините незаградени, цялата земя ще замяза на райска градина, и тогава и вашата дъщеря може да ходи с когото и да е, нито един косъм от главата и? няма да падне, дъщеря ви с каквото дрехи излезе, ще се върне при вас с още по-чисти. Тъй ще бъде, но кога? Вие ще кажете: Тия идеали са далечни. Не, братя, те могат още сега да приложим. Имате ли вие характер? Или трябва да ви доказвам, дали имате душа? Няма какво да ви доказвам, дали имате душа или не. Имате ли един вътрешен стремеж? Вие отговаряте: Ще видим кой учен какво писал. Той не е дописал нещата. И едновремешните пророци не са знаели всичко, има неща в света, които и пророците не са знаели, има неща, които и великите учители не знаят, туй да го знаете. Онази велика Божествена Мъдрост, която се изявява, ония тайни в Бога, които са скрити, само времето изявява. И тия учители, понеже разбират законите, и те се учат, но за тях вземат милиони векове, за да проверят една велика Божествена истина. А сега ние сме заети с дребни работи, да ги изправим, и сме оставили същественото. Казва някой: Аз искам да обичам. Хубаво е да обичаш, но намери ли ти начина, как и кого да обичаш? Мислите ли, че ако вземете една змия в себе си, като я храните, ще ви даде нещо, мислите ли, че ако стоплите малката змия, ще ви даде любов? Не, тя само ще смучи, ще става поголяма, катоboa, и един ден тя ще се навие около вас, ще ви стисне ребрата и вашият живот ще влезе в змията. Казват: Да се любим. Как? Да храним малкото змийче? Вие, младите тук, по кой начин искате да любите? А вие, старите, по кой начин искате да любите? В името на Христа, ви задавам въпроса: по кой начин искате да любите? През колко от вашите съществувания на земята тази змия е строшила вашия организъм, знаете ли? Казват: Добър е Господ. Ако не храните тази змия във вас, как може да строи организма ви? Клетниците от Виктор Хюго – нали сте чели този роман? – той туря там един герой, Жан Валжан, и една героиня Козета. Той е взема като едно бедно момиченце – нали така? – а същевременно той се влюбва в нея, но не е в състояние да се ожени. Когато тя се влюбва в другого, в един млад, него го обзema дълбока тъга и става ексцентричен. И ние всички, когато се влюбим в света и не можем да го придобием, ставаме ексцентрични. И питат: Защо се влюбваме в туй, което не можем да вземем? Козета има чувства, тя е признателна на Жан Валжан, но любовта е от друг характер. Вие сте обикнали света, но тоя свят ви не иска, защото светът е една сила, която взема, а нищо не дава. Светът днес мяза на онзи турчин, който нямал пари, па си турил кюлафа вкъщи, запалил една свещ на кюлафа и казал: Който види, ще съжалява, и който не види, пак ще съжалява. Събират се всички, искат да видят. Влиза един в стаята, вижда един кюлаф и една запалена свещ върху него, плаща му, излиза навънка: Какво видя? – Влез, че виж. Той пак вика: Който види, ще съжалява, и който не види, пак ще съжалява. – Как, какво има? Влиза друг, вижда да гори свещ на кюлаф. Един след друг влизат, гледат изложението на този дервишин и капиталът му се увеличава. А който излиза, не казва, че той бил толкова глупав, да гледа една запалена свещ върху един кюлаф. Сега и вие виждате в света, в туй изложение на дервиша, и казвате: Отлично е там, но като излезете, казвате: Влез, че го виж. В този свят има един кюлаф и една свещ запалена, всичката

истина е там. Който е видял, казва: Влез го виж. Аз зная вече какво има: на този кюлаф отгоре никаква култура не може да съществува. Че не може да съществува такава култура, каквато ние очакваме, че не можем да бъдем щастливи в този живот, да живеем братски, защо да не признаем тази истина? Ако не може, има причина. А може да се създаде тази нова култура в света, даже двама, трима души могат да дадат пример на истинско разбиране за Бога, а не туй, физическото разбиране, което е сега. И те ще имат право. Трябва ни онова същинско разбиране, че Бог е един велик принцип на съзнателната Любов, която прониква в нас. Всеки човек може да има момент в живота си, да има една микроскопическа опитност. Ако от тази микроскопическа опитност може да извади закона: туй, което микроскопическо е вярно, и по-голямо да стане, пак е вярно. Трябва да се домогне изобретателят до онзи велик закон, да познае, че Любовта работи.

Сега тъй говори Йоан преди 2,000 години: Без насилие и без оклеветяване. Две неща искам да останат във вашите умове от тази беседа: не изнасилвайте никого и не оклеветявайте никого в душата си. Можете ли да приложите тези две елементарни неща? След тях ще последват и други блага, които ще опитате. И когато говорим в този смисъл, защото Йоан тъй говорел, след тия две положения – ако бъдете верни – ще дойде вече Христовият закон на Любовта, той иде вече в света и носи други два елемента: духа и огъня. Духът – това е пречистването на мисълта, а огънят – това е пречистването на нещата. Като дойдат тия два елемента – на духа и на огъня, – те ще пречистят съвременния свят и ще внесат в живота ни една нова мисъл, една нова философия и ще турят основата на великия закон, който трябва да се прояви. Следователно ние трябва да имаме туй широко разбиране в душата си, широко, широко разбиране!

Какво да ви кажа сега? – Аз ще ви кажа: Моят мир да бъде с вас.

Беседа държана на 4 юни 1922 г.

Както е Он чист

И всеки, който има тази надежда на Него, очиства себе си, както е Он чист. (І посл. на Йоан 3:3)

Сега аз ще говоря върху положителната страна на живота. Ще вляза малко по-обективно, без много философия, т.е. няма да говоря много отвлечено, но близко до самите факти.

И всеки, който има тази надежда на Него, очиства себе си, както е Он чист. Всеки, който има надежда, на кого? – На Христа. Надеждата, казвам, подразбира физическия свят, Божественото, ограничено, проявено тъй, както ние го разбираме. Когато вие искате да изкажете вашите чувства на някой ваш приятел, и ако той е сляп, как ще му изкажете чувствата си? За да ги изразите, ще го стиснете с ръцете си и колкото повече го стискате, толкова повече ще ви разбере. Може ръцете ви да са топлички или студени, тогава онзи, когото стискате, ще получи две идеи: ако ръцете ви са топли, ще си състави една идея, а ако ръцете ви са студени, друга. Сега нещата не само трябва да се създадат, но и да се поддържат. Животът трябва да се развива. Защото каква полза, ако вземете едно платно и само го свивате и развивате? В туй развитие има друг, по-дълбок смисъл. В какво трябва да се развива и очисти човек? Вземете в практическия живот: да кажем, че вие сте много интелигентен човек, но нямате самообладание. И влезе един малък трън в крака ви – ако вие ходите бос, – дето стъпите, не можете да гледате природата: щом стъпите с крака, този трън се налага и върху ума, и върху сърцето, и всичкото ви внимание е насочено в този трън. Някой ще каже: Ще мине. Ще минат ден, два, три или десет, и природата ще го изхвърли по един начин, но ще страдате. Другият начин е: сами да извадите тръна и да освободите крака си.

Ако вие се движите в умствения свят, и там има трънища, някоя мисъл ще се забие като трън и около тази мисъл почват да се групират всички други мисли. Ние казваме: Времето цери. Да, но и ние можем да се церим, ще извадим тази мисъл. Като влезем в астралния свят, и там има трънища: някое желание може, като един трън, да влезе вътре в сърцето. Като слезем на физическото поле, и там има трънища. В какво седят тия тръни? Вие сте търговец, изгубите, например, 100,000 лева и все за тая загуба мислите. Имате къща, изгори къщата ви, имате жена, умре, и като умре, все за нея мислите, от ума ви не излиза, където ходите, все за нея приказвате, и спъва се вашето развитие. Формата и жена ви – това са две неща различни, самите пари и онова, което те вършат, са две различни неща. Сега казва: Който има тази надежда на Него, с това се подразбира, че той вътрешно,

органически е свързан с Бога. В живата природа има неща, които са изхвърлени от Божествения организъм, а има клетки, които са вътре в Божествения организъм. Той съзнава, че е вътре в Бога, ние съзнаваме, че живеем в Бога, туй се отнася не за другите, но за нас, които съзнаваме, че живеем в Бога. Тогава Йоан, който има тази дълбока опитност, казва: Който има тази надежда, очиства себе си, както е Он чист. Сега в опитността на всинца ви има две схващания: едни мислят, че Бог всичко може да направи, следователно Той всичко трябва да направи заради нас, а другото схващане е, че ние можем да направим всичко. В туй отношение Бог не прави всичко заради нас, защото ако го прави, прави го заради себе си и тогава няма нужда да съществуваме, нашето съществуване е излишно. Ние едновременно съзнаваме, че Бог работи в нас и че ние работим заедно с него. Иначе има раздвоеване в нашето съзнание. За пример: направиши известна погрешка, разкайващ се, но има нещо, което те утешава. Питам: Човек сам себе си може ли да утешава? – Не може. Не може две болни ръце да се лекуват една друга, защо? – Защото едната ако бутне другата, и двете ще страдат. В нашето съзнание има и друго, Божествено съзнание, и като направим погрешка, Божественото съзнание казва: Не бойте се, аз ще изгладя работата, вървете по пътищата ми. Духът говори вътре в нас. Сега върху туй говорене мнозина попадат в заблуджение, т.е. те дават по някой път на туй говорене на Духа изключително преимущество, като тяхно качество, и следователно само на тях е говорил Духът по особен начин. Не, аз ще ви докажа практически. Вземете момата, на която момъкът е проговорил първата любовна дума – тя понеже не е чувала такава дума, казва: Като тази дума няма. Но попитайте кой и да е момък, и той ще каже същото, попитайте коя и да е мома, и тя е чула все същата дума: и момата е казала същата дума, и момъкът е казал същата дума, обаче те не са разбрали тия думи. Ние, съвременните хора, разбираме, когато някой каже: Обичаш ли ме? – Хубаво, обичам те. – Аз имам нужда, дай ми 3,000 лева в заем. Обичаш ли ме? – Обичам те. – Деца имам, искат да следват, не може ли да ми дадеш в заем? Брат ако си или сестра, щом изповядаш, че имаш любов, казвам: Покажи любовта си. Да допуснем, че аз покажа любовта си, раздам всичките си пари и тия деца свършат учението си, дойдат в България и станат първи министри. Какво ще направят? – Ще направят туй, което всички министри досега са направили, следователно целта не са постигнали. Сега, за да можем да разберем този велик Божествен закон, най-първото нещо е, че ние трябва да бъдем чисти, както е Той чист, т.е. организмът ни да бъде тъй създаден, тялото ни, мозъкът ни така организирани и филтрирани, сърцето ни и всичките други органи също, че мислите, чувствата, желанията и действията ни да могат правилно да се изразяват. Сега в нашия организъм има дисхармония: някой път искаме да проявим воля, но не можем да я проявим. Някой човек се разгневи, удря ти два юмрука и казва: Аз ще прояви волята си. Дойде по-силен удар, два юмрука, онзи казва: Ще простиш, ще извиниш, и свършва с неговата воля. Следователно волята не се показва чрез юмручното право, силата значи не е там. Тогава в какво седи силата на вашия живот? Всички вие, моите приятели тук, казвате, че познавате Христа, нали? Право е, познавате Го, туй не го отричам, че Го познавате; но познаване от познаване има разлика. Вие можете да познавате Христа тъй, както цветята, или както слънцето, вие можете да познавате Христа тъй, както кристалът познава слънцето, вие можете да познавате Христа тъй, както една жаба познава слънцето, както някоя птица, някое млекопитаещо, някой обикновен човек и най-после, някой светия – те са все различни познавания на Христа. Като кажем: Познавам Христа, трябва да знаем как да го познаваме. Аз познавам Христа, обичам го, заради него проповядвам, но животът ми не е изправен, в живота ми има много дефекти, някой път не мога да обуздавам езика си. Някои, като не могат да обуздаят езика си, отиват до там и казват, че и Христос не можел да обуздае езика си, като са нетърпеливи казват: И Той беше нетърпелив или се гневил: с камшик изгонил търговците от храма. Защо бедят? – За да се оправдаят, налагат и на Христа. Но това не е философия. Дали е така или не, няма какво да аргументираме, те са други доказателства. Но щом се каже чистота, тя подразбира, че никакъв дефект в живота не трябва да съществува. Когато една мисъл е напълно чиста, тя е сила. Всякога чистата мисъл дава сила; всякога чистото желание дава сила. Чистата мисъл и чистото желание, двете заедно, усилват волята. Когато дойдем до светлината на ума, тя ни показва пътя, през който трябва да минем; светлината показва най-късия път, през който трябва да минем. А когато говорим за Истината, тя ни показва начина, по който ние можем да използваме силата, която Бог е вложил в нас. Истината е онази есенция, чрез която човешкият дух може да използва силата, която Бог е вложил в света. Истината е, която ще покаже мелодиите, тя ще ни освободи, Истината ще покаже по кой начин да се освободиш и да се примириш с хората. Е, как? Ти си обрал някого, мъчиш се, той те

подозира, не ти говори нищо. Дойде Истината и ти се изповядаш: Братко, аз ти откраднах парите. Тогава трябва да постъпите като онзи благочестив американец, който откраднал. Човек може да бъде религиозен, и пак да открадне. От теологическо гледище, туй е вярно, няма да го доказвам. Тоя американец ходил по два пъти през седмицата на събрание и дълго време се е молил, обаче една вечер, като минавал, гледа един богат човек, който оставил торба с пари на прозореца, задига парите, туря торбата на масата и отива пак да се моли. Като рече да се моли, и торбата се изпречи пред него: молитвата му отива до торбата и се връща. Ден, два, три, четири, молитвата не отива по-далече. И тогава казва: Този дявол пречи на молитвата ми и – връща торбата с парите. И ти вземеш някоя дяволска торба отнякъде и тогава общението между Бога и душата ти се прекратява. Следователно Истината ще ни покаже начина, по който ще се освободим от всички такива торби или дефекти, които ни спъват, да имаме правилно отношение към Бога. Може да са много малки, но и най-малката погрешка спрямо Бога ни спъва от пътя ни към него. Малките грехове, малките неща ни спъват в пътя на живота. За големите грехове Господ не обръща внимание, а за малките. Сега тия недостатъци седят в нашето съзнание като известна добродетел, много наши грехове седят като добродетели. Някой мисли, че е честен човек, че е почтен, но баща му е оставил едно наследство, спечелено все с кражби, и той казва: Аз не съм го крал, аз съм честен и почтен човек, но той е наследник на едно незаконно спечелено богатство. Баща ти и майка ти са оставили такава мисъл, едно нечестно богатство в ума ти, туй богатство трябва да го изхвърлиш навън. Всички непотребни мисли изхвърли навънка, да останат само два милиона, сиреч само две мисли, на които ти можеш да разчиташ. Сега, когато говоря по този начин, не разбирам, че трябва да се оставите от света. Сега някои братя и сестри изпадат в две крайности: ако някой рече да дойде при мене да ми говори, другите казват: Защо трябва да занимава и да беспокои учителя. Аз пък питам: Защо пък да не ме занимава? Той е свободен да дойде при мене, аз му давам пълно право, но и аз съм абсолютно свободен, да му говоря или не. Той като се обръне, казват: Хайде, той отива при учителя, какво ще го беспокои. Не се спъвайте един друг. При това, когато вие идвate, не очаквайте от мене всякога да ви кажа нещо, но вие можете да дойдете при мене с вашето желание и да ви се отговори на мисълта и желанието мислено. Когато ти пожелаеш някъде да отидеш, ти си отишъл вътрешно, отишъл си мислено, след туй с чувствата, после с волята. Най-първо, трябва да отидеш в умствения свят, после трябва да отидеш в астралния свят и най-после да отидеш във физическия свят – в трите свята. Някой казва: Отишъл при учителя, но как е отишъл, горе отиде ли? Аз тук го виждам. Най-първо, горе ще идем, в духовното поле, а после на физическия свят. Трима души са учителите, и тримата са един. Нали казва там, че са трима? Отец – аз сега развивам принципиално думата учител, – Отец, Който е горе, Духът, Който е в духовния свят, и Синът, Който е въпълтен във физическия свят, тримата те са едно. Единият обединява формата, другият обединява съдържанието, а третият – Отец ми, от Който произтича целият живот. Сега, най-първо, вие трябва да имате общение, с кого? С Отца на светлината, от Когото произтича животът, и Него трябва да познавате. Най-първо трябва да познавате живота, и щом имате живот, ще имате движение – движението е Духът. Щом имате движение, ще образувате форма. И тъй, психологически, ето къде се ражда опасността: да кажем, някой мъж или жена – сега разкривам какво казват мъжете, – някои от мъжете почват да се беспокоят за жените си и жените за мъжете си, казват: Увлякла се или увлякъл се подир учителя. В какво седи туй увличане? – Увличането може да бъде съзнателно или несъзнателно. Вземете един пияница, увлякъл се в кръчмата, стои един, два, три, четири, пет часа, увлякъл се, по цели дни. Питам, разсъждавам сега, от чисто практическо гледище: Туй увличане принася ли известен практически резултат? Най-първо, изправя се кесията на онзи, който се е увлякъл; второ, излага се неговото семейство, руши се неговото здраве, следователно туй увличане не е на място. Но увлякъл се: този човек е прост, няма занаят, минава един ден, гледа дърводелница, отива да се учи и направя нещо. Питам: Туй увличане уместно ли е? – Разбира се. Един ден той се повдига, почва да работи, подобрява своето положение и онова на семейството си, и живее разумно. Следователно, ако вашето увличане ви развали като този пияница, аз ви казвам: В кръчмата не стъпвайте. Но ако увличането ви дава занаят, с който вие подобрявате живота си, като дърводелеца, стойте в дърводелницата ми, свършете занаята си. Не мислете, че ако мъжът ви или жена ви се увлече подир учителя, то вашият дом ще се развали, не. Ако той е един истински учител, той ще внесе в душата на мъжа ви повече любов, повече разумност, повече воля, той ще се отнася по-добре с жена си, а ако ти си жена, ще внесе в душата ти повече любов, повече разумност и ще се отнасят по-добре с мъжа си. Туй е закон.

Ще правите разлика, къде е увличането: в работилницата или в кръчмата. Ако е в кръчма, казвам: Излез вън, а ако е работилница – Стойте и свършете занаята. Тези, които са се увлекли, не бързайте да ги критикувате: Духът, Божественият Дух ще ги събуди. Има души, които са се събудили. Мъжът иска да спре жена си. Не спирай жена си! Ако Бог е събудил едно сърце, една душа, ти спри се и повярвай, след туй ще имаш отлична жена. Спреш ли я, ще спреш и нейното развитие, и своето. Спреш ли развитието на жена си, и целият дом се разваля. Няма в окултната история един пример, ако жената е спряла мъжа си, и целият дом да не бъде съсипан, или мъжът да е спрял жената, и целият дом да не бъде съсипан. Това значи казаното в Писанието: Който съсипе Божия храм. – Ако Бог е дошъл да съгради нещо в жена ти, или в децата ти, в дъщерята ти, не спъвайте никого. Спънеш ли го, по същия закон ще дойде съсипването. Искам от всинца ви да разсъждавате. Вие имате много добри желания, аз виждам добрата страна, вършите всичко от любов, и аз се радвам на тази любов. Но някой път, някой силен човек, като вземе в ръцете си някой слаб човек, стисне толкова силно своя приятел, че му счуши двете ребра от любов. Не искал човекът, от любов, но бил толкова силен, че като стиснал приятеля си, припъщели ребрата му. Ще се пазим, да не стискаме много. Любовта трябва да действа много меко, много меко. Сега има опасност във всички окултни общества, тъй както сме събрани, като една фамилия, има опасност да си причиним много голямо добро, но и много голямо зло – и едното, и другото. Ако един човек ходи из гората и си върти ножа далеч от теб, малко ти струва, нека си маха ножа, но ако влезе в къщи, дето хората са влезли, и почне да върти ножа, какво мислите, на мястото ли е този нож? Някой казва: Аз съм свободен да мисля, каквото искам. Не си свободен, вашият нож ще седи вътре в ножницата, а когато излезете из гората, можете да го въртите колкото искате – въкъщи, между вашите приятели, ножът ще бъде в ножницата, няма да има никакъв нож, ако искате да бъдете чисти. Извадите ли го, вие показвате вашето изкуство; работата зле ще свърши. Сега тия неща вие ги съзнавате, знаете, имате всички желание, но ако вие любите Христа, трябва ли, като влезете в неговата градина, да си опитвате ножа наляво и надясно – по цветята му и на неговите дръвчета? И като влезе Христос да види дръвчетата посечени, какво ще каже за вас? Ако една крехка душа, младо момиче, току-що тръгнало и вие му кажете: Що си тръгнала по тия глупости, ти си още млада, чакай да си поживееш. Веднага спирате духа. Какво ще каже Христос, като види това? Ще ви похвали ли? – Няма да ви похвали. Вие на това дете ще кажете: Върви напред, много добре си започнала. Дойде ли туй пробуждане, никого не спирай. И после: там, дето духът работи, не се намесвайте в работите на Божия Дух. Преди повече от 15 години бях в Новопазарско, там имаше един евангелист грък, цял ден чете Евангелието и го тълкува, а е кръчмар в селото и продава ракия, но е толкова съвестен, че като дойде някой, казва му: Слушай, аз не искам да се напиваш, трябва малко да пиеш. Питат го: Защо тогава продаваш ракия? – Само така може да ви намеря, отговаря им. Песимистите казват: Няма хора, как ще се обърне светът. Казвам: Човек може да се обърне към Бога и без да му проповядва някой. Но онзи евангелист проповядва със следния пример: една селянка се обърнала, без да и? проповядва някой. – Когато била момиче на 16 години, дядо и? и? дал едно Евангелие. Тази мома турила Евангелието на дъното на съндъка, турила си там и дрехи – чеиз за женитба. Оженва се, ражда дете, но като станало на 16 години, умряло. Тя пада в голяма скръб за него, почва да разтърсва съндъка и намира Евангелието, почнала да чете и така да говори, че почнали да се събират всички жени. Дядо и? отива да провери и казва: Тя 10 пъти по-добре от мен знае Евангелието и по-хубаво го тълкува. Казал и? тогава да се премести в някая църква. Не е твоя работа, недей я туря в никоя църква, остави я да работи тъй, както е разбрала Истината. Нея Господ я обърнал. Та, първото нещо, от всинца ви се изисква като ученици: не се спъвайте. Ако някой има познания, радвайте се, изслушвайте го, когато говори, пък и онези, които говорят, трябва да бъдат благоразумни, да не вземат всичкото време, да не говорят много. Всички трябва да бъдете досетливи, много досетливи. И тъй, трябва да разбираме човешката душа, като говорим, да знаем. Понякога аз забелязвам, някой човек казва: Говори ми малко. Ама аз го виждам, че той е гладен, не е ял. Докато дойде време за обяд, почваш да му разправяш, но той усеща глад и казва: Няма ли да свърши? Кажи му само един стих. След това остави човека да поработи: едното семе паднало на добра почва, принася плод колкото хиляда, паднали на безплодна почва. Повтарям, от всинца ви се изисква да се изслушвате. Учете се да се търпите, аз с години съм дал пример за това, но вие не сте имали моята опитност. Дойде някой и той почне да ми разправя историята на болестта си дълго, ще минат 10, 15 минути, един час, все за болестта си разправя. Излезе си, дам му наставления. Дойде друг, и той вземе да разправя. Трябва и него да слушам един час. Излезе той –

трети, четвърти. Нима трябва да им кажа: Не говори сега? Не, ще се научиш да търпиш хората, да се изкаже човекът. Така ще се учиш на търпение. По този начин съм опитал колко мога да търпя. Ще дойде някой, изслушай го. Всякога съм забелязъл, че там, дето прибързват, все грешат, лично аз съм забелязвал, правил съм опити. Някой път аз като разговарям с Духа, казва ми: Не прави бележка на учениците ми, тяхната погрешка ще се изправи сама по себе си. Аз казвам: Да, ще се изправи сама по себе си, но дълго време ще мине. И аз разсъждавам като вас. Следователно аз ще им кажа по един деликатен начин, да си изправят погрешката. Но освен че не се изправя тя, а и работата се обърква съвсем. Не че всяко трябва да мълчим, но има време, когато Господ казва: Не говори сега, мълчи. Ама аз искам да му кажа, защото ние сме съдружници, той харчи повече пари, ще изяде и моите пари. Тогава ще му четат морал: Ти не правиш добре. Не, казвам аз, по-добре да ми изяде парите, отколкото да си наруша мира, за предпочитане е, защото изгубиши ли си мира, парите са отишли вече. Та в известни случаи ние трябва да търпим. Трябва да бъдем умни. Когато правим условие, трябва да познаваме онзи човек, с когото се сдружаваме. Мнозина измежду вас виждат някой човек и казват: Да го привлечем, той е високо образован. Той е един голям сом, щом го турите в своята малка мрежа, ще я съдере и малките риби ще излязат. Питам: Защо ви е този сом? На вас не ви трябват такива големи сомове. Я ми кажете един голям сом, който да е свършил нещо, той иска свобода, а малките риби са за предпочитане, в туй отношение, практически са за предпочитане. Да обясня мисълта си. Два малки волчета са за предпочитане, отколкото два слона. В България какво ще правиш с тях? Всеки слон ще изяде по 5 крини ориз на ден, 10 крини ориз на ден, е, какво ще правиш тогава, както е скъп оризът сега? За предпочитане са две малки волчета, отколкото два слона, за предпочитане са две малки идеи, които ще свършат голяма работа в ума, отколкото две големи идеи, като слоновете, само да ядат ориз. После ще задълъжнеете. В някои хора има големи идеи. Има един приятел, който 30 години бе като перпетум мобиле, и той дошъл да разреши, да направи ли един заем, за да му помогне и да повдигне единого, или не. Обаче усъмнил се, повикал някои приятели и един почнал да го подпитва. Виждаш ли ги, искат да ме подпитват, да вземат моето изкуство, да подкрепят тяхната работа, но този въпрос надали ще се разреши. Защо? – Защото той се усъмнил, че някои от приятелите му искат да отнемат изкуството му, да му вземат парите, за да повдигнат работата си.

И всеки, който има тази надежда на Него, очиства себе си, както е Он чист. Първото нещо – трябва да започнете с чистотата. Както Христос е чист, така и ние можем да бъдем чисти. Чистота – това е един постоянен процес, това е една необходимост в живота ни. Тя не може да се даде изведнъж. Всеки ден ще се чистите, всяка вечер, всеки час, всяко, когато ви дойде на ум, не се спирайте, никога не се отчайвайте от някоя мисъл, желание или постъпки. Направили сте една погрешка, оцапаното оцапано, погрешките трябва да се поправят, всичко туй трябва да се очисти. Сега тази чистота има връзка с Христа и само тя може да даде почва, за да дойде Христос да работи във вас. Някои се сърдят, че не посещавам дома им. Ами че слушайте: аз като дойда в дома ви, ще ви попитам: вие повикали ли сте Главния Учител в дома си? Повикахте ли Отца? – Не. – Повикахте ли Сина? – Не. – Ами мене защо ме викате, аз съм третото колело. Ако сте повикали първите двама, да. Аз ще ви кажа: Повикайте тях, когато те дойдат, аз ще дойда, да им прислужвам. Та у всинца ви трябва да легне тази мисъл, както аз я вземам: Любовта турям за синоним на Отца, Любовта така да проникне във вас. Сега аз правя опит, колко е мъчно ние, съвременните културни хора, да приложим Любовта! Много мъчно е. И когато обикнеш някого, онзи, когото обикнеш, става крайно претенциозен. Докато не го обичаш, той на всичко е съгласен, но обикнеш ли го, отведенъж става крайно взискателен. И знаете ли защо? Понеже Любовта вече развива аурата, развива чувствителността, човек става горд. Възлюбииш ли го, става тъй чувствителен, всичко оживява в него, даже и най-малката обида. По-рано той не е обръщал внимание как си го поглеждал или че не си го поздравил, но обикнеш ли го, той е вече взискателен, ти трябва да го погледнеш, да му се усмихнеш, да му направиш услуга, а не си ли внимателен, ще изложиши любовта си на критика. Не само той може да критикува, и други може да критикуват твоята любов. И тогава, ако се критикуваме, на кого трябва да турим 6 по Любовта?

Някой ще каже: Моето сърце гори. Но в Любовта има друго едно чувство: когато обикнеш някого, ти го съжаляваш и към него се отнасяш тъй, както към себе си, имаш известно съжаление, да му не направиш някоя пакост. Туй чувство трябва да се проявява, не се ли проявява, то Любовта още не се е проявила в своето практическо приложение. После, в Любовта има друго чувство: да

извинявате. Ти ще извиняваш, каквато погрешка и да се направи. То е едно качество на тази Любов. Вашата любов не прави ли тези две изключения, тя не е още Любов, тя не е на Отца, защото Отец не съди никого, в никого не вижда погрешки, Той като погледне всички същества, все добро вижда в тях. Ние виждаме зло, но Той не вижда зло. Някой ти взел пари. Той ще каже: Брат ти много добре направи, твоят товар бил голям, тежък, улеснил товара ти. Изял ми ястието. – Няма нищо, ти щеше да преядеш. Той вижда само добрата страна, обаче ние на земята другояче мислим, заинтересовани сме и, вследствие на това, криво тълкуваме и критикуваме. Сега като говоря така, аз влизам във вашето положение, не мислете, че аз не правя изключение. Ако накарам някого да мина през някоя нива, насадена само с цигански тръни, може да има най-хубавото разположение на духа, но след като премине с боси крака, няма да остане нищо от разположението му, лицето му ще бъде вкиснато вече. Сега, вечерта, дошъл мъжът, преминал през ниви с цигански тръни и казва на жена си: Я премини през тия цигански тръни. Жената, като премине през тия цигански тръни, казва на мъжа си: Виж ми краката. Сега всяка жена, щом дойде, показва краката си, убодени от тръни. И тъй, ние постоянно газим тръни. Няма какво да опитваме нашата любов с цигански тръни. То не е философия на живота. Сега в една школа вие, учениците, които сте толкова близо, правите същата погрешка. Вие, когато и да е, все ще научите това нещо и без да ви го казвам аз. Защото ако ви прекарат 10 пъти през цигански тръни, единадесетият път ще кажете: Аз не минавам вече с боси крака. Ще намерите чехли за краката си. Сега, щом се свържем с Христа, Който е на земята – Христос е на земята! – по един особен начин Той прониква всички същества, живее в техните умове, в техните сърца, и можем да кажем, че ако всичките хора, всички ние имаме тази дълбока вяра в Него, Той е готов да ни помогне. Той е толкова внимателен! Но когато види, че ние сме упорити, Той мълчи. Ти можеш 10 пъти да Го питаш за нещо, Великият Учител на мълчанието вижда всичко, но мълчи. Тъй казва окултната наука на познанието: Великият Учител мълчи. Ако Той намери, че ти трябва да минеш през тази опитност, ще те остави да минеш, погрешка ли ще направиш, ще паднеш ли, Той ще предпочете ти да паднеш, отколкото да те лиши от тази опитност. Ще опиташи това малко падение. Един ден, ако ти се повдигнеш без тази опитност, ще се яви много по-голямо падение от сегашното. За предпочтитане е, следователно, малкото падение пред голямото. Ако Той по някой път те оставя, има си дълбоки причини вътре в самото битие, в естеството на самите неща, отдето иде падението. Та ако някои неща се случват, вие ще кажете: Това са кармически причини, за тях няма да се спират. Най-първо, въпросът ще разрешите така: Има важни причини за това, което ни се случва. Господ ме обича. А ако речем: Защо Господ така постъпва спрямо мен, и да мислим, че той несправедливо постъпва, ние изменяваме реда на нещата, в нас се е загнездил онзи дух на падението – лукавият. Аз ли съм най-грешният човек, на мен ли тези страдания, аз не съм си отдъхнал. Всякога ние можем да си отдъхваме, всеки един от вас може да си отдъхне, всякога, когато вие се очистите окултно. Сега туй очистване е потребно за вашия физически живот, за домовете ви. Най-първо, окултният ученик има предвид да съгради дома си, семейството си по един нов начин, да създаде нови отношения между мъжа и жената, между братята и сестрите. Старото ние не го отхвърляме. Старото е старо, но новото се съгражда в света, него ние трябва да възприемем и приложим, а туй ново докато го приложим, ще станат доста погрешки. Сега в туй отношение жените може да направят много за мъжете. Само жените са в състояние да изправят мъжете. Аз съм казал и друг път, казал съм това: мъж мъжа не може да изправи, жена не може да изправи жена. Мъжът може да изправи жената – но не с тояга – и жената може да изправи мъжа, но не с думи. Жената може да изправи мъжа с Любов, а мъжът може да изправи жената с Мъдрост, жената с Любов, мъжът с Мъдрост. Турете тия методи, и ако вие, мъжете, не можете да изправите жените, казвам: Вие не употребявате Мъдростта, а ако вие, жените, не можете да изправите мъжете, казвам: Не употребявате Любовта. Един трябва да започне изправлението, двамата не могат да го почнат. И тогава, ако този метод е несполучлив, ще кажа, че не сте приложили Божествената Любов тъй, както законите на съзнателния живот изискват. Сега вие имате такива горещи желания, вие сте пълни с пара и ви уподобявам на един младеж в Търново, който каквато работа вземе, бърза, прокопава известно място за един–два часа, а след два часа ще се умори и целият ден ще почива. Друг един приятел, той ще вземе да изкопае същото място в един ден, но след туй няколко седмици трябвало да боледува. Вие сте от тия българи, които седите, седите и казвате: Като започна тая работа, отгоре за един месец ще я свърша. Но животът, който сега сте започнали, не мислете да го свършите за 5–10 години, изисква се цялото ваше съществуване, докрай, за да създадете нещо. И то всеки ден като работите по малко, не по много, **целият си живот** трябва

да посветите в разумна работа. Пък ако свършите по-рано, това ще бъде печалбата. Сега някой път виждам, че моите беседи са символични, искам да ви обясня, но някои неща не смея да обясня, защото ще влезете в по-дълбока вода. Аз държа правилото: някой е заболял, има да дава 100,000 лева, иска от мен 10,000 лева, но те ще паднат в дъното на неговите борчове, по-добре нека фалира той, а моите пари да седят, не да идат в ръцете на другого: няма да му помогнат. Ако можеш да платиш целия дълг, плати го, но 10,000, то е без полза. Когато ще правиш добро, направи го както никой не го е правил. Да хвърлиш едно камъче в една дълбока яма, туй ни най-малко не значи, че цялата яма може да се затрупа. Та сега, като ученици на окултизма, вие трябва да разглеждате природата. Този закон е верен в следното: когато обикнем някого, ние сме в сила да направим всичко заради него. Когато обикнем Христа така благородно, ние сме в състояние всичко да направим, а когато не можем да направим нещо, туй показва, че не сме Го обикнали, т.е. не че не Го обичаме, но че тази любов е слаба, не може да даде импулс, подтик. Когато обичаш някого, хич не мислиш, готов си на всички жертви, а когато малко го обичаш, философстваш. Когато обикнеш, казваш: Всичко ще направя. Когато не го обичаш, казваш: Закон има, това-онова, а когато го обикнеш, казваш: Готов съм всичко да жертвам, всичко давам. Тъй седи правилото. Само ако го обичате, тогава го правете. Ако идете да правите нещо без Любов, работите ви ще се забъркат още повече, а ако идете с Любов, успешно ще бъде всичко. И за туй старите жени казват на някоя млада мома: Ти не обичаш момъка, но ожени се, любовта после ще дойде, ще го обикнеш. Ако Любовта дойде, влез с нея, не дойде ли, не влизай никъде, не давай задължения. С куче в чувал не влизай. Влезте с Любовта, ако искате всичко в живота ви да върви добре. Сега ние говорим за тази велика, обширна Любов, която засяга всинца ни. Тя е именно, която ще преустрои домовете. Тя ще смекчи нашите чувства, тя ще внесе нови мисли и ще ни покаже как да постъпваме, тя ще ни даде работа и всички ще работят за нас. Когато имаме Любов, целият свят работи заради нас, а когато нямаме, ние сами работим, и затова работите ни не вървят. Та, първото нещо, ще се запитате: обикнали ли сте Христа? Някой ще каже: Как? Не е обикнала Христа онази жена, която не се свърта вкъщи, това не е доказателство, че тя люби Христа, ни най-малко. Тя казва: Моят мъж е такъв-онакъв, аз ще го напусна. Тя не е обикнала Христа. Христос казва на жената: Ти, жена, заради мен ще обикнеш мъжа си, понеже аз го обичам. – Ама той е лош. И мъжът казва: Ще напусна жена си. Христос казва: Аз обичам твоята жена, ще я обикнеш и ти заради мен. – Но не мога да я нося... Тъй седи въпросът. Ако твоят мъж те изпъди, ти си свободна, но ако не те пъди и Бог не съзволява, нищо не може да ви развърже от ония връзки, които Бог е поставил. Сега вие казвате: Много са връзките. Не искам да ви връзвам, а ви обяснявам връзките, които съществуват. Тия връзки не можем да ги изменим, туй, което Бог гради в нас, не може да се съсипе. От вас искат това: пазете се да съсипвате онова, което Бог гради във вас. Ако Бог е събудил едно Божествено чувство, туй чувство пазете го като едно цветенце, не го съсипвайте, а щом го съсипете, ще съсипете най-благородното нещо в душата си. Не само на вас, но един на друг не трябва да съсипвате, а като ученици отвън, трябва постоянно да работите: и отвънка можем да създадем тази хармония. У всинца ви има стремеж, вие сте герои, юнаци сте, и мисля, че на вас ви трябва нива и орало, лозе и мотика ви трябва. Доколкото аз съм разбрал, вие страдате от безработица, но сте готови за работа. За пример: всеки иска да говори, но казва: Учителят да отстъпи. София е толкоз голяма, двама, трима души идете, образувайте кръжици, почнете да говорите. Ама да бъде на мястото на Учителя, с хора да почне. Ами че вашият Учител, когато започна, с хора ли започна? Знаете ли как започнах аз моята работа? Аз говорех на един, на двама десетина години, а вие искате изведнъж. Българите казват: Забий пръчка и пий винце. Та сега за вас има отлична работа. Разпределете се да говорите на други места в София, на един, двама, трима говорете, не бойте се. Не мислете, че вашата дума казана, ще пропадне, защото онова, което вие ще сторите за онзи жив Христос, Който пребъдва на земята – аз говоря в широк смисъл, – Христос, Който пребъдва по форма, съдържание и смисъл в цялото човечество, в умовете, сърцата, душите им, за този Христос ние ще работим. И сме турили толкоз широки рамки, такъв мащаб, никакви ограничения не сме турили. Има три закона, на които ние по някой път се подчиняваме. Първият е: Любов към Бога – в той закон изключение у нас няма: Бог ще обичаш със сърцето си, с ума си, с душата си, със силата си. Как? – Ти ще се научиш. Вторият закон е: Всички трябва да бъдете съвършени. Нищо повече. Може ли или не? Туй са закони: Любов към Бога, Любов към близния и съвършенство, нищо повече. Можем ли, не можем ли – това са условия, върху това ние не говорим. Това са три закона неизменни. Съвършенство трябва на всинца ви. Кога ще бъде, сега или

след хиляда години, то е друг въпрос. Можем да бъдем съвършени и сега. Съвършенството пък е нещо не абсолютно, то е нещо относително. Аз съм говорил, че ние можем да бъдем съвършени в дребните постъпки. Срещащи ви, обидили сте ме, намислил съм да ви ухапя и аз да ви огорча. Духът казва: Внимавай, не го прави. Срещащи ви, и като помисля, казвам: Аз ще постъпя тъй, както Господ казва. Една сладка дума кажа ли тъй, както Господ би я казал – в този момент аз съм съвършен. Дойдете при мене, вие сте ме обидили, аз ви направя една услуга без никаква користна цел, услуга, тъй както Бог изисква – моята постъпка е съвършена. В малките си постъпки ние можем да бъдем съвършени. От вас искам съвършенство в малките думи, в малките дела, в малките действия, навсякъде в дроболиите, в това трябва да бъде всеки един съвършен, тогава ще дойде другото съвършенство. По този начин ние ще можем да освободим себе си от ония дебри на миналото, там има остатъци, остатъци! Само времето може да ни покаже какво ни не достига. За пример, аз често забелязвам хората, следя някой младеж, духовен е, ако ти кажеш някоя дума непредпазливо, току изведнъж се появява един цвят, цял един преврат става в него. Та ние трябва да бъдем внимателни, аз виждам лошите последствия от лошите думи. Някой път трябва да работиш много време върху една лоша дума, докато поправиш нейните лоши последствия.

Та сега заради този жив Христос, ние ще приложим тия три велики закона: Любов към Бога, Любов към близния и закона на съвършенството – за да бъдем чисти. А другите неща, бъдете уверени, всички други неща може да се разрешат, има правила, но когато ние приложим в живота си първия, втория и третия закон. Казвам: Така ще живеем, всичко друго ще тръгне в своя нормален път. Аз вярвам във вас, и някои ваши недъзи отдавам на следното: някой човек му се изкълчи кракът, дойде друг, намести го криво и той, като рече да ходи, завърта се кракът, но дойде друг, намести го право, и върви право. Мнозина от вас са ония, на които изкривили крака и наново трябва да се намести. Не че нямате добро желание, имате, но мнозина изповядват и казват: Искам да бъда кротък. Една сестра постоянно се оплаква, че не е кротка, не е смиrena, иска да бъде, всичкото желание има, изкаже се, но обиди някого и после плаче, моли се, Господ да и? прости погрешката, обещава да бъде по-добра. Но на другия ден пак ще извърши същото. Всеки ден същото. Казвам: Кракът и? трябва да се намести. Всеки ден обижда, плаче, бори се, има желание. Някой ще каже: Тя може туй да иска. Казвам: Имате желание, но има неща в нас, които ни кущат, известни дефекти, недостатъци, които трябва да се изправят. Та е потребно от всички ни колективно действие, да помогнем да се оправят краката на място: по някой път колективната добродетел трябва да дойде, за да помогне.

И тъй, чистота ни е потребна, да бъдем чисти, както Христос е чист. Тогава ще разберем добрата воля на нашия небесен Баща, Който ни е събрали днес на това хубаво място, да се радваме на Неговата хубава градина, на птичките, при хубавата водица, на хляба, който имаме, на обяда. И сега Господ отгоре ни е теглил отгоре един покрив, една завеса, вижте колко е внимателен, казва: Няма да те разберат при това мое слънце. Но туй вършат нашите приятели, съзнават, че другояче щяхте да слънчасате. Понеже аз говоря такава важна беседа, казват: Теглете тази завеса малко, да не слънчасат. Иначе нямаше да ме разберете. Те имат доброто желание да разберете Словото и да го приложите. И тъй, какво ми казват те? Ето какво ми казват (ще кажете вие, духовете говорят на нашия учител!), ето какво говорят небесните жители, онези, които искат да ви направят добро: Каки им, че ние ще им окажем всичкото си съдействие, нека започнат работа, стига да приложат трите закона, и домовете им ще изправим, няма да остане нещо, което да не изправим, всичко ще оправим, но да приложат законите: Любов към Бога, Любов към близния и съвършенство.

Ще се учате, те ще ви учат. После казват: Този Дух, когато дойде, ще ви научи, дълго време ще ви учи и ще се научите. Тъй казват отгоре, ще имате всичкото им съдействие. А нашият Баща? – Ето какво ми казва Той: Когато те извършат всичко, аз ще ги благословя. – Те ще извършат, вие ще възприемете, а Аз ще ги благословя. И всичко ще тръгне. Това е Словото.

Беседа, държана на 11 юни 1922 г. на Витоша.

Ако пребъдете в Мене

Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдват във вас, каквото искате, ще просите, и ще ви бъде. (Ев. Йоан 15:7)

Често се пита: Защо трябва да се вземе стих от Писанието, за да се говори? То е безразлично: вземете някой политически оратор или говорител, и той ще вземе някой стих за благото на народа. За пример, може да говори върху намалението на данъците. Или някой друг говорител, може да вземе стих върху народното просвещение. Или някой лекар, ще вземе стих или някое изречение върху някоя болест, как се изследва тя. Някой техник ще вземе някой принцип за прилагане. Тъй щото всички хора все вземат по нещо, върху което трябва да говорят. Не мислете, че стихът съдържа туй, което говорителят говори. Не, то не се съдържа вътре в стиха. Аз ще ви попитам: Когато някоя жена изпреде всички нишки от една ока вълна, тия нишки вътре във вълната ли са? Принципиално – да, но тази жена може да изпреде повече или по-малко нишки, по-дебели или по-тънки, зависи от нейното изкуство, как ще опреде вълната. Понеже тия нишки тя може да ги направи както си иска, червенички, жълтички, питам: Тия краски вътре във вълната ли са? То са неща, които може после да се пригадат. Сега някой иска да ни опонира, че всичко, което говорим от Писанието, трябва да се съдържа само в Писанието. Някой казва: От Библията да се говори. Как се прави попара? Баща ти я прави по един начин, а майката същата попара я прави по друг начин: ще се надроби хляб, ще се тури сол, ще се полее с топла вода – един кат хляб, един кат сирене, хляб, сирене и т.н. Дойде баща ти, по същия начин ще направи попарата, дойде майката, пак по същия начин, дедото – и той по същия начин я прави. Но хлябът по същия начин ли трябва да се прави? Когато дойде да разискваме върху великата Истина, която съгражда човешкия живот, методите, по които можем да се изкажем, са безбройни. Даже като дойдем до религиозните отношения, много съвременни религии човечеството вече ги е надрасло, те са несъвместими с развитието на човешката душа, не отговарят на изискванията, в които човешкият ум и сърце се намират сега. Но сегашните религиозни хора мислят и искат да ни убедят, че формите на религията не търсят никакви изменения. Но това не е вярно: неизменяем в света е само един Бог, а всичко друго се мени. Тъй седи великата Истина. И който казва противното, той не разбира основния закон на битието. Да говорим Истината. Разбирам, когато някой казва, че не трябва да се изменят нещата. Но кога? Щом си беден, ти не можеш да измениш колибата си: не ти стига ума, не ти иде отръки, не знаеш как да я направиш, казваш: Не може да се живее в тази колиба. Защо? Защото си глупак, не ти стига ума. Но щом ти станеш силен, почнеш да печелиш, ще направиш голяма къща, ще туриш по-здрави греди, по-големи прозорци, ще реформираш старата колиба. Почне ли умът ти да расте, душата ти да се разширява, сърцето ти да се облагородява, и колибата казва: Господарят ми се е реформирал отвътре, затова и ние ще се реформираме отвън. От 2,000 години съвременната църква в какво се е реформирада? За пример: във веруто: Вярвам – казва – в Едина Бога. В кой Единен Бог? Какво трябва да разбираме под Единен Бог? – Вярвам в Единия Бог, Който гледа на всичките същества еднакво, без никаква разлика, както на мухата, така и на човека. Ще каже някой сега, че има противоречие. Да, противоречия съществуват само за ония индивиди, които не могат да мислят, а ония, които мислят, могат да примирят тия противоречия. Между един жълтъд в семка и самия жълтъд има голяма разлика. Ако аз почна да ви доказвам, че този жълтъд е равен на големия дъб, ще кажете: Да, равен е той, но само дайте му необходимите условия, той съдържа в себе си всичките възможности на развитие. И наистина, всичко е вътре в жълъда. Но помислете сега: ако ние дойдем до философията за смисъла на живота и запитаме защо Бог е създал растителното царство, ще ни отговорят някои: За да поддържа живота на млекопитаещите животни. Донякъде те са прави. А защо е създада твърдата почва? – За да поддържа живота на растенията. А защо е създада растенията? – За да поддържа живота на човека. Е, тогава, по аналогия: защо е създад целия космос? – За да поддържа живота на хората. Права ли е тази философия? Сега те са отвлечени въпроси за философите, а хората на обикновената философия ги разрешават малко по-другояче. Те казват тий: Да видим защо Господ е създад живота сега; туй каквото съм аз, туй тяло, което имам, този ум, ще останат хиляди и милиони години; годините, които са минали, ние не знаем, но туй, което сега носим; ние не се интересуваме за бъдещето, понеже и него не знаем, то е за малцината, за поетите, мистиците, ясновидците, които виждат напред работите, ние колкото виждаме, толкова и разсъждаваме; ние седим и разглеждаме как Господ е създад света, и знаем как го е създал. Цели теории има, какъв ще бъде животът в бъдеще, поетите го описват какъв трябва да бъде. Поетите знаят как Господ създаде живота и какъв ще бъде, но при все това нашият живот е аномален. Тогава защо да не изучим сегашния наш живот какъв трябва да бъде? Вие били ли сте на гости у някои българи, когато правят баница, тий хубава баница със сирене, та после полята с преварено мляко, та турена малко в пещта и зачервена с прясно,

хубаво масълце? От тази баница след като си похапнеш едно късче, второ, трето, четвърто, хапнеш си и стане ти тежко на корема, казваш: Преядох. Питам, защо си преял? Преял си от обич към хазяина на къщата, за неговия хатър си преял. Е, разбира се, ако аз бих ви дал едно угощение от такива баници, след като свърша своята беседа, всички ще бъдете весели, устите ви ще почнат да мляскат с вашата арфа, със струните и?, и от всичко туй ще се чува една музика в яденето, че даже онзи, комуто не се яде или стомахът му е развален, като гледа, поправя му се стомаха – при хора, които ядат. Сегашните лекари, за пример, казват: Туй да не яде, онова да не яде. Казвам: Всеки, който има развален стомах, прати го при 10 души със здрави стомаси, и той като слуша тази музика, ще оздравее. Турете болния да яде при здравия. Такъв е законът.

Христос казва: Ако думите Ми пребъдват във вас... Кои са тия думи? – Разумното в света. Кое е това разумно? Разумно е туй, което може всяко да измени нашите състояния. Туй разумното, което може да измени едно твое състояние в даден момент, да разшири ума ти, да роди една нова идея, да даде подтик на сърцето ти и на волята ти, туй, разумното, ние наричаме **Слово**. Туй определение е хубаво. Но ние, съвременните хора, имаме такива стари възгледи, отживели, и не искаме да се опростим с тях. И мислим, че човек е венец на създанието, че той е подобие на Бога. Всички мислим, че сме подобие на Бога. Направете вие един човек владика, и той ще мисли, че е като Господа. Някои хора не се издават. И светът страда от това, че всички си мислят, че са като Господа, ама не са като Господа. Ние имаме отживели възгледи. Разправят за знаменития генерал Вашингтон: един ден като преглеждал там, дето работили неговите войници, вижда един капрал, как заповядва на 10 души войници да вдигнат една греда сами. Той вдига пръчицата и командва, ругае, вика наоколо: Вие трябва да я вдигнете! Обаче те не могат да я вдигнат. Дохожда генералът, съблича дрехите си и облича прости дрехи, подлага си рамото и вдигат гредата. Тогава попитал капрала: Защо вие не помогнахте? – Аз съм капрал, не ми е позволено да вдигам. – А пък аз съм генерал Вашингтон! И сегашните вярващи, владици, попове, проповедници – да ме простят – все са капрали, командват навсякъде: Този крив, онът крив, а само аз съм прав. За какво е крив? Крив е за това ли, че гредата не се вдига? Или защото съм дошъл да туря рамото си и да вдигна гредата? Трябва да турим рамото си, за да се вдигне тази греда, която спъва съвременното човечество и нашия живот, да се махне тази живеница, то е първото нещо. И как мислите, като дойде Христос, какво ще направи?

Христос навсякъде сега туря Своето рамо и вдига тия греди на човечеството. Тия греди не са от материален характер. Има нещо, което тежи на човешкия ум, има нещо, което тежи на човешкото сърце, има нещо, което тежи на човешката душа. Всеки един от вас разбира тази горчива истина, защо да говорим за глупави работи? Но как ще се спаси човечеството? – Като се вдигне умствената греда на човека, като се вдигне неговата сърдечна греда, като се вдигне гредата на неговата душа и се постави на мястото и?. Сега някои от вас ще ми кажете: По-ясно да се говори. Но слушали ли сте вие някой фонограф, като се завърти, отначало прави едно съскане, че след време, като го слушаш, гласът започва да става по-ясен и по-ясен. Нещата могат да станат ясни само отблизо, а не отдалеч. За говоренето: Ако аз ви говоря от един или няколко километра разстояние, няма да се разбираме, но ако аз дойда на един, два или три метра разстояние от вас, можем да се разберем. Най-първо, ние трябва да бъдем близки, за да се разберем. Но ако стои един на 10 километра разстояние, и каже: Защо не ми говориш ясно, как ще говоря? Аз трябва да имам тръба, за да мога отдалеч да говоря, и пак няма да се разберем. И сега питат: Ти какво си? Какво съм, не важи. Когато ученикът постъпи в училището, учителят няма да го пита: Какъв си?, а – Разбиращ ли предмета, върху който говоря? Той може да е княжески син, даже може да е син на един цар, но ако в този син няма разбиране, за учителя много малко важи неговото произходжение. За учителя важи неговото вътрешно разбиране. И следователно ние сега седим и мислим от какво произхождение сме в света. Не, за нас важи как разбираме, как учит. Произходението е много добро, но ако аз дойда да говоря върху произходението, не всички деца, които се раждат от царска кръв, са царе или князе. Не всички деца, които се раждат от княжеска кръв, са князе, не всички деца, които се раждат от благородна кръв, са благородни. Не, не, има други закони, други условия, които определят това. Как тогава ще примирите тези два факта: в едно благородно семейство по някой път се раждат отлични вагабонти. Ако тази кръв е благородна, отде е попаднало това семе там? И много пъти в най-бедните семейства се раждат гении. То са – ние ги наричаме – случайности; и се учудваме. Не, това е великият вътрешен закон, който определя математически нещата. И ние като не разбираме този закон, като не разбираме Божието Слово, казваме: Тия неща са тъй или инак. Обаче за съвременните интелигентни

хора, които са отраснали, дошло е време да го разберат. Ние не искаме да влизаме в стълковение, да се борим, да изваждаме ножове, защото ако се борим, нищо няма да разрешим. Ако хората от едно общество са по-силни от ония на друго някое общество и ги набият, счупят им главите и краката, мислите ли, че ще напакостят на умовете на другите? Не, умовете им ще останат същите. Но има други по-силни и от тях, и те дойдат и ще има пак счупване на ръце, глави и крака.

И при това, когато съвременните хора проповядват и говорят, но най-първо, всеки един говорител, от каквато и категория и да е, дали говори върху религиозен или обществен въпрос, целта му трябва да е абсолютно безкористна, да няма никаква цел и да изкаже великата Истина тъй, както я разбира, за благото на своите близки. А сега онези, които питат, и онези, които говорят, всички са заинтересовани. Е, тогава, ако ние сме заинтересовани, как ще проповядваме Истината? Сега някои искат да ни обвинят, че това учение, което се проповядва, разваля народа. Не, не, да говорим Истината: онова, което разваля един народ, не произтича от самите говорители: те са израз на своя народ. Какъвто е народът, такива са и неговите говорители. Какъвто е народът, такива са и неговите духовници. Един народ създава своите хора, според степента на своето развитие. Той ги създава тъй, както в един кошер се създават пчелите, работници и царици. Тъй и народът създава своите хора, според както той иска.

Сега Христос казва: Ако Словото Ми пребъде във вас. В света има и други фактори. Не е само българският народ един фактор, не е само английският народ един фактор, не е само френският, американският народ един фактор, не са само те фактори, такива е имало и в миналото: египетският народ, например, и много други народи – и те са били фактори. Един народ – това е един магнит, материален магнит. Но когато магнитът привлича иглите към себе си, питам, силата в него ли е? Не, в туй желязо текат други токове. Един народ е силен, докато тази Божествена сила тече в неговата кръв. И днешните италианци са от произходението на римляните, но де е техният характер? Друго течеше в кръвта на тогавашните римляни и друго сега. Тогавашните бяха герои, а тези италианци са само сенки на геройството на римляните. Друга една сила има, която тече вътре в кръвта на един народ. И докато тази сила тече, всеки трябва да използва туй течение. Аз го наричам прилив. Във всеки един народ има прилив и отлив, тъй както в природата през март, събуждат се известни токове, има такива, които вървят под земята, и почват всички растения да растат, но само до 22-ри текущия месец юни и няколко дена по-нататък, след което растежът почва да спира. Спре ли се туй течение, спира се и всяко растене и всяко развитие. Сега, когато е време за култура и ние носим едно течение, има прилив, и днешните свещеници, например в България – българското духовенство, вместо да работи разумно, да използва туй благословение, което небето изпраща, иска да тури в изпълнение разни планове, за да ни спъне. Трябва да разберат, че с това сами себе си ще спънат. Туй течение може да се отбие, и тогава те ще останат на празно. Къде ще отиде? От България може да иде в Чехия, може да иде в Сърбия, може да иде в Русия и другаде. Туй течение може да се отбие, не мислете, че не може. Ако вие не го използвате, други ще го използват. Защото Писанието казва така: Словото ми няма да се върне при мен от да не принесе плода. Той е, който Бог праща в света. Сега някои се усъмнят и казват: Ние сме един избран народ, Господ ни е благословил. Да, Господ е решил да те благослови, ако си заслужил, но когато ти не искаш да използваш туй благословение, то ще те отмине. И знаете случая с двамата синове на Исака: Исав и Яков, че първородният трябваше да приеме благословението, обаче вторият го прие, защото беше по-хитър. Защо Исав не прие благословението? Защото ходеше да се занимава с ловджийство, да бие животни, а Яков какъв беше?

Съвременните религиозни, духовни хора трябва да почнат да мислят. Аз нямам нищо против тия форми, които съществуват. Те са изгубили онова вътрешно значение. Тия форми сега трябва да се изчистят и да се създадат нови форми в света. За пример, каква трябва да бъде нашата форма за милосърдието? Вие минавате покрай пътя, виждате един беден, сакат, слаб човек. Той ви се моли, вие вместо да му дадете едно петаче, разсъждавате, философствате: Велик е Господ, колко чудна е природата! А утре, като ви се счупи кракът, питате защо се счупил. Когато си счупят другите крака, то е в реда на нещата, а ако се счупят с хиляди крака за отечеството, хора измряха, питат: Тия, измрелите, като мъченици, подтикнаха ли този народ? Аз не казвам, че не са го подтикнали никак, но често даваме жертви не на място. И ние, съвременните хора, не сме се оправили още. Войните – това е жертва. Ние сме хора, които вярваме в една култура на жертви от хора. Вземете последната война: европейските народи принесоха в жертва повече от 25,000,000 хора. Имаше ли Господ нужда от тия жертви? Нямаше. И ние казваме, че едно време евреите принасяха само говеда, овце и

гълъбчета, а съвременните хора показваха, че те принасят в жертва на Бога и хора. Е, питам сега: При такава култура, дето се принасят хората в жертва, може ли да се говори за Любов? Нямам нищо, ако тази жертва бе дадена съзнателно, ако всички тия 25,000,000 бяха умрели съзнателно за човечеството, какво щяха да направят? Те биха тикнали човечеството 4,000 години напред, и ние щяхме да имаме една възвишена култура на земята. Ако тия 25,000,000 биха се пожертввали съзнателно, биха пожертввали имота си, живота си, всичко за тая цел, можеше да има смисъл. Но всичките те умряха, без да подтикнат човечеството много напред. Те едва го подтикнаха само на 100 години напред. Ето един метод, който е краен! Такава грамадна енергия на 25,000,000 хора да се иждиви за нищо и никакво! И сега тия хора, вместо да съзнаят своите погрешки, търсят кой е виновен. Аз казвам, тия хора се пожертваха, без да се постигне онази велика цел, която се изисква. И Христос, Който иде на земята, казва: Не е този пътят, по който може да се угоди на Бога, а всеки човек съзнателно, без насилие, трябва сам да принесе живота си в жертва благоугодна Богу, без да го заставят насила. Това не е жертва. Прочее, аз не съм против жертвата, аз съм за жертвата, но нека всеки сам себе си доброволно да се принесе в жертва.

И казва Христос: Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене. Какво ще стане? Ще се изяви тогава Любовта, т.е. първото качество на Духа. А в какво седи тази Любов? Сега всички говорим за Любов, нали? В човешката и Божията Любов има две качества различни. И те са следните: по човешки: този, който те обича, ще ти даде, най-първо, един хубав обяд, ще те облече с много хубави дрехи, ще ти даде и най-хубавото вино, но втория път, третия, четвъртия и колкото повече минава, той ще почне да намалява, докато най-после дойде обикновеното. Тази е любовта: ще започне на ден с по стотина целувки, а след 10 години няма да има никакви целувки. Ще започне с хубави думи и излияния, поетически изречения, ще цитира еди-кой си философ или поет, а след 10 години обаче тия изречения ще изчезнат. И заместо целувки, тогава ще има най-груби думи, които аз сега не искам да цитирам. Обаче в Божествената Любов процесът е обратен. Там започват с най-малкото. Как? Ще намериш един беден човек, а ти си работил целият ден, спечелил си 5 лева, и ще му кажеш: Братко, седни, заповядай, както знаеш, този хлебец съм намерил, ето и солница, двама сладко ще ядем; ще ме извиниш, толкова сега имам, а в бъдеще, Господ е добър, повече ще спечеля и повече ще има. Ще седнете и сладко ще си говорите, само със солница и хлебец. Пуйки няма, 6-годишно винце няма, а, може би, само топла водица. У този човек има Любов. Но той забогатява повече, спечелва повече, в него сърцето се разтваря, неговата трапеза става по-богата и, най-после, ще ви даде един царски обяд. Сетне: В Божията Любов няма такива промени, както в човешката.

В човешката любов всякога ще наблюдавате разлика между двама души. Ти обичаш някого, а той ще те гледа, правиши ли ти разлика. Е, хубаво, като седнете на моята трапеза, аз мога да ви сипя супа по една отмерена лъжица в паницата. Но онзи човек е голям, може да изяде две лъжици, ти пък си малък, една ти стига. Ако ти съдиш по това за моята любов и кажеш: Той не ме обича, защото ми сипа само една лъжица, а на онзи – две, това е грешка. Ако аз бих ти сипал две лъжици, можеш ли да ги изядеш? Не можеш. И защо ти са тогава, като не можеш? Следователно това не е в реда на нещата. А Любовта се състои в това, което в даден момент ти можеш да възприемеш, да асимилираш и приложиш.

Сега Христос казва: Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, каквото попросите, ще ви бъде. Е, кой от вас не се е молил и не е просил, колко хиляди молитви вие сте изпратили досега на Господа, в църквите, и всеки ден правите същото, като казвате: Господи, искам, искам! И Давидовите псалми, досега милиони, милиони пъти сте прочели. Не е лошо, добро е всичко това, но еднообразните неща хипнотизират, а разнообразните неща оживяват, карат хората да мислят. Съвременният религиозен живот е еднообразен. Жivotът на чиновниците е еднообразен. Вземете всички чиновници, които са заставени да работят. Чиновникът е уморен, като излезе, иска да си почине от еднообразния живот. Туй еднообразие е убило умовете на хората, те за нищо не са способни. И следователно най-първо ние трябва да се освободим от еднообразието в живота. И в дома, и там мъжът е еднообразен, синът е еднообразен, Е, Марийке, какво ще сготвиш днес? – Е, боб ще сготвя. – А утре? – Леша, супа, това ще готвя цяла седмица. 10, 15 яденета в цялата година и 10 години като му готови все тъй еднообразно, вече Марийка не е същата. Тя е била най-голямата красавица, но в тази кухня какво е научила? – Изгубила си красотата. Тя казва: Аз знам да готвя боб. После гледам, че плаче. Защо плачеш? – Е, моят възлюблен – пак плаче, – наготових му боб. Нейният възлюблен я кара да плаче, но и възлюблената, и тя, като дете, плаче. Гледаш я, текат четири реда

сълзи. Тя плаче, но и той плаче: Ах, тя иска за Великден костюм, какво да се прави, пък шапка, трябват 2–3,000 лева, оттук, оттам трябва да се вземе. – Ех – казва тя, – да се върне той вкъщи и костюм да няма... И тогава ние мислим, че сме хора християни. Аз не говоря за езичниците, говоря за туй, което става в България. Същото става и в Англия, туй са факти, навсякъде стават. И сега седим ние, при този живот, и казваме: Как ще се поправи света? Как ли? Първия ден ще готви мъжът, а втория ще готви жената, третия ден ще готви синът, четвъртия ден – дъщерята. После пак ще се редуват: жената, мъжът и т.н. Тъй. Трябва да се освободим от еднообразието. После вземете турците: Защо те не могат да мислят? Защото обичат еднообразието: турчинът 3 пъти ще се вземе да си измие ръцете хубаво. То е отлично. Мохамед е учил така, той обичаше чистотата: 5 пъти на ден турчинът трябва да се мие. Е, туй е еднообразие, измиеш се веднъж, дваж и четеш същите молитви. И турчинът, като му стане това един навик, хипнотизира се и казва: Моята къща е 7 ката нагоре и 7 ката надолу, да става каквото ще. Сега да дойдем и до най-видните културни хора, до политиците, и те говорят за любимия народ, за брашнения чувал. Оплакват народа си, защото бил обеднял. Но аз казвам: Ако тия български министри биха отишли да орат земята – всеки един български министър да оре на нивата, по 2 часа на ден, или да копае на лозето по 2 часа и тогава да иде в министерството да разглежда делата, не щеше ли да бъде по-добре? И един владика, преди да разгледа едно дело за развод, най-първо да иде да покопае. Всички трябва да копаят, и аз ще копая. Туй трябва да ни бъде едно правило. Когато ние почнем да копаем и да работим, тъй както Господ е създал света, ние ще поумнеем, защото ще влезем във връзка със земята и ще почувствувае страданията, които сме причинили на хиляди същества в нея. А сега нашите крака са обути с обуща и казваме: Лицето му почерняло, той е дявол, очите му са хълтнали, побеляла му главата, а онзи е благороден човек, защото е беличък, очите му весели. Но аз те питам: Ако ти си една жена, ще се смееш ли, когато раждаш? Не! Разбира се, ще отпадне твоето лице и очите ти ще хълтнат. И ако аз питам тази жена защо отпадна, ще каже: Ти раждал ли си? И сега ние ублажаваме тия хора, които не раждат. Хубаво, и против това нямам, но ще дойде време и те да раждат. Белият цвят трябва да се измени, да даде плод в природата. Има закон, че може да цъфтят тия дървета, пчелите може да берат мед, но ако тия цветя не завържат, какво ни ползва това? Питам: Ако туй Божествено Слово, което иде сега от толкова хиляди години в света – от 2,000 години, – не се възприеме, какво ще спечелите? И вие, българите, от колко години сте християни? Аз изчислявам по закона на вероятностите и намирам, че 100 милиарда пъти те са споменали името Христово, откакто са приели християнството. Според моето изчисление, толков излиза. И какво са спечелили българите от Христа? Ще кажат: Христос ни даде малко земица. Да, Христос можеше да ви даде нещо повече: да се помене Христовото име 100 милиарда пъти и да има такъв малък резултат! Това е една крива метода на изговаряне на това име. И тогава питат: Кой е Христос? Аз нямам нищо против, повикайте който и да е български владика да произнесе името Христово и да видим резултата. Да го произнесе както и да е, за мен е безразлично, стига това да произведе резултат. Всяко едно име има сила, смисъл в себе си, има и резултат. **Туй име, което трябва да се произнесе, е Любов.** Ще бъде безполезно в бъдеще да лъжем когото и да е, трябва да слезем от троновете си и да отидем с една мотика да копаем на лозето, да вземем ралото и коня и да отидем да орем на нивата. Това значи да слезем до положението на бедните хора и да покажем как трябва да се работи. – Тъй, както бащата и майката постъпват, а не като децата. Тъй трябва да постъпят разумните хора. Бащата и майката не карат най-първо децата да работят, но те започват. По закон няма да любим. Няма закон за Любовта. Аз не ви критикувам и не ви казвам как да се любите: ако имате Любов, то е заради вас. Ако ме запитате тъй: Моята любов права ли е?, аз не мога да ви кажа, но в даден момент аз зная дали любя или не. Но няма момент в моя живот, когато да не зная права ли е постъпката ми или не. Или за едно разположение, което имам, право ли е или не. Абсолютно зная: обичам ли или не, и в каква степен и какви резултати ще даде тази любов. Съзнанието ми показва каква е любовта ми. Зная го това, за себе си го зная. И ако вие ме попитате каква е моята любов, ще кажа: Братко, да идем тогава и двама при Любовта, да влезем в нейната пещ и ако и двама еднакво издържим, тогава еднакво любим, а ако ти като се нагорещиш, излезеш из пещта, значи любовта ти е малка. Вземете някой съвременен човек, като му говорите за Христовото учение, той казва, че то е малко прекалено, ние имаме жена, деца, той, религиозният живот, е за стари години, а сега ние да си поживеем. Но Любовта не говори така. Без тази Любов, ако вие трябва да раждате, деца, синове и дъщери, как ще ги родите? Ако ги родите без Любов, ще бъдат едни, а ако ги родите с Любов, ще бъдат други синове. Любовта е, която ще определи качеството, стремежите,

благородството на вашите синове. Мъдростта е, която ще даде формите им, ще развие техните способности, а Истината е, която ще даде методите, как да работят. Сега религиозните хора казват, че една майка ражда по Любов. Е, по Любов като ражда, тя няма да се мъчи три дена, а ще ражда без мъки: с мъки раждат само грешните хора. Имаш едно лошо желание, искаш да си отмъстиш, ред години го носиш в сърцето си, лицето ти ще стане черно, защото зло носиш в себе си, но един ден все ще извършиш туй престъпление: ти си родил туй желание, ти си родил едно дете, то е една форма, която живее в невидимия свят, един престъпник, създаден в духовния свят, и този престъпник ще се роди на земята.

И казва Христос: Ако вие пребъдвате в Мен и думите Ми пребъдват във вас, каквото искате, ще ви бъде. Кое ще бъде? – Ние ще знаем как да преобразим сегашния наш живот. Аз трябва да преобразя своя вътрешен живот, това е заради мене. И забелязвам едно нещо, като ходя между хората, че в тях всеки е съсредоточил ума си в другите. Гледа, че този е богат, а той няма нищо. Не, всеки от нас трябва да обърне ума си на своето лозе, всеки трябва да копае своето лозе. И ако думите Ми – казва Христос – пребъдват във вас, този закон на Любовта ние можем да го приложим на опит. Сега как ще го приложи? За Любовта има закони във физическия свят, ще я приложим тъй, както прилагаме светлината. Има стъкла и през тях знаят как да пращат светлината, да я прокарват. И в бъдеще майките ще знаят как да прокарват лъчите на Любовта. Тия лъчи излизат от човешките очи. Ти трябва да видиш какви са лъчите, които излизат от очите на оня човек, който те люби. Някой път от човешките очи излизат червени лъчи, някой път излизат портокалени, зелени, сини, жълти лъчи, някой път излизат бели лъчи и даже черни. Тия лъчи, които излизат от човешките очи навън, от човешката душа, упражняват разни влияния. Сега вие мислите, че наближава обяд и от всинца ви излизат от очите ви лъчи. А тия лъчи са отвън, от други същества около вас, те ви ги пращат, но вие не ги виждате. Вие се влияете и като се върнете в дома си, някои ще бъдат разположени, а други не. Някой ще каже: Аз много добре разбрах беседата, а друг ще каже: Имаше един господин, той ми препятстваше със своите влияния. Е, какво е неговото влияние? Неговото влияние е, че този човек не е разbral Любовта. Сега, в тази беседа, аз ни най-малко не искам да се нахвърлям върху свещениците, но казвам една велика Истина, че в съвременната еволюция е настанал един период, в който човешките умове и човешките тела ще почнат да се разслабват. Тази неврастения, която съществува в цяла Европа, е едно разслабване на бялата раса. И те трябва да вземат мерки, в какво? Техният egoизъм е станал толкова силен, че разслабва нервната система, всеки един е тъй погълнат с разни материалистични мисли – нашите умове са пълни само с мисли за къщи и пари. В нас няма нищо благородно. И свещениците служат само за пари, а не за името Христово. Аз ще ви приведа един пример, но ще ме извините, то е за добро. Дойде при мен една госпожа и ми казва: Аз съм възмутена! – От какво? – Искам да ти кажа, изнеси го някой път. Отивам на църква с всичкото желание да се моля на Бога. Разбира се, свещеникът ми поднася дискоса, изваждам една златна монета, турям я, но се отдалечавам и се моля; гледам пред свещеника, натрупали се много пари – туй бе преди войната, при започването на войната. По едно време свещеникът отделя петолевките и двулевките, поглежда и ги туря в джоба си, а грошчетата и еднолевчетата ги оставя и ги занася на своя другар, туй стана в една от софийските църкви. Е, питам: Как ще служи този свещеник на Бога? Не го обвинявам: той за пари служи на Бога. Ама в това време ако той свещеник промърми една молитва, той не мисли за Бога, а колко пари ще му дадат. Утре един свещеник погребва, той мисли само колко пари ще му дадат. Всичко е за пари, и свещениците говорят, че имали морал. Де е тук моралът? Де е тук православието, де е благочестието? Ама на тия свещеници трябват пари, трябва да живеят. Щом е така, свещеникът трябва да остави онзи, който се венчава, да даде колкото обича, да му каже: Колкото обичаш – дай. Туй е благородство. Не е в мой интерес аз да им казвам, за мен е по-добре да ги оставя да си чупят главите, а не да ги поправям, защото като ги поправям, те ще се коригират, ще се покажат праведни и ще скрият греховете си. Не, не, ние искаме грехът съвършено да се изличи. Аз искам, когато срещна български свещеник, да е безкористен и да свети лицето му. И владиката да бъде такъв, и само тогава аз бих му подал ръката си. Сега казват, с коя власт говоря. Аз им говоря Истината и тази Истина един ден ще дойде да заговори, няма да се мине много време. И казва Христос: Ако аз мълъкна да говоря, тия камъни ще проговорят. Ако аз мълъкна – целият български народ ще проговори, и най-заспалите българи ще проговорят, не само българският народ ще проговори, но и говедата им ще проговорят, всичките им говеда ще проговорят. Вие, които ме слушате, ще схванете тази велика Истина, тя ще проникне във вас. Ние сме хора разумни и трябва да

отворим сърцата си и умовете си, да говорим Истината. Срамота е за нас да лъжем. В очите ме лъжат, говорят неща, които ме отвращават. И такова безобразие от лъжи аз не съм виждал. Ще дойде някой учен българин, някой политикан, да ме изпитва. Е, господине, казвам, какви Истината наяве, няма какво да ме изпитваш. Ако е за изпитване, аз знам твоето минало и какво искаш, знам, и онези, които са те проводили, и тях знам, и какво мислят, знам: аз искам да говорим Истината направо. Ако виждате нещо лошо в мен, ако туй, което е в моята стая, ти мислиш, че то е много зарад мен, половината може да го разделя с тебе. И цялата си стая мога да ти я отстъпя. Всички трябва да говорим Истината, разбирате ли? И няма по-отвратително нещо от това, един религиозен, духовен човек, да говори лъжа и после да се извинява, че бил нервозен човек. На ония, които дойдат при мене, казвам: Кажи какво искаш, но ако мислиш, че един ден аз ще използвам туй, не ми го казвай. Каква нужда имам да нося твоите грехове? Не, мен ще ме ползват само твоите добродетели, мен ще ме ползва само Любовта, която е в тях. Ни най-малко не любопитствам да знам погрешките им, нито злорадствам, а само съжалявам в душата си, че тия български владици от 20 години не можаха да разберат Христа. Не мен да разберат, не, не, а Христа в себе си да разберат – да не лъжат. Ще каже някой владика: Аз съм Го разбрали, но не мога да копая. Не, да идем да покопаем на лозето, и двамата да вземем оралата, да впрегнем воловете и да изорем нивата. Че ти владика ли се роди, та да можеш да проповядваш, а да не можеш да копаеш? Ти поп ли се роди, за да можеш да служиш в църква, а да не можеш да ореш и да копаеш? В света има само един владика, само един поп, и само него аз признавам – Той е Господ. Понякога някои ми казват: Ти си свят човек. Казвам: Свят в какво? Свят е само онзи, който люби, не люби ли, никаква святост няма. Какъв свят човек или отче святи? Ако ти не можеш да любиш брата си, никаква светлина няма у тебе, ти си свят, без да можеш да дадеш светлина на хората. Да жертваш себе си, разбирам, а да си свят и необикновен човек, не. Необикновен е само Бог, а ние всички сме обикновени хора. В тази форма, в която сме турени, ние сме обикновени, и от нас се изисква дълго време, за да се изменим. И Христос минаваше за Син Божи, но като го набиха, носеше си кръста и Господ казва: Я сега, като си Мой Син, Който всичко може и изцерява, носи си кръста. Можеше ли Той да го отмакне? Можеше. Е, как мислите вие, Христос носил ли е кръста? Две теории има: един казват, че го е носил, а други казват, че не го е носил. Как мислите вие?

Главното сега е, да останат тия мисли у вас, необходимо е Истината да се загнезди в сърцата ви. Да любим Истината с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Това е първото нещо, което е необходимо за българите, без разлика, от най-големия до най-малкия. Второто нещо: Българинът трябва да обича светлината, абсолютната светлина за ума, и да я желае с всичката си душа и с всичката си сила. После третото нещо: Българинът трябва да обича чистотата на сърцето си и да я желае с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Ако можем да приложим тия три неща в България, вътре в една година ще има една съвършено нова култура – в една година българите ще отидат 1,000 години напред. И не само това, но в 10 години черепът на българина ще се измени. И неговото лице няма да бъде като сега, ще придобие много правилен профил, правилен нос, ушите му ще се изменят, цялото му лице ще се измени, цялото му тяло, и европейците ще дойдат да видят новия тип на българина, който само при Истината, светлината и чистотата може да има. А при сегашното разбиране на българина ще имаме сегашния тип, за който европейците се произнасят както знаете.

Ако думите ми – казва Христос – пребъдват във вас... Но кой Христос? Не думите на Христа преди 2,000 години, а на Христа, Който сега ви говори. Мислите ли, че ако беше се изправил сега Христос пред вас, другояче щеше да говори? Той е казал: Думите, които аз ви говоря, не са мои. И аз ви казвам същото. Тогава каква разлика има? И казвам: Думите, които аз ви говоря, не са мои, те идат от един велик източник и аз ви ги казвам. Ако ги приемете, ще ги опитате, че тези думи са верни и истинни. Не са мои, не грешете душата си. Не мислете, че съм някой голям човек. Не, не, едно нещо аз мисля: Аз знам, че Бог е Любов: аз знам, че Бог е Мъдрост, и тази Мъдрост не е такава, каквато учените мислят; аз знам, че Бог е Истина, и тази Истина е малко другояче, отколкото хората я знаят; аз знам, че Бог е Правда, и тази Правда е друга; аз знам, че Бог е Добротел, и тази Добротел е друга.

И сега моите думи какво ще произведат във вас? Вие ще седнете и ще кажете тъй: Какво иска да ни каже нашият учител? Аз искам да ви кажа: Трябва коренно да се измените и да станете нови хора, хора на истината, без лъжа, без никаква лъжа! Не да казвате: Малко бяла лъжа, не! Без никаква

лъжа! Че може да лъжете, то е друг въпрос, то е една слабост. Аз го считам слабост, но на здравия човек не се позволява да лъже. Аз вземам тъй: на болните хора се позволява да правят неща незаконни, но на здравия човек не се позволява, той трябва да разсъждава правилно. И сега ние сме се събрали тук, в името на Божията Любов, събрали сме се в тази Любов, и какво мога аз да направя за вас, какво можете вие да направите заради мене? Вие заради мене много можете да направите. У българите въобще, когато някого ценят, всички носят ризи подарък. Ако аз изцеля 100 души и ми донесат 100 ризи, де ще имам време да ги нося? И у българите има закон: като изцериш някого, той ще ти даде нещо и трябва да го приемеш. Представете си, че излекувам хиляди души и ми дадат хиляди ризи, ще видите цял съндък ризи и ще кажете: Този човек трябва да е много богат, само толкова ризи! А пък аз ще кажа: Ще лекувам, а вие ще давате тия ризи на бедните, моите братя, които нямат, и считайте, че те за мен ще ги носят. А сега, като излекувам някого, най-напред ще ме повикат на гости и всички, най-първо, ще научат с какво се храни учителят. Тиквички пържени не употребявам, сирене не употребявам и такива деликатеси, плодове, не, не, на вашия учител малко ряпа стъргана с малко оцет и зехтин, малко хляб и нищо повече. И ще се свърши въпросът. Не е въпросът до ядене, а до Любовта. И най-пищната храна можете да имате, но ако нямате Любов, нищо не се ползвате. Когато седнем и имаме Любов, ще ядем сладко, ще се разбираме, макар да е и само бобец. С Любов ли е, то е най-красивото, нямаме ли Любов, това ядене е ненужно за мене. Сега аз изисквам от вас, които ме слушате, едно нещо. Знаете ли какво искам? Много малко искам. То е като онзи български лихварин: на едного дал пари назаем и му казва: Няма да плаща лихва, а само на гроша по една пара всеки ден. И онзи, като не знаел да смята, казал: Хубаво, по една пара. И аз ще ви кажа като онзи: По една пара на ден.

Спрете се, като се върнете у дома, и си кажете тъй: Ние употребили ли сме досега Любовта? Прегледайте вашия живот: служили ли сте един ден на Бога тъй, че да сте извършили волята Божия, както Той иска? Претърсете и намерете един красив ден в живота си, да сте го употребили тъй, както Той иска. Пред вас, пред себе си изповядайте се чистосърдечно и искрено, повдигнете си мислите и кажете: Има ли един красив ден в моя живот, в който аз съм служил тъй, както Божията Любов изисква? Какъв важен въпрос е този! Туй искам от вас. Можете ли да го направите? Като се върнете всинца, които ме слушате, още тази вечер го направете, не утре, а тази вечер. И аз мисля сам да го направя. И туй преглеждане ще ми бъде най-приятното, защото ще зная, че вие разглеждате един от най-важните въпроси. Пък и аз с вас ще застана и ще кажа: В моя живот има ли един красив ден, в който съм постъпил тъй, както Божията Любов изисква? И аз ще постъпя със себе си с онази строга мярка на тази велика Божия Любов. Служил ли съм аз тъй безкористно с всичкото си сърце, с всички си ум, с всичката си душа и с всичката си сила тъй, както този велик Господ изисква?

Нека тази вечер ние да отправим умовете си, сърцата си и душите си към Бога, да произведем една велика вълна в света, да почувства Господ, че ние искрено Го търсим. И когато почувства това, Той ще ни отговори. И тогава ще чуете онзи, тихия глас, и като го чуете, ще имате един от най- приятните моменти, който никога сте преживели!

Беседа държана на 18 юни 1922 г. в София.

Гладуват и жадуват

Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата, защото те ще се наситят. (Ев. Матей 5:6)

Силни думи в стиха са: Които жадуват и гладуват. Това са силни думи, които изразяват силно желание. Защото само оня, който е гладен или жаден, разбира какво нещо е глад и жажда. Следователно Христос употребява тия две думи, които имат смисъл, а не са двусмислени. Значи, за да разбере човек Правдата, трябва да гладува и жадува, трябва да е гладен и жаден, тъй като хлябът може да се оцени само от гладния и водата от жадния. Да се оцени, т.е. да се използва. Сега може да се направят много разсъждения, да се отвличаме какво нещо е Правда, какво нещо е глад, обаче ние ще вземем в прям смисъл, тъй като гладът го чувстваме всеки ден.

Блажени – казва Христос, – които гладуват и жадуват, за какво? – За Правдата. Виждали ли сте вие тия лястовички, които цял ден слизат и се качват, какво хубаво упражнение правят из въздуха? И всичко туй е обосновано на онзи вътрешен глад. Този глад прави всички тия извивания. Кажете: Какво кара онази птичка да се разхожда? То е гладът, който я заставя да се разхожда, това е

една необходимост. Мнозина културни хора имат едно криво понятие за развиващото на човешката душа. Всички хора търсят лесния път. Даже преди войната бяха дошли до мисълта, че един ден химията ще измисли такива малки пилюлчета, та без много работа, без оране, да се хранят хората. Такива пилюлчета няма и не може да има. Може, но кога? Когато хората достигнат състоянието на ангелите. Изиска се за това една възвишена култура, а не при сегашната култура.

Сега Христос засяга един основен въпрос – за Правдата. Той е въпрос на човешката интелигентност. Правда може да съществува само там, дето има възвишена интелигентност, като вземем думата интелигентност в много широк смисъл – дето има Мъдрост и истинско знание. Ние не трябва да се заблуждаваме, че имаме знания. Ще оставим и ония афекции, които се зараждат в ума ни, че защо трябало да бъдем интелигентни, в даден случай сме много интелигентни, а в друг случай не. Аз говоря за онази интелигентност, която владее всичките човешки емоции, и при каквото условия и да е човек, той всяко пази равновесие. Туй е по отношение на целокупния живот, както се проявява. Блажени, кои? Блажен е само онзи, който е умен. Само умният човек може да бъде блажен, който може да се наслаждава от музика, който има музикален дух; който може да се наслаждава от художество, от изкуство – онзи, който има тия чувства. Сега твърдят, че всички хора имат еднакви дарби, но нямат еднакво обработени дарби. И когато говорим за Любовта, вие еднакво не схващате Любовта, понеже чувствата на Любовта, на всинца ви не са еднакво развити.

Едно време огънят се влюбил в леда и казал: Понеже много ми е жежко, искам по някой път да ме разхлаждаш. Обаче един ден, когато огънят стопил леда, той изгаснал. И казал: Аз искам да ме разхлаждаш, а ти ме изгаси. Сега по някой път и вие искате, като огъня, разтуха и разхлада в живота, но като се стопи вашият лед и загаси огъня, какво ще стане? Представете си, че душата е реално същество. Вие сте интелигентен, умен човек, основавате живота си върху лед, и съграждате една къща на леда. Ето колко здрав, як е този лед. Вие съграждате един отличен палат. Обаче иде слънцето, разтопява леда, разрушава вашата основа и целият палат се превръща на вода. И вие виждате, че иде цял катаклизъм, но как да се избавите от нещастието? Направяте си лодка и казвате: Слава Богу, избавихме се от катастрофата на леда, във водата можем да живеем. Но представете си, че водата се изпарява и вие оставате пак без основа. Питате: Какво трябва да правим? Но щом стане тази вода на пари, трябва да си направите крила. Следователно всеки един от вас трябва да се научи да минава от едно състояние в друго: от състоянието на леда в основа на водата и да влезе в състоянието на парата, за да може и в нея еднакво да функционира. А туй е, което съвременните хора наричат: Да се приспособиш към условията на живота.

Блажени, които гладуват и жадуват. Ние гладът и жаждата не можем да унищожим: те са една необходимост, един подтик вътрешен, абсолютно правилен. Човек, който иска да знае дали е здрав или не, ще познае от това: докато чувства глад и жажда в себе си, той всяко е здрав. Изгуби ли глада и жаждата, туй състояние е болезнено. Докато в човека има глад и жажда за Правда, това е едно нормално състояние на душата, това показва, че е здрав. Стане ли човек индифирентен, каже ли: Безразлично е за мене, това е едно болезнено състояние. Другото положение: дотогава, докато съществува тази жажда, да се интересувате за душите на хората, да се запознаете с тях, във вас има истинско разбиране на живота, има живот. А когато кажете: Мен много малко ме интересуват хората, питам тогава: Щом много малко ви интересуват хората, тогава за какво ще се интересувате?

Същото е и в окултизма. Ако кажете: Мене много малко ме интересува целия човек, щом престанат да живеят всичките отделни части на тялото му. Е, хубаво, ако всичките отделни части престанат да живеят, къде е тогава животът? Помислете, че малкото пръстче каже: Мен не ме интересуват другите неща. Не, не, ще го интересуват. Философията на живота е да знаете да се интересувате от хората, да знаете техните отношения към вас какви са, и вашите отношения към тях какви са.

Сега казва Христос: Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата. Върху тия стихове има написани цели томове, томове с богословски тълкувания, и аз ублажавам ония хора, които са писали, защото има какво да четат хората за блаженствата на гладуващите и жадуващите за Правдата. И всеки един вестник все за правда пише: Правда!, Правда! – но в съвременните хора още няма глад и жад за тази Правда. Да гладуваш и жадуваш за нея, това значи да я приложиш в себе си. Сядали ли сте вие някой път да си дадете един отчет, да помислите какво представлявате вие като човек? Вие се оглеждате в огледалото, очите ви са сини, казвате: Ясни ми са очите, сини. Хубаво, веждите, черни, косата, докато сте млад, черна, ще мислите, че сте нещо, нали? Туй като млад, но на 45 години, на

зряла възраст, имате една промяна, а на 90 години имате друга промяна. Тогава вече тялото ви не е нова стройно тяло, но е станало като една въпросителна, и се чудите защо гръбнакът на человека се изменя. Но вънка вие, като една интелигентност, като една душа, какво представлявате само по себе си? Може ли вие да си съставите една ясна представа, можете ли да живеете вънка от тялото? Представете си, че сте излезли от тялото си. Имали ли сте туй положение? Говорите сега, че има един невидим свят, това-нова, не да оставим далечните работи. Кой от вас е имал тази малка опитност, да излезе из тялото си? Ние, като излезе един човек от тялото, казваме, че е умрял, а като влезе някой в тялото, казваме, че е оживял. Това е изопачение: излизането наричаме смърт, а влизането – живот. Но ще ви се види чудно ако кажа, че излизането е живот, а влизането е смърт. Защото като излезеш от къщата, отиваш да работиш, да припечелиш нещо, а като влезеш в нея, отиваш да ядеш. И съвременните хора казват, щом влезе човек вкъщи: Дайте кокошка, хляб. Той всичко унищожава, причинява навсякъде смърт. Неправилното излизане от тялото причинява смърт, и неправилното влизане в тялото пак причинява смърт. Правилното излизане от тялото причинява живот и правилното влизане в тялото причинява живот. Тъй седи въпросът. Ако сега вие, съвременните хора, тъй както сте, бихме ви извадили душите, да влезете в духовния свят, т.е. да извадим вашата душа или астралното тяло или духовното тяло, за да влезете в духовния свят, вие щяхте да забележите от цялото пространство проточени нишки. Това са милиони нишки. И ще видите, че цялото пространство е прекръстосано само с тия нишки, ще намерите една обвита мрежа и всичкото изкуство на науката седи да знаеш как да функционираш из тия нишки, да се отплетеш от тях. И ако не си умен, тия нишки се заплитат една с друга и някой път трябват 10–20 години, докато се оправят. И хората казват: Оплели му се работите. А ние казваме: Заплели му се нишките. Някоя вечер излезе, заплете му се някоя нишка и щом се завърне, на втория ден търси този господин да се разправи с него, някой път по приятелски начин, а някой път да се кара. Все дири как да се отплете, било по добър, било по лош начин. И в сегашния живот хората трябва да заспят, за да се поправят. И, действително, трябва да дойде Христос на земята, да приспи хората, да каже тъй: Всички да заспят, както при една хирургическа операция. Той иде сега да разплете всичките нишки, в които са се заплели и ученици, и свещеници, и владици, съдии, учители, бащи и майки, на всичките нишките им са така заплетени, че ние не знаем кой път да хванем.

И казва Христос: Блажени, които гладуват и жадуват за тази Божествена Правда, която трябва да дойде, да разплете тия нишки. Сега, как са заплетени нишките? Онези от учениците, които започват да учат по музика, учителят казва да турят само кордите. А ученикът, който не разбира кордите, вземе, че ги размести, тънката корда турне на мястото на басовата корда, размести ги и не върви. И той ги гласи, но не може. Казвам: Всяка корда трябва да се постави на нейното място. А за да се намести там, ще повикаш един учител, да ти каже коя корда на кое място трябва да се тури. И тия цигулки си имат мерки, един инструмент, дето всяка една жица се туря според мярката. И според мярката постепенно ще бъдат наредени по дебелината им. Щом се нагласи цигулката, тя може да свири правилно.

Сега, за да разберете тия Христови думи, вие трябва да нагласите своя мозък, т.е. най-първо, своята глава, и на всичко, каквото има в главата, трябва да направим един силен ремонт. На всички съвременни хора трябва ремонт от първа степен. Някой казва: Да си ремонтирам къщата. Казвам: Най-напред главата си трябва да ремонтираш. Второ, ще ремонтираш сърцето. Защо? Понеже грехът е достигнал и до човешкото сърце. Грехът е проникнал и в човешкия ум, и в човешкото сърце. В душата още не е проникнал, и в духът не е проникнал. Всичката поквара съществува само в сърцата и умовете. Има нещо чуждо, което е проникнало в сърцето, има нещо чуждо, което е проникнало и в умовете ни. И следователно тия чужди елементи са, които развращават умовете ни и сърцата ни. И как ще си обясните едно положение, един факт: обикнали си някого – това е един прост психологически факт, – а след малко го намразваш. Защо? Защо си го обикнали и защо ще го мразиш? Ще кажеш: Той ми направи едно добро, обикнах го; направи ми едно зло, намразих го. Но ти уверен ли си, че той ти е направил едно добро, и затова го обикна? Имаш ли един факт, че ти е направил добро? И после, ти уверен ли си, че той ти е направил едно зло, факт имаш ли? Да констатираме факта, а не само привидно нещата да бъдат добри или лоши. Туй, което той е направил, добро ли е и в какво седи доброто? Сега поне ние трябва философски, разумно да разпределим. Има радост физическа, има радост духовна; има скръб физическа, има скръб духовна. Стимулите, причините не са едни и същи. Подаряват ти една къща, ти се радваш, скачаш, имаш един физически стимул,

гледаш къщата. Но утре някой ти запали къщата, дойде ти скръб. Ти казваш: Голяма е скръбта ми! Скръбта ти не е много голяма: щом ти направят нова къща, – скръб няма. Обаче има радост, която е причинена от съвсем друг стимул. Затварят те в затвора, скърбиш, пущат те вън, радваши се. Но допуснете сега следното: човек иска да бъде в полза на своите близни, но един ден хващат го, обвиняват го, турят го в затвора, обаче той се радва, вижда условия, че може да работи за Бога, да проповядва в затвора – той изгубва честта си, но той се радва – и може в 2–3 години да реформира целия затвор. Пускат го от затвора, той върви и скърби. Как ще си обясните тия противоположности! Едни хора, когато влизат в живота, се радват, а когато излизат от живота, от затвора, скърбят. Блажени, които гладуват и жадуват – казва Христос – за Правдата, защото те ще се наситят. Ще се наситят, на какво? Само Правдата ще отвори онзи път, да се наситят, от какво? – От Божествената Любов. Насита може да донесе само Любовта, да ви задоволи, но не както ние се задоволяваме, а да създаде онова ново състояние, при което ние можем да работим. Сега, най-първото нещо, трябва да се създаде този глад, истински глад и жаждата трябва да се създадат вътре в душата. Онези, които искат да минат в пътя, трябва да разбират живота малко по-дълбоко, те трябва да пристъпят към първия опит. Сега аз говоря последователно, а някои ще кажат: Имаме опит. Разбирайте ме, опит в следното: когато онзи ученик е почнал да взема уроци по музика, той взима първия урок, втори, трети, пети, шести, после почва да изучава позициите – първа, втора, трета, четвърта, пета, шеста, седма, осма, девета позиция, той не трябва да се спре на първия опит или наполовина, а да довърши всичките опити, които са необходими, и след като стане виртуоз, той ще има друго управление, той ще приложи съдържанието на своята техника. Сега съвременните вярващи, след като направят един малък опит, престават. Някой казва: Аз искам да ида в онзи свят, да видя. Е, хубаво, допуснете, че аз ви завеждам в онзи свят. Ето да ви разправя онзи свят какъв е: Ще влезете в един град добре устроен, на който всичките улици са постлани с диаманти, вместо с блокове. Къщите на тия същества са от най-прозрачно стъкло. Масите им са направени от злато, чашите им, всичките съъди са от най-фино злато. Водата е от най-чист нектар, тя е като нашата, но като пиеш, ще кажеш: Нима туй е вода? Въздухът е толкова чист и приятен, а пък птичките са по-пъстри от нашите и толкова приятно пеят! Славеите, гургулиците, гъльбетата са по-красиви от нашите. Там си имат особени начини за съобщение. Железници нямат и дим нямат като нас, и фабрики нямат. Като влезеш в духовния свят, индустрия няма. Ще кажете: Как да няма индустрия? – Индустрия има без кадеж. Там ще намерите училища отлични, музики, изкуства до висша степен развити. И мъже, и жени има там, и деца има, но с красота, каквато вие не сте виждали. Там ще ви приемат, ще ви нагостят, а като ви върнат в този свят, ще ви потопят в една такава течност, че да забравите всичко от техния свят. И като отива някой от този свят там, те пак ще го потопят, за да забрави всичко и да не внесе някоя развратна мисъл, с която да опетни онзи свят. Тъй щото и когато отиваш, и когато се връщаш, те са толкова умни, че ще те потопят, та нищо няма да помниш и от онзи, и от този свят. Не ще знаеш нищо нито за тоя, нито за оння свят. Нито ще занесеш, нито ще донесеш нещо. Тази е причината, дето мнозина от вас всяка вечер ходите все в другия свят, но все ви приспиват. Сега някои от вас ще кажете: Това мяза на 1001 нощ. Всъщност не е тъй, както аз ви го описвам. То е нещо много по-хубаво, аз ви начертах само една скица, то е хиляди пъти по-хубаво, отколкото аз мога да го опиша.

Та трябва да се създаде в нас този глад и тази жажда за онзи възвишен живот, дето Правдата съществува. Само в един възвишен живот, проникнат от онази Божествена интелигентност, само там можем да разберем красивото и хубавото в живота, само там е мястото на Любовта. Сега, за пример, като ви говоря, ако вие можете да забравите вашия живот, щяхте да ме разберете другояче, а сега някои от вас си имате грижи и казвате, дали туй, което говоря, е вярно, Дали ще ни измами? и т.н. Но представете си, че вие имате очи като мене, вземам едно цвете и двамата го гледаме еднакво, тогава в какво можете да се съмнявате? Казвам, това е едно цвете, червено, вие какво казвате? – Червено цвете. И двама виждаме червено. Какво има да спорим? Или синьо, жълто, отенъците еднакво виждаме. Обаче щом дойдем да съпоставим, може ти да си видял синьо, а аз червено. И спорим, ти казваш: Цветето е синьо, а аз казвам: Цветето е червено. Но ние гледаме две различни цветя: моето цвете е червено, а твоето – синьо. И ти си прав, и аз съм прав. Представете си, че ние двама сме на една сфера и тази сфера е празна. Аз съм отгоре, ти си вътре. Казвам: Тази сфера е корубеста, а ти казваш: Не, тя е вдълбната. – Как може да е вдълбната, не виждаш ли? – Ами че аз не виждам ли? И започваме да спорим. Математически мога да ти докажа. – И аз математически мога да ти докажа. И двамата математически имаме право. Това са две състояния на битието. От една

страна битието е корубесто, а от другата страна е валчесто. Питам сега: Ако вътрешното съдържание на тази сфера се напълни и този господин не може да живее в сферата и излезе навън, какво ще каже? Че животът е само корубест отвън. Е, допуснете друго състояние: всичко отвън се заглади и остане само вдълбнатата страна. Тия противоречия постоянно изпъкват в живота, дали се намираме отвън или отвътре. Сега какво е физическият живот и какво е духовният? Физическият живот е външният живот, а духовният – вътрешният. Но тия два живота съставляват две положения на човешката душа или две положения на човешкото съзнание.

Блажени, които гладуват... Гладува, кой? – Стомахът. Жадува, кой? – Пак стомахът. Но всъщност не жадува стомахът, а тук в слепоочните кости има един център, в който се заражда и гладът, и жаждата. Следователно от мозъка се предава туй състояние на стомаха и стомахът изисква. Онзи, който не разбира, казва: Коремът иска. Но ако унищожим този център, никакъв глад няма да има, а хората щяха да ядат автоматически. Представете си друго положение: Ние можем да ядем, без да усещаме никаква приятност, какво щяхме да научим? Сега ние правим разлика между месце, кебапчета със солчица и черен пипер, като ви замерише на носа, казвате: Това струва. Представете си сега, че нямаете никакъв вкус, тогава ако ядеш, каква полза ще ти принесе яденето? Следователно яденето е един начин за придобиване на знание. Чрез яденето влиза животът в нас. Сега да обясня моята мисъл. Представете си, че влизате в една текстилна фабрика, дето се приготвят бои: червени, сини, жълти и т.н., опаковат ги, могат да ги турят в шишета, или могат да ги опаковат във вид на прах, в пакет, като ги стриват. Да кажем, вие изучавате тия бои как се образуват във фабrikата, знаете техния състав, как се опаковат и спират там вашето знание. Питам: Какво сте научили от тези бои? Но някой художник, като знае тия бои, ще създаде един отличен образ, или някой пейзаж от природата. Той е почнал чрез тия бои да използва идеите на своето платно. Сега и стомахът е една фабрика, дето се приготвят онези материали, в които Духът може да прояви своята интелигентност и да вложи нещо разумно в хората. То има смисъл само така. От тия материали Духът може да създаде нещо възвищено. И какво трябва да създаде Духът? Духът трябва да създаде, на първо място, формите на Любовта. Е как ще изразите една форма на Любовта? Аз сега бих ви попитал: Каква е първата форма на Любовта? Не ви искам отговор, но като се върнете в дома си, помислете коя е първата форма на Любовта, с която вие сте започнали. Помните ли в детинството си първата дума, когато се появи у вас съзнанието, когато вие сте почувствали, че общувате? Помните ли – на първата, втората, третата, четвъртата година? Аз слушах един американски професор, четох един философ, когато е станал на 21 години. Един ден за пръв път той е съзнал, че има ум. И то е било един славен момент. И като е съзнал, че има ум, може да го употреби, то е било за него един ден на радост. Значи туй съзнание има известна форма, която може да се употреби. Вие, навсярно, всички имате такава опитност. Няма нито един от вас, който да няма такава опитност. Някой може да е имал на 5 години, на 6, 7, 8, някои към 14-тата година, но във всеки от вас, и мъже, и жени, ще се явят тия форми. Мнозина не са се спирали, коя е първата форма, и вие не сте я запазили. Първата форма – това е първият слънчев лъч, който е излязъл от слънцето и е влязъл във вашите очи. Този лъч може да влезе в очите ви по отражение на някое огледало, но тогава той не иде направо от слънцето. Следователно **първата форма подразбира онази, която иде направо от Духа**. А формата може да е минала в друг някой ум и, по отражение от него, да е влязла във вашия ум. Някой човек люби и вие се заразявате, и вие любите, то е чрез отражение. Тази светлина, тази Любов ако изгасне в онзи, и във вас ще изгасне. Така има цели общества, които любят, защото един люби, но когато Любовта угасне в този единия, във всички Любовта угасва по същия начин. Има семейства в света, създадени по същия начин: когато умре някой от това семейство, цялото семейство измира, и един като се роди, всички живеят. Според този закон, ето как не трябва да обичаш: на земята, във физическия свят не трябва да обичаш никое същество или предмет с всички си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, защото този, когото обичаш така, ако умре, и ти ще умреш. И затуй на физическото поле трябва да има постоянна дисхармония, за да живеят хората. И дето физическият свят може да съществува, то е именно затова. Благодарение, че има дисхармония, та вие живеете. При сегашните условия, ако вие турите хармония на физическото поле, всички хора ще измрат. Е, как ще си обясните това противоречие? Всички вие искате да турите във физическия свят хармония. Но в тази хармония вие ще се задушите. Казва Писанието: Плът и кръв не могат да наследят Царството Божие...

Значи, Христос казва: Блажени, които гладуват и жадуват... – не на физическото поле, не за къщи, не за ниви и не за пари, но онези, които гладуват за великия принцип на Правдата, ще се наситят. Искат да се наситят, гладни са всички ония хора, които са недоволни, ония, на които животът е станал безсмислен.

Христос дава едно правило: само който гладува и жадува за Правдата, той ще се насити, той ще бъде доволен. Ако сте жена и сте недоволна, намерете Правдата, за да се наситите. Ако сте мъж, свещеник, учител, законът е верен, в каквото и положение да сте: намерете тая Правда, приложете я чрез глада и жаждата, и вие ще се наситите. И тогава вие няма да се спрете при туй блаженство, а всички блаженства ще се изредят. Христос е дал форми и начини, за да може човек да изправи живота си. Сега четат този стих: Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството Небесно; Блажени нажалените, защото те ще се утешат; Блажени кротките, защото те ще наследят земята; Блажени, които гладуват и жадуват... Хубаво, но Христос е дал начини, чрез които ние можем да изправим живота си. Срещнали ли сте досега някой богослов, който да е разтълкувал, да е дал нещо? Не че богословците не искат да намерят смисъла, но иска се учение, учение, интелигентност се иска. Дотогава, докато нас ни сломява най-малкото препятствие в живота, докато ни измъчват загубените 1,000 лева, докато ни смущава една изгоряла къща; докато ни смущава един умрял наш приятел; докато ни смущава една опечена кокошка, едно 6-годишно вино, и какви ли не други неща, с които ние се смущаваме – казваме: Блажени, блажени, блажени. И седят някои, че описват блаженството на светиите. Как ще опишат туй блаженство на светиите? Как може да описваш туй, което не си опитал? Опитът трябва да продължава. Ние трябва да вървим по същия естествен начин. Не мислете, че аз отричам вашата опитност, не, но ви казвам: Не се спирайте там, дето сте достигнали, вие сте още в началото. Допуснете, че ако посеете в природата едно семенце, вие трябва да го присадите 5–6 пъти. Такива присаждания има в природата. И в психическо отношение има не само едно присаждане, а 5–6 пъти трябва да се присади едно дръвче, за да имаш резултат. Да допуснем, че вие правите една присадка, остават още 5, след една година ще направите втора, трета, четвърта и само на петата присадка ще имате плод. Ами знаете ли колко присадки трябва да направите от Любовта, за да имате плод? Присадете Любовта най-напред на физическото поле, в тялото си, след туй в сърцето трябва да я посадите, после трябва да я посадите в ума си – той е разсадник, – след туй да я внесете в душата си и в духа, за да имате плод. Сега каква ще бъде Любовта, проявена във вашето сърце? Вие ще хванете човека, ще го стискате от едната страна, отляво, отдясно, ще го целувате насам, натам, ще кажете Обичам ви. И ще замязате на онзи руски княз, който се оженил за една бедна, но красива рускиня, и постоянно и? казвал: Ну, поцелуем ся. Първия ден и? дал 1,000 целувки. Но тя огладняла и трябвало малко хляб да се яде. Ну, поцелуем ся. Обаче любовта на земята не може да устои срещу глада. И на земята гладът и жаждата са по- силни от Любовта. Ако вие имате една жена, която казва, че ви обича и че е готова да умре заради вас, дръжте я 3 дена гладна и любовта в нея ще изчезне, и ще каже тъй: Аз се ожених за един мъж да ме храни, а не да ме държи гладна. Казват: Няма нищо в света като Любовта. А пък аз казвам: Гладът е по- силен от любовта. Какво ще кажете на туй? Сетне казвам: Жаждата е по- силна от любовта. Следователно ние трябва да опитаме Любовта, докато тя дойде в тази форма, да надделее на глада и жаждата – значи да намерим тоя закон. Може ли тя да ги замени, тогава ние имаме истинската Любов. Може ли Любовта да ги замести, т.е. да намерим този закон на глада и жаждата, ние сме дошли до основите на духовната Любов. Но ако са по- силни гладът и жаждата от Любовта, да си не правим илюзии, че можем да любим и да основем дом или да управяваме държава. Ако любовта е по- слаба, този обществен строй ще се управлява само от глад и жажда. И всичката съвременна култура е обоснована само на глад и жажда. И право казват комунистите: Папо, папо, папо. И прави са духовните, защото и те казват: Само с хляб човек живее. Те са прави, от горе са те, на тази коруба те са прави и ние сме прави, които сме отвътре, на другата страна.

Блажени сте, които гладувате и жадувате. Сега схващайте правилно, не отричам вашата опитност, но продължавайте с присадките на вашите чувства. Ако едно ваше чувство или една ваша мисъл не може да издържи на глада и жаждата, тази мисъл или това чувство са слаби. Може да ви обича този човек, който е гладувал 3 дена и дойде на трапезата ви и в Любовта си забрави и глада, и жаждата си и почне да ви служи, той ви обича, а щом като този, който ви обича, иска да се понаяде и тогава да прояви своята любов към вас – любов не може да има, то е едно физическо състояние. Не трябва да се лъжем с такива думи, че ние имаме Любов. Не! И казват, че Любовта заглажда много

погрешки. Ако нашата любов в даден случай не може да заличи погрешките ни, тази любов е чисто физическа. Сега нали аз говоря принципиално? Вие искате да поправите живота си. Някой ще каже: Да подобрим живота си. Ако имате глад, трябва да знаете как да го употребите. Не отричам хляба, не отричам и водата, но стомахът ви, най-първо, трябва да бъде здрав – не само стомахът ви трябва да бъде здрав, но и вашият мозък трябва да бъде здрав, за да използва тази енергия на ума, защото в туй тяло ще живее Духът. Трябва да знаете как да градите. Не да казвате: То ще се нареди. Няма да се нареди, а ние ще го наредим. Ние трябва да градим както зидарите. Те казват ли: Господ ще нареди тухлите? Не, онзи майстор пусне своя правомер и по него гради, а ние, духовните хора, казваме: Господ ще оправи тази работа. Ще опънеш своя конец от единия край, ще спуснеш своя перпендикуляр, ще размерваш точно и ще туряш правилно по една тухла на мястото. И когато говориш, какви една дума, но да е казана на място. А сега ние бъбрим, тъй туряме тук-там тухлите, наляво, надясно, и след туй като дойде комисията и каже: Направил си погрешка. – Защо съм направил погрешка? – Не градиш добре. Правото говорене е градеж в живота, туй е изкуството. Ти говори право и малко. Всяка дума да поставяме на нейното място.

Блажени, които гладуват. Ние още глад и жажда за Правда нямаме. Като казвам нямаме, аз съдя от резултатите. Аз измервам, а вие казвате, че някои от вас нямате инструмент. Дойда при него много обикновено, казва ми: Колко голям огън имам. Премервам: 100 градуса. Казвам: Това е огънят, на който едва олово може да се стопи. Голям е огънят, който има 10,000, 15,000 до 20,000 градуса. Това разбирам огън. И каквото туриш върху него, всичко се топи. После ние казваме: Нашите скърби са много големи. Но измервам градусите и намирам, че това даже не е скръб. И някой му влезе едно малко трънче, болка имал, но гледам, извадиши малкото трънче, минава болката. А на другого влязло едно голямо желязо в крака, той даже не чувства голяма болка.

И тъй, блажени, които гладуват и жадуват. Следователно гладът и жаждата са стимул само на висока интелигентност. Само човек, който е високо интелигентен, той може да усеща глад и жажда. И степента на вашия глад и жажда показва как се развива и расте умът ви. И затуй в природата всеки ден ние трябва да се молим. И всяка сутрин трябва да усещаме глад, и на обяд, и вечер, за да се подбужда нашия ум. Някой казва: Защо трябва да ядем? Този глад трябва да бъде един стимул, да расте умът. Сега обаче умът не расте, а стомахът расте. Наместо главата да се сформира, ние виждаме хора, на които изпъкват такива благоутробия. И българите са забележителни по следното: някой българин сух като кука, стомахът му хълтнал, направят го кмет и той стане чорбаджия в селото, не се минат две години и той пусне благоутробието, че едва да се движи. Казват за него: Чорбаджията. Да, но неговата умствена дейност е спряла. Следователно дейността трябва да върви нагоре, а не надолу. Главата ни трябва да се развива. И тогава ние ще замязаме на онези двама германци, двама приятели – аз съм привеждал този пример и друг път, станали богати, пък им се развили големи шкембета, около половин метър, дали си раневу, бедни били, студенти, и сега в охолността си искали да изкажат как са прекарали своето студентчество, и като се срещнали, искали да се целунат, но не могли и казват: Нещастие! И сега ние, съвременните хора, сме изопачили живота си със своя стомах.

Блажени... Значи този глад и тази жажда не трябва да бъдат в стомаха, а трябва да бъдат в нашата глава. Да имаме жажда, за какво? За Божествената Правда. Ако един народ, едно общество, един дом, един човек усеща този глад и тази жажда за Правдата Божия, ето къде е спасението. Трябва да усещаме този глад и тази жажда за тази Правда и тогава ще можем да се справим. И сега ние усещаме глад и жажда, ама мислим със стомаха си.

Блажени, казва Христос. Блажен е умният човек. Блажен може да бъде само интелигентният човек. Блажен може да бъде човекът, на когото всичките чувства и мисли са хармонизирани и той може да работи. И затуй именно Бог е създал именно целият свят само за умните хора – за умните хора, в широк смисъл. И ние трябва да проучим природата от гледището на глада и жаждата, всяка една течеща вода трябва да ни напомня за жаждата. Този стимул е на ума, т.е. че ние трябва да се развиваме. И всеки един плод на дървото трябва да ни напомня за глада. Тия, красивите форми трябва да ни припомнят всичко. И Бог казва: Нашите умове трябва да се развиват. И повече интелигентност се изисква, повече интелигентност! Някои казват: Не трябва много ум, по-малко ум, повече пари. Не! Интелигентност трябва, а в тази интелигентност ние ще можем да внесем тази Божествена Правда. Ако ние я внесем, тя ще оправи живота ни. И сега, ако Христос е малко закъснял да дойде на земята, то е, защото Правдата още не е турила своите основи. И Христос иде на земята

само за интелигентните хора, за хората на Правдата. На тях той ще се изяви, на тях ще говори, тях ще учи. Когато дойде в някой град един музикант, на кого иде да свири, на глухите ли? Не, а на онези, които чуват. Когато някой художник рисува, за слепите ли рисува? Не, а за хора, които имат очи, и чрез тия очи прозира тяхната интелигентност. И когато музикантът свири, той свири за хора, които имат уши и които имат интелигентни уши да слушат, т.е. да разбират. А хората казват: Христос ще дойде за всички. Всички подразбира онези, у които тази интелигентност е развита.

Блажени, които гладуват и жадуват. Сега пак ще ви попитам аз: Вие имате ли истински глад и истинска жажда? Трябва да сте имали тази опитност. Като се връщате от някоя екскурзия и срещнете някой, даде ви сухи корици, без вода, и като ядете малко, ще разправяте с години за тях: Едно овчарче ми даде, но много сладко ядох, няма да го забравя. Само гладът и жаждата могат да ни дадат истинско понятие за великите неща в света. Сега допуснете, че Христос дойде като един велик Учител в света, как ще го познаете? Ще кажете: Как няма да го познаем, той ще носи цигулка и по нея ще го познаем. Всеки може да носи цигулка, но тя не е още доказателство. Важното е, че ще свири тъй, както никой друг не може да свири. Неговото свирене се отличава по това, че никой не може да го подражава. Той ще носи Любовта и по нея ще се отличава. Всички ще бъдат подобни на Христа, но по същество никой няма да бъде подобен на него. Значи, ако Христос дойде сега и проповядва със символи, тогава учени и попове как ще разберат тия негови символи? Ако ви кажа така: Обърни водата в лед, за да се спасите, обърнете парата във вода, за да оправите работите си, как ще ме разберете? Ако вие имате огън, на който скоро ще дойдат разбойници да опекат някой човек, превърнете този огън в лед. Ако имате там едно езеро с вода, в което след няколко часа ще дойдат да удаят няколко души хора, превърнете туй езеро в лед. Ако вашият котел е толкова пълен с пара, че ще се пукне и ще избие стотина души, казвам: Превърнете тази пара във вода. Това са символи.

Блажени, които гладуват и жадуват. И ние трябва да превърнем съвременното знание, за да спасим човечеството. Ние изучаваме вълците в зоологията. Защо ги изучаваме? Ако бих попитал един съвременен зоолог, и той ще ми опише формата му, козината му. Но защо ни е този вълк да го изучаваме? Трябва да има една поука. Или изучаваме един паяк. Защо трябва да изучаваме паяците, защо трябва да изучаваме вълците? В съвременната зоология можем да използваме моментите, има такива моменти: има пороци, които не могат да се лекуват, освен чрез закона на втръсването, да туриш пресита. Такъв случай е пиянството, у което ще се яви обратно действие. Следователно, имаш едни деца, които са толкова лоши, че никой метод не може да им подейства. Ако туй дете изучава вълка, в него ще се яви едно пресищане и туй дете ще се превърне на овца. Психологически разбирам, така да изучаваме зоологията. А сега обратното: когато учителят описва вълка, детето наместо да стане овца, става вълк. Питам: Знанието на място ли е? Затуй казвам, съвременните учени не са прави в своите методи. За химията важат същите закони. Те казват: Как? Ние трябва да изучаваме елементите на времето. Но защо трябва да изучаваме химията? Трябва да я обосновем разумно. Не че тия неща не са прави, но за всяко нещо в света си има определено време. И ние трябва да знаем това време, кога и какво трябва да учим. А сега ние учим всичко безразборно и вследствие на това всички резултати са неверни. Ние говорим за спасение, за Правда, за Любов, но не на време. Аз съм дошъл при вас, говоря ви за Любов, вие сте се наяли с едно печено прасе, искате да спите, а пък аз ви говоря за Любов, питам: На време ли говоря? – Не е на време. Дойде някой, заразен със сифилис, аз отида да му говоря за Христовата Любов и искам да го целуна. Питам: Тази целувка на време ли е? Това не е целувка, това е извращение. Ама това назава свещената Библия. Но тази свещена Библия – това са преживяванията на милиони хора. Тия преживявания – това са семенца. Ти имаш ли тия преживявания на Давид? Ти ще четеш 51-вия псалом и като го започнеш, от единия край до другия, ти мислиш, че си преживял положението на Давида, който е взел жената на Урия и след туй се изобличава. Казва: Блажени. Но това не е четене на 51-вия псалом. Ще го четеш, когато направиш като Давида някое голямо престъпление, в което те обвиняват, тогава ще го четеш и като го четеш, ще го разбереш. А сега свещеникът тури си одеждите и започва да чете този псалом. Така, този псалом има обратно действие вече. Гладуване и жадуване трябва да има в нашите души. Гладуване и жадуване трябва да има и в науката. Учителят, като влезе в клас, трябва да знае, учениците имат ли глад и жажда за знание или нямат. Ако нямат, да не предава, а да излязат вън и да се упражняват с физическа работа. Ако забележи в душите им глад, да започне предмета си, и тогава и ученици, и учители ще се разбират. Някой път учителят говори, а учениците се прозяват. Учителят

казва: Какво се прозявате, ха навън! Проповедникът проповядва на своите слушатели, а те заспиват, значи той проповядва не на време.

Глад на всинца ви! И ако има някои гладни сега, ще ме разберат, а който не е гладен и жаден, няма да ме разбере. И аз бих желал да огладнеете и ожаднеете. Нашият метод е: Ние ще държим болния човек 3 дена гладен и жаден. Казвам: Първото нещо е, да се старае да създадете във вас глад и жажда за Истината, за знание. Знаете ли вие какво значи да имате едно преживяване, да почувствуваш Бога в тежината на живота си, когато си оскърбен, да почувствуваш туй велико същество, Което е създало цялото битие? Знаете ли какъв свещен трепет ще обхване душата ви само когато Той се докосне? Имали ли сте вие такова преживяване? То е едно велико преживяване! И тогава, в такъв момент, ако сте го изпитвали, да си гладен и жаден, знаете ли с каква красота ще се изпълни душата ви? Туй са изпитвали някои светии и някои велики хора, някои мъченици, те изведнъж разбират смисъла на цялото битие и казват: Разбираме какъв е смисълът на живота. Такова преживяване могат да имат и стари, и млади. Някои казват: Само старите могат да го имат. Не, и младите могат. Защо да го няма младият? Я онази мома, която е оставена от нейния възлюблен, отчаяна е и иска да се самоубие, но моли се, моли се, утеши се, почувства едно облекчение и каже: Аз ще посветя живота си на Бога. Този възлюблен е Христос, а не онзи. Това е великото преживяване на човешката душа, и то толкова реално, че хиляди години могат да минат и хиляди катаклизми могат да станат, но няма да се отмахне вашата опитност. И ние се нуждаем от едно силно преживяване на реалността – от допиранието на този Божествен пръст на Любовта. А сега ще идеш в църква, ще запалиш една свещ или кандилото, но едно такова преживяване, едно такова допиране на този Божествен пръст на Любовта, от хиляди проповеди струва повече. Аз бих желал да слушате всички велики проповедници, но след като ги слушате, най-после искам Господ да допре със своя пръст ума и душата им, та и техните мисли да станат по-ясни. Та казвам, аз желая на вас едно добро, един лъч, и то жив лъч, да докосне вашата душа, че всичко туй, което е заложено в душата ви, да се оживотвори, да се превърне, животът ви да мине от едно състояние в друго или, както Христос казва, Ще минат от смърт в живот.

Блажени, които гладуват. И желая вие да гладувате и жадувате всички, и такъв глад да имате неутолим и неутолима жажда, и като дойде великата Божия Правда, да внесе тази опитност, всички да бъдете насытени с Божествена Любов. И да кажете: Знаем сега смисъла на глада и жаждата. Създайте в себе си тия две състояния, тях ги има, дайте им място. Преживейте една малка опитност на великото в света. И тогава ще ви кажа: Не сте далеч от Царството Божие, вие ще бъдете до вратата на Царството Божие. И като дойде Христос и отвори тази врата, тогава в ума ви знанието от хиляди години ще ви се обясни, много нещо, и така моментално, ще ви стане прясно всичко, и ще започне новият, разумният живот. Приложете правилата за всяко нещо на време. За великото не четете всяко, за доброто не говорете всяко, а на време. Ще ни цитират нас: На време и без време. За доброто ще говориш на време и за злото ще говориш на време, тъй казвам аз. Павел казва: На време и без време. Аз казвам обратното: Говори на време за доброто и говори без време за злото. Ама чудни са някои хора, като казват: Без време. Представете си, аз съм чиновник, не ми остават нито 5 минути, ако не ида на работа, ще ме уволнят. Обаче запалва ми се къщата, без време. Нямам време, но аз си създавам време да гася къщата. Туй значи без време – като ми се запали къщата, без време ще я гася. Пък ако вършиш една благородна работа, на време ще я вършиш. Злото е един инцидент непредвиден, – без време. И Павел казва много умно: На време и без време.

Блажени, които гладуват и жадуват. Тия два процеса трябва да бъдат един вътрешен стимул. Всякога този закон може да се приложи. И народ, който има тази жажда да се повдигне, всякога Провидението му съдейства. И в глада, и в жаждата Господ говори. И Арабишапка, като са го затворили в Русия, 3 дена гладувал и като огладнял, един ден казал: Господи, хляб, хляб! 10 минути не се минават и един негов приятел носи един голям хляб, и като го взел, усетил хубостта на този самун. Глад – нищо повече! И когато в нас дойде туй знание, този вътрешен глад, не можете всички да го използвате. Понякога аз като говоря, вие казвате: Какво искаше да каже нашият Учител, там в беседата? Казвам: Вие не сте били гладни. Ама аз не мога да го разбера. – Не сте били жадни. Ама това е тъмно. – Гладен и жаден не сте били. Ако имате глад и жажда, как хубаво ще ме разберете! И тъй, аз определям: Когато някой човек казва – Какво искаш да кажеш, аз зная, че този човек не е гладен. Като дойде време да огладнеят и ожаднеят, те ще разберат.

И тъй, глад и жажда ви трябват на всинца ви. Някои сте гладни, не казвам, че не сте гладни.

Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата, защото те ще се наситят. И желая на всични ви, след като гладувате и жадувате за Правдата, най-после да се наситите.

Беседа, държана на 25 юни 1922 г. в София.

И Петър Го взе на страна

И Петър Го взе на страна, и начна да Му запрещава и да казва: Смили се за себе си, Господи, няма да ти бъде това. (Матей 16:22)

В съвременния живот лежат две основни правила: едното правило е положително, а другото – отрицателно. И всичкият съвременен културен свят живее в отрицателната страна. Че живее в отрицателната страна, резултатите, които имаме в съвременната култура, го изявяват. Аз мога да направя едно малко сравнение. Има две състояния у човека: едното ние наричаме здравословно състояние, а другото – нездравословно. В здравословното състояние на тялото има красота, хармония, израз, подвиг на ума, а в нездравословното си състояние тялото е хилаво, появяват се разни бучки тук-там, разни циреи, има недъзи в стомаха, в дробовете, в главата. Самите тези недъзи показват, че хората не спазват основните правила, които природата е поставила вътре в тялото. Сега мога да кажа, че даже съвременният християнски свят живее в хилавата страна на живота – и самите християни са хилави. Има само единици, които правят изключение. Може някои да се обидят от това, но християнството, като колективна единица, не е приложило напълно Христовото учение. Християните казват, че не му е сега времето. А кога? В бъдеще. И преди 2,000 години църквата казваше, че не му е времето сега. Направиха една малка комуна, почнаха да раздават имането си, ядоха, пиха, и после казаха, че не му е времето сега. Спряха и започнаха да живеят, като вложиха свещения egoизъм, с надпис: Любов към човечеството, за да се прикрие този egoизъм. В тия хиляди години мнозина се явявали да говорят, пращани са били от Бога да казват на хората, че трябва да живеят според този естествен закон.

И съвременните хора казват, че пророци е имало до Христа, а след Христа вече нямало пророци и не можело да има. Де е казано, че пророци след Христа не може да има? А какво има след Христа? Че ще има пророци след Христа, ясно се говори в Писанието, дето Христос казва така: Много неща има да ви явя, но сега не можете да носите, а когато този Дух на Истината дойде, Той ще ви научи. В чие име са говорили пророците? Не е ли говорил този Дух? Следователно пророк е онзи, който изказва една велика истина – който и да е той. **Когато дойде един пророк, той няма да се съобразява с официалните знания на хората, с официалната църква, но той ще каже нещата тъй, както Природата ги е казала. Може тази истина да не е приятна на хората, но тя е необходима.** Нима онзи лекар, който прави операция на болния, върши нещо приятно? Не е приятно, но е необходимо за спасение на болния. Нима когато се разтвори стомахът на някой болен, това е приятно, нима това е в реда на нещата? Не е приятно, но е необходимо за спасението му.

Следователно, когато ние искаем да се спаси това общество, няма да си поплюем на ръцете, но ще искаем да направим тази операция тъй добре, че да се спаси това общество. Но когато правим тази операция, не искаем да имаме страхливци около себе си, че да бутат ръцете ни и да ни пречат. Всички страхливци трябва да бъдат навънка. Питам всички страхливци, как ще излезе операцията, ако казват в себе си ако стане, може да стане, и т.н.? Може, и нищо повече! Онзи, който има знания, онзи, у когото има Истина, всякога може да направи една операция без погрешка; а онзи, у когото няма Любов, Мъдрост и Истина, всякога операцията му ще излезе несполучлива.

Сега, на съвременното общество липсва един велик импулс, липсва основно начало. И туй велико начало е Любовта в нейните нови прояви. Аз съм говорил и друг път за Любовта, но не за Любовта, която се проявява и престава, не за Любовта, която увеличава страданията. Казват някои, че любовта носи със себе си страдания. Да, физическата любов носи страдания. Кога? Ето как носи страдания: онази майка, която се влюбила в своето дете, ще страда, ако вземат детето и?. Следователно, когато любовта остане без формата, в майчиното сърце ще се създаде страдание. Двама души може да се любят, но затворят ли ги, разделят ли ги, те страдат. Всяко нещо, което ние обичаме, може да ни го вземат или да го развратят, и това ще ни причини страдания. Затуй казваме, че любовта произвежда страдания. Но любовта произвежда страдания при ония условия, при които ние живеем и не може да се прояви. Онова дете, което сте любили, ако се изврати, поквари – ще ви

причини страдания. Туй е любовта, която се проявява на физическото поле. И защо така? – Защото ние, съвременните хора, нямаме понятие за Бога. Ние и досега все още спорим за Бога, къде е Той, на кое място, на небето или на земята, в църква ли е или не, единичен, двуличен или троеличен е Той? Църквата с хиляди години и тя спори, и като дойдете до Христа, ще ви пита: Какво мислите за Христа, Син Божи ли е? Хората разрешават някои въпроси преди да решат един основен въпрос. Аз питам: Ти Христа като Любов познал ли си Го? Неговото разположение, туй, благородното разположение да се пожертва за самото човечество, да въздигне всичко, ти познал ли си го? Туй е важният въпрос. Че е Син Божи, какво от това? То е второстепенен въпрос. Ако Той е дошъл на земята, а не ни е дал нищо, какво ни интересува, че бил Син Божи? Ако аз съм един царски син и ви разправям за богатството на баща си, а вие сте гладни, болни, и нищо не ви дам, какво ви интересува това? Но ако този царски син дойде, свали своята корона, помогне на своите братя, жертвa всичкото си благо, аз го наричам **царски син на жертвата и на Любовта**, който е дошъл да въздигне своите братя.

И сега в съвременната църква има и друг въпрос: Коя църква е по-права, дали православната, католишката или евангелската? Че в какво се състои правотата на църквите? Еди-кое си общество е било по-право, но в какво седи правотата му? Онзи народ, онова общество, онази църква, онзи дом или човек, в сърцето на когото блика Любов, Мъдрост и Истина, за да може да помага на другите, този народ, това общество или тази църква – те са истинските. Тъй седи въпросът! Тъй го знаем ние, тъй е учили Христос. И ако дойде пак на земята, както го очаквате, това ще ви проповядва. Той ще ви проповядва не както в старо време, защото сега между християните се повдига въпрос за възкресение, че всички хора ще възкръснат. И питат: Как ще възкръснат хората – с тези си тела или с други тела? Те не разбират въпроса. **Възкресението е въпрос само на душата**. То е пробуждане на съзнанието. Не се ли пробуди у тебе съзнанието, възкресение няма. И сега може да се прероди в тебе съзнанието. Това тяло, в което сега седиш, е един гроб. Следователно, ако ти като една пъпка се разпукнеш, ще цъфнеш и ще завържеш, ще образуваш новия плод. Нима с онези тела, с които сме заровени, с тях ще възкръснем? Нима с тия хилави тела, за които сме изхарчили 50–60,000 лева да ги лекуваме, с тях ще възкръснем? Не, друго нещо се подразбира. С други тела ще възкръснем. Ние подразбираме онния тела, за които се говори, че са храм на Бога живаго.

Сега в света все отрицателната страна се проповядва. И Петър взел Христа настрана и започва да Му говори какво не трябва да прави. И ние започваме с това, което не трябва да правим. Казваме в обществото: Не трябва да правим това, не трябва да крадеш, не трябва да лъжеш, да убиваш. Идеш при лекар, и той ти казва: Боб не трябва да ядеш, леща, кисело зеле няма да ядеш, баница – също. И най-после, накрая ти казва: Само препечен сух хляб ще ядеш. Питам сега: Защо само сух препечен хляб ще ядеш? Ама тъй казал лекарят! Вие правили ли сте опит, да видите дали този сух хляб дава всички елементи, необходими за здравето? А пък аз, като дойде при мене някой, ще му кажа изведнъж: Не яж 4 дни нищо! Нищо повече! 4 дни глад, на общо основание! Защото след като лекарят му нареди всички тези форми – боб, леща, баница и други, болният като седне, започва да ги преповтаря в ума си, и те произвеждат отрицателни резултати. На детето, което лъже майка си, тя му казва: Ти няма да лъжеш, няма да крадеш. Тогава детето казва: Я чакай да опитам, да видя какво нещо е кражбата. А по-рано то може да не е крало и да не е лъгало. Майката казва: Да не лъжеш. Тогава детето казва: Да опитам какво нещо е лъжата. Настанало е време, когато трябва да говорим за положителните неща в живота. Трябва да говорим за Любовта, за това, което трябва да се прави. Когато отидеш при лекаря, той трябва да ти каже какво да ядеш, а не какво да не ядеш. Той трябва да ти каже: Ще ядеш варено жито, ще пиеш житната вода, ще ядеш печен праз, лук, печени ябълки или круши, ще ядеш варени череши с малко хлебец, няма да преяждаш, по малко ще ядеш.

И всички трябва да започнем с този велик метод. Ние сега, като се срещнем, казваме, че Любов в света не съществува, че с Любов не се живее. Всички сме петровци. Господ живее вътре в нас, а ние Го взимаме настрана и казваме: Смили се за себе си, Господи, няма да Ти бъде това. Като се събуди у нас някое благородно чувство, взимаме Господ настрана и казваме: Знаеш ли, Господи, ти трябва да се съобразяваш с условията, знаеш ли какъв е светът, знаеш ли приятелите, засега поотложи тези си намерения, чакай по-благоприятни условия. Сега за страдания не говори, за самоотричане не говори. А какво казал Христос? – Махни се, сатано! И като каза Махни се, сатано, знаете ли какво стана? Върху този човек, който се отрекъл да изпълни онзи велик закон на Истината и Любовта, дойдоха всички страдания в света. И ако вие ме питате защо страдате, ще ви кажа:

Отрекли сте да изпълните онзи велик закон на Истината и Любовта. Ако не вярвате на моите думи, опитайте това и вижте резултатите. Когато откажете на една благородна мисъл у вас, когато се подв uomите, вижте какво ще дойде. Направете си един поменик за това.

Петър го взел на страна и почнал да му дава съвети да бъде съобразен. Този Петър е основа, но и образ на съвременните християни. И ние като него казваме: Не му е времето сега. Аз навсякъде слушам това, но казвам: Не, сега му е времето! Защо сега не му е времето? Понеже те казват, че ако ние приложим туй учение, ще страдаме, ще ни отльчат от обществото, ще изгубим. Питам: Туй общество, което може да ни отльчи, какво е спечелило? Какво ще спечелят един ден хората на туй общество, като ни отльчат? Един ден те ще измрат. Именно ние се лъжем, че имаме живот в себе си. Аз казвам: Животът произтича от Любовта, и за да придобием Любовта, трябва да се въдвори хармонията и да излекуваме всички недъзи. Най-първо у нас ще се въдвори туй чувство на Любов и тогава ще се яви такъв велик подем, че няма да бъдем страхливи, а всички ще бъдем герои, мъже и жени. И когато искаем да направим добро, няма да се поколебаем какво ще стане утре с нас. Когато онзи герой, който е бил на бойното поле, е почитан от народа си, знаете ли защо го почитат? – Защото той е жертввал всичко и не е мислил какво ще стане утре. Аз често говоря за невидимия свят, в който хората не вярват, даже и не го познават. Но ние го познаваме. Ние не говорим за този свят дали го има или не. Някои го доказват, а ние не аргументираме ни най-малко за Истината. Някои го аргументират. Ние казваме: Ела и виж! Ще ни възразите: Който повярва. Вярата е законът на интелигентност. Може да вярват само интелигентните хора, а простите хора не могат да вярват. Вярата трябва да се предшества от тази висша интелигентност. Ние казваме: Ела и опитай 1, 2, 3, 4, 99 и повече пъти и след туй ще те питаме: Вярва ли? Ако и тогава кажеш, че не вярваши, ще ти кажа, че ти си един първокласен глупак, няма какво да спорим. Най-после, защо ни е този живот на земята? – Да накараме всички да живеят. Вие как живеете, какъв е вашият стремеж? По 3 пъти на ден ядете, къщи имате, от които след 60 години нищо няма да остане. Какъв е тогава смисълът на вашия живот? Смисълът на всеки живот е да пробудите в себе си туй възвищено и благородно чувство, чрез което ще дойде животът. Животът ще внесе знанието; знанието ще внесе Истината, а Истината ще направи човека свободен, безсмъртен, ще му даде простор да се развива, да разбере защо е създаден целият космос, какво е предназначението на човека. Да не мисли, че той е тъй дребнав: всеки човек има една велика мисия. Може да не я знаете. Или ще кажете: Какво ни интересува? Трябва да ви интересува! Онзи царски син, който се родил в палат, може да не знае, че ще бъде царски син; той може да плаче, да го носят бабички, но един ден ще му кажат: Слушай, ти си наследник на тази държава! Така и вие може да не знаете нищо. На нас ни казват, че ние сме нищо, проповядват ни, че сме родени в грях, че сме грешници. Що от това? Родени в грях, но кога? Първоначално ли? – Не. Първоначално, когато излязохме от Божията уста, когато Той ни издъхна, ние всички бяхме чисти. На всинца първоначално душите са били чисти, но при второто положение не разбрахме Божествения закон и всички се опетнихме. Защо? – Защото не искаем да говорим истината. Аз преди няколко години имах работа с един доста виден проповедник от евангелската църква в южна България, и след като разговаряхме по известни въпроси, той се съгласи с мене и каза: Тъй, прав си. Обаче не се мина един ден, той дойде в съприкосновение със съмишленици от църквата си и почна да се отказва, почна да спори с мен. Казвам: Няма какво да спориш. Не било съобразено с мнението на неговите съмишленици. Казвам: Туй, което поддържаш, истина ли е? – Истина. Казвам: Тази истина трябва да бъде достъпна за всички. Няма защо да се обуславя от никакви църкви. Щом е истина, няма защо да се отказва. У нас се заражда туй, което аз наричам свещен egoизъм. Някой път нас истината не ни ползва. Питам ви сега: Христос, Който беше толкова умен, Син Божи Го наричаха, как Го приеха правоверните в Негово време? Някои казват, че туй, което аз говоря, не е вярно. Е хубаво, туй, което Христос на времето си казваше, вярно ли беше? Църквата и тогава не Го прие. Правото не е в следното: ако аз от вас искаам самоотричане и самопожертване и нищо не ви давам. Но ви казвам: Ако аз изменя вашия стар живот, ако от вашите жили извадя онази лоша кръв и туря чиста, това е правото, в това има смисъл. Ние казваме: Опитайте това учение, без да отхвърляте сегашния живот. Вземете новото учение, тези нови принципи, приложете ги. Ако това учение ви даде свобода, ако това учение донесе разширение на вашия ум, ако подобри вашия живот, ако подобри общественото ви положение, приемете го. Не внесе ли тия условия, отхвърлете го.

Сега, ние подлагаме туй учение на опит. Дошло е време за един свещен опит, и всеки от вас трябва да се убеди, има ли друг свят или не, има ли по-напреднали същества от хората или не. Някои казват, че няма по-напреднали същества от хората. Не са прави. Има по-напреднали същества от хората, които пак живеят на земята, но за някои хора са видими, а за други – не. Като казвам, че за някои са видими, а за други – не, за обяснение вземете положението на мухата. Тя подозира ли, че до нея близо има човек, или не? Ако се движите с цялото си тяло към нея, тя и не подозира, но ако и? посочите само малкия си пръст, тя ще избяга, ще хвръкне. Следователно, като и покажете един пръст, тя има повече понятие от него, отколкото от цялото ви тяло. Има ли тя понятие за този човек на земята, който има тия амбиции, които го ръководят? Не, тя и не подозира това. В нейния ум малкият ви пръст повече важи, отколкото вашето колективно същество. И ако питате мухите, те ще ви кажат: Друг свят, освен нашия, на мухите, не съществува. Не, съществува, но се изисква пробуждане на други чувства и способности, за да се домогнем до тях. И първото нещо във всяко учение е да се пробудят тези чувства. Когато Христос дойде на земята, Той имаше за цел да пробуди човешката душа и да я освободи от всички тия лоши условия, които я спъвала в туй пробуждане.

Сега, у нас религията не е само едно забавление. И учението ни не е за нас едно забавление. Онова, което ние учит, то е една необходимост. Когато аз говоря за Любовта, някои питат: Защо трябва да любим? – Защото е необходимо да се люби. Любовта носи живот. Всеки, който иска да живее, първо трябва да положи Любовта като основа. Имате ли Любов, вие вече имате почва, условия, при които може да живеете. В този смисъл Любовта ще роди живота, животът ще даде знания, знанията ще донесат Мъдростта, след нея ще дойде Истината. Но самата Мъдрост, самата Истина вън от Любовта нямат никакви съотношения. Де може да се яви знанието? Вие сте болен, да кажем, и отидете при някой лекар да ви лекува – значи знанието може да се яви у лекаря. Или може да се яви у някой астроном или художник или цигулар. Знанието е положителна страна. Когато говорим за ясновидство, когато почнем да изучаваме Божията Мъдрост, вие питате: Защо нашият ум трябва да се занимава с такива далечни, отвлечени работи? Те не са отвлечени работи. В прочетения стих Петър се обръща към Христа и му казва, че има много да пострада в света. Той му казва: Господи, Ти разбираш законите, приложи ги, отмахни това, което иде за Тебе, имаш сила, стани цар, завладей света, тури ред и порядък, а тъй, да оставиш да Те разпъват после, да Ти се смеят и толкова хиляди хора да измрат, да отидат с Тебе, не прави тия работи. Както българите казваха, че силата всичко прави. И германците толкова години, цели 45 години се подготвяха, все на силата се уповаваха и казваха: Като се подгответ, силен, велик народ ще станем. Църквата също на силата се надяваше. Всички на силата се уповаваха. **Бъдете уверени, че в света има само една сила – Любовта!** Тя е, която ще повдигне света. **Всичко друго е суета!** Цялата материя на земята показва, че има една култура на насилие, а насилието насилие ражда. И всички ония, у които се зародило туй съзнание, да познават Бога като Любов, и искате да живеете, трябва да приемете тази нова култура. Тя ще създаде друг род църкви – не други форми, но ще даде друга насока на съвременните хора, да живеят разумно и да използват благата, които сега има. Нима ако сега Любовта би влязла и всички я възприемат, тя не ще уреди света? Как мислите, какъв ще бъде светът, ако всички проповедници в света, които проповядват, че Христос е Син Божи, бяха приложили туй учение? Ако половината от проповедниците, които са в Америка около 80,000 и в България около 4–5,000, биха приложили туй учение, друг щеше да бъде светът. Но сега вече от майките, от жените се изисква това. Аз казвам често, че жените ще спасят света. Това не е в ущърб на мъжете. Вземам жената като емблема на Любовта. Сегашните жени не са жени, а са развалени мъже, защото у тях има амбиция да бъдат като мъже: пушат пури, сядат на масите, роклите си правят тесни – искат да станат мъже, но не са мъже. Не, жената трябва да стане, най-напред, Любов, и когато стане Любов, тя ще намери истинския път за повдигане на света и ще си създаде каквато форма иска. А мъжете, обратно, отвращават се от жените, не искат да станат жени. Казват: А, жена да си! Те плюят на жената. Значи всички мъже плюят на Любовта. И съвременните мъже са без сърце, без души. Че е тъй, аз бих казал: Колко мъже има, които живеят по любов с жените си? Я ми кажете! Има една статистика, според която в града Лондон, който брои 7,000,000 жители, имало само 250 фамилии, които живеят по любов, около 3,000, които живеят средно, и останалите Господ да им е на помощ! Това култура ли е? И то в един християнски народ, като англичаните, които минават за културни хора, които управляват цял свят. Е тогава, в България, която има около 5,000,000 жители, има 175 фамилии, които живеят щастлив живот, 2146 фамилии – среден, а останалите – Господ да им е на помощ. И ние мислим, че живеем, и

казваме: Хайде да народим деца! Защо? – За да мрат. И после цели поменици има там, на гробищата, всеки своя оплаква: Синко Иване, Иване, тъй ли трябваше, защо ли, майка, ти умря, затова ли, майка, се роди? Дойде попът З пъти на ден да чете, че после го питат: Какво прави наш Иван, на кое място е? Нищо не прави! Това са ред заблуждения в света! И после казваме, че Господ тъй създаде света. Бог не е създал тъй света. Този свят е наш, този живот е наш. **А Божественият свят е отличен свят, той е свят на Любовта!** Де е сега този свят? И всички вие имате едно предчувствие, и млади, и стари, възъхнете си и казвате: Онзи, онзи, великият живот на Любовта. Възъхнете си, но после казвате: Не си струва, не му е сега времето. Вашият Петър ви взема на страна и ви казва: Не си струва, Господи, Ти слушай, внимавай малко, не му е времето сега. Ще му кажеш: Махни се, сатано, понеже си ми съблазън, мислиш туй, което не е Божествено, а е човешко. Тогава какво учат старите жени? Вземат младите моми и им казват: Слушайте, вие не разбирайте живота, ние го разбираме. Едно време и ние любехме, но като се оженихме, видяхме, че животът не е в това, като нас пак ще останеете. – А как? – Ще бъдете умни като нас. Е, в какво седи животът на старите, в какво седи тяхната Мъдрост? Аз ги наричам тях: стари фалирали търговци. Те нямат пет пари в касата си, а казват: Аз имам да вземам пари. Те са изгубили Любовта си, а сега викат младите, у които заговорва, блика Любовта, и им казват: Едно време ние живяхме като вас, а сега вие живейте като нас. Не, те трябва да кажат на младите така: Ние ви молим да не живеете като нас, вложете Любовта, не се продавайте никому, за пари не се женете, не се осигурявайте, не раждайте деца, които ще умират, а родете едно дете, но да е умно. Сега майката казва: Да оженим дъщеря си – Защо? – Да се освободим от нея. И мъжът един ден ще иска да се освободи от жена си. И жената един ден ще иска да се освободи от мъжа си. Искат всички да се освободят, но все неосвободени остават, и все не се оправя светът! И питате: Как да се подобри животът? Вложете Любовта като една велика сила, любете другите тъй, както любите себе си, и не използвайте никого! И този Господ, Който живее във вас, е Господ на Любовта. Аз мога да направя един опит с когото и да е, бил той прост или учен, стига да е искрен, и да му покажа известни правила. Тези правила не са много сложни, може да ги опитате, но да не злоупотребите с тях. Да не мислите, че новото учение носи нещастие. Не, то носи светлина за вас, разрешение на всички обществени задачи; то носи такова разрешение, каквото светът не е видял! Да не мислите, че аз разрешавам въпросите. Не, самото учение носи тази сила, тази светлина в себе си, тъй както слънцето носи силата да развива цветята и те да растат според нея: едни прави сини, други бели, трети червени, едни дребнички, други високи и прочие. Според туй разположение на светлината, тъй растат и растенията. Следователно и Любовта, която иде сега в света, тя носи тази възможност и тя ще даде на всяко растение, на всеки човек това, от което той се нуждае. Сега ние оставяме този въпрос, коя църква е права. Да не мислите, че аз искам да обидя някого. Не, ние туряме кръст на всичко минало. Според нашите схващания в света съществуват живи, разумни души, които искат да живеят съзнателно. За нас е безразлично. За нас всички души са живи, разумни, стига на всяка душа да се дадат условия да се повдигне и да се пробуди. Едни по-рано, други по-късно. И ние отиваме по-далеч, казваме, че не само хората, но и животните имат туй съзнание – да се повдигнат. Онзи вълк или мечка, и те един ден, при тази нова култура, ще изменят своя живот. Нима мислите, че в съвременното общество няма много мечки и вълци между нас? Там е опасността, че в обществото има двукраки мечки и вълци. Вълците из горите и балканите изчезнаха, но дойдоха и се вселиха между хората. Е, какво ще правим с тях? – Ще им създадем затвори. Да, но затворите няма да ги спасят. На всинца ви препоръчвам този велик закон на Любовта, разумния закон. И той е вътре във вас. Това, което ви проповядвам, не е нищо странно, вие го знаете и желаете. Ние не искаме да създадем нов дом, но искаме до основите да съборим туй здание и да почнем да градим нещо ново. Тъй правят и съвременните архитекти. Дойде архитектът и казва: Тази къща не е здрава, но има здрави основи – събарят всичко до основите и градят отдолу нагоре.

Сега този Петър е у нас. Ние казваме: Туй учение е много право, ние, старите, сега не можем да го приложим, не му е времето, но нашите дъщери и синове, те ще го приложат. Техните синове и дъщери се оженят, но и те казват: Нашите синове и дъщери ще го приложат. И досега туй учение не е още приложено. И досега българският свещеник не е приложил туй, което проповядва в църквата. Един български свещеник проповядвал в църквата, че който има две ризи, едната трябва да даде на някой беден, който няма нито една. Жена му чула това нещо в църквата, и доххода един беден човек при нея да и? иска нещо. Тя, като го видяла туй беден, веднага му дава едната от мъжовите си ризи. Дошъл попът от църквата, иска от жена си ризата, но тя му казва, че я дала на един беден човек. А,

това учение е за хората, не е за нас, казва попът. Ако аз ви проповядвам едно учение, което е заради вас, а не и за мене, то не е право. Аз казвам: Туй учение, което ви проповядвам, е първо за мене, а после за другите. И всеки един трябва да си каже: Туй учение е първо за мене, а после за вас.

Друга една мъчнотия се заражда в съвременното общество: вие бързате. Вече 8,000 години как хората са правили погрешки, и искате, когато се проповядва едно учение, тъй, с един замах, в една седмица да се поправите. Тъй не може. Може, но за героите, а всичките хора не са герои. Има два пътя, по които туй учение може да се реализира. Единият начин е пътят чрез възпитанието в училището, а другият път – чрез майките. Те трябва да знаят онзи велик закон, по който децата им в бъдеще трябва да се раждат. Те трябва да знаят новите условия, както градинарите, земеделците изучават условията, при които ще се сеят. Вземете как постъпват съвременните учители: имат ученици, едни от които са слаби по математика, други по рисуване, трети – по музика. Учителят се нахвърля: Ти си невежа, това-онова. Ученикът обича музиката, но коя е причината за тази слабост? Тази слабост се крие в неговата глава: когато той се раждал, майка му не е била музикално настроена. Някой ученик не е религиозно настроен. Учителят казва: Ти си безбожник. Къде е причината? – Майката, когато го раждала, е нямала религиозно настроение. Ученикът е слаб по математика, няма математически способности. Защо? – Когато се раждал, майката не притежавала развити математически способности. Следователно всички отрицателни качества на майката са станали и отрицателни качества и в детето. И ние със статистика можем да докажем, че положителните качества на майката стават и положителни качества и в детето, и положителните качества на бащата се предават като положителни качества в детето.

Та именно ние трябва да живеем положително. Майката сама трябва да бъде религиозно настроена, за да изискваме това и от детето. Как разбирате това религиозно настроена? Религиозно настроена разбирам, когато в душата на майката блика Любов, че тя е готова да обгърне в тази Любов не само своето дете, но и целия свят, и да се жертва за другите. Туй е религиозно настроение: да блика Любов, не само да спасиш себе си, а да се жертва за всички. Да бъдеш свързан с Бога, значи да имаш качествата на Бога, Който е създал целия свят, да схващаш неговото битие. Цялото растително и животинско царство, които е създал Бог, са един импулс на Божествения живот, който върви отгоре надолу. Следователно, когато кажем, че сме религиозни, трябва да имаме този стремеж на Бога. Не сме ли религиозно настроени, нямаме ли този стремеж, тогава ние действаме отрицателно.

И Петър Го взе настрана и казва Му: Не ти трябва, смили се за себе си. Господи, няма да ти бъде това. А Христос, Който разбираше закона, му казва: Махни се от мене, сатано; съблазън ми си, защото не мислиш за това, което е Божие, но за това, което е човешко. Аз съм дошъл да сторя волята на Бога. И без Петровци може да се извърши, и без тях може да съмне: българите казват: И без петел съмва. Сега, някои ще ми кажат: Е, и друг може да говори тъй. Да, може да говори, но не е въпросът за говорене, а за правене. Всеки може да лекува, но дали туй лекарство е ефикасно? Има един роман от епохата на средните векове, дето се разправя за един лекар, който като изучавал медицината, намерил едно ефикасно лекарство – топла вода и пущане на кръв. Към всички свои пациенти той прилагал първо туй средство – топла вода и пущане на кръв. Тъй лекувал около 20 години и никого не успявал да излекува, всички умирали. Казвал си: Чудна работа! Но скоро се утешавал: Е, нима другите лекари успяват със своите лекарства? Така и ние сега: проповядват ни, проповядват ни, всички измираме. На стари и млади се проповядва, но всички боледуват и после умират. Най-после се примиряваме с това и казваме: Тъй е отредено, веднъж човек трябва да се роди, и после трябва да умре. Да, така е засега, но дали тази програма е действителна? Не, не трябва да умираме.

И Христос на друго място казва: Това е живот вечен, да познаят Тебе Единнаго, Истиннаго Бога. Кого? – Богът на Любовта и Христа, изявената Любов. Той казва: Когато тази изявена Любов дойде, когато туй разумно слово дойде у вас и вие пребъдвате в Неговата Любов, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и тогава ще ви се изявя. Ще дойде тази Любов, която ще даде безсмъртие. В Писанието се казва: Аз ще обърша всяка една сълза. Във вечния живот, в Любовта няма да има нито една сълза, няма да има умиране, а ще има заминаване. И когато поживея 100, 200 и 500 години, ще кажа на приятелите си: Сега ще отида да посетя друг свят, други места и сбогом ще ви кажа. След време пак ще се върна. Там, дето бъда, няма да има умиране, плач, погребения. От там ще ви пращам своите писма. А сега като умре някой, цяла процесия се вдига. Облекат се с черни облекла, плач, надгробни речи, доказване дали човек съществува след смъртта

или не, и най-после казват: Религиозно трябва да бъде човек настроен. Как може да бъде човек религиозно настроен при болни хора? Чудна работа! Да си религиозно настроен при умрелите хора! Значи да сме добре разположени при болни хора, да отидем в болницата и да сме радостни при болните. Не, здравият човек трябва да бъде радостен при здравите. И сетне питат: Ами вие като умрете, кой ще ви погребва? – Ние не мислим да умираме, няма защо някой да ни погребва, нито един поп не искаше. Ние няма да умрем. От старото учение всеки ще умре, а от новото – никой. От учението на Любовта никой няма да умре, а всички ще бъдат живи. Ами кой ще плати за твоето погребение? Кой ще ти купи ковчег? – Нас не ни трябва погребение, не ни трябва ковчег. Нашият ковчег струва 10,000 лева, но много е хубав. Трябват ни 4–5 попа, пък и колесница. Говорим все за умрели работи! Не само туй, но почнем да разправяме: Е, едно време, като се ожених, като бях млада булка, каква хубава рокля имах! Как ме обичаше мъжът ми! Ами сега де е той? – Той е на кръчмата. Все за умрели работи говорим! А ние, от новото учение, говорим за положителни работи, за положителната Любов, която може всеки да я опита. Ние за миналото не говорим, а казваме: Елате и вижте! Може да се съмнява някой в това. Ние направихме своя първи опит: качихме се на Мусала 104 души мъже и жени от различна възраст, като започнете от 15-годишна възраст до 70-годишна. Как ще го обясняте вие това? Ние го обясняваме. Минахме през южната страна и после се върнахме от северната страна на Мусала. Ние правим първия опит с новото учение, да видим какво може да внесе то вътре в човешката душа. Ще кажете, че то е заблуждение. Не, не е заблуждение. Има велики работи. Ако човек може да преодолее Мусала, да се качи на този връх, ще преодолее и много други мъчинотии, в неговата душа трябва да има вяра. Аз не казвам да имате вяра в мене, но опитайте моите думи 99 пъти и тогава кажете: вярвате или не. Ние не искашме да поддържаме сляпата вяра, ние искашме да вярваме в Любовта. В тази жива природа, в която живеем, има вложени всички тия живи сили. И този Господ, Когото търсим, **Той е вън и вътре в нас**, и ако спазим Неговите закони, Той е в сила да ни подмлади, да ни даде всички условия, които търсим, за да живеем. За Него е безразлично дали ти си българин, евреин или какъв и да е. Изпълниши ли Неговия закон на Любовта, Той ще ти даде всички благоприятни условия. Не изпълниши ли този закон, Той ще те напусне.

И туй, ние трябва да приложим тази велика Любов! Туй велико чувство като събуди у нас, то ще ни подигне, ще ни донесе мир, радост и подем на духа. И най-първо, ако имаме болести, ще изчезнат всички болести: ревматизъм, всички болки на главата и други. Човек ще се подмлади и ще почне да мисли туй, както мисли едно здраво дете.

Сега този свети Петър живее във вас. Среща ме веднъж един и ми казва: Аз съм православен. Той е свети Петър, който казва това. Друг казва: Аз съм евангелист. Той е свети Петър. Аз вярвам в кръщението, и ми цитира: Повярвай в Бога, ще бъдеш спасен ти и домът ти. А аз му казвам: Ти повярвал ли си в това учение на Любовта? Ако си повярвал, ще спасиш дома си и себе си. – Туй не може да се докаже. – Може, може, на опит може да се докаже. Христос е казал: И по-големи чудеса ще правите от тези. Кой ще прави тия чудеса? – Който вярва в тази Любов. Всеки един от вас може да прави тези чудеса. Какви? – Може да възкресявате и мъртви. Кога? – Когато тази Божествена Любов заговори, заживее у вас. Но трябва да придобиете тази Любов. И ще дойде някой да ви каже, че тази Любов не е за вас. Аз ви казвам: тя е за всинца ви. Сълнцето грее за всички живи същества, и всяко същество ще вземе толкова, колкото му е потребно. И тази Любов ще дойде в света, и всеки ще вземе от нея толкова, колкото му е потребно. Не казвам, че трябва да напуснете живота си и да отидете в горите, но животът ви трябва да се промени: здрава храна, никакви напитки или сиропи, а само чиста вода, начин за обличане – здравословни дрехи, жилища с големи прозорци, обилна светлина, големи дворове и всеки трябва да работи най-малко по 2 часа на ден физически труд. Съвременните кухни трябва да ги реформираме. И тия масла там, ни помен от тях! Една жена да готови 4–5 часа в кухнята, то е грях! Това ли е култура? Аз казвам: То е култура на тигана! Един час време е достатъчно за пригответяне на храна. Един папинов котел в един час време пригответя храна, а всичкото останало време вън от огнището, за работа: четене, музика, художество и всичко, което може да повдигне сърцето ни, душата ни, всичко, което е благородно, което може да ни даде подтик! За да се приложи всичко туй, трябва всички, и мъже, и жени, да работим. Туй е наука. Можем да ви покажем начин как да приложим туй нещо, отде да черпим. От живата природа. Но трябва много мъже и жени, много работници да подемат това, трябва с опити да покажем на света първия образец за обновяване на съвременното общество. Ние не искашме сляпа вяра. Няма да кажем: Елате при нас

да станете последователи. Ние искаме да покажем един образец, според който всички да работят и да бъдат верни на закона на Любовта.

Сега, тази енергия, която съществува в домовете ви, трябва да се използва добре. Във всинца ви има копнеж, всички търсите щастие, всички искате да сте щастливи. А туй щастие аз обяснявам на български тъй: думата щастие се пише – **штастие**. Буквата **Ш** има три ръчки нагоре. Буквата **Т** има три ръчки, но средната е по-голяма. Като обърнем двете ръчки нагоре, а средната си остане в същото положение, ще се образува човешката ръка. Значи онзи, който иска да бъде щастлив, трябва да има една ръка, трябва да има разумна воля. Буквата **A**, това е човешкият нос. Значи онзи човек, който иска да работи за щастието, трябва да бъде много умен и да разбира законите. Като знае да работи, умно да работи. Буквата **C**, това е законът на месечината, която се пълни. Като обърнете буквата хоризонтално, образува се една лодка. После имате буквата **T**, която като турите над тази лодка, означава всичкото ви богатство. Умно ще гребете, защото при едно малко неравновесие всичкото ви богатство ще потъне. Всеки човек трябва да има воля, интелигентност, в него трябва да има едно сърце, което да не се вълнува, но да е устойчиво. Следователно, ако имате в себе си тези три елемента, всяко ще имате щастие, защото ние, съвременните хора, постоянно се вълнуваме. Този свят, в който сме родени, тъй е направен, че ако вярваме в закона на Любовта, всичко ще върви хармонично, и казано е: Ако Бог е в тебе, всички ще те обичат, ако не е в тебе, никой няма да те обича. И силата на закона е в туй: Имаш ли Любов, всичко ще имаш; нямаш ли закона на Любовта, всичко ще изгубиш. Тъй е и с млади, и със стари. Ще трябва да започнем със закона на Любовта! Бог е, Който е създал света, Той е, Който е вложил тези закони, и ако сме верни на този закон на Любовта, Той ще внесе новите импулси в живота, Той ще внесе туй благо в света. Ние се съмняваме в тази Любов. Ние казваме: Няма я Любовта в света. Момата казва: Аз ще се представя, че обичам момъка. И момъкът казва: Аз ще се представя, че обичам момата. И двамата се представят, че се обичат, почват да се лъжат, и всичко е свършено. И сега всички се лъжат, представят, че се обичат, но няма Любов. Не считам как води мъжът жена си вън пред света, пред хората, не вън, когато ви гледат хората, но как е върши с нея, как се отнася там, как е в интимния си живот. В интимния си живот Любов, Любов нямат. И ние самите, вътре в себе си, имаме ли тази Любов? Някой път аз ви говоря много религиозно, но работата е, когато се отделя вътре в стаята си, когато съм сам, тогава да се види какво е туй дълбоко интимно схващане за Любовта. Туй ще покаже колко е Любовта ми. Ако след като ви напусна, кажа: Те са простаци, нищо не разбират, туй не е Любов. Ако след като се отдалеча, след беседата си от вас, ви изпратя една свещена мисъл от Любов, че ви обичам, това е всичко. Сега може да е egoистично това, но казвам: Ако приемете Любовта, ще бъдете щастливи. Туй е зарад вас. Казвам ви: Излезте от туй положение, идете в живата природа. Днес този Господ е започнал да говори на хората по негативен начин, чрез страдания, и ще ги застави насила да излязат от затворите. Казано е в стария завет, че Господ ще счупи затворите ви. Как ще ги счупи? Днес и в Америка, и в Англия, и в Германия младото поколение бяга от църквите и отива в горите. Защо? – Защото няма там Любов. Казват: Какво да правим с младото поколение, отиват из горите? Нека бягат, там поне има въздух и чиста вода. Господ изпържда младите от църквите и казва: Да бягат от църквите, дето няма Любов, там младото поколение не трябва да живее. Пък и старите хора да бягат от църквите. Защо ви са тия църкви, в които няма Любов? Защо ви е такова общество, в което има омраза, в което царува насилие? Защо ви е общество, държава, в които няма Любов? Общество, в което те мамят и насиливат, общество на лъжите защо ви е? Всички сме се скапали в него. Ние казваме: Всичко трябва коренно да се промени. Как? – В името на Любовта. И трябва да се започне най-първо от духовенството. Ако те не се съгласят, ние ще повикаме старите, ще им кажем: Елате! Ако кажат: Ние сме стари, ще повикаме младите моми и момци, младото поколение, и ще му кажем: Господ ви вика. Тук, между нас, има една наша стара 72-годишна, ние я поканихме на Мусала и тя каза, че ще дойде, защото се счита млада и като млада се учи. И затуй ние ще повикаме най-напред старите като нея, ако повярват, ще се подмладят. Ако не повярват и се откажат, тогава ще повикаме младите. Тъй казва Христос: Понеже званите бяха недостойни, тогава повикайте из улицата хроми, слепи, клосни, нека дойдат на трапезата. Та сега за всички мъже и жени на новото учение предстои едно велико бъдеще. И Любовта ви кани! Готови ли сте да я послушате, да работите заради нея и всеки един да тръгне с нея?

И казва Христос на Петър: Понеже не мислиш туй, което е Божествено, махни се, сатано, от мене, съблазън ми си.

Аз бих желал сега всички вие да мислите тъй, както Христос е мислил. А Христос, преди 2,000 години, е бил човек на Любовта. Навсякъде в света трябва на хората Любов! Тя липсва. Единственото нещо, което не достига на хората, не е знанието – знание имат, – а свещената Любов. Като липсва тя, идва смъртта. Това статистиката го показва. Колкото повече се увеличава Любовта, толкова повече смъртността се намалява, а колкото Любовта се намалява, толкова смъртността се увеличава. Всеки един от вас може да провери този закон. Ако една майка в дома си има сила, непоколебима Любов към Бога, децата и? няма да умират. **Любовта е по-силна от смъртта!** Ако Любовта не може да хване смъртта за гушата, каква Любов е тя? Ако Любовта на майката е сила, нейните деца няма да умират. Тя ще каже на смъртта: Няма да ти дам туй дете, то ще седи при мене, докато искам. Онази майка, у която няма Любов, смъртта ще вземе детето и?. Може да опитате туй. От силата на Любовта у майката и бащата ще зависи каква ще бъде смъртността вътре в домовете. Има домове, в които не мрат хората. На една майка детето и? беше на смърт. Тя казваше: Господи, не си давам детето. И оживя туй дете. Тя се бори със смъртта и казваше: Не, това дете е на Любовта и няма да го дам. Друга една майка знае, на която детето беше болно, слабичко, и тя казваше: Слабо е детето ми, няма да издържи, хайде халал да е! Да, любовта и? беше слаба, затуй Господ и? каза: Щом любовта ти е слаба, аз ще ти взема детето, да се научиш друг път да имаш по-голяма любов. Сега разбирайте ме не в буквален смисъл. Силата на Любовта определя качеството на нашия живот! Защо? Казва се в Писанието: В който ден ядеш от забранения плод, ще умреш. Ако ядеш от Любовта, ще бъдеш щастлив, вечен живот ще имаш. Туй е волята Божия. Щом грешим, ще умрем.

И тъй, на всичца ви проповядвам: Ако искате да ви любят, любете! Като дойде Господ на Любовта у вас, всички ще ви любят. Жена някоя, не я обича мъжът и?. Повикай Господа на Любовта в сърцето си, и той ще те обикне. Приятелите не ме обичат. – Повикай Господа на Любовта в сърцето си, и те ще те обикнат. Повикайте Господа навсякъде, и той ще поправи положението. Ето разрешението на въпроса. Ще разрешите този въпрос, той е много прост, но ще го разрешиш сам.

И тъй, на вашия свети Петър ще му кажете: Отстранете се малко от мене, понеже не мислиш тъй, както е от Бога. Аз ще извърша волята Божия, ще възприема Божията Любов и ще живея не по твоя съвет, а по съвета на Онзи Великия мой Баща, Който ме е изпратил. Аз знае, че Неговата воля трябва да изпълня.

Аз бих желал всички да изпълнят волята на вашия Баща на Любовта, Който ви е изпратил, и ще бъдете щастливи и сега, и всяка, и през всичкото време.

Беседа, държана на 30 юли 1922 г. в Чамкория, горското училище.